

Gulyás Miklós Jutas

A Szent Koronáról másként

BRUSAM
Békéscsaba 2008

„Ha készűn, ha csonkán, ha senkinek, Írjad!” Arany János

Gulyás Miklós Jutas
A Szent Koronáról másként

Szerkesztő:
Ambrus Pál

Gulyás Miklós Jutas 1954 –2007

Riester Árpád

Nekrológ

Született, 1954. szeptember 27.-én Debrecenben.

Gyermekkorát az 1956-os forradalmat közvetlen követő éveiben élte a szülői házban Tiszavasváriban. Ezek azok az idők voltak, melyeket úgy jellemezhetünk: „Fogd be a szád, hallgass!” Ez nyomta rá bélyegét életének kezdeti szakaszára.

Általános iskolai tanulmányait a Tiszavasvári-i Kabai János iskolában végezte. Majd Tiszaujvárosban Gépipari Szakközépiskolában Maturál. Kecskeméten diplomázik a Bánky Donát Gépipari Főiskola kihelyezett tagozatán.

1979.-ben megnősül, házasságából nem született gyermek.

1980-ban úgy dönt, hogy emigrál. Az időpont nem kedvező, ekkor játszott össze az NSZK szocialista kormánya Kádár Jánossal. Elhagynia ugyan nem kellett Németországot, azonban politikai menedékjogra nem számíthatott. E nehézségek láttán felesége hazautazott és távollétében elvált.

Két évig kamionvezetőként dolgozik, ezt követően a Magyar Katolikus Missió ajánlatával Leöwen-ben (Belgium) megkezdí tanulmányait a Jezsuita Egyetem Orientalisztikai tanszékén. Sajnos a diplomát követő államvizsga előtt néhány hónappal oly anyagi nehézségekbe kerül, hogy közvetlen a cél előtt abba kell hagynia a zárószemeszt.

Németországban ismét megnősül, de ez a házassága sem jár szerencsével.

A Herion pneumatika műveknél vállalt állást, de már, mint kiváló amatőr, műveli a keletkutatást, főleg a sumer-magyar nyelvazonosságban mélyed el.

Közben az emigráció kiadásra szánja a „székely oklevéltár”-t és ehhez széleskörű gyűjtést indít. Gulyás Miklós Jutas egymaga 2.000 DM-et adományoz e nemes

célra, mely összeg a 80-as években sok ember másfél havi fizetése. Közben harmadik felesége is elválnak tőle. Betegsége ekkorra már igen előre haladott. Rokkant, nyugdíjazzák, jövedelme rendkívül alacsony. Ekkor erősen magába fordul, egy kis olcsó padlásszobát bérel, és szinte ki sem mozdul. Még azt is visszautasítja, hogy autóval el és visszahozván egy-egy ünnepi vacsorameghívásnak tegyen eleget.

Ekkor lát hozzá élete fő művéhez: „*Az ébredés küszöbén*” című sorozatának megírásához, mely az Ambrus Pál által szerkesztett *Ébredés* című kiadványsorozatban részletekben jelenik meg. Ez a munka az érdeklődőt a Magyar Szent Korona múltjába vezeti, kiemelve nemzetfenntartó és hagyományörző gondolatait. Hat rész már megjelent, a hetedik és nyolcadik rész „fiókban”, melyet mint Jutas szellemi hagyatékekezelője elküldök közzétételre Ambrus Pál szerkesztő úrnak. Továbbá küldök még külön postával néhány kéziratot, melyet feltehetően majdan hasznosítani tud.

2007. május 6-án a halál szó szerint kiragadta kezéből a tollat. Hamvait a hozzátartozók hazaszállították és gyermekkorai színhelyén a Tiszavasvári-i temetőben helyezték örök nyugalomra.

Emléke és munkássága szívünkben él!

Tisztelet adózzék EMLÉKÉNEK!

2007. június 8. Stuttgart

Ambrus Pál

Előszó

Amikor elkezdtem szerkeszteni az Ébredés című időszakonként megjelenő lapomat, még álmomban sem gondoltam, hogy lapomat választja egy szerző korszaknyitó tanulmánya megjelentetésére. Pedig ez megtörtént, itt a bizonyíték, ez a könyv, mely *Gulyás Miklós Jutas* barátom munkája.

2003-ban vette fel velem a kapcsolatot, miután kezébe került egy Ébredés kiadványa Stuttgartban, Németországban. Részlet a levélből:

„Stuttgart 2003.05.30. Igen tisztelt Szerkesztő Úr, Kedves Honfitársam!

Rendkívüli öröömre szolgált, hogy megkaphattam egy mutatóvényszámot az Ébredés számaiból, a 10-et, s ebben azonnal Práczki István nagyszerű és korszaknyitó tanulmányát olvashattam.

Mivel a lap 51-ik oldalán Ön kifejezetten is kérte az olvasókat érdeklődésre számot tartó írások megküldésére, örömmel láttam neki egy méltatás, talán nem is annyira választanulmány, mint inkább folytatás megírásához, s amennyit az eddig megírt kéziratból eddig le tudtam gépelni, azt itt mellékelem Önnek.

Nem tudom írásom Ön szerint tarthat-e számot közérdeklődésre, mindenesetre Práczki István nyomán igyekeztem népszerűsítési jelleggel olyan témákhoz hozzányúlni, amelyekről gyanítottam, hogy ilyenek.”

Ezzel a levéllel küldte el kéziratát *Az ébredés küszöbén* címűt, amely mintegy bevezetője a későbbi *A Szent Koronáról – másként* címűnek, melyeket folyamatosan kiadtam a az Ébredés keretein belül.

Nem vagyok szakértő, s nem rendelkezem akkora tudásanyaggal, hogy kritikát írjak, de mint laikus, s a magyarság mellett elkötelezett embernek, meg kell köszönnöm Gulyás Miklós Jutasnak, hogy a magyarság rendelkezésére bocsátotta mind a két tanulmányát.

Miután Amerikából hazahozták a Szent Koronát, a kommunista rendszerben több kutatóból álló, különböző szakterülethez tartozó kutatóknak megengedték a Szent Korona vizsgálatát, természetesen nem akárkiknek, hanem a hatalomhoz közelálló, azt hűségesen kiszolgáló „kutatóknak”. A kutatás eredményét nem érték nagydobra, az egyszerű emberhez mindössze annyi hír jutott el – az orvos csoport megállapításából –, hogy a Koronának valamilyen kisugárzása van. A Szent Koronát ezután elhelyezték a Nemzeti Múzeumban, majd „bebetonozták” az Országház előcsarnokában. Ott raboskodik az országot most uraló maffiózó politikusok között, akik közül nem egy legszívesebben tudomást sem venne róla. Pedig közeledik az igazság pillanata, s a Szent Korona elfoglalva helyét, kiterjeszti hatalmát az egész Kárpát-medencére, s a hozzá kapcsolódó Szent Korona-Eszme, s Szent Korona-Tan által visszaszerzi uralmát a Kárpátoktól ölelt Magyar Hazában.

Az egyszerű embernek, a magyarnak még halvány lila fogalma sincs, hogy tulajdonképpen ki készítette, kinek, mi célból a Szent Koronát, s milyen kincs ez a magyarság kezében, hiszen a világban egy nép sem rendelkezik ilyennel.

A Szent Koronának már könyvtárnyi irodalma van, de az egész együttvéve nem ér annyit, mint Jutas munkája. Felső sugalmazás által kapta az ihletet tanulmányához. Nem látta a Szent Koronát. Kutatásait otthon padlásszobájában végezte, órákig tanulmányozva egy-egy színes fényképet a Szent Koronáról. Volt, hogy egész nap nem evett, annyira elkapta az „ihlet”, s ilyenkor lelkesen felhívott, hogy tudomásomra hozza, mit engedett megint megfeytenie a Korona. Alázattal közelített hozzá, hiszen mint mondta, ő csak egy porszem Hozzá képest, s csodálkozott azon, hogy neki mi mindent feltár titkaiból a Szent Korona. Sokszor el is keseredett, mert mint mondta, egy-egy zománcképről, a függőkről, a gyöngysorról több száz oldalt lehetne írni, de akkor mikor jut a tanulmány végére. Sokszor csak az én biztatásomra merte leírni azokat a dolgokat, amiket megfeytett, félve attól, hogy bolondnak nézik. Én mindig azt mondtam erre, hogy te nyugodtan írd le, s aki tudja, cáfolja meg.

Nem volt számítógépe, egy írógépen legévelt tanulmányt kaptam. A képeket mind úgy fénymásolta valahol, s úgy küldte el hozzám, ezért némelyik minősége nem megfelelő, de a lényeg, hogy ilyen körülmények között is lehet maradandót alkotni.

Magyar volt, magyar maradt az utolsó pillanatokig, mert tisztában volt a magyarság múltjával, jelenével és mondhatom a jövőjével is, hiszen a Szent Korona hordozza időegyenésével a magyarság egész történelmét, s Jutasnak megengedte, hogy belelásson a jövőbe is, ami nem lesz egy leányálom, de a magyarság végre elnyeri azt a helyet, ami megilleti őt a népek között.

Magyar sors Jutasé. Rövid élet, váratlan halál. Az ember belegondolni sem mer, hogy mi lett volna, ha ő is közélről kutathatta volna a Szent Koronát, vagy a Jó Isten bővebbre mérte volna földi életét, s még több ismeretanyaggal ajándékozhatta volna meg a lassan, de ébredező magyarságot, melynek ébredéséhez ő is hozzájárult e nagyszerű tanulmánnyal.

Megköszönöm itt a földi életben munkádat a magyarság nevében Gulyás Miklós Jutas, s kívánom hogy odafönt is teljesítsd kötelességed, hiszen nem véletlenül szólított magához a Teremtő!

Békéscsaba, 2008.02.22.

Tartalomjegyzék

Riester Árpád: Gulyás Miklós Jutas	5
Ambrus Pál: Előszó	7
Tartalomjegyzék	9
Gulyás Miklós Jutas: Az ébredés küszöbén	13
I. rész	15
Az álom	15
Az Ébredés	15
Örömeim	16
A szkíta nő	17
Aki már felébredt	20
Szent teheneink	22
A Vérszerződés dogmája	23
Etelköz	26
Árpád neve és kacagánya	31
Szörnyűek az állat-hős igék?	37
Árpád és a Biblia	39
Térutazás Sumériába	40
Tudománytalan módszertan	44
Urunk nyelve	48
A harmadik szem	50
Köp rá	54
II. rész	59
Élő hagyományaink	59
Rámáscsizma	60
Égi és földi gondolkodás	61
Szent Korona, a legnagyobb sumér titok	64
A Szent Koronáról másként	65
Egy sumér agyagtábla és a Szent Korona	68
A körmenet	75
Gudea Isten előtt	89
Köztes zárszámadás	92
Gulyás Miklós Jutas: A Szent Koronáról másként	105
I. rész	107
A Szent Koronához közeledve	107
A Szent Korona kissé távolabbról	111
A Szent Korona ferdekeresztje	117
Korona és kereszt az égbolton	121
A ferdekereszt Isten jele	128

Ferdekereszt a Nap körül	131
Az Orion jele a ferdekeresztben	133
Kóros kortűnet	135
Csillagászati precesszió	139
Precesszió a Szent Koronán	151
A Királykisasszony arcképe	154
Megtörtetett a teste	160
A Vigasztaló	161
II. rész	164
Berobbant világkép	164
Kik készítették a Szent Koronát és mikor?	165
A Királynő madara	168
Királynő hálóköntösben	174
Ra nővére	178
Turulkorona	181
A pártá titkai	185
A Turul színeváltozása	194
Kisfalud Turulja	195
Az Utas érkezése	198
A Napút a Szent Koronán	200
Az utálatos szent	203
Tányértánc	206
Dobszerda	214
Facit	216
III. rész	217
Isteni asztronauta	217
Feliratok Temploma	218
A titokzatos kököporsó	219
A szarkofág fedele	220
Kettőskereszt a szarkofágfedélen	221
A Menyországba vezető út	222
Különös madár	223
A tollaskígyó	224
András-keresztek a szarkofágfedélen	225
Az ötödik jel	230
A negyedik jel	232
A szarkofágfedél írása igazolja a fedlap jelenetét	233
Maya számtan	235
Maya fogaskerekek	237
Szagrális időszámítás a Szent Koronán	240
A másik titokzatos évszám	242
Az angyali összekötő	246

999	251
Isten mobiltelefonja	258
IV. rész	259
Az imádkozó Gudea	259
Induktív hurok	275
Möbius-hurok	277
A kulcsok hatalma	279
Égi Folyó, Ízzó Szél	283
Ízzó Szél	290
Az Oldalborda	294
Ádám	297
A bűnbeesés	300
Dobogó kövek	304
Argo Navis	309
Magyar szindróma	310
KON	313
Bíbor Hölgy	331
Bíbor kút	332
V. rész	335
Kettős lángnyelvek	335
A Monomachosz-korona és kettős nyelvezete	338
A Szent Korona első meggyalázása	347
Koronabitorlás	356
Szent Dukászunk	359
A Dukász-kép szerkezeti titkai	364
Amiről a Képes Krónika első miniatúrája vall	376
Születés Pártában	386
Szeplőtelen fogantatás és szüzi születés	389
VI. rész	404
A Szent Korona elkészítettője	404
A Feltámadás üzenete Alsótatárlakáról	410
A Feltámadás misztériuma a Szent Koronán	425
A Halotti Lepel	426
A Pray-kódex vallomása	431
A lélek az, ami megelevenít	447
Hol volt, hol nem volt a Halotti Lepel?	450
Egy magyar királylány hozománya?	455
Visszapillantó tükör	458
VII. rész	465
A Legfelső Parancs	465
Apostol királyunk	470
A csüngők titkai	478

Örök az éjben	492
A homlokzati háromszög előtt	499
Múlt és jövő a Korona homlokzatán	505
VIII. rész	515
Amit szintén a Szent Koronával kaptunk	515
Soros félbeszakítás	529
Hétheted Hétország	530
A mi hétkarú gyertyatartónk	532
Makó és Jeruzsálem	540
A jeruzsálemi templom	541
Ambrus Pál: Az el nem küldött levél	547
Ambrus Pál: A Magyar Szent Korona	549

Gulyás Miklós Jutas

**Az ébredés
küszöbén**

BRUSAM
Békéscsaba 2008

„Ha későn, ha csonkán, ha senkinek, Írjad!” Arany János

Gulyás Miklós Jutas
Az ébredés küszöbén

Szerkesztő:
Ambrus Pál

I.

Az álom

Volt egy álmom – mondta egykor Martin Luter King, s most magamnak is mondanom kell. Nem azért, mert mintha több nem lett volna, hanem azért, mert ez az egy különbözött mindegyiktől.

Azon az estén, 2001. januárjában, Háromkirályok napja utáni harmadik napon nagyon furcsa álmot láttam. Egy óriási hatalom közeledett a Föld felé, szeme írás volt. Előbb úgy tűnt, halott vagy vak, szeme üres volt és fénytelen. Félelmetes volt. Csak jött és jött, közeledett, egyre közelebb hajolt a Földhöz.

Úgy gondoltam, eljött a Vég, a Földnek lehet még hátra talán néhány perce, s mozdulni sem tudtam. Bármit is tenni már teljesen ostobaságnak tűnt, s teljesen nyugodtan figyeltem, mi lesz most.

Aztán furcsa dolog történt.

Egyszerre csak ahogy közeledett, kezdte felnyitni a szemét. Szembogara megjelent szeme alsó vágásánál és szép lassan vándorolt szeme középpontja felé. Valahogyan úgy, mint amikor egy alvóbabát szép lassan felültetnek.

Amikor azután már teljesen közel hajolt és szembogara pontosan szeme középpontjába ért, szeme kigyúlt, pupillájából András-kereszt alakjában négy aransugár jött ki, amelyik beragyogta az egész keleti égboltot: felébredt!

Addig félelmetes, halott vagy vak szeméből valami rendkívül örömteli, valami rendkívül biztató áradt, mintha csak azt mondta volna: ne félj, csak én vagyok! Gyönyörűbb szemet, aranylóbb tekintetet festeni sem lehetett volna. Éreztem, beszél a szemével, mond valamit, valami nagyon fontosat, mert el sem tudtam fordítani fejemet, de semmi értelmét sem tudtam venni beszédének. Csak gyönyörű szeme frását tudtam elolvasni.

Az Ébredés

A különös álom után elmúlt egy év, majd a másik is. Azután egy nap küldeményt hozott a posta, az *Ébredés 10. számát*, mutatóba. Azelőtt azt sem tudtam, hogy egyáltalán létezik ilyen kulturális kiadvány, s rendkívül megörültem neki, hogy ismét született egy – Isten éltesse sokáig!

Csak amikor elolvastam a címlapot, akkor tudtam meg, hogy a Lap már a harmadik évfolyamába lépett, tehát akkor indulhatott útjára, amikor a különös álmot láttam. Véletlen egybeesés lenne? Véletlenek nincsenek! A Véletlen az ateisták istensége, akihez azonnal menekülnek, ha nem értenek valamit, vagy az kilóg világ-

nézetük keretéből. És az is véletlen lenne, hogy e 10. számban korszaknyitó, ébredés korszakát nyitó tanulmányt olvashattam – olvashatunk? Mondom, nem hiszek a véletlenekben és azt sem tartom kizártnak, hogy más is láthatott hasonló, különös álmot. Mert bár racionális ésszel elképzelhetetlen, hogy több ember ugyanazt álmodja, s magam sem tudtam elképzelni ilyesmit mindaddig, amíg...

Örömeim

Amikor kivettem a borítékból az Ébredés 10. számát, s elolvastam a címlapot, négyzeres örömöm támadt.

Az első rögtön a borító zöld színe miatt, s ha valakinek most jól esik, akár gúnyolódhat is az egykori, igen pesties ízű gúnnal: Minden ... a zöldet szereti. Elvégre illendő tiszteletben tartanom mindenki véleményét.

Másik örömet maga a Lap címe okozta, hiszen minden jó írás ugyanott kezdődik, mint a rossz is: a címnél. Ha tehát a cím jó, az írás sem lehet rossz. Márpedig lehet-e jobb, szebb, örömtelibb, reményteljesebb az ébredésnél? Virradat előtt a madarak vajon minek örülnek annyira, minek és kihez zeng mindegyik himnuszt a maga nyelvén, kit köszöntenek az óegyiptomi himnusz soraival:

„Homage to thee, O thou who hast come as KHEPERA,
KHEPERA, the creator of the gods.”

*Dicsőség néked, néked óh, ki jöttél az Úr képében,
Az Úr képében, aki teremtette az isteneket.*

(Az idézetet azért jegyeztem le eredetiben is, hogy láthassuk a Varázsnyelv hatalmát. Mert ha **Wallis Budge** professzor, az *Egyiptomi Halottaskönyv* szerzője ismerte volna a Varázsnyelvet, a titokzatos KHEPERA szót is meg tudta volna fejteni. Mivel azonban nem ismerte, így tisztességes tudós lévén úgy hagyta benne e szót az angol szövegben, ahogy azt a hieroglifákból transliterálta, hangzósította. Aki viszont ismeri a Varázsnyelvet, annak nem lehet kétséges, hogy ez az amúgy érthetetlen KHEPE-RA szó, amit a világon mindenütt istennévnek értelmeznek és külön istenséget gyártanak belőle, eggyel szaporítván az óegyiptomi istenek seregét, az nem más, mint a Varázsnyelv „Ra képe” illetve „Úr képe”, képmása, kifejezése.)

Harmadik örömet az jelentette, hogy a címlapon **Práczi István** nevét olvashattam.

Nem hiszem, hogy Práczi Istvánt különösebben be kellene mutassam a magyar olvasóknak. Kiváló politikai írásait már a 90-es években is eleve kerestem a hetilapokban, de akkor még nem tudtam, hogy milyen otthonosan mozog a nyelvészet, klasszika-filológia (Ősnyelv-kutatás), őstörténet, történelem és vallástudományok berkeiben is. Ilyen témájú írásai, könyvei még nagyobb örömet jelentenek számomra, mint politikai írásai, hiszen a politika csak politika, úri huncutság, de a klasszika-filológia valami más.

Negyedik örömet pedig az a szkíta-szittyia ábrázolás jelentette, amelyik az

Ébredés 10. száma címlapján látható, s bizonyára az sem véletlen, hogy ugyanezen ábrázolás látható **Pap Gábor** *Hazatalálás* című könyve címloldalán is, aki – mint Práczi István – kiváló érzékkel ismerte fel, hogy ezen aranyból készült *szkíta övcsat* valami nagyon fontos üzenetet rejt számunkra.

Előbb idézett könyvében Pap Gábor nagyszerű tanulmányban boncolgatta e szkíta ábrázolás jelenete értelmét, s csak sajnálhatja, aki ezt nem olvasta még. Mivel azonban ez egy rendkívül fontos ábrázolás számunkra, úgy gondoltam, hozzá kell fűzzek valamit. Még akkor is, ha egyébként Pap Gábor vagy Práczi István írásaihoz igen nehéz bármit is hozzáfűzni.

Pap Gábor nagyszerű érzékkel tapint rá, hogy ezen az ábrázoláson nem statikus kép látható, hanem egy folyamat, amely nemcsak a térben, hanem az időben is zajlik, vagyis az a „két” ló, amelyik ott látható, valójában csak egy és ugyanazon ló, időbelileg két helyzetben, két mozgásfázisban. Ugyanígy a fa alatt látható „két” szkíta férfi is egy és ugyanaz a személy valójában, aki előbb ül, tehát ébren van, majd fekszik és alszik. Pap Gábor meg is állapítja: „nem kétséges, hogy az ülő helyzet az elsődleges” (ami igaz is), én viszont úgy gondolom, hogy aki ül, majd lefekszik aludni, az egyszer fel is fog ébredni, ismét felül, felkel. Másként kifejezve azt gondolom, hogy e szkíta ábrázolás tanúsága szerint a szkíta nép, amelyik jelenleg alszik, fel fog ébredni. Ha ez így igaz, akkor az Ébredés 10. száma címloldalán a Lap neve kétszeresen szerepel.

A szkíta nő

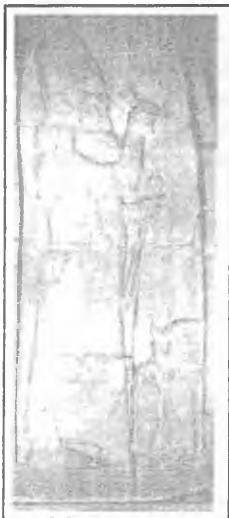
Maradjunk még mindig ezen szkíta övcsat ábrázolásánál.

Számomra úgy tűnik, mintha **Pap Gábor** professzor figyelmét elkerülte volna

egy lényegtelennek látszó részlet: a fa alatt ülő nő fejdíszé, fővege. Amíg ugyanis a fa alatt látható szkíta férfi (harcos) fején nincs semmi, addig a szkíta nő fején olyan fejdísz látható, amely kísértetesen hasonlít az itt bemutatott asszír ábrázoláson látható asszír uralkodó fővegéhez (1. kép).

Ebből a körülményből én arra következtetek, hogy ez a titokzatos szkíta nő nem akárki. Nem közönséges ember, mint akit fedetlen fővel ábrázoltak a fa alatt, s aki még akkor sem visel semmiféle főveget, amikor ébren van. Vele szemben a nő fejdíszé érinti a szintén titokzatos fát, de a férfi feje nem, csak a lóé. És az is különös, sokatmondó, hogy a férfinak, a közönséges embernek szüksége van alvásra, de ilyesmire a nőnek szemmel láthatólag nincs szüksége: ő virraszt és örködik akkor is, amikor az illető férfi alszik. E nőt nem ábrázolták két különböző mozgás- vagy állapotfázissal, s ez bizonyára nem véletlen.

Ez a virrasztó, örködő nő igen jelentősegteljesen és sokatmondóan nem is annyira az ülő férfi felé tekint, hanem sokkal inkább a ló felé, azt figyeli. Mindenekelőtt arra, amit

1. Kép: Asszír uralkodó

Pap Gábor a csatról szóló tanulmányában, hogy ugyanis a ló a keleti állatövben az Orion vagy Nyilas (Sagittarius) csillagképnek felel meg, s e csillagképen mint kapun keresztül a Tejút „mindent generáló középpontja” felé lehet „kilátni”, ahonnan a ló hozza Naprendszerünkbe a „teremtő erőket”. Mint Pap Gábor írja: „*a magyarság mindig e jegy alá sorolódott, és oda sorolódik ma is*”. Ez a titokzatos nő tehát az Orion csillagképen keresztül a Tejút MAG-ja felé tekint, a Nyilason (férfi íjász) mintegy keresztül nézve inkább a lóra, illetve a Tejút középpontjára tekint. Ezt a tekintetet az ábrázolás érezhetően sugallja is.

Ki ez a szkíta nő?

Önmagában a csat jelenete nem vezet tovább bennünket. Azonban ha találunk valahol a földkerekségen egy ugyanilyen ábrázolást, akkor talán tovább léphetünk. És csodák-csodája, ilyen van! Ez pedig nem más, mint a titkok titka, a Szfinx!

A Szfinx a világ legréjtélyesebb titka.

De csak annak, aki nem ért a képirások olvasásához és nem tudja, hogy a Szfinx egy képirás, nem pedig (Mischwesen), keveréklény, mint azt egyes országokban gondolják róla. Női arca, női haja, s különös, fejkendőre emlékeztető fejdísz van. Teste oroszlán test, királyi test, hiszen az oroszlán az állatok királya: király. Mivel azonban e testet egybeszerkesztették a női fejjel (a fejet egy kötömből faragták), így a király szót össze kell olvasni a nő szóval: király + nő = királynő. Ha tehát nem tévedünk a szkíta övcsat és a Szfinx párhuzamában, akkor igaz a szkíta nő és asszír uralkodók fejdísz között látható párhuzam is, a fa alatt ülő szíta nő királynő.

Ez a titokzatos királynő, a Szfinx, az Orion csillagkép, vagyis Nimród ősapánk felé tekint.

Hogy ezt illetően se maradjon semmi kétség, a mögötte lévő három piramist ugyanolyan sorrendben építették, mint az Orion övét alkotó három csillag. És figyeljünk itt így egy további párhuzamra: a szóbanforgó övcsat szoros kapcsolatban áll az illető szkíta férfi övével, annak díszé, s a Szfinx mögötti három piramis ugyanilyen szoros kapcsolatban van az Orion övével. Ezen összefüggéseket és párhuzamokat azonnal megértjük, ha arra gondolunk hogy a szkíta férfiak „személyigazolványa” felövezésük után mindig övük (és fővegük) volt. Ha tehát a szkíta övcsat és az Orion övének jelentéseit boncolgatjuk, akkor gyakorlatilag az illető szkíta férfi illetve az Orion (Nimród) „személyigazolványát” tanulmányozzuk.

Bármennyire fontos is számunkra ez a szkíta övcsat és a rajta ábrázolt királynő, egyelőre koncentráljunk az Orion csillagképre.

Mint mondtuk, ő Nimród ősapánk (aki „*nagy vadász az Úr előtt*”, mint a Biblia írja), csak azt nem tudjuk, hogy miért ősapánk. A neve azonban segíthet, de nem az akkád Nimród névalak, hanem az, ahogyan a káldeus máguspapok fogalomjegyekkel illetve ékírással lejegyezték, amely jeleket az assziriológusok mikor NIB.UR, mikor NIB.RU alakban transzliterálnak. Hívjuk segítségül a Varázsnyelvet!

Tudjuk, a *p* és *b* hangok könnyen cserélődhetnek, hiszen ugyanazon a helyen képezzük őket. Így az első tag lehet NIB és lehet NIP is, de számunkra érthetőbb, ha

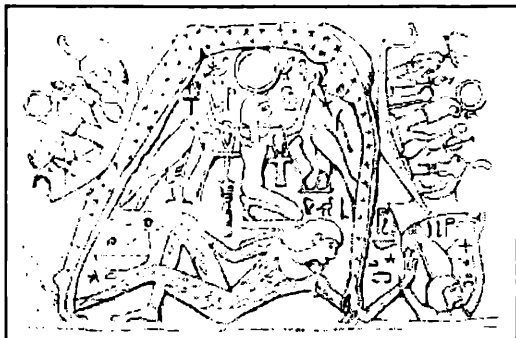
NAP-ot írunk, mivel a magánhangzók alárendelt szerepet játszanak a mássalhangzók mellett, és teljesen mindegy, hogy ló vagy lú, törülköző vagy törölköző, mindeképpen értjük. Ha pedig a NIP.UR helyet NAP.UR-t írunk, már világos lesz minden, mint a Nap. A királynő tehát a szkíta övcson, mind a piramisok előterében a Napúr, a Napisten felé tekint, s rajta, mint kapun keresztül tekint az útra, amely a MAG, a Tejút középpontjához vezet. Hogyan is mondta Urunk, az Úr Jézus: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”. És a „keskeny kapuról” is mondott valamit... Ha mármost figyelembe vesszük az eddigi főszereplőket, akkor látjuk a Napistent (Nimród ősapánkat), a Fiúistent, az Úr Jézust (Egyiptomban Hórusz) és látunk egy királynőt, aki mögött a középső piramis áll. A szélső piramis neve Kepsz, amiben a görögös torzítás ellenére is jól felismerhető, hogy az az Apa (Napisten) „köve”, a másik szélén lévő jóval kisebb piramisról is gyanítható, hogy az a nagypiramis „gyermeké”. Ennek neve Menkauré, a Varázsnyelv segítségével Menny-kő-úr: Mennyei Urunk, vagyis az Úr Jézus „köve”. A középső, a szélső nagypiramisnál valamivel kisebb piramis neve Kephren, amely név szintén a Varázsnyelv segítségével pedig nem más, mint Kép-Ré-Nő. Az Úrnő, vagyis az Istenő képe, képmása, szimbóluma. Mindezekből már nem nehéz kikövetkeztetni, hogy mind a Szfinx, mind pedig a szkíta aranycsonon látható királynő nem más, mint az Ég Királynője, Boldogasszony anyánk, költői nevén a Magyarok Istene.

Az eddigiek után már csak az marad hátra, hogy rátekintsünk a Szent Koronára és meglássuk benne a legfeltűnőbbet, a legkézenfekvőt: férfiember számára készítenek-e olyan koronát, amelyen pártá és „fülbevalók”, fülönfüggők láthatók? Ha pedig ilyet csak nő számára készítenek, az a nő lehet-e más, mint a Királynő? És hogy ki az a Királynő, aki számára a Szent Korona készült, már – úgy gondolom – felesleges is ide írni. De azt is ugyanígy felesleges már leírni, a szkíta övcsonon ábrázolt férfi miért hajtja fejét a Királynő, Boldogasszony anyánk ölébe, s Ő miért virraszt, míg az alszik.

Tudom, itt esetleg egy kis bizonytalanság támadhat az olvasóban, hiszen a Magyarok Istenének neveztem az Ég Királynőjét ugyanúgy, mint Nimród ősapánkat, a Napistent, de ugyanakkor Urunk is, az Úr Jézust, a Fiúistent. Sajnos, a római hit dogmái zavarnak meg bennünket, s ezért nem látjuk, hogy a három Isteni Személy egy és ugyanaz. Az az egyetlen Személy, akinek három princípiuma, három tulajdonsága van: együtt van mind a női, mind a férfi alapelv (ezért nevezik a feleséget feleségnek, mert férjének a fele, s ugyanígy a férj is csak félemben a felesége nélkül), és ahol már férfi és nő, férj és feleség együtt van, ott, ott van a gyermek princípiuma is. Ezért mondja Urunk, hogy „*Én és az Atya egy vagyunk*” és ezért nincs különbség a Szent Korona alsó és felső Pankrátor-képein látható „két” Személy között.

Az Ég Királynője igazi kiléte megértése érdekében be kell mutassak itt egy óegyiptomi ábrázolást, az óegyiptomi világképet (2. kép).

Láthatjuk, a földi világot egy meztelen, félkörívben hajló nő veszi körül, akinek teste alkotja az égboltot, illetve magát a Mennyt. Első látásra úgy tűnik, testét csil-

2. kép: Óegyiptomi világgép

ad". Ha pedig Ő szüli a napokat (csillagokat), akkor nyilvánvalóan Ő szülte saját Napunkat is, és akkor már megtudtuk azt is, ki volt valójában az Úr Jézus: a Napis-ten egyszülött Fia, testetöltött önmaga. Aki ezt nem tudja, annak kár is olvasnia a Bibliát, mert Urunk példázatait, képirásos beszédeibe és cselekedeteibe rejtett mondanivalóit úgysem fogja megérteni.

Mint Istennek, az Ég Királynőjének is sok neve van és volt.

Egyiptomban Aninak, vagy egyszerűen csak Nu-nak, Nőnek hívták, sokszor még Nut-nak is. Mezopotámiában Anu (anyu, anya) volt a neve és már a leg-ősibb sumér (káldeus) iratokon és ábrázolásokon is megtalálható. Mivel pedig Ő mindenütt ott van az Uni-verzumban, a Földet is körbefolyó tenger gyanánt áttöleli, így önmagában visszatér, akár a kör vagy a gömb, ezért jelenti az Univerzum latin szó szószerint azt, hogy önmagába visszaforduló (uni-versus), tehát az egyetemes-séget, végtelenséget. Az Ő nevét őrzi aztán minden Anna, Anikó, Enikő, az orosz Anja és Szonja (asszony) is, köznévként minden magyar anya (de minden török anya is: ana/ane), a szláv 3. számú női személyesnévmás (ona) is, de ugyanígy az Ő neve rejtőzik a Nilus (Nu-il = Élő Nő), valamint a Léna Folyó nevében is (Lé-ana = Élő Anya).

Végezetül e fejezethez már csak annyi kívánczik, hogy vajon kinek zománcké-pét lopták le a Szent Koronáról, és vajon miért? Figyeljük meg, hogyan kiáltott fel döbbenetében *Révay Péter* egykori koronaőr, amikor a tolvajlást felfedezte: Imago Beatea Matris Virginis! *A Boldogságos Szűzanya képe hova lett!* Figyelem, nem Szűz Máriát mondott! A választ már könnyen kitalálhatjuk.

Aki már felébredt

Csak most jutok odáig, hogy az Ébredés 10. száma egészét kitevő tanulmány cí-mét is idézhessem: Szkitzmus, Erdély és Dácia, s csak most tudom kinyitni a füze-tet.

Amikor Práczi István tanulmányát végigolvastam (micsoda: végighabzsoltam!) s kijegyzeteltem, annyi jegyzetem gyűlt össze, hogy egy rövid méltatás lehetősége

máris kútba esett. Mert eleve hibát követtem el azzal, hogy minden, szerző által felvetett témához szerettem volna hozzászólni. Mindent, amit lényegesnek tartottam, aláhúztam, kijegyzeteltem. Azután azon vettem észre, hogy majdnem minden mondatot aláhúzok.

Práczi István óriási felkészültséggel és ugyanilyen adatbázissal dolgozik.

Ilyen adatbázisok persze rendelkezésre állnak más, hivatásos történészeknek is, és éppen ezért merül fel a kérdés: ezek ennek ellenére miért nem tudnak olyan korszaknyitó munkát alkotni, mint ő? Esetleg nem akarnak?

Ha arra a megdöbbentő lábjegyzetre gondolunk, amely az Ébredés 10. száma 14. oldalán olvasható Práczi István tanulmányában, nem csodálkozhatunk semmin. Anélkül, hogy általánosítanánk s Glatz Ferenc történészen keresztül sommás ítéletet alkotnánk minden hivatalos történészről, idézzük ide az elgondolkodtató lábjegyzetet: „*Glatz Ferenc, a MTA elnöke szerint európai alkatunkat is a szlávoknak köszönhetjük, hiszen a magyarok a szlávoktól elvett eke szarvába kapaszkodva tanulták meg az 'egyenesen járást'.*”!

Bravó, Glatz úr!

Igazán örülök neki, hogy „honfoglaló” őseinket (no, nem az önét!) négykézláb mászkáló állatoknak nézte, akik csak a szlávoktól elvett ekék segítségével juthattak el a homo erectusz, a felegyenesedett ember fejlettségi szintjére. Már csak azt nem értem, miért nem adja vissza magyar állampolgárságát? Vagy önnek olyan kelles egykori állatok utódaival sorsközösséget vállalni, közöttük élni, s ha külföldre megy, pl. a szlávokhoz utazik, magyar útlevélét felmutatni? Vagy önnek esetleg több útlevele van?

Hangsúlyozom, ezen lábjegyzet alapján nem akarok általánosítani, nem akarom megbántani a tisztességes és emberséges történészeket, még akkor sem, ha hivatásosak. Elvégre nem tehetnek róla, hogy ilyen kollégájuk van, s nem is akármilyen pozícióban. Olyan, aki még embernek is legalább olyan furcsa, mint történésznek. Azonban a hivatásos történészeknek is csodálkozom kissé: hogy nem akadt közöttük egy sem, aki Glatz Ferencet becsületsértésért, esetleg alaptalan rasszizmusért beperelte volna? Erre csak egyetlen válasz lehetséges: az, hogy sajnos, már idáig jutottunk. Odáig, hogy velünk már (úgy tűnik) bármit meg lehet tenni.

De nem azért fogtam tollat a kezembe, hogy tintát és papírt a glatzferencekre pazaroljam, hanem azért, hogy méltassak egy nagyszerű történelmi tanulmányt, amelyet Glatz Ferenc neve még akkor is elcsúfít, ha csak apróbetűs lábjegyzetként szerepel a lap alján, elrettentő példaként. Még szerencse, hogy Práczi Istvánban volt annyi tapintat, hogy e lábjegyzet mellé nem mellékelte ráadásul még Glatz Ferenc fényképét is.

Práczi István nem hivatásos történész, s ezt tisztességes tudóshoz illően többször is kihangsúlyozza tanulmányában. Azonban úgy vélem, hadd maradjon meg az olvasó azon joga, hogy eldönthesse magának, kit tekint történésznek és kit nem. Ha valaki olvassa Práczi István könyveit és tanulmányait, ezt nem lesz nehéz eldöntenie.

De mi is lehet Práczi István titka, hogy olyan szakterületen is korszaknyitó munkát tud végezni, amelyiken nem tekinti magát szakembernek?

Ez végtelenül egyszerű: a Varázsnyelv hatalma! (P. I. találó kifejezése.)

Bár a szerző tucatnyi idegen nyelven beszél, ír és olvas, mégis a Varázsnyelv kezében a lámpás, amelynek fényénél meglátta a magyar néppel kapcsolatos legnagyobb titkot. Azt ugyanis, hogy a magyar nép alapvetően és fogantatásánál fogva vallási kategória, amely csak születésekor, a Kárpát-medencében vált egyben politikai kategóriává is a tévesen (szándékosan tévesen?) Honfoglalásnak nevezett katonai akció után a Pusztaszeren megtartott Szer (országgyűlés) által magfogalmazott Alkotmány, az első magyar alaptörvény által.

Ha az ember magyar történelemmel és vallással foglalkozik, teljesen függetlenül attól, hogy hivatásos történész-e vagy sem, érdemes kiindulnia abból a tényből, hogy eredeti fogalmainkat történelmünk utóbbi 1000 éve viszontagságai és minden tapasztalt „jóindulat” szinte a felismerhetetlenségig eltorzította, sőt – mint Práczi István állandóan megállapítja tanulmányában – ellenkezőjére fordította. Ezért nagyon tanácsos megvizsgálnunk minden fogalmat, majdhogya minden szót, nem lapul-e benne vagy mögötte valami „kenetes és kevésbé kenetes” szemfényvesztés.

Igen jó segítség ehhez Práczi István tanulmánya.

A szerző írása nyomán egy merőben új szemlélet, s ezzel együtt egy új körkép bontakozik előttünk a középkori Európáról, főleg a *Kitalált középkorról*, hogy *Heribert Illing* német szerző könyve címével utaljunk a megdöbbentő valóságra. Práczi Istvánnak ugyanis nemcsak megbízható lámpás volt a kezében, tucatnyi idegen nyelv és óriási adatbázis a „zsebében”, de bátorsága is volt hozzá, hogy lemenjen történelmünk mélypincéibe, s ott bevilágítson a legrejtettebbet zugokba is. Tudta, ha történelmünk igazságairól van szó, többnyire a pincébe kell menni a napvilágot.

Borzalmas kép tárult elénk, mégha csak körvonalalaiban is.

Beláthattunk valamennyire azokba a pinceodúkba, ahol 1000 év alatt kitenyészett egy szörnyeteg, majd onnan felszínre mászott, hogy „áldásos munkáját” elvégezze. Ezt a szörnyeteget Trianon néven ismerjük!

Szent teheneink

Ezek nem mások, mint a „kereszténység felvétele” címszó leple alatt lelkünkre és tudatunkba telepített, majd ott kökeménnyé kövesedett dogmáink, megölő ellenségeink!

E dogmákból fejlődött ki végül is Trianon, öltött testet egy hamisítatlan agyrém, ami persze nem azt jelenti, hogy ebbe mások ne segítettek volna bele. Egy olyan rém, amely egyaránt sújtott megbűntetettet és megjutalmazottat. (Erről pl. a déli szomszédságban élő népek is bőven tudnának beszélni, ha akarnának.) Bizonyára nem, vagy nem sokat tévedünk, ha kimondjuk gyanúkat: Trianonnak csak áldozatai voltak. Egész Európa áldozata volt, mégha erről egyelőre nem is tud, vagy nem

akar tudni.

Ez a szörnyeteg, a Rém, pszichóizist, szindrómát idézet elő a magyar nép lelkében, amitől a mai napig sem tudott megszabadulni.

Tudjuk, ennek persze örültek valakik s örülnek ma is. Ha a megjutalmazottak már nem is, az értelmi szerzők igen. Ne mondjuk ki itt most ezek nevét, hiszen az Ítélet nem a mi dolgunk. Annyit azonban megjegyezhetünk, hogy amikor kilétük nyilvánvalóvá lesz, igen sokan meg fognak döbbsenni. A mi dolgunk egyelőre csak annyi, hogy végre felismerjük és leöljük szent teheneinket, bénító, gyilkos dogmáinkat.

Kezdjük a legelején, mert ott érdemes.

Nevezzük nevén három legfőbb és legsúlyosabb ilyen dogmánkat: a „Vérszerződést”, a „Honfoglalást” és az „Államalapítást”.

Práczi István már csak éles eszű kutató, látja is a „dolgokat”, mégis elkövet egy hibát: dogmáink nevét elfelejti idézőjelbe tenni, amivel utalna rá, hogy itt nem egészen „stimmel” valami. Ennek csak egy magyarázata lehet: ezeknek a dogmáknak, szent teheneink van egy bizonyos ördögi hatalmuk, s ez nem más, mint az ördög igazi hatalma: a megtévesztés.

Emlékezzünk!

Amikor az ördög megkísérti Urunkat a pusztában, azzal akarja megtéveszteni, hogy a világ minden gazdagságát neki ígéri, ha leborulva imádja őt. Olyasmit ígér neki, ami nem a sajátja. De bármekkora is ez az ördögi hatalom, a megtévesztés hatalma, Urunk átlátja módszerét, s az ördög fel is adja a próbálkozást.

Ez a példázat élesen rávilágít valamire.

Arra, hogy bármekkora is legyen az ördög hatalma, ő maga valahol mégis igen álbuta. Mert neki, mint negatív „istenségnek” tudnia kellett volna, hogy kivel áll szemben, s hogy nem tudja megtéveszteni. Azonban nem tudta, vagy ha mégis tudta, nem akart tudomást venni róla, ami szintén a butaság jele. Az értelem isteni adomány, amiből egyenesen következik, hogy az ördög butasága nem tudja legyőzni. Ha tehát meg akarjuk törni a trianoni Rém ördögi erejét, fel akarjuk számolni pszichóizisunkat, trianoni szindrómánkat, akkor annak nem az módja, hogy tankokat és hadseregeket vonultatunk fel a trianoni határokon és kiadjuk a parancsot, hanem az, hogy nem hagyjuk megtéveszteni magunkat, leöljük szent teheneinket.

Práczi István elkezdte, folytassuk!

A Vérszerződés dogmája

Már bocsánatot kérek a parasztos hasonlatért, de amikor a Vérszerződés nevét hallom, elszabadulnak indulataim és arra gondolok, hogy szerződni a malacokat szokás faluhelyen, de nem egy nép és ország jövőjét.

És jegyezzük meg, tőlünk nyugatra még a házasságot is, az egyik szentséget, mint azt a német nyelv „ehevertrag” (házassági szerződés) szava is jelzi. Egy szerződéshez elég egy papírforma, amit jelen esetben meg lehet tenni az anyakönyve-

zető előtt két tanú jelenlétében, de egy igazi szövetséghez, mint amilyen az igazi házasság is, eskü kell. De nem akárhol, Isten előtt! Ha tehát egy házasságkötés nem kapcsolódik Isten előtt tett esküvel, akkor az valóban csak „ehevertrag”, házassági szerződés, semmi több. Így azonban megszűnik a házasság szentség-jellege, csak egy közönséges szerződéssé silányul.

A Vérszerződés is így néz ki, ha szerződésnek vesszük és mondjuk.

A „Vérszerződés” azonban semmiképpen nem vehető szerződésnek, legfeljebb csak a felületes ember számára, akinek kisebb gondja is nagyobb ennél. Két okból sem vehető szerződésnek.

Egyik ilyen ok, hogy ott, Etelközben „esküvő”, esküvés, vagyis igazi szövetségkötés történt az Utolsó Vacsorán történt rítus, szertartás szerint! A másik ok pedig, hogy Etelközben is ugyanúgy Isten előtt és Istennel történt ez a vallási szertartás, mint az Utolsó Vacsorán. A nemzetségfők (és nem „vezérek”, főhírek vagy ducék) Etelközben felvágták ereiket, vérüket egy kupa borba csurgatták, majd mindenki ivott belőle. Az Utolsó Vacsorán Urunk így szólt a borra: „*Ez az én vérem...*”. Neki nem volt szükséges felvágni ereit, s vérét a borba csurgatnia, szólása is elég volt ahhoz, hogy a bor az Ő vérévé váljon. Emlékezzünk csak a kánai menyegzőre, amikor a vizet borra változtatta szavával! (Jegyezzük meg itt, hogy a korabeli magyar nyelvben a vizet bornak mondták!) És talán azt is, hogy amikor az Utolsó Vacsora után megfeszítették és a római katona lándzsájával felszúrta oldalát, „vér és víz” jött ki a testéből: a magyar nyelv tanúsága szerint vér és bor. Az Utolsó Vacsorán tehát tanítványai éppen az Ő vére ivása által váltak az Ő testvéreivé, apostolokká, egyben az Ő és egymás szövetségeseivé. Iskáriótes Júdás is azzá vált, tehát testvérévé is egyben, s miután ráeszmélt, hogy testvérgyilkosságot követett el árulásával, önkézével vetett véget életének. (Jegyezzük meg itt azt is vele kapcsolatban, hogy neve, az Is-káriot-tes név a Varázsnyelv szerint azt jelenti, hogy Is(tennek) kári(j)át teszi: halálát okozza.)

Igen, igen mondhatjuk most, de Etelközben hol volt jelen Isten?

Ne siessünk ennyire, majd úgyszólván kiderül. Előbb azonban idézzük ide az Anonymus által lejegyzett „Vérszerződés” öt pragfafusát:

1.) *Amíg Álmos nemzetsége él, a magyarok uralkodója (!) mindig (!) ennek a nemzetségéből választassék.*

2.) *A közös erővel szerzett javakból senki ki ne zárassék.* (Itt nemcsak hadizsákmány értendő, hanem a közös munkával megteremtett javak is, és elsősorban ezek! – G. M. J.)

3.) *Azon nemzetségfők (figyelem: nem „vezérek”! – G. M. J.), akik Álmost szabad elhatározásukkal választották (!) uralkodóul (nem „vezérül”! – G. M. J.), sem a saját személyükben, sem utódaikban az uralkodó tanácsból (!) ki ne zárassanak.*

4.) *Az utódok közül az, aki az uralkodó iránti hűségét megszegné vagy viszályt keltene az uralkodó és annak családja közt, vére ontassék, miként a szerződők (?) a saját vérükkel szentesítették (!) esküjüket(!).*

5.) *Minden időkre átkozott és száműzött legyen Álmos, vagy az esküt tevő utóda*

(!) *aki ezt az esküt (!) megszegné.* (Nota bene: uralkodóink III. Andrásig, 1301-ig Árpád-házi királyok voltak, Álmos utódai!)

Most pedig figyeljünk olyan dolgokra, amelyekre „nem szokás” figyelni.

Először is arra, hogy az 5. paragrafusban esküről beszél Anonymus, nem pedig szerződésről. Azután arra is, hogy a 3. paragrafusban a „Vérszerződés” esküje múlt időben áll: „Azon nemzetségfők, akik Álmost szabad elhatározásukkal választották uralkodóul...”. Ha ezek az Etelközi eskü paragrafusai lennének, akkor ezt a szöveget ott kellett volna elmondaniuk a nemzetségfőknek, de akkor a 3. paragrafus szövegének értelemszerűen valahogy így kellett volna hangoznia: „*Mi, akik most Álmost szabad elhatározásunkkal uralkodóul választjuk...*”. De nem így hangzott, hanem múltidőben. Ezt az öt paragrafust tehát a nemzetségfők nem mondhatták Etelközben!

Mi lehet valójában ez az öt paragrafus?

Továbbra is figyeljünk minden körülményre! Arra is, hogy Anonymus a római hit papja volt, s Petőfi Sándort aposztrofálva: „*Ott, ahol pap szót emel...*”, ott érdemes figyelni minden szóra. (Idézet *Petőfi Sándor: Az apostol* című költeményéből.)

Az első paragrafusra is nagyon figyeljünk, mert ebből is igen nagy dolgokra következtethetünk:

1.) Vajon miért van kitüntetett szerepe még Anonymus szerint is Álmos nemzetségének, vagyis a (szándékosan?) Megyer névre torzított Magyar törzsnek? (Esetleg neve miatt, amely nevet majd mind az ország, mind pedig a népe öröklí? S amely név... Lásd Práczi István könyveit és tanulmányait.)

2.) Az „Amíg Álmos nemzetsége él...” kitételből nem gyanakszunk valamire az Árpád-ház kihalását (kihalasztását?) illetően? (Zárójelben hadd ajánljuk itt idevágó szakirodalomként *Grandpierre K. Endre: Királyvilkosságok* című könyvét.)

Érdekes és hasznos figyelnünk arra is, hogy a „Vérszerződést” már általános iskolákban is oktatják történelemórákon, de igen szűkszavúan.

Szó sem esik arról, hogy ennek állítólagos szövegét Anonymus feljegyezte, az öt paragrafusról pedig még ennyi sem. Véletlen volna? A „történelemoktatás” (amit azért kellett idézőjelbe tennem, mert a szó értelme nem fedi a tartalmat) ugyanis csak azt a mozzanatot emeli ki a „Vérszerződésből”, hogy egymás vérért itták. Ennek hatására már az általános iskolák padjaiban kialakul a kis tanulóknak egy olyan nézet, hogy „*Hát akkor a mi őseink kannibálok voltak!*”. Ezekután már nem lesz nehéz bemagyarázni nekik, hogy a szamojédoktól származunk, tehát egy olyan kis oroszországi néptörzstől, akik szamo-jed neve az orosz nyelvben önevőt, kannibált jelent. Mi egyéb kell még egy kisebbségi komplexus kialakításához ilyen zsenge korban? Ehhez járul majd azután (szintén az általános iskolákban) a „Honfoglalás” dogmájának betáplálása, amiből pedig az a képzet keletkezik a tanulóknak, hogy ha ez tényleg honfoglalás volt, akkor „kannibál őseink” előzőleg hazátlanok („bozgorok”) voltak, ezért kellett foglalniuk maguknak egy hazát, tehát (az „ekékkel” együtt) más nép vagy népek hazáját erőszakkal elvenni, azokat hazájuk-

ból elüzni, vagy megölni őket. Ha pedig ez így van, akkor mi mások lehetünk, mint Európába betolakodott „kannibálok”, akiktől Európa nyilván meg akar szabadulni.

A fentiek miatt az iskolák 8. osztályából kiketűlő gyerekek már eleve egy olyan masszív kisebbségi komplexussal indulnak tovább, ami egész életükben meghatározó lesz gondolkodásukra. S még csodálkozunk rajta, hogy Glatz Ferencet nem perelte be senki „korszakos antropológiai megállapításaiért”? Érezzük már, miért alapvető fontosságú legelőször is leölni szent teheneinket, bénító, megölnő dogmáinkat?

Mivel minden egyéb a „Vérszerződés” dogmájából fakad, először is itt, ebben kell tisztán lássunk, mert csak így láthatjuk meg, miért dogma a többi dogma is. Ennek érdekében először is vizsgáljuk meg tüzetesen Etelköz nevét.

Etelköz

Úgy tanítják, hogy ez a név folyóközt jelent, vagyis két folyó közötti területet, s ha pl. a Duna-Tisza közére, vagy éppen a mezopotámiai Tigris és Eufrátesz közére gondolunk, fel sem tűnik semmi különös, és csak természetes, hogy Etelközt is majd valami két folyó közötti területen fogjuk keresni. Arra már nem is gondolunk, hogy a titok kulcsa esetleg magában Etelköz nevében rejlik, hogy itt kellene keresni elsősorban.

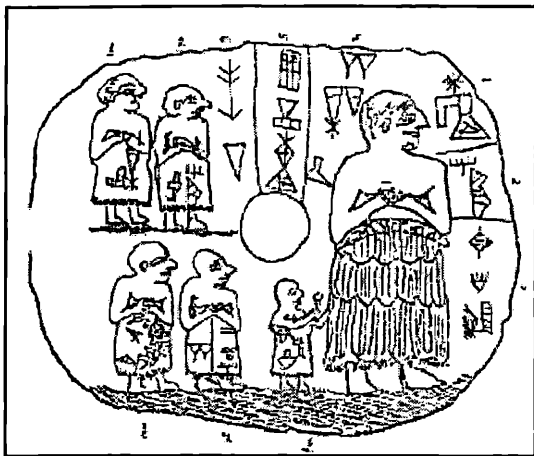
Esetleg feltűnhet, hogy az Etelköz névben szereplő Etel mennyire egyezik az Etelka névvel, de mint hallucinációt, ezt a gondolatot azonnal elhessegetjük „déliabos” tájakra. Az pedig már csak a „megátalkodottaknak” jut eszébe, hogy feltételezzék, esetleg Atilla király neve is kapcsolatban lehet valahogy Etelköz nevével, hiszen őt hívták Etelének is. Azt a gondolatot pedig már egyenesen a fantazmagóriák kategóriájába utaljuk, hogy valami párhuzamot lássunk Etelköz és a Volga korabeli Etil neve között, hiszen egyetlen folyónak hogyan lehet „köze”? Éppen ideje tehát, hogy alaposabban szemügyre vegyük ezt az Etil nevet, ezért írjuk le szótagolva, de úgy, mintha transliterálnánk, hangzósítanánk, vagyis csupa nagybetűkkel és ékezetek nélkül:

ET-IL

Mint Práczi István is mindig teszi, hívjuk segítségül mi is a Varázsnyelv hatalmát, s közben ne feledkezzünk meg a fordított olvasás módszeréről sem. Ha úi. az IL tagot először olvassuk, s ezt összeolvassuk az ET-el, akkor az IL.ET „transzliterált” szót kapjuk, ami nem más, mint az Élet neve, mint ahogyan az Élő (Éli) is. Urunk vajon miért Élinek, Élőnek szólított Atyját a keresztfán?

Azt hiszem elég könnyű hogy belássuk, hogy a Volga korabeli Etil nevében Isten rejtőzik, s így a Volga partja eleve kultikus hely. Ugyanígy Isten nevét rejtje az Atil-la, Etel-e, de az Etel-ka név is, mely utóbbi jelentése az előzőek szerint Életke. De ugyanígy Isten Atil neve rejtőzik IT-ALI-A nevében is és ebből már azt is gyaníthatjuk, Atilla királyunk miért nem rombolta le Rómát, amikor „látogatóban” járt ott (Ezt megtették mások.)

Ha helyesek eddigi meglátásaink, ha Etelköz nevében valóban a Volga Etil neve rejtőzik, akkor még továbbra is nyitott a kérdés, hogy hogyan és hol lehet egyetlen folyónak „köze”?

3. kép: Sumér agyagtábla töredék.

Már a legrégebb sumér (óko-ri mezopotámiai) képirásokon is feltűnik egy foga-lomjel, egy derékszög („magyarosan” vinkli), amit az assziriológusok az UR szótagértékkel fordítanak, transliterálnak. A szemléletesség kedvéért mutassunk be egy ilyen, kb. 5000 éves ábrázolást, amelyet most a Miskolci Bölcsész Egyesület Sumir nyelvtan című kiadványából veszünk kölcsön (3. kép).

A képen (képíráson) látható főalak orra előtt egy három fogalomjeltől álló írás, jelcsoport van, aminek értelmét **Anton Demiel** páter jezsuita tudós, a

Sumir Lexikon szerzője „dingir NINA.UR” alakban transliterált. (A Miskolci Bölcsész Egyesület kiadványa ui. az eredeti mű magyar fordítása.)

E hármas jelcsoportban legfőképpen egy nyolcsugarú csillag látható (mint a Szent Korona felső Pankrátor-képén is az Atya mellett, nyolcküllőjű kerék formájában), s e csillag neve a sumér nyelvben „dingir”, ami Isten-t jelenti. (Ha ezt a „dingir”-t azonban „tenger”-nek ejtjük, s nem a földi tengerre, hanem az ég tengerére gondolunk, amely valójában végtelen, mint Isten, akkor már könnyebben érthető lesz a dolog, s az is, korabeli eleink egy része miért nevezte Istent Jotengrinek, Jó Tengernek.)

A csillag alatt két, egymáshoz „ragasztott” (összerótt) fogalomjel látható, ami azt jelenti, hogy e két jel szótagértékeit össze kell olvasni. Jobboldalt egy olyan jel látható, amelyiknek „szoknyája van”, tehát egy nőt jelöl. Mellette balról, hozzákapcsolva a „vinkli”, amely nem más, mint egy könyökben behajlított kar szimbóluma, amely mindig az akaratot, de egyben uralkodást fejez ki, ezért transliterálhatjuk a KARA, de az UR szótagértékkel is, mint Demiel professzor igen helyesen teszi jelen estben. Van tehát egy jelcsoportunk, amelynek értelme az előzők szerint így alakul: dingir NINA.UR, mint az ábra melletti első sorban olvasható. Másként kifejezve? Isten + NINA (néni, nő) + UR, vagy még érthetőbben Isten úrnő, Istennő.

A könyökben hajlított karról már áldott emlékü **Baráth Tibor** professzor is megállapította az egyiptomi képirások tanulmányozása közben (*A magyar népek őstör-*

ténete című monumentális könyvében), hogy az akaratot fejezi ki, de gondoljunk csak arra, hogy a góllövő futballista örömeiben a mai napig is behajlított karral jelzi a kamerák felé: így akartam, ezt akartam!

Mint fentebb megállapítottuk, a Volga Etil neve Isten nevét rejti, tehát a folyó partja már önmagában is kultikus hely, mivel egy folyó vize szent, de van egy különleges kultikus helye is, ez pedig a folyó derékszögben behajlított „karja”, könyöke Volgográd (az egykor Sztalingrád) mellett. Ez a hely tehát azért különösen is kultikus, szent hely, mert alakjával, behajlított „karjával” Isten akaratát jelöli, a-kár a Duna behajlított „karja” is a Dunakanyarban. Márpedig ami egy ilyen szög mellett, vagy éppen a szögben belül, a szög két szára között: „közében” történik, az Isten akaratáé.

Ez talán erőltettségnek, belemagyarázásnak tűnhet, ezért az alábbiakban tenünk kell egy kis kitérőt, hogy láthassuk, nem egészen biztos, hogy mindez erőltetett belemagyarázás.

A német hadsereg már Moszkva alatt állt, s úgy nézett ki, a város sorsa meg van pecsételve, már a kormányt is evakuálták a városból. Ekkor azonban, a végveszély óráiban, a Nagybjuszú Generalisszimusznak különös ötlete támadt, hiszen fiatal korában papnövendék volt, majd csak később postarabló és tömeggyilkos is. Az ostrom előtti éjszakán személyes parancsára felszállt egy orosz katonai repülőgép, amelynek egyetlen utasa volt: egy ikon, amelyik Szűz Máriát ábrázolta a Gyermekkel. A pilóta parancsba kapta, hogy egész éjjel ezzel az Utassal körözzön Moszkva fölött.

Az eredményt ismerjük.

A német hadsereg nem tudta bevenni Moszkvát, de a háború sorsa mégsem itt dőlt el, hanem a Volga behajlított könyökénél, Sztalingrádnál. A német hadsereg itt szenvedte el a döntő vereséget, itt fordult meg minden. Az Etil könyökénél! Esetleg könyökétől? Vagy ez már meredek elképzelés lenne? Hallucináció?

A derékszögben behajlított kar tehát az akarat és az uralkodás kifejezője, s ha ez Istennel áll kapcsolatban, mint a fenti sumér ábrázoláson is láthatjuk, akkor Isten akaratát fejezi ki. Ugyanazt az akaratot fejezi ki az az ősi szimbólum is, amelyik köralakban négy ilyen derékszögben behajlított karból, négy derékszögből áll, amelyik Buddha mellén és még sok egyéb helyen is látható (pl. székely párnahímzéseken), de amelynek közismert, lejáratos és megutáltatott nevét nem akarom ide írni, helyette inkább a napraforgó elnevezést választom.

De nézzük még mindig az Etilt.

Azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy a könyöke, a „köze” után hova torkollik. Tudjuk, a Kaspi-tóba, így a Kaspi nevét is érdemes jobban megfigyelnünk. Ha szótagolva írjuk le, a Kas-pi(s) szóalak már jelez valamit. A „pi(s)”-ből már nyilvánvaló, hogy valamilyen vízről van szó, de milyenről? Ha azonban a „Kas” szótagban az *a*-betűtű mély magánhangzópárjával, az *u*-val ejtjük ki, a Kus nevet kapjuk, s a Bibliából tudhatjuk, hogy „Kus nemzé Nimródót is...” (Genezis 10.8)

Véletlen összefüggés lenne?

Az is a véletlen műve lenne, hogy nemcsak a Kaspi-tó neve, de a partján fekvő Baku neve is érthető a Varázsnyelv segítségével? Mert ugyanis, ha a Baku nevében szereplő **u** zárómagánhangzót mély magánhangzó párjával, az **a**-val ejtjük ki, de nem záróhangzóként, hanem névelőként, akkor „a Bak” kifejezést kapjuk, és nézzünk csak rá a térképre: a Baku mellett a tóba benyúló kis félszigetnek kecskebak, illetve kosszarv alakja van! Ha pedig ezt a kost **u**-betűvel ejtjük, a mély **o** magánhangzó **u** magánhangzó párjával, a Kus nevet kapjuk, a tó nevét.

Tudom, esetleg az a vád érhet, hogy bűvészkedem a szavakkal és betűkkel.

Ehhez csak annyit szeretnék hozzászólni, hogy pontosítanám a dolgot: a bűvészkedés bűvészkedés, a varázslat vagy mágia pedig valami egészen más.

A bűvész szemfényvesztő, presztizserátor (cirkuszi mutatványos a presztízis: mutatni, látszat szó értelméből), akinek alapvető érdeke, hogy a néző észre ne vegye a trükköket, a rejtett összefüggéseket, s a bűvész éppen ezeket igyekszik eltakarni a nézők elől minden eszközzel: szóval, mozdulatokkal, lepellel, minden eszközzel. Mint az egykori Omega együttes is énekelte a Bűvész című slágerben: „*Mindenki a kezem nézze! Ezt mondja, mert tudja, a lényegét ebből úgysem veszed észre...*”.

A mágia vagy varázslat más!

A bűvészkedés ellenkezője, az ókori káldeus (sumér) máguspapok tudománya, ami – mint majd látni fogjuk – alapjául szolgált a nagy világvallásoknak, mindekelelt a legnagyobbaknak, a római kereszténységnek, de ugyanígy a zsidó vallásnak és még az iszlámnak is. Práczi István találóan nevezte a magyar nyelvet Varázsnyelvnek, nem pedig bűvésznyelvnek.

Térjünk vissza még egy gondolat erejéig a Kaspi-tó és Baku példájához.

A földrajzi alakzatok és neveik közötti összefüggések bővebb kifejtésére itt nincs módunk, de az előbbi két példa mellett említsük meg még egy harmadikat is, Olaszország ill. az Apennin-félsziget példáját.

A mindenki, még az olaszok is úgy tudják és mondják, hogy ez egy „Csizma”. Valóban, nem is csal senki látása, de olyan láb nem lehet, amelyik csizmát visel? Akkor KA.LAB.RI.A nevében miért van ott a „láb”-szó? A RI hangértékből első ránézésre látszik, hogy RA, a Napisten neve rejtőzik benne, az A-ról is, hogy hátravetett névelő, a KA is ugyanaz, amit a sumerológusok és assziriológusok KI-nek transliterálnak, s KŰ ill. KŐ (kő) értelme van, ami GI-ként is hangzósítható, amely GI-ből a görögök Gaia, Gea nevet csináltak. Ez a Gea pedig nem más, mint a Földistennő neve, amiből a geológia, geodézia, geometria stb. szavak származnak, s mindegyik a földdel kapcsolatos. A suméroknál ez a Gea azonban KI vagy GI hangértékű kő jelentéstartalommal, mert pontosan tudták, hogy a Föld bolygó felszínén egy (a bolygó átmérőjéhez viszonyítva) nagyon vékony földréteg látható, de alatta kő (közet) van, s ezért nevezték a Földet KI.GI-nek, éginek (égi származású emberek) égitestjének, bolygójának, míg a Napot AP.SZU-nak, az Apának.

A fentiek alapján KA-LAB-RI-A annyit jelent, mint az Úr (Isten) kőlába. A Napistené, s mivel a Nap napi útján kelet felől nyugatra tart, ezért fordul a „csizmás láb” (Apennin-félsziget) is nyugat felé. És milyen furcsa! Ennek értelmét az

olaszok ugyanúgy nem tudják (már kérdeztem őket!), mint az oroszok sem a Kaspi-tó vagy Baku nevének értelmét.

Térjünk vissza most Etelközbe.

Az eddigiek alapján megállapíthatjuk, hogy az Etil „köze”, könyöke, behajlított „karja” különösen is kultikus, szent hely. E hely neve és képirása egyértelműen arra utal, hogy ami ott történik (legyen az egy Vérszövetség vagy akár csata), az Isten akarata. Csak így érthető meg, hogy az ott kötött Vérszövetség által fogant nép és ország miért kapja a Magyar („Megyer”) törzs nevét, miért nem Nyékét, Tarjánét vagy bármely másikat. Aki tehát itt, ezen a szent helyen iszik a Magyar törzs véréből, az megszűnik Nyéknek, Tarjának, Jenőnek, Kürtgyarmatnak... lenni, az mind magyarrá változik e Vérszövetség, tehát Isten akarata által. Utaljunk itt Práczki István Korábban megjelent *Magyar az Isten* című könyvére, de jegyezzük meg rögtön, Isten nem azért Magyar, mert a magyarok kitaláltak maguknak egy nacionalista törzsi istenséget s azt elnevezték magukról, hanem azért, mert a Magyar név is Isten egyik neve, miként az Éli (Élő, Élet) is, és még sorolhatnánk. Baráth Tibor professzor már említett könyvében több mint 150 ókori névre utal s megállapítja, hogy az ókori Egyiptomban a Magyar volt az egyik legelterjedtebb neve, amit az egyiptomiak „MAKAR”-alakban transliteráltak a hieroglifákból, s talán az sem véletlen, hogy az egykori ciprusi főpap, MAKAR-iosz érsek nevében is benne van.

Összegezzük az eddigieket.

Láthattuk, a magyar nép és az általa megteremtett Magyarország (és magyar álam!) fogantatása kultikus, szent helyen, vallási szertartás közepette történt. Ugyanazon szertartás közepette, amilyen az Utolsó Vacsorán történt, s ha az Utolsó Vacsora szövetségét Szövetségnek mondjuk és nagybetűkkel írjuk (az Ószövetségről nem is beszélve), akkor feltétlenül Szövetségnek kell mondjuk az etelközit is, és ezt is nagybetűvel kell írjuk: Vérszövetség!

Azt is láthattuk, hogy az Anonymus által lejegyzett „Vérszerződés” paragrafusai nem Etelközre utalnak, hanem egy a Vérszövetség alapján megfogalmazott Alkotmányra, alaptörvényre, hiszen a szövetségben már az „uralkodó tanács” (parlament) kifejezés is szerepel. Akkor pedig ez az öt paragrafus mi egyéb lehet, mint a Pusztaszeren (pusztai szertartáson) lefektetett első magyar alkotmány, amely még az angol Magna Cartát is megelőzi, s tanúbizonyság arra, hogy Európa első demokratikus jogállama az Árpád-fejedelem által alapított Magyarország volt. Ha a Himnusz és Szózatot illik hibátlanul megtanulni már az általános iskolák utolsó osztályában, ezt az öt paragrafust nem illene?

A fentiek alapján próbáljunk levonni néhány lényeges következtetést.

Először is azt, hogy a magyar nép fogantatásánál fogva vallási kategória, amelyik a pusztaszeri Alkotmány által megszülető ország és állam által válik egyben politikai kategóriává is. Ha ez így igaz, már érthető, hogy Anonymusnak, az elkötelezett római hitű papnak miért kellett a „Vérszerződés” elnevezéssel elrejtene a lényegét. Ha ugyanis ezt nem tette volna, mi történt volna az István király általi ál-

lomalapítással? Hogyan magyarázták volna meg a dolgot? Mert a körülményekből látható, hogy Pusztaszeren (a pusztai szertartáson) ország- és államalapítás történt, de akkor mi történt 1000-ben? Csak talán nem az, hogy a már megalapított Magyarország és magyar állam testében valakik alapítottak egy másik országot és államot, amelyiket talán nevezhetnénk „Római Magyarországnak” is? (Amihez az előzőt természetesen szét kellett venni.)

Azon is érdemes elgondolkodnunk, hogy egy Isten előtt és Isten akaratából születő Vérszövetség esküje ugyanúgy nem bontható fel soha, mint ahogy nem bontható fel soha az Utolsó Vacsorán megszületett Újszövetség sem. S ha ezeket bárki emberfia megpróbálja felbontani, vagy megtagadja, annak vajon mi lesz a sorsa? Esetleg ugyanaz, mint a német hadserege is az Etil „köznél”, az egykori Sztálingrádnál?

A körülmények és összefüggések ellenére maradjunk továbbra is szkeptikus keltedők és tételezzük fel, hogy tévedtünk, a tévedhetetlenség illúzióját pedig engedjük át azoknak, akik ezt megérdemlik. Ezért a következőkben vegyük jobban szemügyre Árpád-fejedeleme nevét és párducbőr-kacagányát is.

Árpád neve és kacagánya

Dr. Padányi Viktor, Ausztráliában elhunyt történészünk az Árpád nevet az árpából származtatta „Árpácska” értelemmel, mint ahogyan a búza nevéből is Búzád, a köles nevéből is Kölesd, a som nevéből is Somod. Csakhogy, van itt egy érthetetlen körülmény: az ugyanis, hogy ha Árpád-fejedeleme nevében valóban egy mezőgazdasági növény neve rejtőzne, Róma papjai miért nem voltak hajlandók hosszú évszázadok során egyetlen magyar újszülöttet sem megkeresztelni az Árpád névre?

Sokan próbálkoztak már az Árpád név értelmezésével, úgyhogy nem mi leszünk az elsők, ha itt most mi is megpróbáljuk.

Ez a név szemmel láthatóan két szótagból áll, ezért írjuk le szótagolva, d úgy itt is, mintha transliterálnánk, tehát csupa nagybetűkkel és ékezetek nélkül:

AR-PAD

Ha az első szótagban szereplő AR-ban az a-magánhangzót mélymagánhangzó-pánjával, az *u*-val ejtjük, az *úr* szót kapjuk, amiből már nyilvánvaló, hogy itt szó sincs gazdasági növényről. Tudjuk, a magánhangzókat bizonyos esetekben felcserélhetjük anélkül, hogy a szó értelme megváltoznék, mint az a söprű vagy seprű, törülköző vagy törülkőző, kő vagy kú, élet vagy ílet esetében is látható, és még folytathatnánk. Ha azonban pontosabb magyarázatot is szeretnénk az *úr* szó értelmére, magyarázatként olvassuk az AR-szótagot fonákjáról is, úki módon: RA! És Rá vagy Ré (a Napisten) vajon nem *Úr-e*?

Másik módszerhez is folyamodhatunk.

Tudjuk, a domináns mássalhangzókat nemcsak eléjettett, de mögé „ragasztott” magánhangzóval is ejthetjük néha a szó értelme megváltozása nélkül. Ha például az *UI* szóban a domináns *T*-t „utánaragasztott” és kínaias kettőshangzóval, az *ao*-

val ejtjük ki, a Tao szót kapjuk, ami legnagyobb csodálkozásunkra a kínai nyelvben is utat, utcát, életutat, sorsot jelent, de ugyanígy életet, életutat, sorsot jelent a japán nyelv DO szava is, amely nem más, mint a TAO japán megfelelője (T = D), mint az sok japán sportág nevében is látható (KEN.DO, AIKI.DO, TE.KWAN.DO stb). De módosult TE-alakban ugyanez ott szintén utat, életutat, sorsot jelent, amiért is ezen sportág neve értelme: „a pusztá (fegyvertelen) kéz útja” (élete). (Valójában nem a pusztá kezé, hanem a pusztá, fegyvertelen karé, mint arra a KARA = karja rész pontosan utal.) Megemlíthetjük itt még azt is, hogy ugyanez a japán DO (út) szó van jelen az elektróda görög nevében is: elektron-od-osz formában, és itt is azt jelzi, hogy az az „elektronok útja”.

Az eddigiekből láthatjuk – bárhonnan nézzük is – Árpád-fejedelem neve nem az árpával kapcsolatos és Róma papjainak igen nyomós okuk volt rá, hogy hallani se akarjanak e névről és viselőjéről. De nézzük csak, hogyan ír erről **Grandpierre K. Endre** *A Magyarok Istenének elrablása* című könyve 34. oldalán:

„Árpád neve bűnös név, tilos kiejteni. Milyen érdekes, a Sátán, a pokolbeli ördög nevét bátran le lehet írni, de Árpád nevét kimondani, leírni Isten ellen való vétek, szigorúan tilalmazott, s ha valamiképpen mégis elkerülhetetlenül szükségessé válik a megemlézése, nevén nevezni akkor sem szabad. Nyakatekert utalásokkal bár, de ki kell kerülni... A magyar nemzet rejtelmes háttérokok rejtelmes közrejátszása nyomán és az állítólagos kereszténységre térítés után odáig süllyedt, hogy Árpád nevét csak nagy köntörfalázásokkal, oldalazó körülményekkel lehet kiejteni.

Ékesen tanúsítják ezt legendáink: 'Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, negyedik attól számítva; ki a magyaroknak Pannóniába jövele idején első vezérünk volt.' (Árpád-kori legendák és intelmek 24.)”

A fenti idézet alapján megállapíthatjuk: a Sátán nevét szabad volt kiejteni és leírni, de Árpád nevét nem. Ebből kényszerűen következik, hogy valakik számára a Sátán nyilván kegyesebb lény volt, mint Árpád-fejedelem személye és neve!

De nézzük tovább az Árpád nevet.

Az Árpád nevet ha „transzliterált” formában írjuk: AR.PAD, akkor e „transzliterációban” az a PAD kísértetiesen egyezik a török nyelv padisah szavában látható „pad”-dal, de ugyanilyen kísérteties egyezést mutat a magyar nyelv „pad” (padlás) szavával is. Köztudomású pedig, hogy mind a padisah (szultán), mind pedig a pad (padlás) a közönséges halandó feje fölött van, tehát itt valami „magaslatról” van szó mindkét esetben.

A „feltétlenül létező Padisah” itt nem a szultánt, hanem egyenesen Allahot jelenti. (Allah: az Elő Jó, vagy Jó Elő, a Jó Isten), de Mennyei Úr is. Egyik értelmezés sem áll ellentétben a körülményekkel.

Menjünk tovább!

Tudjuk, Árpád-fejedelem Atila király leszármazottjának és örökösének mondta magát, nem úgy mint modern „történelemtudományunk”, és tételezzük már fel róla, hogy ő ezt jobban tudta. De nemcsak ezt mondta magáról, öltözkékével mutatni is akart valamit, amit akkoriban még minden bizonnyal mindenki értett: párdúcbr-

kacagányáról van szó. Kölcsönözzük ki most itt Granpierre K. Endre említett és idézett könyve 35. oldaláról Árpád-fejedelem középkori ábrázolását, hogy kacagányát is láthassuk (4. kép). (A szerző talán nem veszi zokon.)

4. kép: Árpád-fejedelem középkori ábrázolása

büjkált is „némi” félelem, amikor Árpád-fejedelmet ábrázolta, párdücbőr-kacagányát mégsem ábrázolta egyébként.

Ha a mai ember rátekint a képre, így gondolkodik: Árpád fejedelem volt és csak természetes, hogy egy fejedelmnek fejedelmi módon, a kora legszebb divatja szerint kell öltözködni. Ezért mutassunk be itt egy másik párdücbőr-kacagányos ábrázolást is, amelyet most az Egyiptomi Halottaskönyvből, tehát az egyiptomi ókorból veszünk (5. kép).

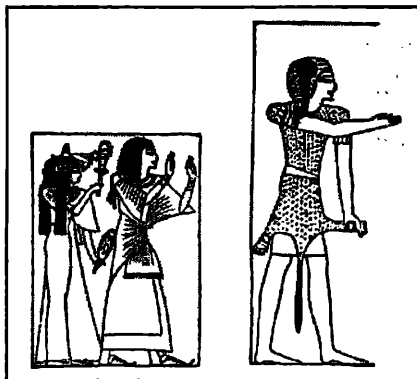
A bemutatott két utóbbi képen két párdücbőr-kacagányos ábrázolást láthattunk. Az egyiket a magyar középkorból, a másikat az egyiptomi ókorból. A kettő között évezredek teltek el. Ezen évezredek alatt ezek szerint a divat semmit sem változott volna?

Furcsa ez az óegyiptomi ábrázolás.

Végtelenül egyszerű, nincs rajta semmiféle sallang, sem díszítés, csak egy párdücbőr-kacagányba bújt ember látható rajta, aki kezeivel furcsa mozdulatokat

A képen látható, hogy Árpád-fejedelem egy buzogányfélét tart a kezében. De ez csak buzogány lehet, mint azt a középkori művész elképzelte, s a kezébe adta? Az a grafikus, aki már nyilván a római dogmák hatása alatt rajzolta meg ezt a képet? Ez a „buzogány-féle” jogar nem lehet? Ha Anonymus idézett írásában, az első paragrafusban már uralkodókról van szó Álmos nemzetségéből, akkor álmos fia nem volt uralkodó? Ha pedig mégiscsak uralkodó volt, nem volt joga jogart tartani a kezében, jelezvén, hogy ő a jog ura (örzöje)? De ha nem voltak szilárd bázisokon lefektetett és garantált jogok (Alkotmány), akkor a Fejedelem nem tette volna nevetségessé magát azzal, hogy jogart fog a kezében, mint a középkori művész a dogmák hatására már buzogánynak látott, vagy félelemből kénytelen volt buzogánynak látni?

Ha igaz a gyanúnk, és a középkori művészen

5. kép: Óegyiptomi párdücbőr-kacagányos ábrázolás

tesz. Jobbkezével mintha nyújtana, adna valamit, balkezével pedig érthetetlen módon saját ruhája szélébe kapaszkodik, erősen markolja. Mögötte két másik személy látható, akik kisebbek, mint a párdücbőr-kacagányos, s akik áldólag emelik kezeiket az utóbbi felé.

Ez a kép nem művészi ábrázolás, hanem képírás! Ha pedig képírás, akkor olvasni is lehet, próbálkozzunk meg vele.

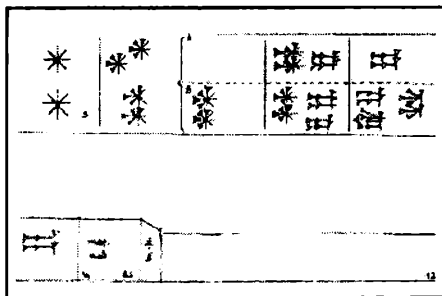
A főalak mögötti személyeket az írnok kisebbnek ábrázolja a főalaknál, tehát ők valahogy alsóbbrendűek nála. Ezen „alsóbbrendű személyek” áldólag emelik kezüket a főalak felé, tehát a főalak nem közönséges halandó. A főalak erősen markolja párdücbőr-kacagánya szélét: jelzi, hogy személye átvitt értelemben is szoros kapcsolatban van ruhájával. Jobbkezével pedig jelzi, hogy ad valamit, tehát ő adományozó is.

Az alábbiakban transliteráljuk, hangzósítsuk a képírás értelmét!

Mivel a főalak gyanúnk szerint nem akar ki, de emberi alakja van, írjuk le az embert jelentő szót UR-formában. Mivel balkezével markolja kacagánya szélét, tehát kacagánya igen fontos neki, vegyük szemügyre okával kacagányát is: pontok, petytyek láthatók rajta. Tudjuk, a pont, a kör, a gömb, a lyuk, a kerék, a csillag (nap) mindig a Napisten jelképe, s ha ezt valaki nem hinné, tekintsen rá a Szent Korona felső Pankrátor-képén, vagyis az Atya Isten zománcképén látható nyolcküllőjű „kerékre” (csillagra), amely nyolcküllőjű kerék mellesleg a Lungo Drom (Hosszú Út) nevű cigányszervezet zászlaján is látható.

A párdücbőr kacagányán látható pontokat tehát transliteráljuk a NAP hangértékkel, s mivel ez szoros összefüggésben van viselőjével, az UR-ral, olvassuk össze a két hang- illetve szóértékeket: NAP + UR = NAP.UR. Ez a Napúr pedig nem más, mint a Napisten maga.

Kételkedő szkeptikusok most természetesen azt mondhatják, hogy jó, jó, az rendben is van, hogy a pont, a lyuk, a kör, a gömb, a csillag a Napisten jelképe, de mi jogon hangzósítjuk ezt éppen a NAP-hangértékkel?

6. kép: Labat 129. jele: „nab”, „nap”

Igazuk van, kérdésük jogos, ezért kedvükért mutassunk be egy részletet eredetiben *René Labat* professzor akadémikus szótárából, a *Manuel d' Epigraphie Akkadienne*-ből, hogy láthassuk, a francia professzor hogyan hangzósítja a nyolcsugarú csillagot (6. kép).

A professzor francia anyanyelvű révén nem egészen biztos a pontos kiejtésben, ezért a csillag szótagértékét „nap” illetve „nab” alakban adja meg. Számunkra melyik a szimpatikusabb? Ha esetleg a „nap” (NAP) lenne, akkor

ebből megtudhattuk, hogy milyen Isten a Szent Korona felső zománcképén látható

Atya. Mivel pedig egyszülött fia így szólt: „*Én és az Atya egyek vagyunk*”, így azt is megtudhattuk, hogy Urunk milyen Isten: Napisten! A tövisszörűt sem véletlenül tették a fejére. A koszorú kör alakja a Napot jelképezte, tövisei a nap sugarait, amelyek köztudottan szúrni, tüzni tudnak (innen a napszúrás kifejezés). A tövisszörűbe rejtett gúny értelme tehát: Mielőtt a Napisten Fia meghal, hadd kapjon napszúrást is!

Olvassuk tovább az óegyiptomi párducbőr-kacagányos képrást!

A kacagányon látható pontokat most hangzósítuk MAG értékkel, s ezt is olvassuk össze az UR-ral: $MAG + UR = MAG.UR$. Számunkra azonban jobban érthető, ha Magort mondunk, Magor Napisten, Hunor édestestvére nevét. Ha viszont a MAG hangértéket nem az UR-ral, hanem az AR-ral olvassuk össze, akkor a $MAG + AR = MAGAR$ transliterált formát kapjuk, ami lágyult G-vel, vagyis GY-vel kiejtve: MAGYAR! Véletlen lenne, hogy Árpád-fejedelem éppen a Magyar („Még-ger”) törzsből származott?

Írjuk le most az AR.PAD hangzósítást AR.PA.AD alakban is, ahol a PA.AD rész kiejtése „pád” lesz. Ha azonban azt a PA hangértéket, ott a közepén, fordítva olvassuk, fonákjáról, akkor $PA = AP$, az apa szót kapjuk, amely apa jelen esetben úr (AR), s ad valamit (AD), mint az ábrázolás kinyújtott jobbkeze mozdulatából is látható. De mi lehet az, amit az Apa úr (Úrapa vagy Ósapa: Magor Napisten) ad? Ugyan mi más, mint Önmaga, vagyis az Élet? (Az illető ábrázolás bemutatása nélkül megjegyezzük itt, hogy van olyan óegyiptomi ábrázolás is, amelyiken a Nap sugarai emberi kezekben végződnek.) Az előzőek után még mindig véletlennek tartjuk, hogy a hét törzs éppen az Etil (Ilet) „közében” kötötte a Vérszövetséget? Az is véletlen lenne, hogy Álmos-fejedelem fia az Árpád nevet kapta? Hogy saját törzsét Magyarinak hívták? Hogy párducbőr-kacagánnyal jelezte kilétét? Hogy a megszűlött nép és ország is az ő nevét kapja? Egyáltalán: mindez véletlen lenne?

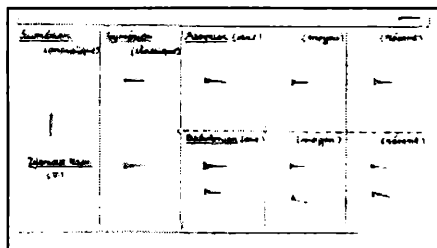
Sokan félreértik a helyzetet, ha a Napisten nevét hallják s úgy gondolják, aki Őbenne hisz és bíz, az egy hidrogén és héliumgázokból álló égitestet istenné, tehát bálványimádó. Ezért a tévedések eloszlátása végett hangsúlyozzuk ki, nem maga az égitest (az anyag) az istenség, hanem a Napisten, aki már az égitestet létrehozta, s akinek hatása a legkülönbözőbb formákban a Napon keresztül jelenik meg, mintha a Nap a Napisten szeme volna, s tudjuk a szem a lélek tükré. E hatások legfőbb és legismertebb formái: maga az Élet (életerő), amely a Napból jön (ezért nő minden növény is a Nap felé); másik s fény (elektromágneses rezgés), harmadik pedig a mágneses hatás, amely mágneses hatásba a napszállás után a gravitáció is beletartozik. E vonzás nélkül „elszédne a nyáj”, Naprendszerünk szétszarna a világűrben, mi magunk is a Föld színéről: minden és mindenki megállna létezni. Ezen univerzális mágneses hatás miatt mondja Urunk „kettős beállításban”, kettős értelemmel: „*És én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok*.” (János 12.32). És a nyájról, illetve a jó pásztorról is mondott valamit...

A mágnesesség és a gravitációs vonzás kapcsán mellékesen említjük meg, hogy

a világ legtöbb országában is folynak antigravitációs kísérletek, de azt is jegyezzük meg, hogy az anti- vagy ellengravitáció az előzőek alapján az isteni eredetű vonzás elleni emberi próbálkozás, és ha ez pusztán emberi akarat, akkor nem sikerülhet! Logikailag tekintve a dolgot az antigravitáció ember számára legfeljebb csak akkor sikerülhet, ha ez nem jelenti Isten megtagadását, és ezt Isten valamilyen különleges indokból megengedi az embernek. Ha helyesen értelmezzük a sumér eposzokat és krónikákat, akkor ezt Isten az ott említett „annunaki”-knak vagy „igigi”-knek lehetővé is tette, mint erről majd szó lesz a későbbiekben.

Mint Árpád-fejedelem kapcsán láthattuk, az Árpád nevében Magor Napisten, az Ősapa neve rejtőzik.

Na azonban ez az Ősapa közönséges földi halandó lenne, az óegyiptomi írnok nem ábrázolta volna Őt nagyobbra a mögötte álló két személynél, s azok sem emelnék kezeiket áldólag felé. Az Ősapa értelmezés is helyes kell legyen, amire ismét csak bizonyíték Urunk következő szavai: „*Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.*” (Máté 23.9).

7. kép: Labat.szótár: az 1-es szám jelentése

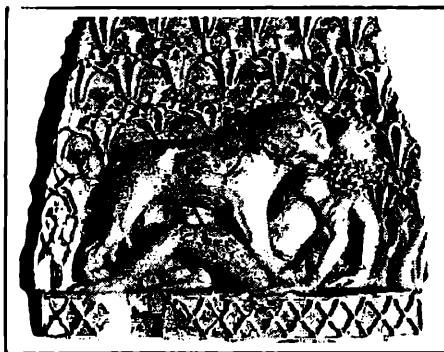
erre vonatkozólag bemutatjuk a Labat-szótárból az 1-es szám értelmezését is (7. kép).

A képen látható, hogy az egyes szám jelét, az egy függőleges vonalat (amely mai napig is egyet jelent minden számrendszerben) még a francia professzor is „is-ten”-nek írja, magyarul, s un = egy értelemmel értelmezi. Így a szótárban olvasható „AS isten un” szövegrész azt jelenti: *Egy az Isten!* (Az unitárius vallás alapvető hittétele.)

Az alábbiakban nézzük meg azt is, az Úr Jézus előbb idézett szavai nem állnak-e ellentétben mindazzal, amit az Árpád név kapcsán megtudhattunk, de kiváltképpen is a párduccal.

Ennek érdekében be kell mutassunk itt egy további képet is, amelyet most *Bádiny Jós Ferenc* professzor *A káld-pártus hagyomány és a magyarok Jézus-vallása* című könyvéből veszünk kölcsön köszönettel (8. kép).

Ezen képet és a hozzátartozó tanulmányt *Marton Veronika*, a Miskolci Bölcsész Egyesület közel-keleti tanszéke sumeriológiai szakának tanárnője közli a könyvben, s valami olyat lát meg e sumér ábrázoláson, ami eddig mindenki figyelmét elkerülte. Azt ugyanis, hogy itt nem arról van szó, hogy egy közönséges párdúc meg-

N. kép: Az égi párdúc és egy földi asszony násza

támad és megöl egy embert, hanem valami egészen másról.

A képen látható párdúc homlokán harmadik szem gyanánt egy kör látható, ez a párdúc tehát nem közönséges párdúc. Nem állat, hanem párdúc képében valaki más. Az alatta fekvő nőt (és nem „fiatal fiút”, mint sokan vélik) az „állat” nem tépi mancsával, hanem szemmel láthatóan öleli. A fekvő nő is egészen biztosan nő, hiszen szoknyát visel, mégpedig jellegzetesen sumér szoknyát. Haja sem férfifrizura, hanem női. Ha megfordítva, felülről nézzük a

képet, jól látszik, hogy a nő arcán nem tükröződik semmiféle rémült haláltusa.

Marton Veronika igen találóan *Az égi párdúc és egy földi asszony násza* elnevezést adta ezen ábrázolásnak, s az ilyen különös nász jelenik meg majd később a görög mitológiában, Léda és a hattyú esetében.

Szörnyűek az állat-hős igék?

Első látásra úgy tűnik, *Ady* e szavakkal elrontotta *Intés az őrzőkhöz* című csodálatos versét. Úgy tűnik, a vátesz költő mintha nem tudta volna, ki rejtőzik az „állat-hős igék” hátterében. Az a költő, aki az *Egy párizsi hajnalon* című versében így villi önmagáról:

„Ki vagyok? A Napisten papja,
Ki áldozik az éjszaka torán.
Egy vén harang megkondul. Zúghatsz,
Én pap vagyok, de pogány pap, pogány”

A Napisten papja ne tudta volna, ki rejtőzik az olyan „állat-hős igék” hátterében, mint amilyen Léda és a hattyú különös násza? Ő ne tudta volna, hogy olyan különös nász, mint amelyik a bemutatott sumér párducos ábrázoláson is látható, nem szó szerint értendő? Hogy nem fajkeveredésről van az ember és állat között? Nem inkább a költő és saját Lédája (Diósi Ödönné, Brüll Adél) közötti meddő „állat-hős igékre” és a költő egyre elhatalmasodó betegségére kellene gondolnunk a „szörnyűségek” kapcsán?

Ha a szóbanforgó két különös nász igazi értelmét keressük, vegyük tekintetbe először is a magyar gondolkodás talán két legjellemzőbb, ugyanakkor egymásnak ellentmondani látszó különlegességét. Még akkor is, ha jelen esetben egy sumér ábrázolásról illetve egy görög mitológiai jelenetről van szó.

A magyar gondolkodásra az egyik legjellemzőbb sajátosság a végtelen racionalitás. Az, hogy mindenről a legfeltűnőbbet, leginkább jellemzőt, legkézenfekvőbbet

állapítja meg. A hét első napjáról azt, hogy az a hét „feje”, a másodikról is azt, hogy az „kettő”, kedd, a második nap, a szerdáról is gyanítható, hogy valamilyen nagyon régi, már feledésbe merült szertartás emlékét őrzi, és így tovább. Ez a végtelen racionalitás biztosítja a magyar nyelv páratlan stabilitását, amely megóv a zsákutcáktól, a „helytelen vágányoktól” (hogy vasutas szakkifejezéssel éljünk), a hamis és néha egyenesen fatális következtetésektől, mint amilyenek például a hét napjaival kapcsolatban az a tény, hogy a Bibliában „neuralgikus tényezővé” vált a szombat kérdése, de ugyanilyen logikátlanság figyelhető meg a szerda német „Mittwoch” (Mitte der Woche: a hét közepe) valamint az angol „wendesday” (szerda) nevében is, ahol a „wend-es-day kifejezés értelme a „wend”-tagból következően a hét fordulópontját jelöli (wende, wenden: forduló, megfordulni a német nyelvben), tehát olyan napot, amelyik „jobbján” és „balján” is három-három nap áll, ami nyilván nem igaz, hiszen az ilyen „fordulópont”, a hét közepe a csüttörtök. De az ilyen irracionálisokból keletkezett az az irracionalitás is, hogy például a németországi naptárakban a hetek még a 80-as években is a vasárnapokkal kezdődtek, mintha Isten a Teremtés nagy művét a pihenőnappal kezdte volna, nem a hét „fejével”, a hétfővel. És ezen a fatális tévedésen még az sem tudott változtatni, hogy Urunk a szombatnappal kapcsolatosan így szólt: *„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”*. (János 5.17).

A magyar nyelv végtelen racionalitása megóv bennünket az ilyen tévedésektől, amely racionalitás a „józan paraszti ész” logikájában jelenik meg, s e racionalitás minden bizonnyal szoros összefüggésben van azzal is, hogy annyi feltalálót adtunk a világnak, mint amennyit (és még többet is adhatnánk, ha a feltalálókhoz más lenne a „hivatalosok” viszonyulása).

E racionalitásérzékkel szembeszállni látszik a magyar gondolkodás másik fő jellegzetessége, az elvont, képies gondolkodás. Lássunk erre is egy meggyőző példát.

A magyar sofőrök és műszaki szakemberek például a teherautó hátsó tengelyét hátsóhídnak mondják, noha itt szó sincs valódi, folyó fölötti hídról, de ugyanígy a légfékberendezés egyik elemét is fékkazánnak, noha itt sincs szó tüzelőberendezésről. Ha azonban a hátsótengellyel kapcsolatban azt mondanánk egy német vagy angol műszaki szakembernek, hogy az „híd” (brücke, bridge), az igen csak furcsán nézne ránk, mert ő azonnal valamilyen folyó vagy völgyszakasz fölött átívelő hídra gondolna, s nem tudná elképzelni, hogy mi történt velünk. (Nemcsak a magyar irodalmi nyelv, de a magyar műszaki nyelv is páratlan szépségű.)

Láthatjuk, a nyugati ember csak szó szerint tudja értelmezni a dolgokat, s ennek eredménye, hogy nyugat-európai kutatók például még a mai napig is a görög szigetek valóságos barlangjaiban keresik Kalüpszó (Calypso) nimfa „barlangját”, s amikor már olyan szűk helyen járnak, ahol a barlangkutató átréselni is alig tudja magát, lakonikusan meg is állapítják: nem csoda, hogy Odüsszeusz hét év után ráunt ilyen szűk helyen tengődni.

Ilyen képies, átvitt értelmű gondolkodás logikája jelenik meg mind a sumér párducos nász, mint pedig Léda és a „hattyú” esetében, de általában is az ókori képirá-

ok és fogalomírások gondolatmenetében is. Ezért van, hogy ezen írásokat – mint a későbbiekben látni fogjuk – csak a magyar nyelv és gondolkodásmód képiessége, elvonatkoztatni tudó logikája birtokában lehet helyesen értelmezni, legyen az akár sumér, akár óegyiptomi képirás vagy fogalomírás. De éppen e képiesség illetve elvonatkoztatások, átvitt értelmek miatt tűnik úgy, mintha ezen értelmezések bele-magyarázások lennének.

Elgyleöre azonban maradjunk a két fenti, különleges nász kérdésénél.

Ha mind a párducos, mind pedig a Hattyús jelenet kapcsán arra gondolunk, hogy nem valódi állatokról van szó, hanem ezen állatok *neveiben* rejtőző *nevekről*, már világos lesz minden.

Mint korábban már szó volt róla, a sumérok a párduc nevét NIB.RU illetve NIB.UR alakban írták le fogalomjelekkel, amiből a Nimród név is származik, de Nippur város neve is (NIB.RU.KI) és amely neveken mindig a Napisten, a Napúr neve rejtőzik: az állat neve tehát az Ő *nevét* fejezi ki, rejtí magában. Szó nincs ember és állat közötti fajkeveredésről, ami biológiailag egyébként is lehetetlen (ebben az esetben valóban szörnyűek lennének az „állat-hős ígék”), hanem egyszerűen „csak” arról van szó, hogy az embereknek égi (égiektől való) származása van, mint erről a sumér eposzok és krónikák is tudósítanak, de ugyanezért mondta Irukunk is, hogy *„Átyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Átyátok, aki a mennyben van.”*

Ugyanígy a Napisten jelenik meg Léda és a „hattyú” különleges nászában is, ami azonnal látható lesz, ha a „hattyú” szó helyett a „madár” szó „transzliterált” alakját írjuk le: MADAR. E „transzliteráció” ugyanis összecseng a Magyar névvel (az összecsengés szaknyelven asszonancia), s már szó volt róla, hogy az ókori Egyiptomban e név volt Isten, a Napisten egyik legelterjedtebb neve. Ezért látható például Tutenkámén fáraó sírkamrája falán is egy olyan freskó, amelyen egy párducbőr-kacagányos személy áldólag emeli kezeit a feltámadt király felé, amiből azt gyaníthatjuk, hogy a fiatalon elhunyt (meggyilkolt) király a Napisten fia volt: földi képmása, szakrális uralkodó. Ha azonban – mint láthatjuk – mind az égi párduc, mind pedig a hattyú madár (MADAR) nevében a Napisten neve rejtőzik, akkor felmerül a kérdés: a görögök vajon honnan vették a különleges nász gondolatát, amit ők aztán be is építettek Léda spártai királynő és Zeusz, a görögök főistensége történetébe? (Furcsa, hogy ZE.US, e „görög” főistenség neve mégsem görögül, hanem magyarnul érthető: AZ.ÜS, az Ős, Ősapa, s e név értelme is igazolja mindazt, amit az eddigiekben megállapítottunk.)

Még mindig szörnyűek az „állat-hős ígék”?

Árpád és a Biblia

... *Kánaán pedig nemzé Arvadeust (Árpádot)...*” (Genézis 10.18.)

...*Hol vannak Hámátnak és Arphádnak (Árpádnak) istenei? ...És Samariát is megszabadították-é az én kezemből?”* (Királyok II. könyve 18.34.)

„Hol van Hámát királya, Arphád (Árpád) királya és Sefarvaim királya?” (19.13.)

„Kánaán pedig nemzé Czidont... Arvadeust (Árpádöt)...” Krónika I. könyve 1. fejezet 13-16 vers)

„Nem úgy megvettem-é Kalnót, mint Kármekist? És Hamáthot, mint Árpádöt? És Samariát, mint Damaskust?” (Ézsaiás 10.9.)

„Hol vannak Hamáth és Árpádnak istenei? Hol Sefarvaimnak istenei? Talán bizony megmentették Samariát kezemből?” (36.19.)

„Hol van Hámáth királya és Árpádnak királya, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva?” (37.13.)

„Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Árpád, mert gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, amely nem nyugthatik...” (Jeremiás könyve 49.23.)

„...Sidon és Arvad (Árpád) lakói voltak evezőseid (hajósaid), a te bölcseid, oh Tirus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid...” (Ezékiel 27.8.)

„...Arvad (Árpád) fiai és sereges voltak kőfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaidban; pajzsukat felfüggesztették (szegre akasztották) kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet...” (27.11.)

Miért „hemzseg” a bibliai Ószövetség Árpád nevétől? És a kezdetek kezdetétől, a Genezistől egészen az Ószövetség végéig miért bukkan fel ez a név újra és újra, és nem a legkedvezőbb színezetben? És hogy van az is, hogy ez az egykori Árpád vagy Arwad város még ma is megtalálható a Földközi-tenger keleti partján a pátriárkák idejéből, Nyugat-Szíria (Libanon) területén, Damaszkusztól északra, mintegy 30 km-re az egykori Aleppótól? (Ma Tell Efradnak illetve Tell Rifatnak hívják, amely névben a Tell telep, települést jelent.)

Mielőtt ezen kérdésekre megpróbálnánk választ adni, célszerűnek tűnik visszamenjünk Sumériába.

Térutazás Sumériába

„Végtelen pusztaság, könnyű por szítál,
Bíborszínű ég alatt a nagy tömeg csak áll...”
(Omega együttes)

Homokot kavar a forró sivatagi szél, a halál lehetőségét.

Ameddig a szem ellát, pusztulás mindenütt. Kilőtt, kiégett tankok, teherautók és mindenféle harcjárművek rozsdásodó roncsai a homoksivatagban: az egyedüli változatosság. Itt-ott elhagyott falvak romjai a modernnek tűnő, aszfaltozott országút mellett, amelyet egykor talán autópálynának gondoltak, de amely maga is sivár, kietlen, mint a homoksivatag körülte: se egy fa, egy bokor az út mentén, de még csak bentzinkút sem, kanyar sincs az úton, de a sivatagban miért is lenne. Egyhangú, nyomasztó, reménytelen minden.

Ez még nem a téridőutazás vissza Sumériába, ez még a jelen, a XXI. század, de

egy klissé mintha a jövő is lenne. Az a jövő, amit a fenti mottó sugall: az elsivatagosodás és eltévedés lidércálma.

Termékeny Félhold? Itt?

Mert hát még ma is így nevezik ezt a holdsarló-alakú (és már holdbeli) tájat a történetész-szakemberek. Azt a hatalmas holdsarlót, amelyik egyik ága kezdeténél állunk itt, a Perzsa-öböl mellett, s amelyik íve felível Anatóliáig, majd onnan visszanyarodva, s áthaladva az egykori Kánaán területén lenyúlik egészen a Sínai-félsziget előterében lévő Negev-sivatagig. Itt lett volna a bibliai Éden kertje? Itt, ahol a holdsarló egyik szaránál a „végtelen pusztaság” leheli halálos leheletét, míg a másikonál vérgőzös öldöklésbe fullad minden? Csak azért mert a bibliai Genézis e hellyel kapcsolatban említi az itteni két nagy folyó, a Tigris és Eufrátesz nevét is? Azt a két folyót, amelyiket „akkoriban” még Idiklatnak és Baranumnak hívtak?

Ha valóban itt volt az Éden kertje, mi történt vele?

Miféle ítélet teljesedett be rajta? Miután Isten kiűzte belőle az első emberpárt, nem lett volna megelégedve ennyivel és elhatározta volna, hogy magát a Kertet is elpusztítja? Amit pedig égető sugaraival, szeleivel, homokviharaival mégsem pusztított el, azt rábízta volna az emberre?

Hirtelen megváltozik minden.

Furcsa, ismerős csengő nevű városok utcáin járunk: Ur, Uruk, Eridu, Szúza, Kis, Asszúr, Nimród, Babilon, Larak, Sippár, Mari, Lagas, Nippur, Marad... Még a mástól keletre folyó nagy folyót sem Tigrisnek hívják itt, hanem „Idiklat”-nak, s nevében az a „klat” kísértetiesen emlékeztet „kelet”, az az „idi” pedig korabeli „ügy” szavunkra, amely akkoriban folyót jelentett, mintha az ilyen folyó csak azt mondta volna nevével: igyál!

A majdani Perzsa-öböl partja most valahogy még sokkal közelebb esik Ur és Eridu városokhoz, s az öböl sem így hívják még. Hol vannak itt még a perzsiak, de akár az arabok is, hogy esetleg „Arab-öbölnek” hívhatnák, mint amilyen andék évezredek múlva majd meg is jelenik politikai célkitűzések formájában? Egyelőre csak Ur és Eridu városok vannak az öböl partján, amely Ur várost mintha az Urnak szentelték volna valakik, ezért neve, s Eridu városában is áll egy erődhöz hasonló hatalmas építmény, amelyik körül az ünneplőbe öltözött tömeg olyan, mintha templomba menne. Ezt az erődöt itt most Ékurnak hívják, mintha valóban az Ur ékessége, temploma lenne amely építményt egyszer majd „ziggurat”-nak is fogják hívni, amely névben – micsoda véletlen! – az a „zig” annyira emlékeztet az „ég”-re, az „ur” pedig Istenre, az ég Urára.

Hatalmas kereskedelmi flotta hozza most ezen, időközben letűnt világ minden tájáról az árut, a kincseket: drágaköveket, ékszereket, aranyat, ezüstöt, rezes, fűszereket, illatszereket, finom kelméket és minden egyebet, amire egy fejlett nagyvárosnak csak szüksége lehet. A városok kövezett utcái két oldalán emeletes téglaházak, bennük vízvezetékes víz, a szennyvízhálózat sem hiányzik. Az utcákon élénk nyüzsgés, díszesen öltözött emberek sétálnak kényelmesen és kevésbé díszesen öltözöttek rohannak valahová. A kocsmákban 60-féle sör, s ha valaki a „hűtőzést”

nem „intern”, nem belülről akarja megoldani, válogathat a számtalan nyilvános fürdőhely között, akárha a XXI. század Budapestjén járna.

A város (városállam) kétkamarás parlamentje éppen ülészik.

A felsőház éppen most bocsátja az alsóház elé megvitatásra a legújabb, a legfelső tanács által már elfogadott királyi dekrétumot...

Az egyetemen is zajlik az élet.

Az egyik diák orvos szeretne lenni, s ezért neki mindent meg kell tanulnia, amit itt tanítanak, s amit a kor modern orvostudománya megkövetel. A „bultiu”-nak nevezett terápiát, a „sipir bi imti”-nek nevezett sebészetet („sipir”: sebúr?, a sebek „ura”?), s a beteg lelkigondozása titkait is, amelyek jelentőségét a placebo-effektus nyomán a jövő orvostudománya majd csak vagy 5000 év múlva fogja észrevenni: a gyógyimákat és varázsigéket, amiket itt most „urti masmase”-nak neveznek, ha minden igaz.

Orvostanhallgatóknak azonban nem „in medias res”, bele a közepébe mottóval oktatják professzorai.

A professzorok (akik papok is egyben), súlyos, naponszáritott vagy tűzben égett agyagmaketteket cipelnek be hónuk alatt az egyetem „nagyelőadója”-ba. Most éppen egy emberi máj makettjét, szépen megfestve és feliratozva. A kandidátusnak először ezen kell megismerkednie az emberi máj részeivel és működésével, majd csak a vizsgák után kezdhet boncolni is.

Tanhallgatóknak azután azt is meg kell tanulnia, hogyan kell izzasztásos módszerekkel, áztatásokkal, vagy ahogyan itt nevezik: „ázu”-val gyógyítani. De azt is ugyanilyen pontosan meg kell tanulnia, hogyan kell bánni a különféle kencékkel, kenőcsökkel, hogyan kell „olajoznia” a beteget, amit itt most az „olajozás” tudományának, „jazu”-nak neveznek.

De tanhallgatóknak mindenekelőtt azt kell megtanulnia, hogy a tisztaság fél egészség.

És azt is, hogy fertőtleníteni a vízzel való kézmosás nem mindig elegendő, bár ez alfája és omegája mindennek, de közben „kulu”-t is kell használni a sebek fertőtlenítésére, amit majdan majd világszerte alkoholnak fognak nevezni. Orvostanhallgatóknak ezen nem is lepődik meg, mint ezer évekkkel későbbi bécsi kollégái, akik azonnal ki is nevezték Semmelweis Ignácot bugris magyarnak, mert így könyörgött nekik: „Uraim, mossanak kezet!”.

Ezek a sumér orvostanhallgatók még tisztában voltak felelősségükkel.

Tudták, ha bármi hibát vétenek, származzon az hanyagságból eredő fertőzés vagy ügyetlenség miatti műhiba miatt, rendkívül komoly következményekkel kell majd számolniuk. Elvégre ott volt előttük egy ügyetlen sebész félelmetes példája, aki egy koponyaműtét során (a halánték átszúrásakor) véletlenül megsértette a páciens szemét, s az megvakult, és ezért a sumér bíró arra ítélte az illető sebészt, hogy vágják le a kezét.

A sumér egyetemeken mindent tanítanak, amit egyetemeken tanítani (és megtanulni) illik: matematikát, csillagászatot, földrajzot, ásványtant, növénytant, állat-

tant, embertant, teológiát, politológiát, jogot, művészeteket, történelemírást, költészetet, irodalomtudományokat... talán még korabeli komputertechnikát és programozást is. És még olyasmit is, amit majd évezredekkel később már nem illik tanítani, sem tanulni: az áltudománynak kikiáltott, teljesen hiteltelenített és lejáratott, majd silány kommercializmusba fullasztott asztrológiát, csillagjósolást.

A virágzó kultúra égboltján azonban komor fellegek gyülekeznek.

Egyre erősebb lesz a beszivárgás, a primitívebb kultúrájú embereket egyre erősebben vonzza az ókori világ „Amerikája”, akik jönnek is, egyre többen és többen, míg számbelileg is felszaporodva és politikai hatalmukban is megerősödve átveszik az uralmat az őslakosság fölött, s az előző világot a saját képükre és hasonlatosságukra formálják. Minden erőfeszítésükkel azon vannak, hogy az előzőektől átvegyék hihetetlenül fejlett kultúrájukat és tudományukat, csakhogy itt van egy bökkenő: az ugyanis, hogy a bevándorlóknak rengeteg sumér szóra és fogalomra nincs szavuk a saját nyelvükön. Ezért e szavakat és fogalmakat úgy-ahogy át kell venniük a sumér nyelvből. Ezt meg is teszik, annak minden velejárójával. Mind a sumér szavakat, mind pedig a hozzájuk tartozó fogalmakat (a sumérok írással együtt) átveszik a sumér nyelvből, ezeket „integrálják” saját nyelvükbe. Ennek következménye lesz, hogy a bevándorlók nyelvének malmai „beörlí” a sumér szavakat, egy olyan „kotyvaléknyelv” keletkezik, amelyikben már maga a Jóisten is alig tudja kiismerni magát.

Az eredeti „épit” vagy „épület” szóból „bit(um)” lesz a bevándorlók nyelvén, a későbbi „beth” (ház, lakhely) szó, amely majd megjelenik a bibliai Béthel és Betlehem nevében is. Isten Élő nevéből is így keletkezik majd Ili illetve Ilu, amely a bevándorlók „bab” (kapu) szavával egyesítve majd Babilu vagy Babili (Babaiion neve: Menny Kapuja értelemmel), amely Bibili-ből később a görögök majd a „biblia” szót alakítják ki maguknak, amely állítólag „könyvek” jelentésű, csakhogy itt meg van a probléma, hogy a görög nyelvben a könyvek szó „bibília”-nak hangzik, nem pedig bibliának. De említhetnénk az előbbieken szereplő, állítólag arab eredetű alkohol (al khol) szót is, amelyik akkád alakja a „kulu” volt (legalábbis a bevándorlók „kulu”-nak hallották), de érdemes itt arra gondolnunk, hogy az alkohol az az anyag, amit köztudomásúlag főznek, „koholnak”, vagy régies főzési technológiával „kuhasztanak), kövesztenek, ami ugyanakkor feltűnő hasonlóságot mutat a német nyelv „kochen” vagy az angol nyelv „cook” (kuk: főzni) szavával is, és ne feledjük már el a „kukta” (szakács, illetve főzőedény) nevét sem. Talán megállapíthatjuk: az alkohol nem más, mint olyan fertőtlenítőszer, ami „koholmány”, főzött lé.

Úgy tűnik, a Sumériába bevándoroltaknak eredetileg még saját, önálló népnévük sem volt, vagy ha mégis, ezt (vagy ezeket) igyekeztek minél gyorsabban elfelejteni, mint ahogy például az Amerikai bevándoroltak gyermekei vagy unokái sem nevezik majd magukat íreknek, spanyoloknak, japánoknak, miegyebeknek, hanem egyszerűen és büszkén csak amerikaiaknak. Minden esetre furcsa, hogy a keletkezett új nép már akkádnak, „agade”-nak nevezi magát, ez a név pedig kísérteties hasonlóságot mutat Gudea sumér király nevével. Még furcsább, hogy ez az „agade”

szó mintha jelen lenne a majdani magyar Agod családnevekben, de ugyanakkor a német Gotha város nevében, sőt a német Gott (Isten) illetve angol God (Isten) jelentésű szavakban is, amely G-otha város neve még érzékletesebben, kikövetkeztethetően az Égi Atya, vagyis Isten nevét rejtí magában. Említsük meg itt még az akkádok (agade) nevével kapcsolatban azt is, hogy a bibliai Jákob és Lea fia, Gád nevében is minden valószínűség szerint az akkádok „agade” neve rejtőzik majd, aki után majd a zsidók egy törzse, a Gád vagy Gad törzs is kapja a nevét (Mózes 1. könyve 30.9-13.; 35.26., 42.3., 43.15., 46.16., és így tovább.)

A téridőutazás után térjünk vissza a mába.

Tudománytalan módszertan

Az előzőekben felvillanó képeket láthattunk egy olyan 4-5000 évvel ezelőtti kultúra hétköznapijairól, amely kultúra ismereteire és teljesítményeire a mai világ máig sem talál magyarázatot. Mert miként magyarázható például az, hogy a Plútót modern csillagászatunk csak 1931-ben fedezte fel (*Clyde Tombaugh* amerikai csillagász), de a sumérok azt is tudták róla, hogy SU.PA, csupasz, kietlen égítést? Ez olyasmí, mint az afrikai dogon nomád és nagyrészt írástudatlan törzs meghökkentő és pontos ismeretei a Syriusról, amit ugyanígy nem sikerült magyarázni. Honnan volt a suméroknak távcsövkük, mikor az első csillagászati távcsöveket majd csak évezredekkel utánuk készíti *Galilei* és *Kepler János*? Esetleg a suméroknak nem is volt szükségük távcsövekre ahhoz, hogy pontosan ismerjék a Naprendszer összes bolygóját? Még a valószínűleg szétrobbant (szétrobbantott?) Phaetont is, amelynek sziklatörmelék-özoene ma is a Nap körül úszik az úgynevezett aszteroidaövbén, a Mars és Jupiter között, s amely egykori bolygóját az orosz *Orlov* professzor keresztelte el Phaeton névre 1951-ben?

Phaeton a görög mitológiában Héliosz, a Napisten fia volt, aki kikölcsonőzte Atyjától a Napot szállító fogatot, de a lovak megbokrosodtak, nem tudta tartani őket, a katasztrófa bekövetkezett: fogatostól együtt belezuhant a világűri Eridanusz-folyóba. E karambol emléke lenne az aszteroidaöv? Mindenesetre az akkád pecsénnyomóhengeren a Naprendszernek még tíz bolygóját ábrázolták, amely pecsénnyomóhenger ma a berlini Pergamon múzeumban található VA/243 leltári szám alatt, s ezen a Phaeton Jupiterhez hasonló óriásbolygónak látszik. Az pedig közismert, hogy mind az akkádok, mind pedig a későbbi asszírok ismeretei a suméroktól származtak.

Ilyen csillagászati ismeretek után már majdnem lényegtelennek tűnik, hogy a sumérok emeletes, vízvezetékes házakban laktak városaikban, amely városokban nem hiányzott a fejlett szennyvízhálózat sem, s ezek olyan technikával készültek, amilyen technikát a mai napig is alkalmaznak ilyen szennyvízhálózatok létesítésekor: a csatornarendszerben felegyenesedve lehet járni, ellenőrizni lehet a szennyvízvezetékét, s meghibásodás esetén ezeket javítani tudták.

Csillagászati ismereteik után már azon sem csodálkozhatunk, hogy kétkamarás

parlamentjeik, egyetemeik, agyműtétek végzésére alkalmas egyetemi klinikáik és hasonló teljesítményeik voltak. Hogy államformájuk is a legfejlettebb államforma volt, tulajdonképpen ugyanolyan alkotmányos királyság, mint a II. világháború előtti Magyarországnak, amely sumér államformát a szakemberek néha teokratikus szocializmusnak nevezik: isteni származású, karizmatikus papkirály állt a hatalom csúcsán, akinek hatalmát viszont a demokratikus úton választott kétkamarás parlament ellenőrizte. (A királyi hatalom ellenőrzésére, korlátozására azért volt szükség, hogy az esetleg nehogy zsarnoksággá váljon, s II. Endre királyunk is ezért adta ki 1222-ben – látszólag önmaga hatalma ellen cselekedve – az Aranybullát, amelynek ellenállási záradéka megakadályozta az ilyen esetleges elfajulást, a királyi hatalom nem válhatott zsarnoksággá. Hogy később a Szent Korona szellemével ellentétben mégis azzá vált és sor került szabadságharcainkra, az már azon idegen királyainknak köszönhető, akik sem a Szent Korona szellemiségéből, sem pedig az eredeti magyar állameszméből semmit sem értettek és ilyesmi nem is érdekelte őket.)

Minket azonban itt most az érdekel, hogy kik voltak valójában a sumérok, honnan jöttek és milyen nyelven beszéltek.

Ennek kutatása érdekében kézenfekvő lenne felkutatnunk minden elérhető, rájuk vonatkozó forrásadatot a világ múzeumaiban. Mivel a bagdadi múzeumba már hiába mennénk ilyen célból, így elsősorban Londonban, Oxfordban, Párizsban, Berlinben, Philadelfiában, Ankarában, Isztambulban. (Csak egyedül az isztambuli múzeumban tízezerszámra porosodnak megfegtetlen agyagtáblák!) Utána pedig választanunk kellene valamilyen kutatási módszert vagy módszereket, s ezek segítségével el kellene kezdenünk a kutatásokat, a sumérok kutatását (mivel az akádokat vagy asszírokat már seregnyi tudós kutatja.)

Most mégsem ezt az utat választjuk.

Hogy miért nem, annak indoklására akár azt is mondhatnánk, hogy „mert szegény ember vízzel főz”, s magyar viszonylatban ez is hihető indok volna. Azonban mégsem ez a legfőbb indokunk. Legfőbb indokunk az a valami, amire „tudománytalan” módszerünket alapozzuk. Ennek ismertetése előtt főbb vonalakban érdemes áttekintenünk a tudományos kutatások alapját, a tudományos módszertant.

A kiforrott, bevált, kipróbált, s megbízhatónak bizonyult tudományos kutatási módszereket tudományos módszertan elnevezés alatt külön tantárgyként oktatják egyetemeken a leendő kutatóknak. E módszereket tekinthetjük szerszámoknak, amelyekkel a kutató feldolgozza, megmunkálja a rendelkezésére álló forrásadatokat, miközben megfigyeléseiből logikus következtetéseket von.

Nyilvánvaló, hogy a csapdák, zsákutcák, téves következtetések elkerülése végett a kutatónak árgus szemekkel meg kell vizsgálnia a „nyersanyagot” is, a rendelkezésre álló forrásadatokat: ezek mennyire megbízhatók, mennyire hitelesek, mennyire alkalmazhatók kutatása szempontjából. Ezt is a tudományos módszertan keretében oktatják és forráskritikának nevezik.

Tulajdonképpen a logikus módszereket és a forráskritikát nemcsak egyetemet végzett kutatók használják egy-egy probléma vagy feladat megoldásánál, de meg-

nevezésük nélkül majdnem minden ember. Általános jelenség, hogy az emberek többsége egy-egy ismeretlen feladat vagy helyzet láttán azonnal kételkedni kezd mindenben és mindenkiben, aki csak él és mozog, és a cogito ergo sum (gondolkozom, tehát vagyok) analógiájára azonnal elfoglalja a „kételkedem, tehát vagyok” alapállást. **Immanuel Kant** königsbergi filozófus mégcsak a „józan paraszti ész” logikájában is elkezdett kételkedni és megírta *A tiszta ész kritikája* (Kant: Die Kritik der reinen Vernunft) című könyvét, amit nem kevesen bibliájuknak tekintenek, de mivel felfogásuk szerint a tiszta ész, a „józan paraszti ész” isteni adomány, ezért engedték meg nekünk, hogy mi ezt még Kant kedvéért se vonjuk kétségbe, s továbbra is meghatározó szerepet tulajdonítsunk neki kutatásaink során. Vannak azonban olyanok is, akik egy-egy megoldandó feladat láttán (főleg, ha az „fogósnak” ítélik) azt a „forráskritikai” módszert választják, hogy – például ideológiai okok miatt – nem is hajlandó foglalkozni a kérdéssel, ami kétségtelenül a legegyszerűbb megoldás.

„Tudománytalan” kutatási módszerként mi most egy sajátosan „fordított” bizonyítási módszert választunk: időben későbbi forrásadatokat úgy fogunk kezelni, mintha azok korábban, jóval korábban történtek volna. Évezredekkel későbbi eseményekből fogunk úgy visszakövetkeztetni, mintha ezen események az ő korukban, vagy éppen még az ő korukat megelőzően történtek volna. A sumérok titkai egyben az emberiség legnagyobb titkai, s tulajdonképpen ezekre keressük a választásokat.

Valaki időszámításunk kezdetén „mintha” tisztában „lett volna” vele, hogy a XIX. század dereka táján majd tömegével kezdenek előkerülni az iraki homok alól olyan, 4-5000 éves kultúra emlékei, amelyek az egész világot ámulatba ejtik, töprengésekre ösztönzik, s a megfejtésükhöz szükséges kulcsot igyekezett is a majdani korok embere kezébe adni. Azonban tudta, évezredek során ezzel a kulccsal majd akármilyen történhetne, ezért ezt a legnagyobb gonddal elrejtette a legrejtettebb helyre: mindenki szeme elé! Tudta – amit ma már sajnos intelligens bűnözők is tudnak –, hogy az a legrejtettebb dolog, ami lehetőleg minden ember szeme előtt van, hiszen az egyik legalapvetőbb emberi tulajdonság a fáktól nem látni az erdőt. Tudta, hogy az emberi látás tökéletlen, az ebből fakadó emberi gondolkodás pedig általában a részletekre koncentrál, a fő dolgok elkerülik a figyelmét.

Ezt a Valakit, aki már akkor segítséget kívánt nyújtani az embernek az emberiség legnagyobb, így a sumérok legnagyobb titkai megértéséhez is, Úr Jézusnak hívták.

Urunk azzal is tisztában volt, hogy az ember az Ő földi megjelenése után évezredekken át majd a legkülönbözőbb módon próbálja értelmezni és interpretálni („tálatlanni”) az Ő szavait és cselekedeteit, ezért Ő is egy különleges, „tudománytalan” módszert választott magának. Olyat, amelyiket egyik egyetemen sem oktatnak: egyszerre két nyelven beszélt! Egyik nyelven úgy, hogy azt tanítványai és a hallgatói is értsék, amely nyelvet ma aráminak neveznek. A másik nyelven mondott sza-

vált azonban hallható szavai háttérébe illetve cselekedetei képirásába, értelmébe rejtette.

Hogy Urunk valóban két különböző nyelvet beszélt, arra bizonyíték, hogy többször is szólt egy olyan titokzatos nyelven, amit környezetében senki sem értett. A legismertebb ilyen mondata az, amelyiket a halála előtti pillanatban mondott Atyjának a keresztfán, s amely mondat Máté evangéliuma 27. fejezete 46. versében csupa nagybetűvel írva így olvasható: **ELI, ELI, LAMA SABAKTANI?**”, s amely titokzatos mondat későbbi biblikus értelmezés szerint ezt jelentené: „*Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?*”.

Itt most nem az a célunk, hogy e titokzatos mondat igazi értelmét kiderítsük, hanem hogy bizonyítsuk: Urunk igenis használt az arámi mellett egy másik nyelvet is. E nyelvet Rajta és Atyján kívül senki sem értette, s hogy tényleg nem értette, arra ismét csak bizonyíték egyrészt a körülötte állók tanácstalansága, másrészt pedig az a nem túlzottan meggyőző értelmezés, amelyet a Biblia e mondat értelmének tulajdonít. *Mert elképzelhető-e, hogy* Urunk ne tudta volna, hogy Őt az Ő Atyja sohasem hagyja el, valamint feltételezhető-e Róla olyan emberi gyengeség is, hogy bármikor, bármilyen formában, akár még a keresztfán a halál előtti pillanatban is szemrehányólag kérdőre vonja Atyját, s ezt ráadásul nagy nyilvánosság előtt?

Teológusok is felfigyeltek már Urunk „tudománytalan” módszerére, a kettős beszédre, s ezt el is nevezték paraboláknak.

Számunkra itt most nem is az a fontos, hogy e „tudománytalan” módszert mások is észrevették, hanem sokkal inkább az, hogy e „parabolák” értelmezése még azok számára sem kevés gond, akik tudják, hogy Urunk ilyen „tudománytalan” módszert használt, s néha sejtik vagy tudják is, hogy most egy ilyen „parabolával” állnak szemben, de azt értelmezni vagy nem tudják, vagy nem akarják. Ha e „parabolák” olyan könnyen érthetők lennének, már vagy kimaradtak volna az evangéliumokból, vagy az történt volna velük, mint ami az előbb idézett titokzatos mondattal.

Nem lehetséges, hogy Urunk nagyon fontos mondanivalókat rejtett „paraboláiba”, s azt is gyaníthatjuk, hogy saját, igazi anyanyelve segítségével rejtette oda őket. Kutatásainkat kezdjük ezért azzal, hogy megpróbáljuk megállapítani az Ő igazi anyanyelvét. Ha ez sikerül, abból már visszakövetkeztethetünk majd a sumérok nyelvére is, akik agyagtábláikon égi származásukról tudósítanak, mégpedig anélkül, hogy egyetlen ilyen agyagtábla olvasásához, értelmezéséhez is hozzákezdnénk. Mert abban aligha kételkedhetünk, hogy ha valaki, akkor Urunk igazán égi származású volt. Ha pedig így van, akkor az Ő igazi anyanyelvének egyeznie kell a sumérok nyelvével.

Urunk nyelve

Már szóltunk róla korábban, hogy Urunk Szűz Máriát sohasem szólította anyjának, mindig csak asszonynak, még a keresztfán is. Szűznek sem mondta soha, ami

teljesen érthető is, hiszen hogyan lehet szűz olyan hús-vér ember (nő). Aki több gyermeket is szül, márpedig az evangéliumok „Jézus testvéreiről” is tudósítanak. Allapítsuk meg: ha Urunk már Ábrahám előtt is létezett, tehát több mint 2000 évvel Szűz Mária előtt, akkor Szűz Mária semmiképpen sem lehetett az Ő anyja. Márpedig Urunk így szólt egyszer: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János 8.58.). Ebből következik, hogy anyanyelvét sem tanulhatta Szűz Máriától. De akkor kitől? És az a kényszerű kérdés is következik ebből, hogy akkor, tehát Ábrahám előtt, vajon hogy hívták Őt, mi volt a neve? (A későbbiek során majd még erre is „ráérezhetünk”).

A bibliai eredettörténetben (Genezis) az első emberpár már beszél Istennel, s egymás között is. Léván első emberpár, Ádám és Éva vajon kitől tanulta az emberi beszédet? Ráadásul olyan emberi beszédet, amelyiket Isten is értett és maga Isten is e nyelven beszélt velük? Magától Istentől, az Atyától vajon tanulhatták-e azt a nyelvet, amelyiken az Éden kertjében beszéltek? Anyanyelvről mindig beszélünk, de apanyelvről soha, hiszen a gyermeket mindig az anyja tanítja beszélni. De akkor Ádámot és Évát ki tanította beszélni?

Esetleg a majmok?

A Mert ha komolyan vennénk Charles Darwin elméletét, mely elmélet szerint a majmoktól származunk, fel kellene tételeznünk, hogy maga az emberi beszéd is a majmoktól származik. Ebben a feltevésben csak az az „egyetlen” szépség-hiba, hogy a mai napig sem figyelhető meg egyetlen olyan majomfajta sem, amelyik már el tudna makogni egy-két mondatot valamilyen emberi nyelven. Lehet egyébként akármilyen értelmes és tanulékony egy majom (egyes fajták még a mosást és szappannal történő mosakodást is képesek utánozni!), de egyik sem képes kimondani egyetlen emberi szót sem, mint például a papagáj, a szajkó, vagy a dél-amerikai beó. És például annak sem lehetünk tanúi még, hogy egy majom tüzet gyújtott volna, noha mindezek előfeltételek lennének az emberré váláshoz.

Az emberiség egyik legnagyobb titkához érkezünk: az emberi beszéd eredete s az emberré válás titkához. Olyan titokhoz, amelyekre a válaszokat Urunk „parabolái” rejtik. Kérdés azonban, hogy ezeket képesek vagyunk-e észrevenni, meglátni e „parabolákban”. Ha a sumérok valóban égi származásúak voltak, akkor azt is feltételezhetjük róluk, hogy nemcsak érthetetlenül magas csillagászati ismereteik voltak, de az emberi beszéd eredete, az emberré válás titka is ismeretes volt számukra, s így Urunk „paraboláiból”, valamint a sumérok agyagtábláiról talán megtudhatunk valamit e titkokat illetően.

A kutatások érdekében egyelőre forduljunk a Bibliához, hiszen az evangéliumok tartalmazzák Urunk szavait és cselekedeteit. Azonban mi magunk se feledkezzünk meg a forráskritikáról, s még akkor is legyünk óvatosak a bibliai tudósításokkal, ha ez sok ember szemében egyenesen szentségtörésnek tűnik. Hogy miért ajánlatos óvatosnak lennünk, azt itt egy igen érzékletes példán keresztül mutatjuk be.

Máté evangéliuma 3. fejezete elején Keresztelő Szent Jánosról van szó, akiről ott ez olvasható: „*Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőr vala, és bőrv vala a de-*

reka körül, elesége pedig sáska és erdei méz.” (3.4).

Ez a János nyilvánvalóan spártai módon élt szentéletű ember volt, amolyan „szerzetes”, de itt most ne is arra figyeljünk elsősorban, hogy a szerzetesekkel el-
lentétben nem kötelet hordott a derekán, hanem bőrvet, bőrből készült derékszíjat.
Figyeljünk inkább az eledelére!

Hajmeresztő félrehallást és félreértelmezést tapasztalunk!

Az a szent, aki majd Urunkat is megkereszteli, állítólag sáskákat evett erdei
mézzel, noha a sáskát még a kígyó sem eszi meg. Ha a kígyó nagyon éhes, sokkal
inkább hajlandó megenni a másik kígyót, de sáskát még akkor sem. És fogódzunk
meg, sok hívő ember szentül hiszi, hogy Keresztelő Szent János valóban sáskákkal
táplálkozott, „mert a sáskában bizonyára vannak olyan proteinek, amelyik igen táp-
lálóak”. A kígyót azonban valamiért mégsem érdeklik ezek az „igen tápláló prote-
inek”.

Egészen másként fest viszont a dolog, ha a szövegben szereplő sáska szó betűit
helyes sorrendbe rakjuk: kása! És főleg hihetőbb is, ha egy szerzetes vagy remete
sáska helyett inkább kását, az egyik legősibb és legemberibb eledelt eszi. Azonban
igen furcsa, hogy ez az elhallásból eredő borzalmas fogalomcsúszás egyedül a ma-
gyar nyelv segítségével korrigálható. Vajon miért?

Ha e bibliai tudósítás nem a 2000 évvel ezelőtti viszonyokról és eseményekről
szólna, hanem például a Genézisben lenne olvasható, amely „köztudottan” sumér
hagyományokból keletkezett eredettörténet, talán még könnyebben érthetők lenné-
nek az ilyen félrehallások. Ábrahám ugyanis a sumér Ur városában nevelkedett fia-
talkorában, amikor még Ábrámnak (ábrázatomnak, képmásomnak) hívták, és ott is
született i.e. 2170-ben, mint ez a bibliai családfákból visszaszámítható. Apját Táré-
nak vagy Téráhnak hívták, aki jósolópap volt Urban, s fiát ő tanította a papi tudo-
mányokra (amely papi tudományokba akkoriban például még a matematika, csilla-
gászat és asztrológia is beletartozott). Ábrám szorgalmas ifjú lévén le is másolta
apja könyveit, s ha figyelünk a Táré illetve Téráh, valamint a Mózes könyvei Tóra
neve közötti kísérteties hasonlóságra, akár már gyanakodhatunk is, ki írta valójá-
ban „Mózes” könyveit. (Teológusok már régen tisztában vannak vele, hogy nem
Mózes, mégha erről nem is szívesen beszélnek.) Arra a fogós kérdésre azonban,
hogy az evangéliumok keletzése idején miként voltak lehetségesek olyan félrehal-
lások, mint amilyet a sáska-kása esetében is láthatunk, majd szintén Urunk „para-
bolái” jelentik a támpontokat.

A helyzet ugyanis az, hogy e „parabolák” egyrészt hamisíthatatlanok, más-
részt pedig csak egyetlen nyelv birtokában érthetők, mint ahogyan csak e-
gyetlen nyelv birtokában érthető meg a sáska-kása félrehallásból eredő fogalomza-
var is. Utaljunk vissza itt most a már említett „ELI, ELI, LAMA SABAKTANI”
rejtélyes mondatra is, amelynek kapcsán nem kevesebb fogalomzavarral találko-
zhatunk, mint a sáska-kása kapcsán, és vonjuk le forráskritikai következtetésünket: a
biblia szövegekkel, főleg a hozzáfűzött „biblikus” magyarázatokkal és kommentá-
rokkal érdemes nagyon figyelmesnek lennünk. Szó sincs arról, hogy kétségbe von-

juk Urunk feljegyzett szavait és cselekedeteit. Sokkal inkább arról van szó, hogy még az evangéliumok esetében is kétféle gondolkodásmód keveredik egymással – mint azt az ilyen félrehallások, félreértelmességek és fogalomcsúszások jelzik –, akárcsak ha Babilonban járnánk a nyelvzavar idején. Ebben a helyzetben az abszolút biztos támpontokat Urunk „parabolái” jelentik, s ezekből kiindulva érdemes visszafolytathatnunk minden egyébre.

Módszertani fejtegetéseinket nem fejezhetjük be anélkül, hogy ne szólnánk a kutatómunkák egy olyan tényezőjéről is, amely ha hiányzik, gépies, arctalan, lélektelen, élettelen lesz az egész. Ez a „tényező” a *harmadik szem*.

A harmadik szem

Ezt az érzékszervet talán úgy közelíthetjük meg legegyszerűbben, ha először azt tekintjük, amit előidéz: ezt nevezik fantáziának, képzelőerőnek, a mely *Einstein* szerint (és nemcsak szerinte) még a tudásnál is fontosabb.

A harmadik szemet már *Magyar Adorján* is kereste *Az ősműveltség* című monumentális könyvében, s ő a tobozmirigyben vélte felfedezni, amely szerinte kezdetben a vízalatti tájékozódásra szolgált, majd elcsökevényesedett és ma már hormontermelő szerepe van. *Határ Győző* londoni gondolkodónk is kereste ezt az érzékszervet az emberi testben, de mivel nem találta, kénytelen volt feltenni a fanyar kérdést: „Hol van? Talán a farzsebben?”.

Nos én úgy gondolom, hogy nem a „farzsebben” található, hanem igenis az emberi testben, de mivel biológiailag nem tudom bizonyítani, hogy tényleg az-e, ami re gyanakszom, így nem merem ideírni a nevét. Nevezzük ezt a harmadik szemet továbbra is hatodik érzékszervnek, de nevezhetjük akár antennának is, hogy a mai ember számára érzékletesebb legyen, és mert ha egyszer bebizonyosodna, hogy gyanúm nem volt alaptalan, akkor az antennához inkább hasonlít, mint szemhez: egy olyan „antenna” vagy inkább „antennarendszer”, ami lokátor módjára állandóan körbeforgó (még alvás közben is), és amelyik nemcsak „venni” tud (jelfogás), de sugározni is, amelynek egyben adó-szerepe is van. Valószínűleg ez az érzékszerv eredményezheti, hogy „ösztönösen” megérezzük, ha például valaki áll a háttunk mögött, vagy a tömegben valahonnan figyelnek bennünket.

Ezt a harmadik szemet már láthattuk korábban az Égi Párduc homlokán is. (Sajnos, a bagdadi múzeum kifosztása óta e műkincs sorsa is bizonytalan.) Ezen ábrázolás a szakirodalom szerint azt ábrázolta volna, amint egy „nőstényoroszlán”, vagy jobb esetben egy közönséges párduc megöl egy núbiai fiút (fiatal férfit), mivel a szakirodalom valószínűleg díszítésnek nézte a párduc homlokán ábrázolt harmadik szemet. Ha nem történt volna ez az elnézés, ha a szakirodalom tudott volna az ókori művész eszével gondolkodni, az Égi Párducról nem feltételezte volna, hogy embert öl.

A szóban forgó asszír ábrázolás szerintem sumér hagyomány, vagy esetleg eredeti sumér minta alapján készülhetett, s ha így lenne, nem ez lenne az egyedüli e-

set, amikor az asszírok sumér ábrázolásokat utánoztak. Mindenesetre bemutatunk itt egy olyan kétségtelenül eredeti sumér ábrázolást a legrégebb sumér időkből (kb. 5000 éves), amely igazolja, hogy a suméroknak megalapozott ismereteik voltak a

9. kép: Sumér ábrázolás halmokkal és kitárt kapuval

nyomatán látható ábrázolás, tehát a sumérok már 5000 évvel ezelőtt is a legmodernebb nyomdatechnikai megoldással, a hengeres nyomtatással nyomtattak, nem pedig úgy, présgéppel és ívenként, mint *Gutenberg János* német nyomdász tette, de akkor ki valójában a könyvnyomtatás feltalálója? (A találmányokkal mindig is "haldilábon" álltak a dolgok, s úgy tűnik, itt is ez a helyzet.)

A bemutatott ábrázolással a későbbiekben még részletesen foglalkozunk, de már itt meg kell állapítsuk a középen látható főalak személyazonosságát, hogy a továbbiakat illetően semmi kétségünk ne maradjon. Láthatjuk, a főalak hátából és karjából lángnyelvek csapnak ki, tehát nem közönséges ember. A teste ég, s ez már önmagában is jelzi, hogy égi személyről van szó. Azt is láthatjuk, hogy olyan helyre (halomra) hág fel, amelynek fodrozó díszítése a Szent Korona translucid (áttetsző) pártaelemei díszítésének szakasztott mása, tehát a „halom” sem közönséges halom. Vegyük elő ismét „tarnszliteráló” módszerünket, s mivel a főalaknak ég a háta, ezt az „ég a háta” kifejezést írjuk le „transzliterált” formában is:

EG.A.(H)ATA

E „transzliterációból” már különösebb nehézség nélkül felismerhető, hogy a középen látható főalak maga az Égi Atya, a Napisten, s nem véletlenül ég a háta. (Hogy évezredekkel később ez a lángoló Személy a római kereszténységben majd lölábakkal, patákkal jelenik meg lángoló környezetben, akinek kedvenc időtöltése az elhalálozottak gyótrése-kínzása az üstökben fortyogó lében, arról már igazán nem tehetünk.)

Figyeljünk itt most arra a kettős jelre, amely az Égi Atya arca (színe) előtt látható: egy nyolcsugarú csillag (mint a Szent Korona felső Pankrátor-képén is látható), amelynek egyik sugara lefelé (a föld felé) nyúlik, s ott bemegy egy stilizált szembe. Mivel a nyolcsugarú csillag mind a suméroknál, mind pedig a Szent Koronán Isten jele, nem kétséges, hogy a sumér írnok vagy művész a szem és a csillag összekapcsolásával egy olyan kapcsolatot kívánt képiesen megjeleníteni, a-

harmadik szemmel kapcsolatban is (9. kép).

E pecsétnyomóhenger lenyomatán látható ábrázolásnak különleges jelentősége lesz még a későbbiekben is, mind a Szent Korona, mind pedig az Államcímér kapcsán. Mellékesen említsük meg azonban azt is, hogy ez pecsétnyomóhenger le-

mely kapcsolat Isten és ember között létezik, s erről ők (a sumérok) tudtak. Az ábrázolás azt sugallja, hogy Isten (csillag) sugár (sugárzás) formájában ad valamit az embernek, s ezt a valamit az ember a szemén keresztül kapja. Talán nem tévedünk, ha ezt a „valamit” illetően rögtön a legnagyobb isteni adományra, az életre, az értelemre, a gondolkodás képességére gondolunk, amit az előbb fantáziának, képzelőerőnek neveztünk.

Ez az isteni adomány a szemén keresztül érkezik, de mivel ott nem látható, hanem „hallható”, tapasztalható valamiről van szó, így az ábrázolt szem sem az a szem, amelyikből kettő van, hanem az, amelyikből csak egy: a harmadik szem. A sumér művész is bizonyára ezért rajzolt egyetlen szemet alul (a földi ember számára), nem pedig kettőt.

Ha itt nem látható dolog „látásáról” van szó, mert az értelem, a gondolkodási képesség, a fantázia nem szemmel látható valami, akkor ezen „6. érzékszerv” vagy harmadik szem nyilvánvalóan nem látó, hanem hallószerv! Egy antenna sem látja, hanem „hallja” az adótorony által kisugárzott jeleket. Mint mindig, ha az emberiség legnagyobb titkairól van szó, most is Urunk szolgáltatja a bizonyosságot arra, hogy nem tévedünk, ha ezeket feltételezzük. János evangéliuma 5. fejezete 30. versében ugyanis így szól: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amit hallok úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos...”*

Gondoljuk csak meg.

Fülhallás útján hallott szóbeszéd, mendemonda alapján lehet-e igazságosan ítélni? Itt nyilvánvalóan nem ilyesmiről, nem mendemondáról, nem szóbeszédről van szó. Sokkal inkább arról, hogy Ő az Ő tökéletes harmadik szemével torzulásmentesen hallja Atyja hangját: a Törvényt, s ez jön a mérleg egyik serpenyőjébe. Ugyanilyen torzulásmentes látásával pedig érzéki családások nélkül látja a teljes és hamisítatlan valóságot: ez jön a másik serpenyőbe. Ítélete így abszolút igazságos, és képzelhetünk-e külön bíró az Utolsó Ítélethez?

Azonban ne gondoljuk, hogy a titokzatos „6. érzékszerv” kétségtelen meglétére csak ebből az egyetlen mondatából következtethetünk.

Egy további, igen sokat mondó példa erre az az eset, amikor a vérfolyásos asszony úgy gondolkodott, hogyha csak a ruhája szegélyét érinti is hátulról, meggyógyul, s ezért a tömegben mögékerülve „észrevétlenül” megérintette ruháját. *„Jézus pedig azonnal észrevevén magán, hogy isteni erő áradott ki vala belőle...”* (Márk 5.30.), s azonnal megfordult. „6. érzékszervével” érzékelte, hogy ruháját valaki olyan személy érintette meg hátulról, egyáltalán: hogy egy ilyen, a többiektől eltérő kisugárzása valaki a háta mögé került, aki nem úgy gondolkodott, mint a többi a tömegben. Ez a valaki (a vérfolyásos asszony) akaratával nem blokkolta az isteni erő átadását, s így a harmadik szemén, az „antennán” keresztül szabadon beáramolhatott a testébe, s meg is gyógyult. Ebből nyilvánvaló, hogy a sumér ábrázolás csillaga egyetlen sugarával jelképezett isteni erő képes behatolni az emberi szervezetbe, s ha ehhez az embernek nem lenne „antennája”, hogyan hatolhatna be másként?

Az eddigiek alapján én a következőképpen gondolom ezt a biológiai mechanizmust, de mivel a harmadik szem biológiai mibenlétét nem tudom meggyőzően igazolni, ez az elgondolás tekinthető hipotézisnek is:

Adott egy „antenna” vagy „antennarendszer”, amelyik az agy elé kapcsoltn működik. Ha ez igaz, akkor az emberi agy (az anyag) nem elsődleges a gondolkodás biológiai mechanizmusában, hanem egy olyan másodlagos egység, amely dekóderként, jelátalakító és értelmező egységként értelmez, osztályoz, adminisztrál, irányít, vezérel, szabályoz, raktároz, hormonokat termel, miegyebek, de magát az emberi értelmet, gondolkodási képességet, fantáziát, ihletet, az „isten szikrát” nem ez termeli. Ezzel kapcsolatban kénytelen vagyok elmondani azon saját tapasztalatomat, amelyhez hasonlókat már más kutatóktól is hallottam, tehát nem egyedi esetként történt velem. Többször is megtörtént már hogy egy-egy „fogós” kérdésre hiába kerestem választ. Akármennyit törtem rajta a fejem, nem és nem. Aztán teljesen váratlan pillanatban, közvetlenül felébredés után, amikor abszolút semmin sem gondolkodtam és nem is lett volna rá időm, egyszerűen csak „ott volt” a válasz. Minden „előzetes bejelentkezés” nélkül! Arra gondoltam, hogy esetleg megálmodtam, de ezt a lehetőséget is ki kellett zárjam, mert az álmoképek semmiféle kapcsolatban nem voltak a felébredést közvetlenül követő válasszal. Azonban azt is meg kell említenem itt, hogy megálmodás is lehetséges; mint azt *Niels Bohr* esete mutatja, aki az atom szerkezetét nem kikutatta, hanem megálmodta. Amikor aztán a Nobel-díj átvételét követően ezt be is vallotta az egybegyűlt ünneplők előtt, mindenki meg volt döbbenve, mert egy kutatótól elvárta, hogy az először is mérjen, mint egy mérnök, mérési eredményeiből logikus következtetéseket vonjon, s így felfedezzen valamit.

Ha azonban ilyen esetek előfordulnak (akár álomban, akár felébredés után), akkor a felismerések honnan jönnek?

Carl Gustav Jung erre bizonyára azt mondaná, hogy a kollektív tudatalattiból, de ha a sumér ábrázolás képi üzenetét tekintjük, akkor nem lenne célszerűbb a kollektív tudatalattit inkább kollektív tudatfelettinek nevezni? Olyan „kollektív tárháznak”, ahol az alvás közben is működő „antenna” sugárzása megkeresi a keresett válaszokat?

Ha gondolkodási képességekről, fantáziáról, ihletről és hasonlókról van szó, a legtöbb ember úgy gondolja, hogy ezek a gének függvényei.

Valamennyire igazat kell adjunk nekik, de csak „méréskelten”. Mert a nyilván emberi testben található harmadik szem, vagy „antenna” kétségtelenül anyagi természetű kell legyen, s ha anyagi, akkor a gének feltétlenül befolyásolják ezen anyagi felépítettséget, s így mindenkinek másféle „antennája” lesz: az egyik érzékenyebb, a másik kevésbé érzékeny, s ez magyarázatul szolgálhatna a különböző emberi képességekre. Ha e képességeket illetően az anyag, tehát az agy lenne az elsődleges, ebből az következne, hogy például akinek nagyobb a feje, az jobban tudna gondolkodni, de nem szükséges bizonyítani, hogy ez nem így van.

A beérkező sugárzást az „antenna” (maga is anyagi természetű lévén) már elve

torzítja valamilyen mértékben, s ez a torzítás ismétcsak különböző mértékben folytatódik az agyban, ahol a torzítás már elsősorban a hamis fogalmak eredménye. Sőt, szélső esetben az is lehetséges, hogy az ember például ideológiai okok miatt e-leve nem is akar tudomást venni e sugárzásról, s ennek az „antennáról” történő beérkezését tudati úton, akaratával már eleve ignorálja, meggátolja. Mivel a harmadik szem kapcsán hallószervről van szó, ezen ignorancia eredménye lehet a hallásnélküliség, amit nevezhetnénk süketiségnek is. Valószínűleg ezzel áll kapcsolatban az a magyar szólás, mely szerint „süketel” az, aki „süketéseket” beszél. Ez a „süketiség” Urunk szavai szerint egyenlő a halállal.

Máté evangéliuma 8. fejezete 22. versében egy jelentéktelennek tűnő rövid megjegyzést tesz tanítványa felé: *„Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.”*

Kétségtelen, hogy Urunk itt halottnak tekintette azt is, aki a koporsóban feküdt, de azokat is, akik a koporsót vitték. De hogyan magyarázható ez, ha nem azzal, hogy mind a koporsóban fekvőnek, mind pedig a koporsót vivőknek nem volt hallása? A magyar nyelv halott illetve halál szava arra enged következtetni, hogy halott az, akinek már nincs hallása, de ugyanígy halál az is, amikor valakinek ál-hallása van, tehát nem igazi hallása, mint ahogyan nem igazi arc az ál-arc sem. Ebből következik, hogy akinek van ilyen harmadik szem általi hallása, az – mint a sumér ábrázoláson látható – kapcsolatot tud létesíteni Istennel, ami azt jelenti, hogy az illető él, hiszen befogadja magába az Előtől érkező sugárzást, amit a sumér ábrázoláson a nyolcsugarú csillag meghosszabbított sugara jelképez. Így nem csodálkoztunk rajta, hogy bizonyos felismerések „tudományos módszerek” eredményei, mint azt Niels Bohr esetében is esetében is láthattuk. Azért „tudománytalan módszerek” eredményei, mert e módszert egyetlen egyetemen sem oktatják. Például *Kossuth Lajos*, aki szintén zseniálisan ismert fel egy dolgot, járt-e egyetemre?

Köp rá

Az előbb idézet sáska-kása félrehallás és fogalomzavar kapcsán az „átlag kértelkedő” (forráskritikát gyakorló ember) esetleg azonnal arra gondolhat, hogy talán a magyarnyelvű bibliák nyomtatásánál történt valami nyomdatechnikai hiba, például a szerző figyelmetlenségében elnézte a kása szót és sáskát „szedett ki”. Ennek ellentmond az a tény, hogy nemcsak Máté evangéliumában szerepel ez a szótévesztés, de Márk evangéliumában is: *„János pedig teveször ruhát viselt va-la, és sáskát és erdei mézet eszik vala”* (1,6.). Az pedig már igazán nehezen elképzelhető, hogy a nyomdai szedő kétszer ugyanazt a szót tévessze el szedés közben. Ráadásul például német bibliafordításokban is „Heuschrecke” (sáska) szó áll mindkét jelzett helyen, tehát magyar szedői figyelmetlenségről szó sem lehet. Itt kétségtelenül olyan szótévesztéssel állunk szemben, amely nem mai keletű, s erős a gyanúnk, hogy az evangéliumok keletkezésekor történt. Ilyen szótévesztés azonban csak akkor lehetséges, ha az evangéliumok olyan elbeszélések vagy iratok alapján

készültek, amelyek nyelve az ilyen szótévesztést lehetővé teszik.

Urunk „parabolái” kizárják az ilyen szótévesztések lehetőségét.

Ilyen „parabola” az is, amely János evangéliuma 9. fejezete legelején található, s amely fejezet bevezetőjeként ezt olvashatjuk: „*A vakon születettet szombatnapon gyógyítja Jézus*”. Az esetről az evangélium első hét verse így tudósít:

„És amint távozik, látá egy embert, aki születésétől fogva vak vala.

És kérdezik őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?

Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei: hanem, hogy nyilvánvalóké legyenek benne az Isten dolgai.

Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemére.

És monda néki: Menj el mosakodjál meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött). Elméne ezért és megmosakodék, és megjöve látva.”

Figyeljünk most minden apró, vagy aprónak tűnő részletre.

Legelőször is arra a fogalomzavarra, amely a bevezető mondatban, az evangélium ezen fejezete címében tapasztalható: a vakonszületett „meggyógyítására”, s tegyük fel rögtön kritikus kérdésünket:

Hogyan lehet gyógyítani olyasmit, ami sohasem létezett?

Gyógyítási általában csak azt lehet, ami egyszer már volt, ép és egészséges volt, de megbetegedett. Ennek a vakonszületettnak azonban sohasem volt látása., szemévilága, ami megbetegedhetett volna. Ebből következik, hogy ami nem betegedhetett meg, azt gyógyítani sem lehet. Ha azonban itt Urunk cselekedete után a vakonszületett mégis lát, akkor ez nem gyógyítás eredménye, hanem valami másé.

Amikor a tanítványok meglátják a vakonszületettet, a világ legtermészetesebb módján, magától értetődően rögtön ezt kérdezik Urunktól: „*Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?*”.

Figyeljünk itt először is arra, hogy mindenek ellenére még tanítványai is mesternek, rabbinak szólítják, tehát zsidónak nézik, ami abszolút biztonsággal cáfolható: ha Urunk Ábrahám előtt is létezett – mint mondta – akkor hogyan lehetett zsidó?

Urunk egyáltalán nem lepődik meg a tanítványok kérdésén, pedig e kérdés kizárólag a reinkarnációból, az újonnan testetöltés tanából magyarázható, amely tant pedig sem a zsidó, sem a római keresztény vallás nem ismeri el, sőt me-reven elutasítja, hanem Ő maga is a világ legtermészetesebb módján és ugyanezen értelemben felel nekik: „*Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei...*”.

Bár elsődleges célunk itt a „parabola” bemutatása, mégsem mehetünk tovább anélkül, hogy fel ne hívjuk rá a figyelmet: Urunk itt is (mint mindig!) rendkívül kevés szóval rendkívül sokat mond. Éppen a rendkívüli tömörség kényszerít bennünket az állandó kitérőkre, magyarázatokra: az, hogy Urunk gondolkodásmódja iránt

semmi kétséget nem szeretnénk hagyni.

Urunk tehát a világ legtermészetesebb kérdésére ugyanilyen természetességgel válaszol, s egyáltalán nem tiltakozik a tanítványok ezen kérdése hallatán. Fbből (mind a kérdésből, mind pedig a válaszból) a mai ember az „átöröklődő bűnre” következtethetne a római dogmák hatására, ami súlyos hiba lenne. Ha ugyanis – tételezzük fel – a vakonszületett szülője (bármelyik) valamit vétkezett volna életében, s ezért gyermeküknek kellett volna bűnhődnie a vakonszületettség világtalansága által, akkor ez az „átöröklődő bűn” tanúbizonysága lenne. Márpedig sem a bűn sem büntetés nem öröklődik át, mert ha ez megtörténne, akkor ártatlanok szenvednének, az pedig szöges ellentétben állna Urunk igazságosságával.

Ha azonban Ő mégis úgy válaszol a tanítványoknak, mint olvashattuk, akkor ennek magyarázata nem az „átöröklődő bűn”, hanem a reinkarnáció igazolása, de ennek részletezésére itt most nincs lehetőségünk.

Térjünk vissza Urunk szavaihoz, válasza indoklásához, amely indoklást ismét néhány szóba sűriti: „...*hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne (a gyógyításban) az Isten dolgai.*”.

A következők megértése érdekében az előzőek alapján tegyük fel rögtön a kíváncsi kérdést: mi lehet „az Isten dolga”? A gyógyítás? Ha ez lenne, vagy elsősorban ez lenne, akkor mivégre vannak az orvosok? Ha viszont a vakonszületettnek értelemszerűen sohasem volt látása, ami megbetegedhetett volna, hogy gyógyítani lehessen, akkor ezen eleve hiányzó látással ugyan mi mást lehet tenni, mint utólag megteremteni? Hogy ezen utólagos megteremtésben legyenek nyilvánvalókká az „Isten dolgai”?

Ha van titok, akkor az mindenképpen az isteni Teremtés titka!

Ha a Teremtés isteni titok, akkor az az ember számára megismerhetetlen, vonja le a következtetését a hívő ember. Levonja, mert nem figyel Urunk azon szavaira, amikor ezt mondja: „*Nincs olyan rejtett dolog, ami napfényre ne jöjjön; és olyan titok, ami ki ne tudódnék.*” (Máté 10.26.). Szavai érvényesek a Teremtés titkára is, amit „köp rá” parabolájából az Ő igazi anyanyelve segítségével itt azonnal megtudhatunk.

Urunk ekkor elkezdi „parabolában” beszélni: „*Ezeket mondván a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinálta, és rákené a sarat a vak ember szeméire. És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában* (ami azt jelenti: Küldött). *Elméne azért és megmoskodék, és megjöve látva.*”

Hová köp?

Rá! Rá, a földre, a porba. Cselekedete képírással jelzi, hogy Ő Rá, az Úr, a Napisten, s nyálával megtermékenyített anyagot sár formájában rá-keni a vak szeméire. A Napisten Fia az Ő saját illetve Atyja képét (erejét) rá-teszi a világtalan szemekre: az isteni megtermékenyítő erő fizikailag is érinti a halott szemeket. Ez azonban még nem elég a Teremtés csodájához, a halott szemeknek még érinteniük kell a ti tokzatos Siloám vizét is.

Vajon mit rejteth magában ez a Siloám név?

Bizonyára nem keveset, mert Urunk egészen biztosan nem véletlenül küldte oda a vakonszületettet és az is igen gyanús, hogy a „biblikus kommentár” sem késik. A kommentátor szemmel láthatólag igen aggódik a „jámbor hívő” lelki üdvéért, s ne-hogy ez elkezdjen töprengni e titokzatos név értelmén és esetleg eretnek gondola-tok áldozata legyen, zárójelesen azonnal hozzá is fűzi az útbaigazító magyarázatot: „(ami azt jelenti: Küldött)”. Mármint, hogy a Siloám tava lenne a „Küldött”, mint-ha egy tavat „csak úgy” odébb lehetne küldeni. A bibliai kommentár fölényes nagyvonalúsággal figyelmen kívül hagyja a tényt, hogy Urunk nem a tavat küldi a vakhoz, hanem fordítva. (Ilyen „nagyvonalúságtól” hemzseg a Biblia!)

Ha azonban a „parabolába” rejtett „köp rá” kifejezést értettük, talán sikerül meg-értenünk a Siloám név rejtett értelmét is. Főleg akkor, ha Siloám / Sziloám helyet Elő Szemet mondunk, a Napisten egyik nevét. Ha viszont igaz ez az értelmezés, már értjük, a lelki üdvösségünkért aggódó bibliai kommentátor miért akart megóv-ni bennünket az ilyen eretnek szófejtésektől, miért volt hajlandó ennek érdekében még egy teljesen átlátszó magyarázatra is, miközben éppen ellenkezőjét tette an-nak, amiben Urunk ott és akkor fáradozott: megteremteni valaki szemévilágát.

A Teremtés „receptje” tehát a következő:

1. Kell hozzá Rá, az Úr, a Napisten.
2. Kell hozzá az Ő megtermékenyítő ereje, jelen esetben nyála.
3. Kell hozzá az anyag, a föld pora: az Istennő anyagi teste.
4. Kell hozzá az Istennő (Boldogasszony anyánk) vize: az Elő Szem tavából.
5. És kell hozzá még valami: az égi nyelv, Urunk igazi anyanyelve.

Az eddigiekből vonjuk le a szükséges következtetéseket:

A fenti „parabolából” megbizonyosodhattunk róla, hogy Urunk az Ő igazi anya-nyelvét a „parabolába” rejtette, de arról is, hogy mi ezt a nyelvet értjük, noha ezál-tal látszólag paradox, ellentmondásos helyzet keletkezik, mert e szavak előbb hangzottak el, mint ahogy a magyar nép egyáltalán megfogant volna Etelközben a Vészövétség által.

Annak is tanúi lehettünk, hogy Urunk „parabolái” mások számára is ismerete-sek, s ezek ezektől a „paraboláktól” szerettek volna megóvni bennünket. Valami-ért...

Tanúi lehettünk annak is, hogy az Úr Képe névvel már másodszor találkoztunk az eddigiek során: először KHEPERA alakban az óegyiptomi naphimnusz soraiban (Egyiptomi Halottaskönyv), majd „köp rá” alakban az előbb, és mindkét esetben ugyanazon értelemmel. Ezek szerint az óegyiptomiak is ugyanazon a nyelv-en beszélhettek, mint Urunk is „paraboláiban”, s ha ez igaz, akkor már azon sem csodálkozhatunk, hogy mégcsak Egyiptom neve is e nyelven érthető hihető érte-lemmel: Eg(i)-iptm = égi építmények (piramisok) országa.

Az eddigiekből kényszerűen következik:

- ha a sumérok égiek (igigi-k) voltak és égi nyelven beszéltek, akárcsak az ó-egyiptomiak, s mi ezt a nyelvet értjük,
- ha Urunk is e nyelven beszélt „paraboláiban” és e „parabolákat” is értjük,

-- ha igaz, hogy kezdetben az egész földnek, az egész emberiségnek is egy volt a nyelve (egy = égi), akkor a keresett égi nyelv a magyar nyelv!

Na ez igaz, akkor már igazán nem csodálkozhatunk rajta, hogy magyar szavak találhatók a világ összes nyelvében, néha könnyen, néha nehezen felismerhető formában, vagy éppen fordultan és fogalomcsúszásokkal. Még olyan népek nyelvében is, amelyekkel a magyar nép sohasem élt együtt, mint például a japánokkal, a perui indiánokkal, vagy éppen az afrikai oromo néppel, akik nyelvében Magyar Adorján annyi magyar vonatkozást talált. Azon sem csodálkozhatunk, hogy Ábrahám mindkét neve is csak magyarul érthető (Ábrám: ábrázatom, képmásom, illetve Ábrahám: „hámozott” képmás). Ugyanígy nem csodálkozhatunk felesége, Sára asszony két nevén sem: amíg meddő volt, addig Szárai volt a neve (száraz, terméketlen nő), amikor pedig termékennyé vált, Sára lett belőle (sárló, tüzelő, termékeny nő). Ezután már az sem lehet furcsa, hogy mégcsak a héber főpapi talár neve is magyarul érthető: ephod = lepedő. A példákat még hosszan folytathatnánk.

II.

Élő hagyományaink

Bár Urunk szavait kétségbe vonni egyenlő lenne a megátalkodottsággal, mégis tételezzük fel, az összes eddigi ellenére is, hogy tévedünk valahol, s legyünk tekintettel a továbbra is kételkedőkre.

E „továbbra is kételkedők” kételkedése nem kis mértékben annak eredménye, hogy eddigi ismereteinket főként nyelvészeti úton nyertük, s mivel a finnugorizmusnak nevezett valami (ami sokkal inkább ideológia, mint tudomány) olyan sikeresen hiteltelenítette és úgy lejáratta a nyelvészetet a magyar emberek szemében, hogy már akkor is borsózik a hátuk, ha a szót hallják. Ezért eddigi kutatási eredményeinket próbáljuk meg igazolni más módszerekkel is: élő hagyományainkkal. Jelen esetben azon hagyományainkkal, amelyek a „köp rá” parabolához kapcsolódnak.

A kiskacsák éppen kikeltek a tojásból, az aprónép legnagyobb öröme. Az egyik kisfiú azonnal meg is akarja simogatni őket, hiszen olyan aranyosak, de a nagymama lefogja a kezét. Közel hajol az apró jószágokhoz, s valami furcsát tesz:

– Phü-phü-phü... Így ni! Köpködd csak meg őket te is, kisfiam!

A kisfiú szabódik, mert nem akarja leköpní az aranyos kis állatkákat, de a nagymama hajthatatlan. Végül nincs apelláta, neki is meg kell köpködni őket.

A „köp rá” fejezet után ugyan szükséges-e még ide írunk a nagymama „parabolájában” rejlő értelmet? Hogy a megköpődéssel, a „köp rá”-val a Napisten nevét hívta, az Ő oltalmát kérte a kis állatokra, hogy azokat semmiféle „nyavalya” (kór, betegség, járvány) meg ne támadhassa, el ne vihesse? Amikor nem is olyan régen az angliai kergemarhakór miatt annyi szarvasmarhát kellett leölni, hogy már hegyekben álltak a tetemek és égetésük is csak a szabad ég alatt volt lehetséges, s már „égett földszint az ég”, s már „Eduard király angol király” is vágatott fák lován, vajon eszébe jutott valamelyik angolnak, hogy e szarvasmarhákat megéltetésük után talán érdemes lett volna megköpödni?

A „köp rá”-val más népeknél is találkozhatunk

Az észak-afrikai nomád masszái törzsről például konkrétan tudom, hogy mai napig is gyakorolják ezt a szokást, náluk még a betegeket és újszülötteket is megköpödi. Ez a nomád törzs már az óegyiptomi időkben is Egyiptom térszomszédságában élt (akkor is nomádok, mezei, masszái emberek voltak), s így már lehet róla elképzelésünk, szokásuk vajon honnan származik.

A kritikus magyar kételkedő most így szólhat: Az addig rendben van, hogy Óegyiptomban Rá volt a Napisten neve, de hogy került ez a szó a magyar nyelvbe, hiszen egyetlen magyar szótárban sem található? Nincs itt valami tévedés vagy bü-

vészkedés?

Valóban, kételkedőnk gondolata teljesen jogos, a Rá név nem található szótárainkban. De ne feledjük, hogy 1000 éve már „keresztények” vagyunk, s ez a „kereszténységünk” még csak a hetedik nap nevét is „vásári nappá” változtatta, hogy ezzel eltakarja, eltüntesse e nap eredeti magyar nevét, amely például az angol és német nyelvben mind a mai napig fennmaradt. Angolul e nap a Sunday, németül Sonntag (Sonnentag), s mindkét nyelvben a Nap, a Napisten napja. De ha valakik a magyar nyelvből még a vasárnap eredeti nevét is megpróbálták eltüntetni, akkor ne csodálkozzunk rajta, ha a Rá szó sem található szótárainkban. Azonban azt is jegyezzük meg, hogy a Napisten egyik neve mégiscsak fennmaradt egy nap nevében, s ez a nap az ün-nep-nap. E szóban az ün – mint látni fogjuk – nem más, mint a sumér An/Anu (legfőbb istenség) neve ün alakban, amely An En alakban benne van mind Enki, mind Enlil nevében, a magyar nyelvben pedig én illetve ön személyesnévmásainkban. Az ün-nep szó nep része pedig a napot illetve a Napot rejti. De a sumér An név fennmaradt a török nyelv gün szavában is, és ott is a Napot jelenti.

Térjünk vissza most Rá szavunkhoz és közelítsük meg ismét élő hagyományaink felől.

Rámáscsizma

Aligha múlhat el falusi lakodalom (a lakoma alkalma) anélkül, hogy a dáridózó ünneplők ne ropnák a táncot a „*Rámás csizmát visel a babám...*” kezdetű nótára.

De mi ez a rámás csizma?

Talán olyan csizma, amelyik „be van keretezve”? (Bocsánat az „echte” germanizmusért!) Ha bekeretezték, hogyan lehet viselni?

Vegyük elő most ismét korábban már alkalmazott „transzliteráló” módszerünket, amit már Árpád nevéénél is használtunk, és a „rámás” szórészt írjuk fel „transzliterált” formában:

RA-MAS

Úgy gondolom, a RA vagy Rá szó jelentése az eddigiek után már nem lehet kétséges, de mi lehet az a MAS?

Már Ábrahám eredeti Ábrám nevéénél is megjegyeztük zárójelben, hogy ez az Ábrám név ábrázatom, képmásom jelentésű. A képmás kapcsán is emlékezzünk rá, hogy Rá képével eddig már kétszer is találkoztunk (KHEPERA, „köp rá”). Gondoljunk itt azonban arra is, hogy mi egy kép, vagy egy fotó? Mi egyéb, mint a valóság mása, képmása? A kép tehát ugyanúgy a valóság mása, mint ahogyan az ember is Isten képmása.

Ennek alapján a RA-MAS „transzliterációban” könnyen felismerhetjük Ra mását, Ra képét, az Úr képmását. És mivel Isten képmása az égbolton a Nap, központi csillaguk, amelyik úgy csillog, hogy fénye mellett az összes többi csillag elhalványul, ugyanígy csillog-villog a rámás csizma is. Úgy mintha Rá képe, képmása lenne: a Nap. Ezután már könnyen érthető *Ramszesz*-fáraó neve is, amelyben a görögös torzítás ellenére is felismerhető a Ramás/Ra mása név, mint ezt *Baráth*

Tibor professzor már régen megállapította *A magyar népek őstörténete* című könyvében. A Ramszesz név tehát pontosan jelzi, hogy viselője égi származású karizmatikus uralkodó volt: Ra képmása, földi képviselője.

Kételkedő kritikusunk itt ismét logikus ellenvetéssel szól közbe: hogyan lehet élő hagyománynak tekinteni egy talán még 100 vagy 200 évesnél sem régibb műdalt?

Nem maga a dal az élő hagyomány!

A dal szerzője egészen biztosan tudatában volt még a rámászcizma jelkép igazi jelentésének, amely akkor még bizonyára mindenki vagy majdnem mindenki számára ismert volt, s ezt a hagyományt szötte bele a dal szövegébe. Ha már e jelentés a dal keletkezése időpontjában senki számára sem lett volna ismeretes, akkor ezt a dalszerző ugyan miért tette volna?

A Ra mása kifejezés nemcsak hagyományainkban van jelen, de földrajzi neveinkben is.

Vegyük először a magyar nyelv malma által már beörölt (hangtani jellegzetességeihez idomult) szabolcsi Ramocsaháza nevét, amelyből valakik (véletlenül?) a mucsai jelzőt „deriválták”. A névben szereplő „háza” nyilvánvalóan falut, települést jelent, és az a Ra-mocsa vajon mit jelenthet?

Következőnek vehetjük például a Maros nevét, amelyben a hangugrás ellenére is felismerhető a Ra-mos, Ra mása, tehát a Maros a Napisten folyója (vize).

Királyaink a tőlünk délre fekvő területek, az egykori Ráma uralkodói is voltak, s e Ráma(s) névben is könnyen felismerhető a Napisten neve, de furcsa módon a délszláv Rámos férfinévben is. Minden bizonnyal ugyanígy Rá neve rejtezik a Radna, Radnai, Radványi, Rátót („rátóti legények”) és hasonló nevekben is, és egészen biztosan ra-gyog ígékben is.

Az eddigiekből vonjuk le ismét a következtetést:

Minden jel arra mutat, hogy valakik a magyar nyelvből megpróbálták eltüntetni Rá szavunkat, de ez – mint a fenti példákban látható – nem sikerült. E szándékot akár *Grandpierre K. Endre* egyik könyve címével is érzékeltethetnénk: *A Magyarok Istenének elrablása*. Azonban legyen biztatás számunkra, hogy a Magyarok Istenét nem lehet elrabolni, ehhez az ember túl kevés! Sajnos, az már kevésbé biztató, hogy az Ő népét viszont igenis el lehet rabolni Tőle, s mivel ez meg is történt, ezért olyan a sorsunk, „szik sorsunk”, mint amilyen. Nem másért!

Égi és földi gondolkodás

Urunk „parabolákba” rejtett beszédeivel majd a későbbiek során is találkozni fogunk még különféle összefüggésekben, de a „köp rá” kapcsán már eddig is meggyőződhattunk róla, hogy úgy gondolkodott, ahogyan a magyar nép ma is gondolkodik, főleg vidéken, mint azt az állatok megköpködése példáján keresztül is láthattuk. Ez a gondolkodásbeli párhuzam esetleg még nem túl meggyőző a kétkedő szkeptikusok számára, ezért a továbbiakban lássunk egy olyan párhuzamot is, ami minden kételyt eloszlat: a vizenjárás.

Ha bárki modern gondolkodású, tehát a modern világ fogalmai által determinált

gondolkodású embert kérdeznénk meg róla, hogy mi lehet a vizenjárás titka, az bizonyára rögtön azon kezdene gondolkodni (ha erre egyáltalán hajlandó lenne), hogy az ilyesmit fizikailag hogyan lehetne megvalósítani. Arra aligha gondolna valaki, hogy ez nem is lényeges, hogy a fizikai megvalósítás kérdését „black boksnak”, feketedoboznak tekintse. Olyan doboznak, amelynek tartalma ismeretlen, s amelyben nem is az a lényeg, hogy mi van benne, hanem az, hogy mi jön ki belőle. Mert Urunk ezen „parabolájában” (is) ez a lényeg, nem pedig a fizikai megvalósítás mikéntje. Az, amit Ő a vizenjárással jelezni kívánt a csónakban ülő tanítványoknak, és természetesen nemcsak nekik.

Bár a tanítványok szintén galileaiak voltak, mint Urunk is, Galileából, a „pogányok földjéről” (Galil hag gojim: pogányok földje), mégsem értették a dolgot, s megrémültek, amikor Urunk a vizenjárva közeledett feléjük: úgy gondolták, kísértetet látnak. De gondoljuk csak meg: ha a tanítványoktól nem lett volna „elvárható”, nem lett volna feltételezhető róluk, hogy értsék a rejtett üzenetet, Urunk vajon mutatta-e volna nekik?

Ha most emlékszünk még rá, hogy ezen a területen, tehát a Termékeny Félhold nyugati felében hányszor felbukkant Árpád neve a bibliai Ószövetségben, valamint Nimród neve is a keletiben (NIB-RU-KI, Nippur, vagy Nimrud-dag / Nimród-hegy Anatóliában), már gyanakodhatunk: a tanítványokról igenis feltételezhető volt, hogy esetleg (még mindig) értik a „parabolába” rejtett égi beszédet, az e beszédben megjelenő égi gondolkodást. Nem értették, s ebből már sejthetjük, Urunk miért szólt így egyszer: „*Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.*” (Lukács 19.10.).

Vajon mire gondolhatott Urunk, amikor e szavakat mondta? Vajon mi mehetett veszendőbe, amit meg akart keresni és meg akart tartani?

A fent idézett mondatban egy kis ellentmondás-féle tapasztalható, ezért még akkor se riadjunk vissza a forráskritikától, ha – állítólag – Urunk szavairól van szó. Mert igen furcsa, hogy Ő, az égi Személy ember Fiának mondja magát, s neki bármit is keresnie kellene. Ennek ellentmond, hogy vizenjárással is olyan értelmet próbál meg közvetíteni a tanítványoknak, amelyiket Ő nyilván ismer, tehát ami nem elveszett dolog számára, de annál inkább a tanítványok számára. Ez az idézett mondat sokkal inkább úgy hat, mintha ezt valamilyen leírás vagy elmondás alapján maga az evangélista Lukács mondaná, aki „ember Fiának” nevezte Őt. Az evangéliumi tudósítás alapja azonban kétségtelenül az, hogy valami elveszett, de a körülményekből az is nyilvánvaló, hogy nem Urunk számára vészett el, s azt megtartani sem Urunknak kellene (hiszen Ő azt egyébként is megtartja), hanem a tanítványoknak. A tanítást a tanulóknak illendő megtanulni és megtartani, a tanár egyébként is tartja. Ha nem tartaná, nem tudná tanítani.

Tény, hogy a vizenjárás titkával kapcsolatban meghökkentő körülményeket tapasztalhatunk: amit a tanítványok ott, azon a területen, a Termékeny Félhold területén már 2000 évvel ezelőtt sem értettek, azt a csángó asszonyok a mai napig is értik!

Pap Gábor professzor 60. születésnapjára a Polar Kiadó gondozásában megjelent egy impozáns kivitelű könyv, amelynek címe: „*Kiadlt telyes torokal...*”. E könyv 219. oldalán kezdődően kiváló tanulmányt olvashatunk *Takács György* tollából „*Megindul a Szent Antal nagy Kalastoromból...*” címmel. A bőségesen dokumentált tanulmányban csángó asszonyok fedik fel a vizenjárás titkát:

„...*aszondták, hogy olyan, nem tudom, hogy vette az Isten, hogy mi' ha pogány lett volna, hogy aszondták, hogy amikor udamen a vízhez, ulyant sikolyt a víz egyet, csak ő nem hallja. Hogy ódament ő avatailan.*” – *Váta Györgyné Vrencsán Borbála* sz. 1914. Kostelek; „...*de nem kelhet át rajta a földön bolyongó lélek, a rekegő sem. Azé' nem megy keresztül, hogy a víz hétszer van megszentelve, s a tűz is. S ő oda nem közlekedhetik, neki nem szabad vizen sétálni, mert neki ott semmi dőga.*” – *Fekete Kászoni Jánosné, Korbuly Rozália* sz. 1933. Gyepece; „*Hát azt azé', hogy hát az egy rossz, átkozott lélek. Azé', hogy nem tud a vizen keresztülmenni, me' nincsen igaza ahhoz az áldott vízhez, hogy a vizen keresztülmenjen. A víz tiszta, s a rekegő gamat.*” – *Imre Jánosné, Györgyice Anna*, 1911-1996. Kostelek.

A fenti, idézett elmondásokat olvasva most ne is arra figyeljünk elsősorban, hogy két tiszta „forrásunk” is Kostelegen született, a „Kus telkén” (földjén). S hogy erről a helyről a bibliai teremtéstörténetben ez olvasható:

„*Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből (az „Otthon”-ból?) a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala...*”

A második folyóvíz neve pedig Gihon (az Égi, tehát Isten hona, mint pl. a Balaton is Baál Atya hona), ez az, amely megkerüli az egész Khús földét. (Kus / Kos telkét? Kostelet?)” (Genézis 2.10-13.)

Ne arra koncentráljunk itt most, hogy véletlenül éppen kostelki asszonyok árulják el a vizenjárás titkát (bár igen furcsa véletlen!), s hogy a Kos / Kus vizével már a Kaspi-tó esetében is találkozunk. Figyeljünk elsősorban arra, hogy e csángó asszonyok még ma is pontosan értik Urunk vizenjárasi „paraboláját”; azt az elrejtett értelmet, amit Urunk tanítványai, a későbbi apostolok sem értettek: az égi gondolkodást, az égi beszédet. Azt ugyanis, hogy akiben tisztátalan lélek lakik, gondolatai és szándékai nem tiszták, az nem tud a vizen „sétálni”, az ilyen elmerül, elsüllyed. S vajon miért mondjuk mai napig is annak, aki valami gyalázatosat művel, hogy „Süllyedj el!”, illetve az ilyen miért mondja – ha van benne egy kis önkritika –, hogy „Majdnem elsüllyedtem szégyenemben!”?

Díószegi Vilmos *A pogány magyarok hitvilága* című könyvecskéje függelékében közöl egy térképet, amely azt ábrázolja, hogy a kárpát-medencei magyar nép gondolkodása jelentős mértékben elűt a környező európai népek gondolkodásától, amire éppen most láthattuk a meggyőző példát a vizenjárás titka kapcsán. Az európai ember felfogásában ugyanis nem él az a kép, hogy a tisztátalan lélek elsüllyed, az ő képzeletében elsüllyedni a hajó szokott. Az ő képzeletében a szégyenérzet is más, mint a miénkben: például nagyon tudja szégyellni magát, ha – mondjuk – roszdás az autója. De kell-e meggyőzőbb példa erre a gondolkodásbeli különbségre, mint éppen az európai nyelvek szerkezete, ahol minden fordítva történik a magyar gon-

dolkodáshoz és beszédhez képest?

Mondjunk erre is egy példát.

A magyar nyelvvel ellentétben az európai népek nyelvében először jön a keresztnév, majd csak utána a családnév; címzéseknél is előbb az utca és házszám, majd csak utána a helység neve; dátumoknál is pontosan fordított a helyzet: hónap-nap-év; ragozásnál is előbb a rag, majd utána a szó; birtokos szerkezeteknél is előbb a birtok, utána a birtokos, és még folytathatnánk. A magyar gondolkodáshoz képest tehát ezek az európai népek fordítva gondolkodnak. Ezért van jelentős szerepe szavaik igazi értelme kiderítésekor a fordított olvasás módszerének, s nyilvánvalóan e fordult gondolkodásra utalnak a János Jelenések Könyve, az Apokalipszis (feltárulás, lelepleződés) sorai is:

„Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót (beszédet!), mint egy trombitáét...”

Megfordulék azért, hogy lássam a szót, az Igét amely velem beszélte...” (1.10-12.)

Ha Jánosnak is meg kellett fordulnia, hogy értse („lássa”) Urunk szavát, az égi szót, az Igét (figyelem: az „ige” fordított olvasata „égi” szó!), akkor csodálkozhatunk-e rajta, hogy még a tanítványok sem értették a vizenjárás „parabolájába” szőtt égi beszédet? Azon viszont igen csodálkozhatunk, hogy az égi nyelv és égi gondolkodás ismerete ellenére Diószegi Vilmos mégis pogány magyarokról beszél. Ha Urunk „paraboláihoz” nekünk nem kell tolmács, akkor ki itt a pogány?

Szent Korona, a legnagyobb sumér titok

Mint a legnagyobb magyar titkokat is, a sumérok legnagyobb titkát is a Szent Korona őrizi!

– Hogy kerül a Szent Korona Sumériába? – kérdezhetjük joggal.

Ez első látásra nyilvánvaló képtelenség, de csak elsőre. Mert a magyar Szent Koronának nemcsak anyagi teste létezik, hanem – mint az embernek is – „szellemi teste” is van: a neve. És ez a név Sumériában fordul elő először az emberiség történetében. Nem is akárcsak mondja ki e nevet, hanem maga Enki-isten, a sumérok legszeretettebb és leginkább emberi vonásokkal rendelkező istensége, Eridu (Erőd, „Erdély”) királya. Figyeljük csak a következő párbeszédet:

„Enki: Uralkodás, királyság, Isten, a Szent Korona, trón hol vannak?

Izimud: Felséges királyom, hiszen Te magad adtad oda őket a Te 'leányodnak'.”
(*Enki és Inanna, sumér eposz*)

Figyeljük a párhuzamokat is!

Mint ahogy ma a magyar nép – a világon teljesen egyedülállón –, szentnek nevezi és tekinti a Szent Koronát, ugyanígy Enki-isten is szentnek nevez és tekint egy koronát: a sumér Szent Koronát.

Mint a magyar Szent Korona is (és nemcsak István király „felajánlása miatt”) végül egy nőé lesz, ugyanígy a sumér Szent Korona is egy nő birtokába kerül. Utóbbit Enki-isten „leánya”: Inanna, a Jó Lány („Jolán”) be is rakja égi birkájába és

elvitörli vele az ég tengerében, „dingir”-ben.

A következő fejezetben (OME MANI PADME HUM) meggyőződhetünk róla, ez az égi bárka ott látható a magyar Szent Koronán, a birkában pedig ott van a Szent Korona jele, neve.

Atilla királyunk a Szent Koronát nem magának, hanem az Ég Királynőjének készítette, s ezzel az egész Hun Birodalmat a Királynő „oltalmába ajánlotta”, a hun (majd avar és magyar) népet „annunaki”-kká „tette”: az Ég Királynője gyermekeivé. (Valójában nem ő tette őket „annunaki”-kká. Ezt nem is tehetné volna meg, hiszen azok már amúgy is ilyenek voltak. Atilla király a Szent Korona elkészíttetésével „csak viszonzta” azt a rendkívüli megtiszteltetést, amit ő és rajta keresztül a hun nép kapott az Ég Királynőjétől a pásztorgyerekek által.)

Kitérőleg említsük meg itt azt is, hogy nemcsak mi vagyunk „annunaki”-k.

Ilyenek a Japán északi részén élő ajnuk is. Nevük jelzi, hogy ők is a Jó Nő (Aj NU, latinosan Junó), a Jó Lány gyermekei. Ez arra enged következtetni, hogy a Hun Birodalom szellemileg a Csendes-óceánig terjedt.

A fentiek alapján fejezzük ki azon gyanúkat, hogy a magyar Szent Korona a sumér Szent Korona reinkarnációja. Egyelőre csak gyanúkat, mert csak a későbbiekben fogjuk látni, hogy a magyar Szent Korona „sumérul” beszél. Ez azt jelenti, hogy a legfontosabb és legdrágább sumér szentséget: az igazi Őszentségét a magyar nép őrzi.

OME MANI PADME HUM

A Szent Koronáról másként

Papp Gábor csodálatosan szép és igaz, szeretetteljes megszólítást talált a Szent Korona számára: Angyali korona, Szent Csillag!

Több ez, mint egy szép megszólítás: teljes igazság.

Még a *Csomor Lajos* gyönyörű és igaz megszólításánál (Őfelsége!) is több. Azért több, mert a Csomor Lajos megszólításából – sajnos – hiányzik az Őszentsége megszólítás, de a Pap Gáboréban ez is benne van, s ha egy korona szent, akkor ugyan mi lehet a megszólítása, mint Őszentsége?

Úgy gondoltam, a „Szent Csillag!” – megszólítás meg sem közelíthető, s igen bántódtam miatta, hogy magamnak már reményem sem lehet rá, hogy valami hasonlóan szépet találhassak ki. Azzal is tisztában voltam, hogy a Szent Csillag esetleg csak akkor fog bármit is elárulni titkaiból, ha illendően szólítom. Mert én a Szent Koronát nem tárgynak tekintem, hanem olyan élő Személynek, akinek anyagi (nem tárgyi!) teste van, miként az embernek is. És olyan Személynek, aki beszélni is tud, ha akar, mint az ember, csak sokkal szebben és okosabban.

Tehát el voltam keseredve, mert tudtam, ha a Szent Korona teljes, könyvtárnyi irodalmát végigtanulmányozom is, és egész további életemben már mást sem teszek, minthogy a Szent Korona titkain töröm a fejem, akkor sem tudhatok meg annyit róla, mintha Ő bármit is elárul számomra e titkokból.

Ekkor furcsa dolog történt, de ezen már meg sem lepődtem túlzottan.

Nem azért nem lepődtem meg, mert *Zétényi Zsolt* Magyarország Szent Koronája

című könyve 51. oldalán megtudhattam, hogy *Óváry Imre* vezetésével kutató orvoscsoporthoz tartozó orvosok megvizsgálták a Szent Koronát és hatását az emberre, s hogy megállapítást nyert, hogy „*A jelenkor funkcionális anatómiai és klinikai szemlélete tükrében a Korona számos, ma még nehezen értelmezhető (empirikus és intuitív) biológiai információt is hordoz. (...) Ez galaktikus receptorként is definiálható.*”.

Nem ezen a vizsgálati eredményen lepődtem meg, hiszen ezt már azelőtt is éreztem, műszeres vizsgálatok nélkül is, mielőtt ezt olvastam volna, s a harmadik szem vagy „6. érzékszerv” kapcsán fentebb már magam is írtam ilyen ma még nehezen „értelmezhető” dolgokról. És mert tudom, a Szent Koronának is van „harmadik szeme”, mint ahogyan az embernek is, ilyen „galaktikus receptora”.

Azon lepődtem meg, hogy a „véletlen” véletlenül segítségemre jött.

Teljesen „véletlenül” stuttgarti kultúregyesületünk, a Napvirág, meghívta köztünk *Dr. Kubassek János* világutazót, az érdi Magyar Földrajzi Múzeum igazgatóját, aki lebilincselő előadást tartott *Körösi Csoma Sándor* életéről. Figyelem: nem Körösi, hanem Körösi, hiszen a Körös a Napisten egyik neve!) Ezen az előadáson „véletlenül” magam is jelen voltam. Mivel pedig Körösi Csoma Sándor buddhista szent (mellszobra ott áll a tokiói egyetemen), így szinte törvényszerű volt, hogy Kubassek professzor idézze vele kapcsolatban a buddhista imát: *Ome mani padme hum!* Ez a négy szó – amely minden buddhista imával kezdődik – inkább egy négy szóba sűrített filozófia, mint ima (kérés), aminek értelme: Drágakő a lóbuszvirágban.

Ekkor átvillant rajtam valami.

Hát persze! Hát találhatnák-e szebb és igazabb megszólítást a Szent Korona részére? Mert valóban: a Szent Korona nemcsak Szent Csillag, nemcsak Ófelsége és Öszentsége, de Drágakő is a lóbuszvirágban, a Csodavirágban.

Eszembe jutott, katonaságnál a katona ha nem tudja felismerni az előjáró rangját (pl. sötétben), kéri a helyes megszólítást. Mármint elképzelhető az előbbi „galaktikus receptor” kapcsán, hogy magam is kérhettem ilyesmivel a helyes megszólítást, csak erről magam sem tudtam? Nem tudom, csak annyi biztos, hogy jött. Természetesen véletlenül...

A Szent Korona kutatása nem közönséges kutatómunka.

Egy kutatónak nem kell, sőt nem is szabad vagy nem egészen tanácsos érzelmekkel közelíteni kutatása tárgyához, csak hogy a Szent Korona nem tárgy! Ha a Szent Korona kutatója nem tud vagy nem akar érzelmekkel, szeretettel, illő tisztelettel és megszólítással közelíteni a Csillaghoz és Drágakőhöz, kutatási eredményei is olyanok lesznek, mint amilyenek. Viszont ha ezt meg tudja tenni, illendően tudja és hajlandó szólítani a Szent Koronát, reménye lehet rá, hogy olyasmiket is megtudhat titkaiból, amiket álmában sem remélhetett volna.

Mindezeket azért írtam le, mert Zétényi Zsolt arról tudósít idézett könyvében, hogy kialakulóban van egy Szent Korona-tudomány, ami rendkívül örömdús számomra, és szerettem volna „módszertani” segítséget nyújtani mindazoknak, akik

szereznék ezt megpróbálni. Ugyanezen okból folytatnám is még, és a továbbiakban igyekszem felhívni a figyelmet olyan szempontokra is, amelyek bárkinek segítségére lehetnek e kutatásokban.

Legelőször is talán arra, hogy e kutatásoknál igyekezzünk igénybevenni minden érzékszervünket is, ne csak agyunkat (természetesen a szaglás, tapintás és ízlelés kivételével). Tehát még „harmadik szemünket” is! Utána pedig arra, hogy a Szent Koronán háromféle írás látható: betűs, képes (zománcképek) és jelképes vagy szimbolikus írás, amit a formákba, alakzatokba rejtettek. Sőt, a kétnyelvű betűs feliratokon kívül van harmadiknyelvű felirat is!

E háromféle írást lehetőség szerint egyszerre, egymással párhuzamosan és egymással összevetve próbáljuk olvasni, s először is nem gondolkodni az olvasottakon, hanem kérni a Szent Koronát, de szépen.

Azt is el kell mondjam, hogy minél inkább vizsgáljuk a Szent Koronát, annál több érthetetlen dologgal, annál több „ellentmondással” fogunk találkozni.

A legfeltűnőbb ilyen „ellentmondás” az apostolképek száma.

Mindenki tudja, hogy Urunknak nem nyolc, hanem tizenkét apostola volt, a Szent Korona pántjain mégis csak nyolc látható. Ötvösök, aranyművesek azonban megállapították, hogy soha nem volt rajta több, eleve ennyivel készült. Ráadásul van rajta egy olyan zománckép is – Szent Pál képe –, aki nem tartozott az apostolok közé, mégis rajta van, mégpedig nem is akárhol. Ha itt most arra a Szent Pálra gondolunk, aki a damaszkuszi úton lett Pál, szent pedig nem tudni mikor, igen nagyot tévedünk. Olvassuk csak el az egész rávonatkozó fejezetet a Bibliában és látni fogjuk, hogy őt Urunk mindvégig csak Saulnak szólította ott, nem ad neki új nevet, mint Simonnak adta a Péter illetve Kéfás nevet.

Nem kis „ellentmondás” az sem, hogy hét apostolképen ott látható az SCS rövidítés (sanctus = szent), de egyen, a Szent Bertalan zománcképén hiányzik. Lefejeztették volna? Amikor angyali koronát készít egy művészcsoporthoz, akkor lehet ilyen feledékenység?

A Szent Pál képénél igen furcsa a név grafikája is: SCS PAVLUS. A művész itt meg az első *u*-betű (*V*) után két betűvel odébb már nem emlékezett volna rá, hogy előbb hogyan írta az *u*-betűt?

A Szent János-kép feliratán is érthetetlen, hogy az SCS még latinbetűs, de a folytatás már feltűnően görögös. A művész vajon nem tudta eldönteni, hogy latinul írjon-e vagy görögül?

A Szent Tamás képén is olyan a *T*-betű, mintha a művész tévedésből először egy *L*-betűt akart volna írni, de amikor már leírta, észrevette a betűtévesztést és ezt úgy javította ki, hogy az *L* tetejére húzott egy vízszintes vonalat. A Szent Péter nevében miért nem tévesztette el a *T*-t?

Az abronconson látható zománcképek olyan művészi kivitelűek, hogy hasonlókat a velük összehasonlítható kincseken és kegytárgyakon is alig találni. Ezzel szemben a rajtuk látható görög feliratok „művészi” kivitele „fényvévekkel” elmarad a zománcképek kivitelétől. Akik ilyen minőségű zománcképeket tudtak készíteni, azok

a feliratokra nem tudtak egy kissé nagyobb gondot fordítani? Esetleg már nagyon szorította őket az idő és az írást már elkapkodták?

Akik bizonyítottan ismerték az arany metszés szabályát, azok hogy nem tudtak szimmetrikusan összeilleszteni egy kört és egy szakaszt, mint az az abroncs és a pártá közötti elcsúszásban megfigyelhető?

A Szent Korona abroncsán az összes drágakő csiszolt, de a homlokzaton a legnagyobb drágakő csiszolatlan. Ennek megcsiszolására már nem jutott idő? Ha nem jutott, akkor a kövek csiszolását nyilván a hátsó köveknél kezdték, úgy haladtak előre, de ki az, aki a ház építését a tetőnél kezdi?

Ha egy (vagy két) ötvösműhely kap egy uralkodótól vagy egy dinasztától egy megrendelést egy királyi korona elkészítésére, vajon megengedheti-e magának, hogy ennyi hibát vétsen, ennyit tévesszen, ilyen „slampos” munkát végezzen? Vagy lehet-e mindez a véletlen műve? Nem feltűnően sok ennyi véletlen?

Egyelőre nem folytatom ezt.

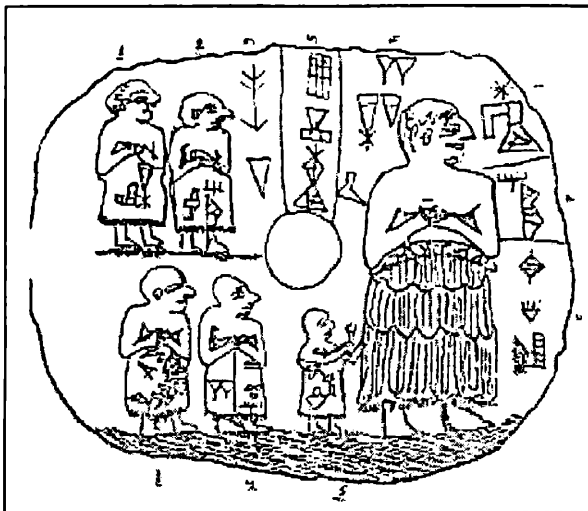
Mielőtt azonban folytatnám találgatásaimat a Szent Korona „ellentmondásai” kapcsán, ismét vissza kell térjek a sumérokhoz, mert elsődlegesnek tartom a Szent Korona misztériumát, majd csak utána a szerkezeti talányokat, mert ugye, egy ház építésénél is a legelső az elgondolás, majd csak utána jöhet a tervrajzok elkészítése, s csak ezután lehet nekilátni az alapok kiásásának. A Szent Korona készítésénél is ez lehetett a sorrend, így az „elgondolás” alatt az a legfontosabb, hogy a Korona készítője mit akart jelezni az akkori jelenkornak, valamint mit akart üzenni az utókornak.

Az emberi irományokat könnyű hamisítani, mint ez a Szent Koronával illetve a koronaküldéssel kapcsolatban például a *Hartvik-legendáról* kiderült. Krónikáinkkal is érdemes óvatosnak lennünk, hiszen papok írták, s többnyire idegen papok. Legbiztosabb az, amit jelenleg is magunk előtt láthatunk! Főleg **akkor, ha** az olyan hármás írás, mint az előbb szoltunk róla. (Az ékírások nyelvét is háromnyelvű szövegek segítségével kezdték megfejteni.) Igaz ugyan, hogy az a sumér írásos-ábrás agyagtábla, amelynek alapján ezt a megfejtési módszeremet majd szemléltetni szeretném és amelyiket a Volga könyöke kapcsán már bemutattam, csak kettős írás: írásjeles és ábrás, de az értelmezési módszer szemléltetésére ez is megteszi. Annál is inkább, mert olvasása közben találkozhatunk majd egy olyan sumér jellel (GIR-jel), amely kulcsfontosságú lesz számunkra annak bizonyításánál, hogy a Szent Korona valóban Csillag: sumér csillag.

Egy sumér agyagtábla és a Szent Korona

Tehát – mint mondtam – arról az agyagtábláról van szó, amelyiket a Volga könyökével kapcsolatban már bemutattam. (I. rész, 15. oldal) Arról, amelyik **Anton Deimel** páter jezsuita tudós, a sumeriológia atyja *Sumir nyelvtan* című könyvében található, és amely tankönyv magyarnyelvű fordítása a Miskolci Bölcsész Egyesület kiadásában látott napvilágot 1998-ban Miskolcon.

Lapozzunk vissza most a 15. oldalra és nézzük meg jól ismét ezt az agyagtáblát.

10. Kép: Sumér agyagtábla töredék

Gunidu fia (DUMU) építette [MU-DU(3)] NIN-GIR-SZU isten templomát [E(2)].”

Személyek:

- 1) GU-LA
- 2) LUGAL-EZEN
- 3) BAR(2).SZA-NU-HE-DI
- 4) A-KUR-GAL-TUR
- 5) A(2)-NI-TA”

Bevallom, Deimel professzor fordítása nem túl meggyőző számomra. Még akkor sem, ha olyan szaktekintély készítette, mint ő. Több okból nem meggyőző.

Első ilyen ok, hogy az ábrázoláson én semmiféle építkezést vagy jelentős épület jelentőségteljesen kiemelt ábráját nem látom. Annál inkább látok egy menetet, amelyik megy valahová.

Az sem túl meggyőző számomra, hogy Lagas királya UR (d)NINA lett volna. Úgy tudom, Lagas legismertebb királya Gudea volt, de ettől függetlenül persze elképzelhető, hogy egy UR (d)NINA nevezetű király is uralkodott ott, de ennek nevét a sumér királylistákon hiába kerestem.

Az is igen furcsa számomra, hogy egy nő hogy lehet király. Az UR (d)NINA névben ugyanis egyértelműen látható, hogy egy nőről van szó: NINA = nő/néni. Legalábbis az égi nyelv érzéke szerint ez így néz ki.

Továbbra érthetetlen számomra az is, hogy Deimel professzor megfejtésében a főalak után álló, pontosabban haladó személyek miért nem kapcsolódnak szervesen a mondat, vagyis az agyagtábla üzenete állítmányához, miért „lőgnak a levegőben”?

Nem folytatom tovább kételyeimet.

(A lapozástól megkímélve az olvasókat, itt újra közöljük az említett agyagtábla képét, abból az okból kifolyólag, mert a következő fejezetben „A környezet”-ben is folytatódik ennek az agyagtáblának a megfejtése. – A szerk.)

Mivel a fénymásolat – sajnos – igen gyenge minőségű (mint sajnos a többi is), leírom ide Deimel professzor megfejtését, úgy, ahogyan az ott olvasható: „UR (d)NINA, Lagas királya (LU-GAL),

Úgy gondolom, ennyi is elég ahhoz, hogy láthassuk, Deimel professzor megfigyését érdemes feltételes módban kezelnünk. És hogy ezt az agyagtáblát az égi nyelv, valamint a „józan paraszti ész” logikája birtokában érdemes felülvizsgálunk. Mielőtt azonban ehhez hozzáférnénk, az is érdemesnek tűnik, hogy néhány szempontra és körülményre különösen is figyelemmel legyünk.

Egyik ilyen fontos körülmény, hogy a sumeriológia és assziriológia úttörői nem magyar nyelvű emberek voltak. Deimel professzor is német származású volt, tehát akárhány idegen nyelvet beszélt is, egészen biztos, hogy gondolkodását és nyelvértékét mégis a német nyelv logikája határozta meg leginkább.

Korábban már említettük (amit amúgy említeni is felesleges, mert magától értetődő), hogy a magyar nyelv és gondolkodás jelentős mértékben eltér az európai népek nyelvétől és gondolkodásától, így a német nyelvtől és gondolkodástól is. Ezen európai nyelvekben – mint már erről is volt szó – a magyarhoz képest minden fordítva történik. Néha nem egészen fordítva, de akkor is torzultan, fogalomcsúsztatásokkal. Nézzünk ismét egy-két példát erre.

Például a német nyelvben a látni ige a sehen, aminek kiejtése zén. Ha ezt a „zén”-t fordítva, fonákjáról olvassuk, akkor pontosan a magyar néz igét kapjuk. Az viszont könnyen belátható, hogy a nézni és látni fogalma nem azonos, mert a nézés csak olyan cselekmény, amit még az állat is meg tud tenni, de a látás már sokkal több ettől: nemcsak az érzékszerv, hanem az agytevékenység függvénye is. (Látás az, amikor az érzékszerv által felvett információkat az agy kiértékeli és a kiértékelt eredményeket elraktározza valamelyik „fiókba”).

Vagy ott van például a magyar jönni ige, amelynek régies, ma már vidékies alakja a gyön vagy gyün.

Ha ezt a gyön vagy gyün igét nem lágy gy-betűvel ejtjük ki, hanem a gy hangzó-párjával, a g-vel, akkor a gön vagy gүн szavakat kapjuk eredményül. Ezek már feltűnően hasonlítanak a latin gén szóra, ami eredetet jelent, tehát azt, hogy valami jön valahonnan, származik valamiből: gén – gyün. Ez a gyön vagy gyün, gön vagy gүн, feltűnően hasonlít a német gehen (gén) igére, csakhogy a német nyelvben ez a „gén” ige már nem jövetelt, hanem menést jelent, tehát az eredeti magyar ige fordítottját, fonákját.

A német nyelv nemcsak torzítja a magyar szavakat, nemcsak elcsúsztatja eredeti jelentéseit, értelmét, hanem sokszor éppen a visszájára fordítja őket. Másként kifejezve: a német nyelv „némítja” az égi nyelv szavait, s erős a gyanúnk, hogy eleink ezért nevezték el a németeket némítóknak, németeknek. Így úgy tűnik, igaza van a magyar történelmi-etimológiai szótáraknak, amikor a német szó gyökerét a „né-má”-ból eredeztetik.

A magyar szavakat azonban nemcsak a német nyelv némítja.

Ott van például az orosz (szláv) „daj mnye” (add ide) kifejezés. Ebben a kifejezésben ha a „daj” igéből elhagyjuk a j-t, akkor a da vagy „daty” ige-tövet kapjuk, aminek fordított olvasata éppen a magyar ad igét eredményezi. Láthatjuk, az orosz nyelv is – akár a szláv nyelvek és a német nyelv – megfordítja a magyar szót. Ter-

mészteresen, akárcsak a német nyelv, úgy az orosz sem mindet. Rengeteget nem fordít meg ellenkezőjére, csak eltorzítja. Ez a helyzet például kulcs szavunkkal (kljucs), a szerdával (szreda), vagy éppen a talicskával (tocsik).

Az előbbiek alapján nyugodtan feltételezhetjük, hogy a magyar nyelv „orosz” szavában nem Russ (korom) nommann fejedelem neve rejtőzik, akiről az oroszok állítólag a nevüket kapták, hanem a magyar „rosszit” vagy „rosszító” szó, amelyik azt jelenti, hogy az orosz (szláv) nyelv „rosszítja”, rontja a magyar szavakat.

Mármost elképzelhetjük, Deimel professzor miféle problémákkal küszködött, amikor saját nyelvérzékelével kellett értelmeznie sumér agyagtáblákat.

Úgy tűnik, más is észrevette már, hogy Deimel professzor megfigyeléseivel érdemes óvatosnak lenni. *Földes Attila* hazai őstörténetkutató *Sumér őseink* című cikkében így írt az Ufomagazin 2002/3. száma hasábjain:

*„Mivel az ósumér vonalas képirás 5300 éve született, ezért kizárt, sumer-magyar szövegkeverések tömegét találhasson bárki a két nyelv között. (Ennek lentebb éppen ő maga mond ellent! – G.M.J.) Nem ez a helyzet a nyelvek struktúrájának ismeretében. Az írott sumer nyelv 5330 éves, vagyis az újkőkori nyelv. Kevés szót használ még, ragokat, képzőket alig. Ebben a korban nincs latin nyelv, nincs görög, nincs szláv nyelv sem. Csak ezek prepozíciókkal dolgozó valamilyen közös előde. A sumer már ekkor elvált ezektől az előnyelvektől. Ezért aztán az utódnelveken beszélő angol, francia, héber nyelvű tudósok nem értették meg a sumer nyelvet. Nyelvi kinkjában hozzáköltöttek indoeurópai nyelvtani rendszert. Észre sem vették, hogy a sumertől teljesen független műnyelvet alakítottak ki. (Sumeriológusi nyelvet! – G.M.J.) Ebben a nyelvi rendszerben egy-egy írásképnél 5-15 jelentése van. Tessék elképzelni, hogy milyen fordítások születtek olyan szótárral, amelyben a betűk (szavak) 10-félét jelentenek. (Itt Labat professzor védelmére kell keljek, mert ő a sumeriológia és assziriológia úttörői között a legélesebb látású európai tudós, és bizonyára nem véletlen, hogy mindenki a Labat-szótárra hivatkozik elsősorban, magam is. *Kisfaludy György* hazai kutató pedig hónapokon keresztül elbűvölten cikkezett a Labat-szótárról az Ufomagazin hasábjain. – G.M.J.) Gyakorlatilag bármit lehetett fordítani és érteni. (Talán azért mégsem egészen, mint alább majd láthatjuk. – G.M.J.) Ilyen nyelv nem létezhet, hiszen nem értenék egymást. (...) A magyar „csoda” az, hogy magyarul a képjelek jelről jelre fordíthatók és teljesen érthetőek, míg angol, francia, német nyelvű kutatók nem tudták sorban fordítani, hanem egy elgondolt értelmetlen szöveget adtak.”*

Ezután a cikkíró konkrét eseten keresztül mutatja be a fordítási gyakorlatot, egy olajútó királyi adományozásról van szó:

„Az angol, francia, héber nyelvű kutató ezeket nem érti, és elkezd nyelvtant csinálni hozzá, hogy valami kijöjjön. De ez a kemény sumer nyelv ellenállt. A fenti mondatot így fordította – bocsánat, költötte – A. Deimel német tudós. Ez a 150 éves sumer nyelvtan: 'NIN-HAR-SZAG szent tejével táplált gyermeke, MESZ férje, URUK papja, növendéke...' Semmi, de semmi köze a mondat eredeti sumer jelentéséhez. Az indoeurópai kódosítás tökéletesen sikerült. Képzeliék, ezt tanítják az e-

gyetemeken is! A továbbiakban a szöveg pontosan ilyen érthetetlen, mert kit táplál, ki ez a MESZ, milyen növendék, kinek a növendéke, semmi sem érthető. Egyáltalán nem is erről szól az írás!!”

A továbbiakban Földes Attila is kiemelt fontossággal tárgyalja azt a GIR-jelet, amelyre már fentebb felhívtam a figyelmet kulcsfontossága miatt, s amellyel azonnal találkozni fogunk. Úgy néz ki, ő is megérezte fontosságát, csak azt nem vette észre, hogy a Szent Korona „hemzseg” ettől a GIR-jeltől. Cikkét megszívlelendő mondattal zárja: „Az emberiség kultúrtörténetét csak azután érthetjük meg, ha a sok ezer agyagtáblát helyesen lefordítjuk és megismerjük a még legalább 140-150 jel igazi jelentését.”

Többek között éppen ezen fáradozunk!

Ezen utolsó mondatában csak annyit téved Földes Attila, hogy nem sok ezer, hanem sok tízezer ilyen van. Ott porosodnak megfajtatlanul és értelmezhetetlenül a világ nagy múzeumi pincéiben, faládákban. Mi pedig arra vagyunk kárhoztatva, hogy idegen nyelvérzékű szakemberek megfajtatásai (nem ritkán „népköltészete”) alapján próbáljuk megállapítani a „dolgot”.

A sumér agyagtáblák írásánál további fontos körülménynek tartom, hogy minden ember másként ír. Egyik jobban tud fogalmazni, a másik kevésbé, az egyik jobban ismeri a helyesírási szabályokat, a másik kevésbé, egyik irodalmi nyelvet használ, a másik tájszólásokat és így tovább. Bizonyára nem volt ez másként a suméroknál sem, és erre is érdemes figyeljünk.

Az írástechnika is figyelemre méltó szempont.

Érdemes tudnunk, hogy a sumérok nem betűkből állították össze leírt szavaikat, hanem szótagokból, úgynevezett szillabuszokból. Úgy, mintha ma például a „félelem” szót úgy írnánk le, hogy rajzolunk egy félkört ($1/2$), majd utána egy zseblámpaelemet, s a kettőt összeolvassuk: fél + elem = félelem. Nyilvánvaló, hogy sem az $1/2$ -nek, sem a zseblámpaelemnek semmi köze sincs a félelemhez, de neveikkel a kívánt szót adják. Természetesen ez sem volt szigorú szabály a sumér írásban, mint általában semmi. Mert például ha az „almafát” akarták leírni, akkor legkézenfekvőbb volt rajzolni egy almát, utána pedig egy fát. Itt azonban mindkét rajzolat szerves összefüggésben volt a mondanivalóval.

Na az első módszert tekintjük, tehát azt, amikor a rajzolatok semmiféle összefüggésben nem álltak az írás mondanivalójával, akkor már elképzelhetjük, milyen nehéz volt leírni akárcsak egyetlen mondatot is. Többnyire az történt, hogy az írók minden erőfeszítése ellenére sem talált megfelelő rajzolatot egy-egy szótag pontos kifejezésére, mint ahogyan azt a félelem példáján bemutattuk, így megközelítő módszerhez folyamodott. Mintha például a fül (megfulladni) ige leírásához is a félkörivet, az $1/2$ -et választotta volna. Így azonban a félreértelmezhetőségek veszélye támadt, amit az írók úgy igyekezett eloszlatni, hogy állandóan értelemhatárokat használt az általa szükségesnek ítélt helyeken. Tehát ott, ahol úgy gondolta, hogy itt most az olvasó félreértheti szavait.

Ilyen értelemmeghatárokat rendszerint a szavak vagy mondatok elején hasz-

náltak, hogy az olvasó már eleve tudja, miről lesz szó. Azonban ez sem volt törvényszerű, ezeket bárhol alkalmazhatták, ahol szükségesnek ítélték: akár mondat közben is, de a mondat végén is, mintegy nyomatékositásként.

A legismertebb ilyen értelemmeghatározó jel a sumér írásokban a nyolcsugarú csillag a szó illetve a név elején.

Ez a nyolcsugarú csillag általában Istent jelentette, mint a Szent Koronán is, de jelenthetett bármi olyan fogalmat is, mint például szent vagy szentség, ég vagy menny stb. Például Babilon, a Menny Kapuja jelét is mindig e csillaggal ábrázolták. Ez a jel egy egyenlőszárú háromszög volt, amelyikbe belerajzoltak egy kettős-keresztet és a háromszög csúcsa fölé rajzolták a nyolcsugarú csillagot, de ez már összevont, összerót írásjel volt helyspórolás céljából. Mert eredetileg a kettős-kereszt nem a háromszögben volt, mint az Babilon jelében látható mindig (de pl. „Nagy Károly alfájában” is *Csomor Lajos Ófelsége, a Magyar Szent Korona* című könyve 502. oldalán), hanem a háromszög, vagyis a hegy csúcsán, mint az Állam-címerben. (Erre a jelképre a Szent Koronánál majd részletesen is kitérek.)

A nyolcsugarú csillagot a sumeriológusok és assziriológusok teljesen mereven, teljesen rugalmatlanul és sarkos-szögletesen kezelik. Állandóan csak determinativusznak, értelemhatározónak tekintik, ami csak jelzi az értelmet, de kimondani nem kell. Mintha az almafa esetében, ha leíráskor rajzolok egy almát, utána pedig egy fát, akkor az almát nem kellene kimondani, az csak értelemhatározó lenne a szó elején.

Ebből a sarkos-szögletes szemléletből igen súlyos dolgok származtak a sumeriológiában, mint azt jelen esetben, szóbanforgó agyagtáblánk esetében is látni fogjuk.

Ebből ugyanis nem kevesebb dolog keletkezett, mint az, hogy a sumér szövegekben minden nyolcsugarú csillag után következő szóból vagy mondatrész-ből egy-egy külön sumér istent gyártottak. Amikor tehát a sumér istenek népes se-regét látjuk, gondoljunk arra, hogy e népes pantheon nagyrészt a sumeriológus és assziriológus szakembereknek köszönhetjük. A sumér nyelv helyett is ők teremtet-tek „belső használatra” egy olyan sumeriológusi nyelvet, amit csak ők értenek, s a-hogyan a sumérok sohasem beszéltek. Ugyanez a helyzet persze az egyiptológiá-ban is: az óegyiptomiak el sem tudnák képzelni, melyik bolygóról jött, aki velük a mai szakemberek egyiptológusi nyelvezetével akarna szót érteni.

További igen fontos szempont agyagtáblánk esetében, hogy kettős írással állunk szemben: írásjelekkel írott írás + képirás, rajzos írás. Ennek az írástechnikának van két óriási előnye, s mivel ezzel a sumér írnok is szemmel láthatólag tisztában volt, máris megállapíthatjuk, hogy műveletlen ember nem lehetett.

Egyik előny, hogy a képek vagy rajzok igazolják a jelekkel írt szöveg értelmét és fordítva. Ha tehát a szövegből olvasott értelem ellenkezik azzal, amit a rajzokon lá-tunk, már biztosak lehetünk benne, hogy valahol hibát vétettünk az olvasásban. A kétféle írástípus együttes alkalmazása tehát oda-vissza biztosítja a helyes értelme-zést.

Ezen írástechnika másik óriási előnye az előbbi előny ellenkezője. Ha ugyanis

azt akarom, hogy az illető írás illetéktelen kezekbe kerülve ne legyen olvasható vagy helyesen értelmezhető, akkor a kétféle írás közé eleve ellentmondásokat építtek be, aki ezáltal majd nem tud mit kezdeni az írással. Mert gondoljuk csak meg, mi történik akkor, ha egy olyan írás olyan személy kezébe kerül, amelyekre nézve az kellemetlen vagy ártalmas dolgokat tartalmaz, vagy éppen nem egyezik a felfogásával. Egészen biztosak lehetünk benne, hogy el fogja tüntetni, vagy meg fogja semmisíteni.

A Szent Korona készítői pontosan tisztában voltak ezzel az előnnyel és alkalmazták is. Eleve ellentmondásokat terveztek és építettek be a Szent Koronába, hogy az illetéktelenek gondolkodását megzavarják ezzel, de ez olyan jól sikerült nekik, hogy a mai napig sem látjuk a lényegét a Szent Koronában, pedig ott van mindenki szeme előtt.

Mi volt e megtévesztés célja?

Végtelenül egyszerű: maga a megtévesztés! Az, hogy a Szent Koronát megóvják az utókor részére, buta és hitvány szándékok meg ne tudják semmisíteni, el ne tűnjenek. Gondoljuk csak meg, például a török szultán azért adta vissza, mert kevesellte rajta a drágaköveket és egyébként sem tetszett neki túlzottan. Ő „csak” azzal nem volt tisztában, hogy a Szent Koronában nem az az igazi érték, ami azonnal látható.

Ez a megtévesztési módszer, ami a kettős vagy hármas írástechnikában megnyilvánul, tulajdonképpen az állat- és növényvilág pontos megfigyelésén alapul, onnan kölcsönzött önvédelmi módszer. Például a kameleon önvédelemből felveszi környezete színét, a botsáska is azon növény színét és szárai alakját, amelyiken rág. Úgyannyira, hogy mindaddig meg nem lehet különböztetni a növény száraitól, amíg meg nem mozdul. Tengeri halaknál is számos olyan van, amelyik felveszi környezete színét, sőt egy kő alakját is, vagy például egy korall színét és alakját, mint a korallhal. Ezek az önvédelmi módszerek és reflexek mind-mind a túlélést szolgálják, és ezeket az önvédelmi-túlélési mechanizmusokat a Szent Korona készítői már eleve beleépítették a Koronába. Mert pontosan tudták: a Szent Korona múltat a jövőbe kapcsol, keresztényelőtti a kereszténybe, majd a keresztényutániba, s meg kell védeni, nehogy egyik a másik miatt elpusztítsa vagy eltüntesse.

Sumér agyagtáblánk esetében az írnok szemmel láthatólag nem a megtévesztésre törekedett a kettősírás alkalmazásával. Szemmel láthatólag az volt a célja, hogy a kettősírás előnyeivel a helyes olvasást elősegítse, biztosítsa. Nem akarom tovább strapáim az olvasó türelmét, lássunk neki a tábla olvasásának. A fentieket azonban szükségesnek tartottam elmondani.

A körmenet

Nem kétséges, hogy a tábla olvasását a főalak orra előtt látható jelcsoporttal kell kezdeni, mint Deimel professzor is teszi.

Azonban mégis úgy gondolom, a professzor ennek ellenére vét egy hibát: rögtön belekezd az írásjelek olvasásába. Válasszunk ezért egy más módszert, és először is

vegyük szemügyre a tábla egészét, alakját.

Ha így tekintjük a táblát, egy kissé messzebből, akkor az az első benyomásunk, hogy ez a tábla valamikor köralakú lehetett, csak az évczredek folyamán a szélei letöredeztek. Ezt a körformát sugallja a tábla közepén látható kör vagy lyuk is. Ez arra enged következtetni, hogy a táblán valami „körkörös dolog” történik. A tábla rajzain emberek láthatók, akik szemmel láthatólag mennek valahová, hiszen mindegyik egyirányba néz: arra, amerre megy. A köralakból és a menetből azonnal az a gyanúnk támad, hogy itt valami körmenetről van szó. Ha valaki járatos egy kissé ókori írások olvasásában, akkor tudja, hogy először az ösztöne után menjen. Tehát az után, amire az írás láttán először gondol.

A tábla körkörös „természete” azt is sugallja, hogy mindkét típusú írását körkörösén kell olvasni (mint ezt majd A(2)-NI-TA is igazolja), nem pedig szelopesen, mint Deimel teszi. Látjuk, az ábrázolt összes személy jobbra tekint, tehát jobbfelé megy, ami a körön az óramutató járásával ellenkező haladási irányt, pozitív irányt eredményez. Ez azt jelenti, hogy ha a táblát úgy olvassuk, hogy az olvasat pozitív irányú lesz, akkor kapjuk a helyes értelmet. Ennek érdekében a tábla mindkét típusú írását negatív irányba, az óramutató járásával megegyezően, tehát az ábrázolt személyekkel mindig szemben haladva kell olvassuk. Így a körmenet megelevenedik! Ezen olvasási módszer nélkül az olvasat szögletes, darabos, összefüggéstelen, szakadozott lesz, mint Deimel professzor olvasatán látható.

A táblán a főalakot a többihez képest kétszeres életnagyságban ábrázolták, tehát még a többiek között is különleges jelentősége van. Nyilvánvaló, hogy ő vezeti a menetet, ő nyitja a sort, ami már azt is azonnal jelzi, hogy az olvasást is vele kell kezdeni. Utána nyilvánvalóan a mögötte haladó „ministránsgyerek”, A(2)-NI-TA üzenetét kell olvasni, hiszen ő halad közvetlenül a főalak mögött. Fogalmam sincs róla, hogy ezt a szemmel látható tényt Deimel professzor hogyan nem vette észre, s A(2)-NI-TA-t a személyek között miért tette az utolsó helyre.

Ez a „ministránsgyerek” nagyon sokat mond.

Figyeljünk először is arra az írástechnikai párhuzamra, amelyikkel már az Árpád-név kapcsán is találkozhattunk: azon a párdubcörkacagányos óegyiptomi ábrázoláson is nagyon fontos szerepe volt a ruha fogásának, markolásának, mert ott is jelentett valamit, átvitt értelme volt. A különbség a két ábrázolás között csak annyi, hogy az óegyiptomi ábrázoláson a főalak saját ruhája, kacagánya szélét markolta, itt pedig a „ministránsgyerek” fogja a főalak ruháját, tehát ő akar mondani valamit a főalakkal kapcsolatban.

A gyerek egy égő gyertyát tart a kezében, s ezzel máris jelzi, hogy a főalak égi! Égi származású, tehát karizmatikus király, mint azt majd az írásjelek azonnal igazolni is fogják. Gyermeki mivoltával azt is jelzi, hogy akinek ruháját fogja, az az ég gyermeke. Nevével pedig, az „Anita” névvel azt is mondja, hogy a főalak a Nyi-tó, aki a sort nyitja. Mind a menetet magát, mind pedig az olvasást.

Kezdjük tehát az olvasást a főalak orra előtti hármas jelcsoporttal, hiszen ezt az írnok úgy helyezte el, hogy az a főalak szája elé kerüljön, tehát mintha beszélni

kezdene.

E hármas jelcsoport a nyolcsugarú csillaggal kezdődik, s ebből már rögtön megtudhatjuk, hogy Istenről, isteniről, szentről, égiről, mennyeiről van szó. Alatta a „szoknyás” írásjel azt sugallja, hogy nőről, valamilyen isteni, mennyei nőről szól az írás. A „szoknyásjelhez” kapcsolt derékszög UR hangértéke azt jelzi, hogy uralkodóról van szó, de e derékszög könyökben behajlított kart is jelképez, így másik hangértéke a KARA, amely az akarat kifejezője. Ha tehát a csillagot és a „szoknyásjelet” összeolvassuk akkor az Isten + nő = Istennő olvasatot kapjuk. Ha a csillagot például „égi” értelemmel olvassuk össze a „szoknyásjellel”, akkor az eredmény: Égi + nő = Égi Nő. A csillagot olvashatjuk „mennyei” értelemmel is, és ekkor a Mennyei Nő eredményt kapjuk. Teljesen mindegy, hogy melyik olvasatot választjuk, ugyanazt az eredményt kapjuk, egy és ugyanazon Személy más-más megnevezését: az Ég Királynője, Boldogasszony Anyánk nevét. Ezt az eredményt kapta Deimel professzor is UR (d)NINA, tehát isteni Úrnő alakban, de magyar nyelvérzék hiányában mégis férfinak értelmezte: Lagas királyának.

Összegezzük az eddigieket: Ezen a táblán valami olyan olvasható, ami az Égi Úrnő, az Istennő akaratából történik.

A következő jelcsoport két írásjelből áll: egy stilizált (sarkosított) emberi alakból és egy feje fölött látható „gereblyéből”.

Az emberi alakot olvassuk itt a „lu” szóval, mint ahogyan a székely lőfő is „lú”, tehát ember. A „lú” feje fölött látható „gereblye” pedig nem más, mint Isten fejfele emelt kezének jelképe, és ezért van ennek a „gereblyének” öt foga, mint a rajzról olvasható. Akinek tehát Isten kezét áldólag a feje fölé tartja, az jogosult a királyi uralkodásra, az karizmatikus királlyá válik. Amikor a Szent Koronával megkoronáznak valakit, akkor az isteni feltartott kéz a Koronával együtt a feje fölé kerül, hiszen a Pankrátor-képeken mind Urunk, mind pedig az Atya Isten feltartott kézzel láthatók. Az így megkoronázott emberből „nagy ember”: király lesz, karizmatikus király.

A magyar nyelvben a Gál vagy Gaál nagyot jelent és ugyanezt jelenti a sumér nyelvben is. Ebből keletkezett a sumeriológusok és assziriológusok LUGAL-ja, ami királyt, nagy embert jelent. Itt azonban igaza van Földes Attila hazai kutatótársamnak, aki azt mondja, hogy ez az olvasat helytelen így, mert a LUGAL szó szerint azt jelenti, hogy „ember nagy” és a jelző a jelzett szó mögötti alkalmazása magyartalan, a nyugat-európai nyelvek szellemét és kifejezőmódját tükrözi. Szerinte a helyes olvasat a GAL-LU (nagy ember) és ezzel tökéletesen egyet is lehet érteni. Ezt az értelmezést igazolja például a szabolcsi Nagykálló neve, de a magyar Gallus (Gal-lu-s) családnév is.

A következő jelcsoport ismét három írásjelből áll: SIR-BUR-LA.

A SIR-jel értelme ugyanaz, mint az angol Sir (úr) megszólításé, a magyar Sár = király szóé (Szár László nevében), de mégcsak az orosz Cár méltóságnévében is, mint ezt Práczi István egyik tanulmányában ki is fejtette. A PIR jelentése is ugyanaz, mint a pir-ra-mis: Pir Ra mása, tehát a Napisten képmása (szimbóluma) ér-

telmü szóban. A pír a felkelő és lenyugvó Napisten pír-os szemszíne, s innen ered pír-kadat szavunk is. Sajnos, ezt a PIR-t a sumeriológusok és assziriológusok idegen nyelvérzékük miatt nem tudták helyesen kimondani és PIR helyett BUR-t transliteráltak, pedig a jelcsoport másik jele egyértelműen egy stilizált szem, amelyből sugarak jönnek ki, tűzsugarak: a Napisten szeme, a Nap maga. Ebből a tűzes sugárzásból ered a görög piro (tűz) szó is, mint minden egyéb ilyen, tűzzel kapcsolatos szó, például a pirotechnika vagy a pirománia görög szavak. A jelcsoport harmadik jele egy épület alaprajzát sugallja, amely épületet itt lakásként is értelmezhetünk. Ennek kezdő szótagja a LA és ez honosodott meg a sumeriológiában.

A SIR-BUR-LA helyes hangzósítása tehát az előbbieik alapján SIR-PIR-LA, aminek értelme a Napisten lakása, vagyis Lagas (Lakás) sumér városállam. A főalak tehát valóban Lagas város királya.

A következő jelcsoport még mindig a főalakhoz tartozik, de mivel az írnok a feje mögé rajzolta, így magyarázó, pontosító értelmű.

Ez a jelcsoport egy páros jellel kezdődik, aminek transliterációja DUMU és gyermeket jelent. Lagas királya tehát valakinek a gyermeke, és a „ministránsgyerek” A(2)-NI-TA is ezt jelzi gyermeki mivoltával. Ezen valaki nevét a párosjel alatt egymás mellé rajzolt két jel mondja, amelynek transliterációja Deimel professzor szerint NI-GU, de ami helyes magánhangzókkal NU-GI: NU IGI = Égi Nő. Tehát az a Nő, akiről a kezdő jelcsoportban már szó volt: az Ég Királynője. Mivel pedig Lagas királya az ő gyermeke, ezért a király is égi, és A(2)-NI-TA ezért tart égi gyertyát a kezében.

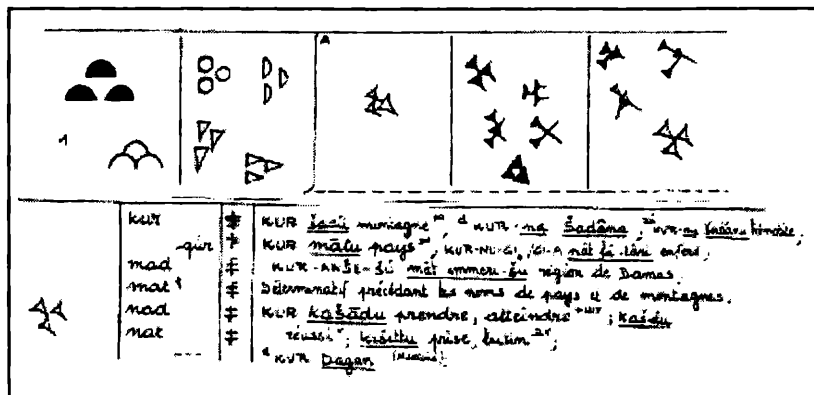
Deimel professzor még ugyanezen jelcsoporthoz tartozónak tekinti azt a lábfejet is, amely a király karját érinti hátulról, és itt keletkezik a fogalom-zavar. Ebből a fogalomzavarból aztán támad is rögtön egy új sumér istenség: Guni-du. Mert e lábfej transliterációja a DU, és ez csak annyit jelöl, hogy „djunni – gyönni – gyünni” vagy éppen „menni”, és nem ehhez a jelcsoporthoz tartozik, ha-nem a tábla üzenetének végén, a mondat befejezése után odarajzolt nyomatékösítő értelemhatározó, amely az olvasó számára utólag is igazolja, hogy ha a szövegben jövésről vagy menésről olvasott, akkor olvasata helyes. Ez a DU-jel értelmileg egyszerűen nem illeszthető az előző jelekhez, legfeljebb csak úgy, ha gyártunk hozzá egy külön sumér istenséget, mint Deimel professzor teszi: Gunidut.

A körkörös olvasás sorrendjében most A(2)-NI-TA következne, de róla már volt szó, s különben is ő a főalak jelzője. A főalak után következő felnőtt személy A-KUR-GAL-TUR.

A-KUR-GAL-TUR ruháján két oszlopban négy írásjel látható. Az első írásjel két vízszintes vonal egymás alatt, ami a víz jele és transliterációja az A-betű illetve hang. Utána három köröcske következik, ami a hármashalom egyik írásváltozata a sumér írásban, majd a „gereblye”, amivel éppen az előbb találkoztunk. Ezután ismét egy olyan párosjel következik a ruha másik szélén, amit szintén az előbb láttunk, de ott DUMU: „djurmuk”, gyermek volt a transliterációja és értelme, itt

pedig TUR.

Ez az A-KUR-GAL-TUR a főalakot követő menetben is nagyon fontos személyiség lehet, mert ő követi közvetlenül a főalakot, tehát Lagas királyát. Neve első írásjele azt jelzi, hogy neve valahogyan a vízzel kapcsolatos. Utána a hármashalom egyik írásváltozata következik, a három köröcske, s gondoljunk csak itt az összefüggések kapcsán a Hármaskörörsre is. Az is víz! Itt azonban nyilván nem folyóról, hanem jóval nagyobb vízről van szó, ezt jelzi a három köröcske után következő „gereblye”, amelynek értelme – mint az előbb már láthattuk – gál, vagyis nagy, tehát nagy vízről, tengerről van szó. A szemléletesség kedvéért hadd álljon itt Labat professzor szótárából a hármashalom sumér jele (ez a legősibb sumér írásjel), ahol a jelfejlődésben látható az is, hogy a hármashalmot később három köröcskével is jelölték.

11. Kép: Hármashalom a Labat-szótárból

A képről leolvasható, hogy a hármashalom kiejtése, vagy transliterációja KUR volt, jelentése-értelme pedig hegy/hegység (montagne). Ugyanakkor ejtették *mad* illetve *mat*/*maty* hangalakokkal is (Labat professzor itt teljesen tanácstalan, hiszen már olyan hangtani finomságokkal áll szemben, ami csak az égi nyelv birtokában érthető). Számunk-ra ennek értelme és pontos kiejtése nem jelent különösebb gondot, ha a Mátra nevére gondolunk (MAT-RA: RA Napisten hegye). Bonyolultabbnak tűnik a KUR értelmezése, de csak addig, amíg ebben a KUR-ban az *u*-betűt nem helyettesítjük magánhangzó párjával, az *a*-val. Ekkor a KAR transliteráció jelenti a hegyet vagy hegységet, s ekkor a KARPátok neve már sokatmondó.

Igen ám, de a Kárpátok név valahogy többszámot sugall, tehát valamiből legalább kettőt.

Nézzünk csak rá a Kárpát-medence alakjára! A medencét körülvevő hegység alakja olyan, mintha két, északról, tehát „fölről” lenyúló ölelő kar lenne. Tartsuk magunk elé két karunkat úgy, hogy a karok kb. derékszögben hajoljanak könyökben és kulcsoljuk össze ujjainkat. Egészen „véletlenül” ugyanolyan alakzatot kapunk, mint a Kárpát-medence formája, vagy mint egy cipő alakja. Pontosan olyat,

mint amilyen alakú a Szent Korona homlokzati nagy drágaköve. Két ölelő kart látnunk magunk előtt, amely nyilván nemcsak ölel, de óv, őriz, véd is, és vajon véletlenül írta *Kölcsey Ferenc* a *Himnuszban*, hogy „Nyújts feléje védőkart...”?

Ósidőkben a Kárpát-medence beltenger volt. Tehát víz, mint ahogyan A-KUR-GAL-TUR neve is vízzel kezdődik. Mégpedig nagy (GAL) víz, tenger. Isten neve a sumérban „dingir”, vagyis tenger, és ezt a tengert ölelték körül a fölülről lenyúló karok: a KARpátok.

E beltengernek nyilvánvalóan kellett legyen valami kis lefolyása, mert ha nem lett volna – mint a Balatonnak a Sió –, akkor menthetetlenül sóssá vált volna a tenger vize, s akkor ma a Kárpát-medence talaja nem lenne a világon egyedülálló módon termékeny, szikes lenne a sós tengervíz következményeként. A Kárpát-medencének volt tehát lefolyása, de csak annyi, ami a víz állandó cserélődését biztosította, nem több.

A mikor azonban a két Ölelő Kar elérkezettnek látta az időt, hogy a megkelesztett kenyeret (dús-termékennyé tett tengerfeneket) sugaraival meg is süsse, hatalmas karjai összekulcsolt ujjai között (nyilván tektonikus tevékenység, tehát földrengés segítségével) egy kissé nagyobb rést nyitott (Vaskapu), elengedte öleléséből a tengert („dingirt”), megsütötte a megkelesztett kenyeret, s a bölcső a táplálékkal együtt máris készen állt az emberi élethez.

Nézzük most ismét az A-KUR-GAL-TUR ruháján látható jeleket.

Az A a vizet jelenti, a három köröcske a hegyeket vagy karokat, a GAL a nagyot, ami a Nagy Karok nagy vizét (tengerét) sugallja. Igen ám, de az utána következő és már ismert párosjel meg a kicsit (TUR), s ez a párosjel pedig ugyanaz, mint a főalak feje mögötti párosjel, aminek ott DUMU (djurmuk = gyermek) volt a transliterációja és értelme. Hogy az ellentmondásokat feloldjuk, ezt a párosjelet mondjuk kisgyermeknek, s ekkor A-KUR-GAL-TUR nevének értelme következőképpen alakul: A Nagy Karok nagy vizének kisgyermekke. Hogy ki lehetett ő pontosan, azt az eddigiek után már az olvasóra bízom.

A menetben soron következő személy BAR(2)-SZA-NU-HE-DI.

A név BAR(2) szótagja 2-es indexéből látható, hogy ennek a BAR szótagnak egy másik kiejtése is lehetséges, így ejtsük ki ezt a PAR transliterációval: párja valakinek vagy valaminek, átvitt értelemben képmása vagy földi képviselője. Legyünk tekintettel most arra is, amire korábban már felhívtuk a figyelmet, hogy ugyanis a sumér írónak nem sikerült mindig a legáltalánosabb szóelemeket (szótagokat) megtalálni mondanivalójához és ilyenkor „közelítő módszerekhez” folyamodott. Tehát olyan szótagokhoz, amelyek legalább nagyjából hasonlítanak a kívánt szótaghoz. Mindemellett azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy ő ezeket meg is találta talán, de ezek a szótagok az idegen nyelvérzékű sumeriológusok és assziriológusok keze alatt eltorzultak.

Ha mindezeket tekintetbe vesszük, akkor ez a következő két szótag, a SZA-NU, kísértetiesen hasonlít Szín Holdistennő nevére, akinek Szín neve ott rejtőzik mind a Sinai-félsziget, mind pedig a magyarországi Szöny község nevében.

De miért is Szín ő?

Végtelenül egyszerűen csak azért, mert a Holdnak csak színe van, sugárzása nincs. Fényét a Naptól kapja, azt visszaveri éjszaka. Így a Hold az éjszakai Nap.

Ezáltal a nappali Nap párja. Ez isteni mivoltában úgy nyilvánul meg, hogy a Napisten párja a Holdistennő, Szín, Ő a Napisten női természete, princípiuma. Ezért látható a Szent Koronán is az Atya, tehát az egyetlen Isten mellett jobbról a Napisten szimbóluma, a nyolcsugarú sumér csillag, balról pedig a Holdistennő jele, a szintén jellegzetesen sumér (és nem török!) alakú holdsarló, amely egyben egy bárka alakját idézi, mint sumér ábrázolásokon: Inanna égi bárkája alakját.

Természetes, hogy mint a Napistennek is vannak földi, tehát emberi képviselői, képmásai, gyermekei, akik a Napisten nevét viselik, ugyanígy vannak ilyenek a Holdistennőnek is: Ők a „baalok”, Bélák, Bálintok, Pálok. Egyáltalán nem véletlen, hogy a Béla név olyan kedvelt volt királyaink körében. És az sem véletlen, hogy már a római kereszténység felvétele előtt is volt Magyarországon Pálosrend, amelynek központja a szintén Pál nevet rejtő Pilis (Pálos) hegységben volt. Így már teljesen érthető, miért került a Szent Koronára Szent Pál zománcképe, mégpedig úgy, hogy balkéz felől közvetlenül csatlakozzon a felső Pankrátor, tehát az Atya Isten zománcképehez. Mindezekre a Szent Koronánál majd még visszatérünk.

A BAR(2)-SZA-NU-HE-DI transliterációból már eddig is látható, hogy valaki párjáról van szó, s ez a valaki a Holdistennő.

Hogy semmi kétség se essék fölé, Szín nevét másik alakban is odaírta a sumér írnok: HE-DI. Ha a Hold vagy Holdvilág nevét archaikusan, vidékiesen ejtjük, akkor Hódat vagy Hódvilágot mondunk... A körülményekből látható, hogy ennek leírásához az írnok a HE-DI transliterációt választotta (esetleg Deimel professzor is torzított valamennyit ezen a transliteráción, de ennek ellenére felismerhető).

Ez a BAR(2)-SZA-NU-HE-DI a sumér körmenetben tehát a Holdistennő párja, képmása, az Ő nevét viseli, de a jelek arra mutatnak, hogy a BAR(2)-SZA-NU-HE-DI maga nem név, hanem jelző. Ez körülbelül úgy értendő, mintha ma „*koszorús költői*” mondunk, akkor mindenki tudja, hogy *Arany Jánosról* van szó, vagy a „*lánglelkű költő*” jelző hallatán is azonnal *Petőfi Sándor* jut az eszünkbe. A sumér írnok minden bizonnyal ezért nem tartotta szükségesnek leírni Lagas királya nevét sem, hiszen akkoriban nyilván mindenki tudta a jelzőből, hogy kiről van szó. (Szerintem Gudeáról.) BAR(2)-SZA-NU-HE-DI igazi neve tehát minden bizonnyal Szent Pál.

Ezután a menetben a körkörös olvasás logikája szerint GU-LA következne, de GU-LA –mint látható– LUGAL-EZEN mögött jön, tehát a soron következő személy LUGAL-EZEN. Az EZEN transliteráció kapcsán itt is az a helyzet, mint az előzőekben: nem valódi név, hanem jelző. Ez az EZEN feltűnően hasonló Itzen/Isten szavunkra, tehát ez a LUGAL-EZEN egyszerűen csak annyit árul el, hogy ő az isteni király. A sumérok bizonyára tudták, hogy kiről van szó pontosan ezen jelző kapcsán, de további támpontok hiányában mi ezt sajnos nem tudjuk megállapítani.

Legvégül következik a menetben GU-LA.

Mint majd láthatjuk, az előzőekkel szemben ő nem király, ezért halad a sor végén. Ha arra gondolunk, hogy mind a piramisoknak, mind pedig a zigguratoknak gúla alakja volt, erősen feltételezhető, hogy GU-LA személyét illetően sem konkrét személynévről van szó, csak annyiról, hogy ő a Gúla (ziggurat) őre, papja. Mivel minden pap pásztor, aki őrzi a nyáját (gyülekezetét), így minden bizonnyal GU-LA is ilyen: pásztor vagy gulyás. És mint minden pásztor a nyáj végén halad, nem előtte, így természetes, hogy GU-LA-nak is a menet végén kell haladnia. Ő kíséri a királyok seregét valahova.

Vele kapcsolatban említsük meg azt is még, hogy ez a GU-LA igen hasonlít az erdélyi gyula nevére, ami szintén nem személynév, hanem méltóságot kifejező jelző. Bár a Gyula már személynév, de látható, hogy jelzőből alakult személynév, ami előzőleg tisztséget, méltóságot, mégpedig papi méltóságot jelölt.

Ezután ismét egy kettős írásjel következik a szövegben: egy nyíl és alatta egy háromszög, ami feltűnően ékre hasonlít.

Ezt a jelcsoportot Deimel professzor MU-DU(3)-ként transliterálja és állandóan, mindenütt „építeni” értelmet ad neki. Csakhogy itt ez az értelem feltűnően „kilóg a sorból”, semmiféle összefüggésben nem áll az eddig olvasottakkal és a tábla ábráival. Itt az lehet a helyzet, hogy a jelcsoportot alkotó jelek értelme semmiféle összefüggésben sem áll azon szó értelmével, amelyet együttesen írnak, grafikai alakjukkal adnak. Mivel itt egy körmenet szemmel láthatólag megy valahová, ezért a „megy” igét mondjuk ki most archaikus, vidékies formájában: megyen. Ez a „megyen” pedig a transliterációs torzulás ellenére is feltűnően egyezik a MU-DU-val (mudjun – megyen). Érdekes, hogy a „megyen” igében ott van a „gyen”, „gyön”, „gyün” ige, tehát a felénk történő közeledést kifejező szó, s ennek értelmét a „me” előtag ellenkezőjére fordítja. Ez az előtag maradhatott el a német nyelv gehen (gén) igéjében a tökéletlen értelmezés miatt és a „gén”-ből ezáltal keletkezett a „gyön” (jönni) értelem helyett annak ellenkezője, a „menni” (gehen) értelem.

Ha tehát a MU-DU(3)-t nem „építeni” értelemben vesszük akkor a tábla rajzai által közölt üzenet teljesen egyértelmű: a felsorolt személyek (királyok) és legvégül GU-LA „megyen” valahová. Vajon hová?

Az utolsó írásjelekből álló oszlop adja meg a választ.

Ezen oszlop első írásjele mindig épületet jelöl, amely írásjelet a sumeriológusok és assziriológusok az E(2) transliterációval fordítanak. A 2-es index jelzi, hogy kiejtése az E-hang valamilyen másik hangalakja. Nekünk nem kell sokat törnünk a fejünket, hiszen az „építeni” vagy „épület” szavak az É-betűvel kezdődnek, így ez az E(2) nyilvánvalóan az É.

A sumér írnok ezt a jelet értelemlátározóként rajzolta oda, mintegy jelezve az olvasónak, hogy „Itt most egy építményről lesz szó!”. Azonban látni fogjuk, hogy nemcsak ezért, ennek a jelnek segítőszerepet is szánt a GIR-jel értelmezéséhez. A mondat (oszlop) végén láthatjuk is ezen építmény rajzát: egy lépcsős ziggurat jelét. De kié ez a ziggurat, ki tiszteletére építették?

hogy a sárkány sár-kán alakjában a sár szó aranyat jelent, de egyben uralkodót is, mint amilyen a kán, a király (Szár László), vagy éppen az orosz cár, s így a sár-kán (sárkány) szó igazi értelme aranykán, Isten kegyelméből uralkodó uralkodó. Tehát mind a sárkány- mind a vízcsepp-forma arra utal, hogy ez a jel Istennel kapcsolatos.

Most jön segítségünkre az $E(2) = \dot{E}$ jel.

Ha ugyanis ezt az $\dot{E}$ -betűt összeolvassuk a GIR-rel, akkor: $\dot{E} + \text{GIR} = \dot{E}\text{GIR}$ -t kapunk eredményül, az $\dot{E}\text{gúr}/\dot{E}\text{g}$ Ura nevét! Ez a név rejtőzik Eger városa, az $\dot{E}\text{g}$ Ura városa nevében, de mivel itt az előző NIN-jelből következően nőről van szó, $\dot{E}\text{g}$ Ura helyett $\dot{E}\text{g}$ Úrnőjét, $\dot{E}\text{gi}$ Úrnőt kell mondjunk, az $\dot{E}\text{g}$ Királynője, Boldogasszony Anyánk nevét. Így azonnal megtudhatjuk, ki tiszteletére építették a lépcsőpiramist, a zigguratot, ahová a menet tart.

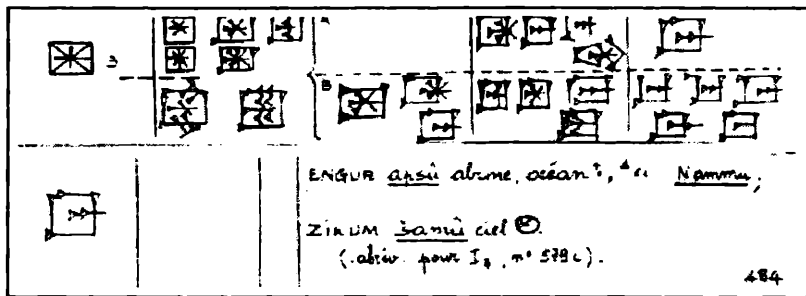
Emlékezzünk meg itt arról is, hogy *Baráth Tibor* professzor *A magyar népek őstörténete* című könyvében ír arról, hogy az óegyiptomiak is $\dot{E}\text{gúr}$ nak nevezték az $\dot{E}\text{g}$ Urát és ezért tartottak egereket a templomban, ahonnan a „templom egere” elnevezés származik. Amikor ugyanis a hívő már elfáradt a papra figyelni és lehajtotta a fejét, a padok alá nézett, ott is az $\dot{E}\text{g}$ Urát láthatta: az ott futkosó egereket. Természetesen nem maga az egér, az állat az istenség, hanem neve, pontosabban a név által közvetített értelem.

Azt is említük meg, hogy Eger közelében van a Szépasszony-völgye, s ez bizonyára nem véletlen. Mert Eger neve az $\dot{E}\text{gúr}$ nevét rejtí, a Szépasszony pedig nem más, mint az $\dot{E}\text{g}$ Királynője, Boldogasszony Anyánk, s értelemszerű, hogy az $\dot{E}\text{g}$ Úrnője az $\dot{E}\text{g}$ Ura közelében, Eger mellett legyen. És hogy mennyire szép ez a Szépasszony, mennyire nem véletlenül hívták Tündérlónának „leánykori” nevén, arról majd a Szent Koronánál saját szemünkkel is meggyőződhetünk. Mert ott van az arcképe mai napig is, csak egy „kissé” rejtetten.

Maradjunk még mindig a GIR-jelnél.

Láthatjuk, ez a jel a vízzel kapcsolatos (esőcsepp-alakzat), de mivel itt az $\dot{E}\text{g}$ Úrnőjéről van szó, így ez a víz nem az esőcsepp, hanem a „nagy víz”, a tenger: „dingir”. A-KUR-GAL-TUR király személyét illetően is ugyanezzel az összefüggéssel találkoztunk a „nagy víz” kapcsán, amely nagy vizet egykor a Nagy Karok (KAR-pátok) körülöleltek. És A-KUR-GAL-TUR ennek a nagy víznek illetve ezen Nagy Karoknak volt a kisgyermek (TUR). Hogy ezen összefüggések nem a véletlen műve, az abból is látható, hogy a sumérok a tengert más jellel is jelölték ugyanazon értelemben. Mutassuk be itt ezt a jelet is a Labat-szótárból.

Láthatjuk, a nyolcsugarú csillagot itt egy stilizált, sarkosított körbe zárták, tehát „dingir” (az Isten illetve tenger) jelét egy téglalapalakú mezőbe rajzolták. Ennek kiejtése (az assziriológusok szerint) ENGUR, értelme pedig akkád nyelven apszu (az Apa), franciául pedig abine (vizes mélység) illetve óceán. A kör (még ha stilizált, sarkosított is) Isten jele és az a nyolcsugarú csillag is. Ha aztán ezen jel mellett látható ENGUR-kiejtést kiegészítjük a hozzátartozó T-vel – amit az idegen nyelvérzékű szakemberek lefelejtettek a szó elejéről –, akkor ismétcsak a tenger

13. Kép: ENGUR-jel a Labat-szótárból.

szót kapjuk TENGUR alakban. Ha pedig az ENGUR transliterációban az ng orrhangot nem orrhanggal ejtjük ki, hanem *g*-vel, akkor ismét az Égur nevét kapjuk: ÉGUR. A tengerét, „dingir”-ét, az óceánét.

A tenger istenét az ókori rómaiak Neptunnak mondták, amely Nep-tun névben könnyen felismerhető a Napisten neve. Ugyanez az istenség a görögben Poseidon, de a görög torzítás már sokkal erősebb a latinnál. Ennek ellenére még kikövetkeztethető (ha nehezen is) az eredeti értelem: Pos-(e)idon, a Pos a „pis”-t jelenti, tehát a vizet, az „idon” vagy „iton” pedig az „isten”-t, tehát Poszeidon a víz, a tenger istene.

Itt bizonyára feltűnik valamennyiünknek az a látszólagos ellentmondás, hogy a tenger, tehát a víz istene a Napisten, Neptun. Hogy van ez?

A magyarázat végtelenül egyszerű.

A Nap hidrogén és héliumgázokból álló égitest, a víz pedig nem más, mint H₂O, a hidrogén és oxigén vegyülete, másként kifejezve elégett hidrogén. Így a Napisten a Nap elégett anyagának is istensége, csak más néven. A sumérok tehát a kémiához is értettek valamit, sőt azt is tudniuk kellett, hogy a Nap hidrogén illetve héliumgázokból áll. Kémiából is, atomfizikából is, csillagászatból is jeles! (Évezredek múlva ilyen ismeretekért Giordano Brúnót még megégették és Galilei is csak hajszál híján úszta meg a dolgot!)

Neptun tengeristent (Napistent) egy háromágú szigonnyal ábrázolják és ez a szimbólum is a suméroktól származik.

Szintén Labat szótárából bemutatjuk ezt is, ahol – mint látható – a legkönnyebben felismerhető szigonyforma a legarchaikusabb, legősibb sumér jelkép.

A hozzáfűzött magyarázatból láthatjuk, hogy Labat professzor e jel kiejtését sumérul qal-nak illetve kál-nak írja, GAL-nak transliterálja, ami nem más, mint a magyar Gál vagy Gaál név, ami nagyot jelent és nemcsak családneveinkben van jelen, hanem pl. Kálkápolna nevében is. Ugyanezen jel akkád kiejtése a rabu, ami szintén nagyot jelent, és e rabu szóból származik a héber nyelv rabbi szava, amely eredetileg nagyot jelentett, csak később és átvitt értelemmel mestert. A professzor a GAL illetve a rabu után oda is írja franciául az értelmet: grand, nagy. Ezzel a háromágú szigonnyal majd a Szent Koronán is találkozunk. Bizonyára a véletlen mű-

ről vagy menésről olvasott, akkor helyesen olvasta az írást.

Az eddigiek alapján foglaljuk össze az üzenet lényegét:

„Az Istennő, az Úrnő akaratából a nagy király, Lagas királya (Gudea), az Égi Úrnő gyermeke, a 'ministránsgyerek' A(2)-NI-TA, A-KUR-GAL-TUR, BAR(2)-SZA-NU-HE-DI, LUGAL-EZEN és GU-LA 'megyen' az Ég Úrnője templomába (zigguratjába).”

Vajon miért mennek oda?

Ezt onnan tudtam kiköveztetni, hogy megvizsgáltam a sumér királylistát, amelynek egyik részlete így néz ki:

Gudea, Lagas királya	i.e. 2050 – 2000
Utusengal, Uruk királya	i.e. 2060
III. Uri dinasztia	i.e. 2065 – 1955
Urnamu (Úr-nemű) király	i.e. 2065 – 2046
Sulgi (Csillag?) király	i.e. 2045 – 2000
Bursin király	i.e. 1999 – 1990
Suszín király (Szín!)	i.e. 1989 – 1980
Ibbiszín király (ismét egy Szín!)	i.e. 1979 – 1955
Iszín I. dinasztiaja (ismét egy Szín!)	i.e. 1970 – 1735

(Ezután következik még majd a Larsza-dinasztia, majd Hammurabbi, a kassita idők, az asszír uralom kezdetei, Asszurbanipál, Ninive lerombolása, újbabiloni idők, káldeusok és arameusok, II. Nebukadnezár vagy Nabukodonozor, Nabonid, a perzsa uralom ideje, Babilon elfoglalása Cyrus által i.e. 539-ben, majd legvégül a szeleukidák kora i.e. 321 – 83-ig, és már majdnem meg is érkezünk Urunk születéséhez, időszámításunk kezdetéhez.)

A királylistán látható személyek közül sajnos csak kettőt tudtam beazonosítani a sumér agyagtáblán ábrázolt személyek közül: Gudeát és BAR(2)-SZA-NU-HE-DI-t, vagyis Szent Pált.

Gudea a királylistán is Gudea (Agod) névvel szerepel, de BAR(2)-SZA-NU-HE-DI már Bursin alakban. (Az ő nevét a török családnevek között is megtaláltam Barcin illetve Barsin formában.) Mivel azonban ez a két király nem egyidőben uralkodott, de a sumér agyagtáblán az írnok mégis együtt, egy menetben ábrázolta őket, ebből az következik, hogy agyagtáblánk esetében nem tényleges körmenetről, egyszeri valamilyen ünnepélyes alkalomról van szó, amikor illik templomba menni. Itt másról van szó.

A ziggurat vagy piramistemplom tetején volt egy ún. „dirga-kamra” (drága szoba?), szóval egy korona-alakú hálóterem, ahol az Ég Ura kipihenhetette magát, amikor arra járt és elfáradt. (Éjszaka csak a legszebb szűz tartózkodhatott a drágaszobában, akire a főpap kívülről rázarta az ajtót.) A templompiramis tetejéről, tehát a „dirga-szobából” indult aztán az a „duranki”, amely az „összeköttetést” jelentette ég és föld között. *„Régi szövegek úgy írják le ezt a 'duranki'-t, amelyik a 'kiúr' (Kőur) nevezetű platformon (talapzaton) állt, mint olyan oszlopot, amelyik*

„: égig ér, és amelyet Enki-isten arra használt, hogy róla szavait (igéit) az ég felé intézze.” – írja **Johannes von Buttlar** *Suttogó kő* című könyve 25. oldalán (Johannes von Buttlar: Der flüsternde Stein, Bastei Lübbe kiadó).

Nézzük meg közelebből is ezt a „duranki” szót korábban már bevált „transzliteráló” módszerünkkel.

DUR.AN.KI

Ha ebben a DU.RAN.KI-ban azt a DUR szór fordítva olvassuk, akkor rúd szavunkat kapjuk. Az AN a sumér írásokban az eget illetve mennyet jelentette, a KI pedig a földet, de a követ is (KI = kő), tehát hegyet vagy hegycsúcsot. Így az AN és a KI egyszerre jelentette az eget és földet, illetve olyan földi hegyet/hegycsúcsot, amelyiken mint talapzaton Enki-isten „rúdja” állt, amely rúd összeköttetés volt a menny és föld között. A DUR.AN.KI szóban tisztán olvasható, hogy AN.KI, vagyis Enki-isten rúdja, létrája, amelyiken a mennybe lehet jutni, és ezért mászott fel rá, hogy szavait onnan intézze az ég felé.

Ez a rúd egy olyan fatörzs volt, amely a létra szerepét töltötte be, s gondoljunk csak arra is, hova mászott fel a magyar táltos, amikor beszélni akart az égiekkel! Egy olyan fatörzsrre, amelyen keresztirányba furatokat fúrtak, majd ezeken facsapokat vertek keresztül, amilyeneket faluhelyen néha még mindig láthatunk, általában szalmakazalnak vagy galambdúcna állítva, s amely típusú létrát a szakirodalom sámánlétrának nevezi. Ez a „sámánlétra” vagy másként a táltos útja ott látható az Államcímerben, amint a középső „halmon”, a piramis csúcsán áll, amit életfának szoktunk mondani. Ez az a létra, amiről Jákob álmodott híres létraálmában, amikor fejét egy köre hajtván elaludt és azt álmodta, hogy az ég angyalai (hírnökei) ezen a létrán közlekednek menny és föld között. Felébredvén pedig felállította a követ és olajat öntött rá: megszentelte. A helyet pedig elnevezte Béthelnek (BIT.ELI), Isten helyének, lakásának.

Gondoljunk arra is, hogy Urunk miért járt éppen a hegyre (Olaífák-hegye) imádkozni és miért mondta magáról, hogy Ő út? („*En vagyok az út, az igazság és az élet.*”) Amikor tehát Ő fent volt a hegyen, akkor Ő maga volt ez a létra, az út, amelyiken a mennybe lehet jutni. Ez a Szent Korona szimbolikájában úgy jelenik meg, hogy Urunk a legnagyobb drágakő fölött trónol, vagyis a Szent Korona nagy drágaköve, a hegy (kő) fölött, és e kő csúcsán látható Enki-isten „rúdja”, a „létra”, aki jelen esetben azonos Urunkkal. Ugyanez a címerpajzsban a középső „halom” csúcsán álló kettőskereszt, vagy életfa. Tehát a címerpajzs szimbolikája igazolja a Szent Korona szimbolikáját és fordítva. A hármashalom középső „halmának” csúcsán háromágú, szent számú aranykorona látható, így maga a hegy is király, de az is, aki a csúcsa fölött trónol a Szent Korona pártájában. Mivel a Szent Korona legnagyobb drágaköve Magyarországot jelképezi, és Urunk így szól: „*Az én országom nem e világból való*”, ez azt jelenti, hogy Magyarország nem e világból való, mennyei ország. A *Hegyi beszédet* is azért tartotta a hegyen, hogy ezzel jelezze, Isten eljövendő országáról beszél, amely nem e világból való.

A sumér agyagtáblán látható személyek tehát a Királynő akaratából az Ő temp-

lomába mentek (nyilván haláluk után), hogy onnan aztán szintén a Királynő akaratából a mennybe kerüljenek a templompíramis csúcsán álló „duranki”-n, vagyis „létrán” keresztül, azon mintegy felmászva. Ez a sumér agyagtábla tehát Gudea, A-KUR-GAL-TUR, BAR(2)-SZA-NU-HE-DI (Szent Pál) és LUGAL-EZEN mennybemenetelét ábrázolja, nem pedig egy közösleges templombamenetelt, hiszen e királyok nem egyidőben éltek. És hogy közülük BAR(2)-SZA-NU-HE-DI valóban a mennybe került, azt abból is láthatjuk, hogy zománcképe (Szent Pál-kép) közvetlenül csatlakozik az Atya Isten zománcképehez a Szent Koronán, Szent Pál tehát már az égben van.

Ha most arra gondolnánk, hogy ez már túlzás, ez már a fantázia vadhajtása, akkor tűnődjünk el a következő kérdéseken:

A Szent Koronán az Atyát, az Atya Istent, miért jelképezték egyértelmű sumér szimbólumokkal, mint amilyen a sumér nyolcsugarú csillag jobbról, balról pedig a tipikusan sumér holdsarló, amely bárka-alakú, nem „török félhold”?

Szent Pál zománcképén a koronakészítők az SCS PAVLUS grafikával miért sugallták, hogy „Ez a Szent Pál nem az a Szent Pál; ez a Szent Pál a mi Pál-ösünk (PAVL-US), csak öt biztonsági okokból egy kissé elrejtettük a másik mögé!”?

Hogy lehetséges, hogy a zománcképen ábrázolt Szent Pálnak ugyan „zsídószakáll” van, mint Csomor Lajos írja, de még ő, az élesszemű aranyműves ötvös sem veszi észre, hogy ennek a Szent Pálnak a szakálla jelentősegteljesen és sokatmondóan szent számú háromágúra van nyírva, márpedig a hithű ortodox zsidónak tilos belenyírnia szakállába? (Például a mohamedán mudzsahedineknek vagy talibánoknak is tilos.)

Mivel magyarázható, hogy a háromágúra nyírt szakáll hármas szent száma visszazajolja a feliraton olvasható SCS (sanctus = szent) megjelölést?

A római hit felvétele előtt a Pilisben, a Pálos-hegységben vajon ki tiszteletére létezett Pálos-rend? Az is véletlen lenne, hogy éppen e vallási központ közepén olyan hely található, amelynek neve Holdvilágárok, amelyről bőségesen dokumentáltan olvashatunk a *Sashegyi Sándor* által írt és *Csathó Pál*, valamint *Szőrényi Levente* által szerkesztett *Holdvilágárok* című könyvecskében? És az is véletlen lenne, hogy e Holdvilágárok bejáratánál egy bálványkő állt, amely bálványkő már nevével is jelzi, hogy az Bál/Pál álló köve, s amelynek rajzát a 17. oldalon közli a könyvecske? Talán Saul rabbinak volt ott ekkora kultusza? Ha az ő kultusza volt, akkor a római kereszténység miért számolta fel ezt a rendet?

Miért lehet az is, hogy az ókorban Baál-isten tisztelete éppen a Termékeny Félhold azon részén volt elterjedve (Földközi-tenger keleti partvidéke), ahol – mint korábban láttuk – a bibliai Ószövetség „hemzseg” Árpád nevétől? A Balaton is miért rejtí Baál-isten, Pál-ös nevét Baál-Atya-Hona alakban? De ugyanígy a borsodmegyei Béalápátfalva is? És királyaink is miért kedvelték annyira a Béla (Bél-a = a Bél/Baál/Pál) nevet?

Folytathatnánk még a kérdéseket, de felesleges. Nem akarjuk meggyőzni az olyanokat, akiket nem lehet meggyőzni, de az olyanokat sem, akiknek édeskevéskö-

ze van Pál-ösünkhöz, mivel nekik Pál-ös valóban nem ősük. Pontosabban szólva mégiscsak ősük lenne, de az ő ilyen irányú ősiségük Amar-Sin/Amar Pál, a bibliai Amra-phel „csalafintaságból” válik majd érthetővé, mint még erről is szót ejtünk majd. Akiknek a Szent Koronán látható Szent Pál valóban őse, azok úgyis hallják a Szent Korona suttogását, s őket nem kell gyözködni.

Sumér agyagtáblánkon tehát egy körmenetet láthatunk ugyan, de valójában mennybemenetelt, négy király mennybemenetelét, mai fogalmainkkal szentté avatását. Ez a sumér agyagtábla egy szentté avatási jegyzőkönyv! (GU-LA nem ment a mennybe, neki mint pásztornak a földön kellett maradnia, hogy őrizze a nyáját, a „gyula-kezetet”.) Amíg István királyunk szentté avatási pere jegyzőkönyveit Pesti páternek (P. Pesti József) nem sikerült megtalálnia a Vatikán titkos levéltárában, addig Szent Pál, Pál ősünk szentté avatási okmánya itt fekszik előttünk!

Minderről a Szent Korona készítői honnan tudtak? Talán olvasták a most tárgyalt agyagtáblát? A GIR-jelet is innen lesték volna le, vagy Labat professzor szótárából, amely GIR-jeltől „hemzseg” a Szent Korona?

Gudea Isten előtt

A címoldali jelenetben Isten látható a székén egy eredeti sumér ábrázoláson. Kiletét szarvkoronája és mellére szorított fokosa egyértelműen jelzi. Ez az ábrázolás nagyon régi, kontúrjai már igen elmosódottak, ezért bemutatom itt ezen sumér ábrázolás későbbi, asszír változatát is.

15. Kép: Gudea Isten előtt, asszír ábrázolás

Nagyon fontos jelenet látható a képen, ha az asszírok is szükségesnek érezték újraábrázolni.

Ha a címlapon látható ábrázolást összehasonlítjuk ezzel, azonnal feltűnik, hogy ez az asszír kép sokkal élesebb, mint a sumér, de ez teljesen természetes, hiszen sokkal fiatalabb. Az is feltűnik, hogy utóbbin az ábrázolt alakok arcvonásai már feltűnően sémita-jellegűek, de ez is érthető, hiszen a sumér nép sémitákkal (ősarabokkal) való keveredése már az akkád kor előtt megkezdődött. Később ez egyre intenzívebbé vált, s az asszír időkben tulajdonképpen már nem is léteztek sumérok, akik az asszírokkal keveredhettek volna. A sumérokat addigra már legyilkolták vagy elűldözték arról a területről, maradékaikat pedig a szintén sémita akkádok magukba olvasztották.

Harmadik legfeltűnőbb dolog, hogy az

eredeti sumér ábrázoláson Isten a jobbában tartott szimbólumokat még feltűnő mozdulattal nyújtja az előtte megjelent személy felé, amely mozdulat az asszír ábrázoláson már teljesen elsikkad. Itt Isten már csak egyszerűen tartja kezében a jelképeket, de nem nyújtja senkinek: a sumér ábrázolás értelme itt már teljesen hiányzik, ami jól szemlélteti az ősvallás hanyatlását, külsőséges jellegét az eredetihez viszonyítva.

Mi lehet az az eredeti értelem, amely az asszír ábrázoláson már nem látható?

Az előzőekben részletesen tárgyalt sumér agyagtábla tanúsága szerint Gudea a mennybe került halála után (ha helyesen értelmeztük ezen agyagtábla üzeneteit). Nagy valószínűséggel helyesen értelmeztük ezeket az üzeneteket, mert a jelenlegi két ábrázoláson láthatjuk is, hogy Isten előtt áll. Hogy valóban ő az, azt két körülményből is biztosnak tekinthetjük. Egyik ilyen körülmény az álló alak fejdísz.

Ez a széleskarimájú és félgömbölyű fejdísz annyira Gudeára jellemző, hogy a Gudea-szobrokról már mindenki ismeri. Gudeát már életében is mindig ilyen fejdísszel ábrázolták. Ez a karimás és félgömb-alakú főveg a legősibb magyar fejék, mint erről *Magyar Adorján* részletesen és rajzokkal illusztrálta ír *Az ősműveltség* című könyve 24. és 76-77. oldalain. A fogalomzavar elkerülése érdekében hangsúlyozzuk ki itt is: ezekben az ősi időkben magyar népről – mint olyanról – még nem beszélhetünk, de magyarokról (égiekről) igen, s ez a magyarázata, hogy egyes kutatók – mint pl. Baráth Tibor professzor – „magyar népekről” írt, más kutatók pedig „magyari népeknek” nevezik vagy nevezték őket.

A másik azonosító körülmény az a vizeskancsó, amelyiket Gudea a kezében tart. Ebből a kancsóból öntözi Isten fáját, az életfát, s Gudeának van olyan állószobra is, ahol ebből a kezében tartott vizeskancsóból két ágbán a talpáig csorog a kiömlő víz. Az is biztos, hogy e kancsóból víz ömlik ki, mert ezt a folyadék jellegzetes hullámvonalai jelzik, s hullámvonalakkal a legősibb időkben mindig a vizet jelölték.

Ezen ábrázolások minden egyes mozzanat rendkívül fontos számunkra.

Először is azért, mert ezek visszaigazolják azon korábbi megállapításunkat, hogy Gudea (a további három sumér királlyal együtt) a mennybe került, tehát korábbi agyagtáblánk („szenttéavatási” jegyzőkönyv) üzeneteit helyesen értelmeztük. Nagyon fontos lesz majd e jelenet értelme a későbbiekben is, a Szent Korona Geobitász-képének értelmezésekor. Végül, de nem utolsó sorban, azért is nagyon fontos ez a jelenet számunkra, mert ősvallásunk, a magyar vallás misztériuma megértéséhez nagy segítséget jelent, de egyben tárgyi bizonyíték is.

Ezen sumér és asszír ábrázolások is képirások, s ha igen, akkor olvasni lehet őket. Próbáljuk hát megállapítani, mit mond Isten Gudeának.

Ilyen tekintetben a sumér eredeti ábrázolás az irányadó számunkra, amely ábrázoláson nyilvánvalóan valamilyen adományozásról van szó, amelyet Isten jobbának feltűnő mozdulata jelez, s ami az asszír ábrázoláson már teljesen elsikkad. Az adományért cserébe Gudeának is tennie kell valamit, s látható, hogy teszi is. Ez a valami Isten fájának öntözése! (Ez a fa kettőzött kivitelben a Szent Korona mind-

ket Pantokrátor-képén látható.)

Isten alkarja a felkarjával együtt egy derékszőget alkot az adományozás pillanatában. s az eddigiek alapján már tudjuk, hogy az ilyen könyvekben behajlított kar mindig az akarat kifejezése, s hogy ezt a jelet KARA hangértékkel kell hangzósítani. Isten alkarja a kezében tartott egyenessel együtt egy Taut, T-betűt alakít, mely T fölött ott „ül” a kör, amelynek hangértéke ELI. Ha a kettőt összeolvassuk: ÍLI+T, akkor az ÉLI.T / ÉLET hangzósítást kapjuk, az óegyiptomiak életszimbólumát, „füleskeresztjét”, aminek sumér változatát éppen itt láthatjuk. (Az óegyiptomiaknál ez az életszimbólum azért lett „füleskereszt”, mert a T fölött látható kört nek már fullé, fogantyúvá alakították.)

Mindkét ábrázoláson látható, hogy Isten a jobbában tartott egyeneshez és körhöz hozzászorít még egy hurokszerű valamit is, aminek feltűnően férfitest részre emlékeztető, zacskószerű alakja van. Ez az egyenes és hurok nem más, mint az a mérővessző és mérőzsinór, amellyel meg kell mérni az Isten templomát, s akik abban imádkoznak (János Jelenések Könyve).

A „füleskereszt” az élet jele, de ha ezt írásban írásjelként alkalmazták, akkor az ONK vagy ANK hangcsoportot jelentette (Gardiner-lista), ezért e „füleskeresztet” nevezik ANK-keresztnek is. Mivel pedig az eddigiek folyamán már többször is meggyőződhattunk róla, hogy a magyar nyelv az égiek nyelve, s mivel az égiek nyelve tökéletes és nyilvánvalóan van olyan megbízható, mint bármely lista vagy transliteráció, ezért ezt a férfitestrészt idéző mérőzsinórt, a hurokszerű alakjával jelképezett valamit nyugodtan hangzósíthatjuk TEK-nek, hiszen a magánhangzók a mássalhangzók mellett alárendelt szerepűek és teljesen mindegy, hogy ló vagy lú, törölköző vagy törülköző, seprű vagy söprű, fúró vagy fűrű stb. Még akkor is nyugodtan vehetjük ezt a TEK hangértéket (amely mellesleg teke szavunkban is jelen van), ha ez a TEK a Gardier-lista hangcsoportjai között így nem található.

A fentiek alapján írjuk le a kapott hangértékeket: a KARA (akarat), a Tau (T), az ONK vagy ANK („füleskereszt”: írásjeleként), az ÉLI.T („füleskereszt”: életszimbólum) valamint a TEK (zacskóalakú mérőzsinór). Mindezt értelemszerűen és mai nyelvvezetlél összeolvassva: **AKARATUNK, (hogy) ÉLJETEK!**

Gudea halála után Istentől tehát új életet kapott az ábrázolás tanúsága szerint, és ezt a feléje nyújtott életszimbólum önmagában is jelzi. Az új élettel együtt nyilván új feladatot is kapott, s ezt az új királyi teendőt jelzi Isten fájának öntözése, locsolása. Ez átvitt értelemben azt jelenti, hogy új királyságában sem szabad majd engednie, hogy Isten hite elszáradjon. Ezt a feladatát nyilvánvalóan előző életében is megelégedésre végezte el, s ezért kaphatta új életét és új feladatát.

A címlapon látható sumér ábrázolás tehát a reinkarnáció, az újonnan testetöltés tanúbizonysága!

A reinkarnációban sokan nem hisznek (Róma papjai sem!), noha Urunk húsvéti feltámadásával éppen a reinkarnációról tett tanúbizonyságot, s így a húsvét a reinkarnáció ünnepe. De ugyanígy a reinkarnáció tanúbizonysága húsvét szavunk is: az

új anyagi test, az új „hús” felvételének bizonyítéka, aminek a húsvéti sonka (hús!) vétele és evése a jelképe. Mint már erről is szóltam, Urunk húsvét hétfőjének hajnalán új anyagi testet vett fel, s ezért nem ismerték fel azonnal még a Hozzá legközelebb állók sem, először ezért nézték a „kertésznek”, a temetőcsősznek. De új testén pontosan ezért hagyott utaló jeleket előző testéről, hogy még a hitetlenkedő Tamás is felismerje majd.

Gudea tehát új életet kapott új feladattal, új „húst” vehetett fel az ő húsvétján, s ezen új feladatát a fenti ábrázolásokon látható „húsvéti locsolkodásával” jelzi.

E „húsvéti locsolkodásnak” többretegű jelentéstartalma van, de itt most nem részletezhetem mindegyiket, hiszen akkor a fa locsolásán túl részleteznem kellene a nyúl tojástojása jelképét és biológiai hátterét is, de ettől itt most el kell tekintsek. Itt egyelőre csak a fa locsolása a lényeg számunkra, mert enélkül nem lesz majd érthető a Szent Korona Geobitzász-képe értelme, üzenete, sőt, a mindenkori magyar király számára szóló parancsa.

Szent Pálról az eddigiek után könnyű megállapítanunk, hogy a mi Pál-ösztünk (SCS PAVL-US), és hogy nem Saul rabbi látható a Szent Koronán. Ő is nyilvánvalóan a mennybe került halála után a részletesen tárgyalt sumér agyagtábla üzenetének megfelelően, s a címlapon látható sumér, valamint a fenti asszír ábrázolás erre is bizonyíték, noha ezeken csak Gudea látható Isten előtt. Mivel nem ismerek olyan sumér ábrázolást, amelyiken Gudeához hasonlóan Szent Pál is Isten előtt állna (bár könnyen elképzelhető, hogy ilyen is van, s ott porosodik valahol, a világ valamely nagy múzeuma pincéjében megfejtetlenül), így annál nagyobb a csodálkozásom, hogy a Szent Korona készítői honnan tudták, hogy valóban a mennybe került, s ott szentté vált? Mert tudniuk kellett, hiszen a Szent Koronán már szentként ábrázolták, és közvetlenül Isten mellett. Gudea király inkarnációját már nehezebb felfedezni a Szent Koronán, mint Szent Pált, de talán ez sem lesz lehetetlen.

Köztes zárszámadás

„Elvették tőlünk a földet,

De a föld a miénk,

S mi megvédjük azt.”

(Palesztin költő verse, nevére sajnos nem emlékszem, de magyar paraszt verse is lehetne.)

Több okból is szükségesnek tűnik köztes mérleget, „köztes zárszámadást” készítenünk.

Olyan mérleget, amelyben főbb vonalakban összegezzük az eddigieket, tehát azt, amit *Az ébredés küszöbén* illetve jelentanulmányomban leírtam, és megpróbáljuk levonni a szükséges következtetéseket, amik lehetnek talán tanulságok is, de ennek megítélése kizárólag olvasóim joga.

Először azért tűnik célszerűnek egy ilyen közös összefoglaló, hogy mindazok, akik az előző részt nem olvasták vagy nem olvashatták, főbb vonalakban azok is megtudhassák, hogy ott miről volt szó. Azért fogalmaztam úgy, hogy „vagy nem

olvashatták”, mert sajnos egyre többen lesznek olyanok, akik még ezen szerény kis áru füzetekből sem engedhetik meg maguknak minden példányt, legfeljebb egyet-kettőt. Hébe-hóba, s ha Magyarország bekerül az EU-ba és az euró is jön, még anynyi pénzük sem marad majd, hogy „gyalog hazamenjenek”, mint ezt a zsargonban szokás mondani.. (Sajnos saját tapasztalatból tudom, amit írtam, én ugyanis már benne vagyok az EU-ban, de nyakig.)

Másodszor, de legfőképpen azért tűnik célszerűnek egy ilyen köztes összefoglaló, illetve az eddigiekből levonható következtetések, hogy a szkíta arany övcsat (Ébredés 10. szám címoldala) és e füzet címoldalán látható sumér ábrázolás analízise kapcsán nyert ismereteket összefoglaljam. Ezen ismeretek ugyanis nélkülözhetetlenek lesznek a Szent Korona misztériumának megértéséhez.

A legfontosabb ilyen ismeret maga a magyar nyelv!

De nemcsak az, hogy valaki tudjon magyarul beszélni, ismerje a magyar nyelv-tant, hanem az is, hogy tudja: a magyar nyelv égi nyelv, az Égiek nyelve, amelyet azon Királynőtől örököltünk, aki számára a Szent Korona készült: Anyánktól, a Boldogasszonytól, Babba Máriától, az Ég és Magyarország Királynőjétől.

Hogy ez valóban így van, s nem képzelgés, azt az előző részben sokszögesen, polygonálisan, több irányból és oldalról is valószínűsítettem, ha olvasóm úgy érzi, igazoltam. Mindenekelőtt Urunk „paraboláival”, vagyis beszédeibe, példázataiba, cselekedeteibe rejtett értelemmel és nyelvvel, majd e folytatásban élő hagyományainkkal is. Hamarosan hivatkozni fogok itt Sir John Bowringra is ilyen tekintetben, de azt hiszem, a legmeggyőzőbb bizonyíték az az éppen írásom készítésekor a föld alól előkerült kis zománcozott korong lesz, amelyiket éppen most találtak német régészek egy brandenburgi ásatás legmélyén, archaikus rétegében, amelyikről majd a következő részben lesz szó, s amely kis korong tárgyi bizonyíték arra, hogy igaza volt Baráth Tibornak is, Práczi Istvánnak is, és szerénységem sem tévedett az Égiek nyelvével kapcsolatban.

Az égi nyelv ismerete nélkül bűvészkedésnek tűnhet azon sumér ábrázolás megfejtése, amelyik e folytatás címoldalán látható, de azon sumér agyagtábla megfejtése is, amelyikről Szent Agod (Gudea király) és szent Pál, a Szent Korona Szent Pálja nevét is sikerült lefordítanom és beazonosítanom őket a sumér királylistán.

Hogy a magyar nyelv valóban az Égiek (Isten és az Istennő) nyelve, azt az eddigiekben elsősorban Urunk anyanyelvével, „paraboláival” kívántam bizonyítani és csak másodsorban a sumér nyelv segítségével.

Azért elsősorban Urunk anyanyelvével, mert az Ő égi származásához aligha férhet kétség, míg a sumér, pontosabban sumeriológusi nyelvvel szemben bárki kétségeket támaszthat, és nem is alaptalanul. A sumeriológia és az assziriológia úttörői (*Oppert, Rawlingson, Sayce, Lenormant...*) kivétel nélkül nyugat-európai illetve sémita nyelvérzékű emberek voltak, s elképzelhetjük, egy német, angol vagy francia hogyan fejtene meg például egy magyar rovásírásos szöveget: ahogy sikerül. Ezen egyébként kiváló és nagyszerű tudósok, klasszika-filológusok kezén aztán így keletkezett a sumér agyagtáblákon olvasható babából BA-BA-MU, az atyából

ADDA, a gatyából GA-DA, de ezek aránylag még mindig könnyen felismerhető szavak. A DAL-ban már nehezebb felismerni a tálat, a DIM-ben a töm igét, a DUN-ban a tornyot, és így tovább.

Mivel ezek főként nyugat-európai és amerikai tudósok sokkal jobban értettek a sémita nyelvekhez, mint a magyarhoz (sokuk pedig eleve ki is zárta azt a lehetőséget, hogy a magyar nyelvnek bármilyen köze lehetne a sumér nyelvhez), így a már sémita akkádok szövegeit helyesebben, élethűbben tudták megfejteni, mint a sumér szavakat, s így keletkezett az a látszólagos ellentmondás, hogy az akkád nyelv néha mintha közelebb állna a magyarhoz, mint a sumér, amúgy „félúton”, mint Ida néni (Dr. *Bobula Ida*) fogalmazott egykor.

Valóban, magam is sokszor tapasztaltam a Labat-szótárban, hogy az eredeti sumér (de inkább sumeriológusi) szavak után álló akkád szóalakot hamarabb értem, mint a sumért, sőt az akkád szóalak mögött olvasható francia szöveget. Mert például az akkád PARAS-ról egy kis rutinnal nem nehéz megállapítani, hogy az parancs, a LIB(BU)-ról is, hogy a lép(ni) ige rejtőzik benne, a BINU-ról is, hogy fenyőről van szó (latinul pinus), a SERU-ról is, hogy cserét jelent, az ILKU-ról is, hogy alku, és így tovább.

Az történt ugyanis – mint korábban már írtam –, hogy Mezopotámiába, az akkori világ „Amerikájába” előszeretettel vándoroltak be a sémita népcsoportok, tehát ősarabok, mivel zsidó népről ekkor még nem beszélhetünk. (Ők majd Ammar-Sin, Amra-Pal, a bibliai Amra-phel vagy Amrafel akkád király uralkodásával kezdenek néppé alakulni, amely akkád uralkodó Ábrahámot elszólította Úr városból és megígért neki valamit.) Mivel pedig ezen ősaraboknak rengeteg sumér tárgyra, fogalomra és egyebekre egyszerűen nem volt szavuk, így e szavakat kénytelenek voltak átvenni a sumér nyelvből, amely átvett szavakat aztán a sémita arab nyelv malma többé-kevésbe be is örölte, saját hangtani jellegzetességei alakította. Valahogy úgy, mint a magyar nyelv malma is sublert csinált a német sibilisére, tolmérő szóból, s még sorolhatnám. Azért mégis csak van valami magyarázata, hogy még a mai arab nyelvben is haluúm az álom, rúúd a növény szára (igen mélyről gurgulázó r-rel), harragh a haragvás (és káromkodás). Szuk a bazár neve, mivel éjszaka becsukják, mint erre Práczi István felfigyelt, és így tovább. A héber nyelvben hemzsegő magyar szavakat pedig már nem is sorolom.

A sumér nyelvvel és kultúrával az történt, mint egy marék vízbe dobott sóval, amint azt dr. Padányi Viktor találóan megfogalmazta. Sumérul tudni egyszerűen „sikk” volt még időszámításunk kezdetén is, bár ekkor a sumér nyelvet már kultikus nyelvként csak egy szűk papi réteg értette és beszélte, valahogy úgy, mint a későbbi latint. Asszír uralkodók is büszkélkedtek vele, ha tudtak sumérul beszélni és olvasni.

A sumér kultúra és nyelv tehát vízbedobott só gyanánt terjedt minden irányban, így kelet felé, az akkori Elám (ma Irán) felé is, majd még tovább, s ezért hívják Afganisztánban a mai napig is burkának a nők talpig érő és „rácsos ablakú” lepeljét, buroknak, burkolatnak. De furcsa módon ugyanez a burok vagy burkolat szó van

Labat professzor volt, s talán nem véletlen, hogy a legtöbben éppen az ő szótárára hivatkoznak. Azonban, hogy néha még ő is mennyire félreismeri a helyzetet, annak illusztrálására hadd álljon itt szótárából egy igen meggyőző példa, a sumér hármashalom egy szokatlan ábrázolással.

E képen egyértelműen a hármashalom látható háromszög-alakú elrendezésben, s fölötté egy félreérthetetlen női szimbólum. Hogy semmi tévedés ne essék, a sumér írrok a háromszög alsó csücskébe húzott egy kis függőleges vonalat is, nehogy bárki is háromszögű vonalzónak nézze a jelet. De éppen itt, e jelcsoport esetében tapasztalhattam, hogy rohanó világunkban az emberek mennyire nem figyelik meg a dolgokat. Két embertől is megkérdeztem, hogy mit lát a képen. A hármashalmot azonnal felismerte mindegyik, de a fölötté látható jelet mindegyik háromszögnek nézte, még akkor is, amikor megkérdeztem: Biztos? Így aztán már azon sem tudok csodálkozni, hogy az egyik színes katalógusban bemutatott koronázási paláston jól olvasható ugyanis a SEPHANUS REX felirat, mégis István király neve (Stephanus rex) áll a kép alatt.

E bemutatott sumér jelcsoportban is jól olvasható, hogy egy nő országáról van szó, s ezt a nőt Labat professzor sumérul GEME illetve GIM-nek írja, majd dingir (tündér) SUEN-NA-nak, akkadul amat Szín-nek, tehát Szín Holdistennőnek, franciául mégis a Szín leánya (fille de Sin) értelmet adja meg, noha az ábrázoláson nem két nő látható, anya és leánya, csak egy nő és annak országa.

E sumér hármashalom mindig ilyen háromszög-elrendezésű három halomból áll a sumér ábrázoláson, tehát e háromszög pontosan a fölötté látható női háromszög inverz, fordított alakja. De Mezopotámiában soha nem voltak háromszög-re vagy cipóra emlékeztető hegységek: ilyen csak egy van, a Kárpátok! Ha aztán a rovásírás szellemében gondolkodunk, s a képen látható kettős jelet, a két háromszöget egymásbacsúsztatjuk, „összerójuk”, akkor a Dávid-csillagot kapjuk olyan időkből, amikor Dávid király még nem is létezett, de még zsidó nép sem. A Kárpát-medence, Szín Holdistennő országa azonban már igen, s ebből egyenesen következik, hogy Izrael állam nemzeti zászlójában valójában Magyarország sumér szimbóluma látható. Így már nem csodálkozhatunk rajta, hogy Magyarország nagycímerében is ott látható a „Dávid”-csillag.

Labat professzor megadja ugyan e jel mellett a GEME illetve GIM sumér szavakat is, de mivel nyilván nem ismeri a magyar nyelv gímszarvas (szarvasünnő vagy nőtényszarvas) szót, Gemenc nevét pedig még kevésbé, így ezen értelmeikkel nem tud mit kezdeni. Valószínűleg Csodaszarvas-mondánkat sem ismerte, pedig abból könnyű lett volna kikövetkeztetnie, hogy ki is volt valójában az a Csodaszarvas, és miért „csodálatos vad” ez a GEME vagy GIM Istennő. (A következőkben majd szarvkoronáját is láthatjuk, többször is.)

Mivel tehát a sumér nyelv szavainak és fogalmainak helyes és kellő mélységű értelmezése – mint éppen láthattuk – még a legkiválóbb orientalisták számára sem mindig problémamentes, az égi nyelv bizonyításakor az eddigiekben ezért helyeztem a fő hangsúlyt Urunk „paraboláira” és élő hagyományainkra. De amiket meg-

állapíthattunk, azon nincs is mit csodálkozni, hiszen ha Boldogasszony anyánk (lentebb éppen Szín Holdistennő, Babba Mária, Csodaszarvas képében) országot adott nekünk (Kárpát-medence), akkor nyelvet ne adott volna, hogy valahogy tudjunk beszélni is? De ha mégiscsak adott, akkor az a nyelv lehet-e más, mint az Ő saját nyelve, az Égiek nyelve? Csodálkozhatunk-e rajta, hogy az Ő Isteni Fia, Urunk „paraboláiban” is ugyanaz a nyelv rejtőzik? De ha a magyar nyelv égi nyelv, az Égiek nyelve, akkor nem volt-e már kezdetől fogva tökéletes? A római hitre való térítéstünk idején makoghattunk-e úgy, mint amilyen nyelvi „fejlettségre” a tihanyi apátság alapítóleveléből következtetnek?

Bár Sir John Bowring, a valaha élt egyik legkiválóbb nyelvész és nyelvzséni egykori szavait sokan ismerik már Magyarországon, de sajnos, még többen nem, így itt közlöm véleményét a magyar nyelvről eredeti angolban és magyar fordításban is, hogy a fordítás helyességét bárki ellenőrizhesse.

Idézet Sir John Bowringtól.

Sir John Bowring (1792-1872)

The English philologist, Sir John Bowring, spoke many languages: Hungarian was one of them. He translated many Hungarian poems into English, and in 1830 he published a literary chrestomathy. In its foreword he wrote the following:

The Hungarian language goes far back. It developed in a very peculiar manner and its structure reaches back to times when most of the now spoken European languages did not even exist. It is a language which developed steadily and firmly in itself, and in which there are logic and mathematics with the adaptability and malleability of strength and chords. The Englishman should be proud that his language indicates an epic of human history. One can show forth its origin; and alien layers can be distinguished in it, which gathered together during the contacts with different nations. Whereas the Hungarian language is like a rubblestone, consisting of only one piece, on which the stories of the time left not a scratch. It's not a calendar that adjusts to the changes of the ages. It needs no one, it doesn't borrow, does not bucksticker, and doesn't give or take from anyone. This language is the oldest and most glorious monument of national sovereignty and moral independence. What scholars cannot solve, they ignore. In philology it's the same way as in archaeology. The floors of the old Egyptian temples, which were made out of only one rock, can't be explained. No one knows where they came from, or from which mountain the wondrous mass was taken. How they were transported and lifted to the top of the temple. The genuineness of the Hungarian language is a phenomenon much more wondrous than this. He who solves it shall be analyzing the Divine secret; in fact the first thesis of this secret:

In the beginning there was the Word, and the Word was with God, and the Word was God.

Sir John Bowring

A MAGTAR NYELVEK.

A magyar nyelv esszije meggyízően világos. Egész sajtós módra felbontott és szerkesztetnek kielégítőn olyan időkbe nyúl ki vissza, amikor a legelső európai nyelv még nem is létezett. (Huszonhár következzen és szilárdan felbontott nyelv, amelyben legkevesen, sőt azaz, az első, a hangoktól elindul hajlékonysággal és alakhatósággal. Az angol azonban legelőször mondta, hogy nyelven az emberi történelem eponát tünteti fel. Ki lehet mutatni eredetét, kivételül, szétválaszthatók benne az idegen rágatok, amelyek a különböző népekkel való érintkezés során rávevődtek. Ezrel szemben a magyar nyelv egyetlen darabot álló természetű, amelyen az ideg világról káprázol sem ejtették. Nem az ideg változásaihoz függő napján. Nem szorult senkire, nem kölcsönöz, nem alkudozik, nem ad és nem vesz semmit. E nyelv a nemzeti önállóság, a szellemi függetlenség legreális és legfőbb eszmei elléte. Amit a tudomány nem tudnak megfogni, azt mellőzik. Ez a nyelvesszetben is így van, éppen úgy, mint a népesszetben. Az egyiptomi régi templomok egyetlen kőből készült padolatát sem tudjuk megmagyarázni, honnan, melyik hegyről vágták ki a csodálatos tömegeket. A magyar nyelv eredetisége, meg annál is csodálatosabb tisztelem. Aki megfogni, az istentől bocsolod, annak is az első rétege.

-Kezdetben vals az Ige és az Ige vala az Isten, s az Isten vala az Ige. -

(Hivatott: Szt John Bowring angol nyelvész sok nyelvet beszélt, vizsgált a nyugati és. Sok magyar költeményt fordított angolra. Kínától egy verset fordított is - Poetry of the Magyar's, amelynek elbeszélésén írt nyelvünkéről az itt közölt először megjelent: 1841-ban, Bowring 1877-ig élt.)

Ha a kiváló angol nyelvész és nyelvzséni nem érezte volna meg a magyar nyelvén, hogy az valóban az égiek nyelve, vajon nevezte volna az Ige, vagyis Isten nyelvének?

Úgy tűnhet, bizonyítási módszereimmel mintegy „túlbiztosítom” önmagam, te-

hát mintha egyetlen szavamat tíz másikkal támasztanék alá, s ez tűnhet feleslegesnek is, hiszen helyezkedhetnék arra az alapállásra is, hogy aki ezt vagy amazt nem hiszi, az bizonyítsa az ellenkezőjét. Csakhogy én itt nem azokat győzködöm, akiket nem lehet meggyőzni és nem is érdemes. A jobb sorsra érdemes, felnövekvő magyar generációnak és generációknak igyekszem bemutatni olyan dolgokat, amelyeket nem biztos, hogy tanítani fognak velük majd az iskolákban. Hogy ezen felnövekvő olvasóim lehetőleg minden irányból lássák az összefüggéseket. Még akkor is, ha a sok bizonyítás, elemzés, transliteráció és egyebek miatt egy kissé vontatottá, esetleg nehézkesé válik is írásom.

Amikor történelemkönyveinkben olyan dolgok olvashatók, mint rossz kalandregényekben, s ez nyilvánvalóan a tudomány fellelgyarában meghatározott alapelvek szerint történik, akkor illendő tenni valamit az igazság érdekében is. (A fellelgyár szó helyett már majdnem héjavárat írtam, ami németül Habichtsburnak hangzik.) Sajnos, az állandó transliterációk, hangzósítások is elkerülhetetlenek, mert az őstörténelem is elkerülhetetlen, ha a magyar nyelvről van szó, hiszen igenis ősnyelv, idioma primogenitum, s az ősi korokban ősi írásrendszerekkel találkozunk, amiket értelmezni, hangzósítani kell valahogy. Már az eddigiekben is tapasztalhattuk, hogy az ókori (pl. sumér) írások és ábrázolások milyen segítséget jelentenek a Szent Korona misztériuma, képi üzenetei megértéséhez, s nem lesz más a helyzet a későbbiekben sem.

Az eddigiek során igyekeztem leszámolni három legfőbb dogmánkkal, a Vérszerződés, a Honfoglalás és az Államalapítás dogmájával. E három dogma ezeréves örökségünk – mondhatnánk –, de valóban a mienk? Kik erőszakolták ránk ezeket tüzzel-vassal? Ha az elhíresült magyar összefogni nem tudás okait keressük, először is dogmáinkban keressük!

Nem igaz az, hogy a magyar ember képtelen az összefogásra!

Tudják ezt mások is és rettegnek is ilyen összefogásoktól. Ezért kell állandóan azt hangoztatni, hogy ilyesmire a magyar ember képtelen, s ezért kell állandóan „melegen tartani” dogmáinkat is. Azt hiszem, a következő három történelmi példa meggyőző lehet arra, hogy a magyar nép milyen teljesítményekre képes, ha van valamilyen összefogás.

Az első ilyen példa legyen 1848-49.

Az országban először győzött egy teljesen vértelen és minden vonatkozásában dicsőséges forradalom. Ki akart itt vérontást? Hol volt ehhez a forradalomhoz képest a „Nagy Francia” vérgőzös, örületbe fulladó öldöklése? Amikor még a csecsemőket is szuronyok élére hányták?

Az ellenség támadott.

Tehát nem mi! A harcok megkezdődtek, s ezen harcok során a magyar haderő teljesen felmorzsolta Ausztria haderejét. Vagy annak a „valakinek”, akinek nevét sem szeretem leírni, s ezzel bizonyára nem vagyok egyedül, vajon miért kellett „fiú kézcsokkal” kiimádkoznia a cártól a kozák segítséget?

Világos után 1866-ig Ausztria hadereje regenerálódott ugyan valamennyit, de ez

még mindig túl kevés volt Moltkéval, a „hallgatag dánnal” szemben. Ezt az osztrák csapatok főparancsnoka, Benedek Lajos tábornak pontosan tudta, de hiába rímázkodott feletteseinek, hogy örütség szembeszállni a poroszokkal, akiknek ekkor ráadásul már hátultöltős puskáik voltak, a parancs már ekkor is parancs volt.

Az eredményt ismerjük: Ausztria Königgratznál ismét katonai erő nélkül maradt, valamit tenni kellett, de sürgősen. És ekkor, a kritikus pillanatban, kikhez fordul Ausztria, na kikhez? Természetesen a Szabadságharc alatt állítólag teljesen kivérzett és legyengült magyarokhoz! S csodák-csodája, azonnal került is valahonnan egy „haza bölcsé” (akinek nevével kapcsolatban akár a „deákné vászna” is emlegethető lenne), s azonnal nyélbe is ütötte a Kiegyezésnek nevezett valamit. Innen már, ezekből a szép „békebeli időkből” aztán egyenes út vezetett Szarajevó, Doberdó, az Isonzó völgye, majd Trianon felé.

A másik szemléletes példa 1944. októberében vette kezdetét.

A front már áttört a Kárpátokon, s Erdélyben járt. Ekkorra a magyar katonai erőből a Don-kanyara miatt állítólag már nem maradt semmi. Már a német reguláris erők is teljesen szét voltak verve, s a széthullott csapategységek szilánkjai-ból alakultak spontán új egységek, amelyek többnyire parancsnokaik nevét viselték. (Schröder kancellár apja is ekkor esett el, sírját ma is fejkendős öreg nénikék gondozzák Erdélyben.) Ezen erdélyi harcok körülményeit nem magyar történelem-könyvekből ismerem, hanem német történészek írásaiból: ők írták le úgy, mint ahogy most magam is.

1944. november elsején (ha minden igaz) az első orosz katona Battonyánál át is lépte a trianoni határt.

Ezután egy teljesen nyílt és sík terepen, mintegy 500 km-es szakaszon, valamiféle erő mégis majdnem fél évig megakasztotta „Briszolv gőzhengerét”. Mert az utóvéd harcok nem 1945. április 4-én szüntek meg Levél (Hegyeshalom) térségében, hanem április 15-17. körül, csak ezt tábornokai nem merték megjelenteni a Nagybajuszúnak.

Ezután a front már úgy száguldott át Ausztrián, mint manapság turisták szoktak autóikkal: gyakorlatilag minden ellenállás nélkül. 1945. április 15-17. és május 9-e között már csak pár nap volt, s ekkor a front már Bajorország szélénél. Salzburgnál járt, ahol Szálasiék a kapituláció miatt elásták a Szent Koronát.

A harmadik példa '56.

53-ban a „berlini dolog” mindössze másfél napig tartott, s a legnagyobb sérelem, ami az orosz páncélosokat érte, hogy kövekkel meghajigálták őket. (68-ban, a Prágai Tavasz idején ez a sérelem annyiban fokozódott, hogy ott ráadásul még le is köpködték őket.)

Az orosz katonai vezetés Budapesten is valami hasonlóra számított, mint ami Berlinben történt, szóval egy kis „balhéra”. Számított, mert amikor Pesten még semmi sem volt, az orosz páncélosegységek már akkor vonultak Debrecen térségéből a főváros felé. Aztán a sok „kóktéltől” „berüggött” „néhány” tank, s végül még bombázógépeket is be kellett vetni. És ezt az egészet az ország összlakosságá-

nak csak töredéke hajtotta végre, mint *Erdey Zoltán Az andai hid* című tanulmánya 9. oldalán olvashatjuk (Ébredés 11. száma).

„Természetesen – írja –, ha az oroszokkal vívott szabadságharc a magyar hadsereg részvételével és a vidék bekapcsolódásával néhány héttel tovább tart, nemcsak ez az össznépi jelleg bontakozott volna ki, hanem nagy valószínűséggel a szabadságharc is sikeres lett volna.”

Bár a fenti három példa bemutatásával azt kívántam érzékeltetni, hogy a magyar nép adott esetekben, ha van valami összefogás, hihetetlen erő kifejtésekre képes és nem célozom '56 elemzése, azért Erdey Zoltán fenti megállapításához mégis hozzá kell tegyek valamit:

1. Sajnos, 1956 győzelme még teljes erőből sem lett volna lehetséges, mert ezt a világ nem akarta és el is árulta szabadságharcunka.

2. Azért sem lett volna lehetséges a győzelem, mert a Szovjetunió egyszerűen nem engedhetett volna meg magának ekkora presztízavesztést, s a kommunizmus presztízavesztését (bukásáról meg nem is beszélve) olyanok sem akarták, akikről talán el sem hinnénk. Ha a szabadságharc leveréséhez a Magyarországon állomásoztatott orosz katonai erők kevesek lettek volna, bevetettek volna más egységeket is, és egy 10 milliós nép apraja-nagyja is kevés lett volna, hogy egy világbirodalom katonai erejével sikeresen szembeszálljon. Ennek látszólag ellentmond Afganisztán példája, de ott egy kicsivel másabb volt a helyzet.

3. Végül azt is meg kell jegyezzem még itt, hogy a Magyar Néphadsereg egyes egységei azért részt vettek a harcokban, pl. Oltványi László parancsnoksága alatt. Például páncéltörő ágyúkat honnan szereztek a szabadságharcosok, ha nem a laktnyákból? (*Oltványi László: Harcok Dél-Budapesten*, München.)

Az eddigiekben dogmáink felsorolásakor csak három legfőbb dogmánkat részleteztem, de itt meg nevezek egy további is, amely nem kevésbé veszély, mint az a három, különösen is sikeresen meg tud akadályozni mindenféle nemzeti összefogást. Ez egy kettős dogma: úr és paraszt dogmája.

Az úr szó, ha kisbetűvel írjuk, eredeti értelemben embert jelent, de olyan embert is, aki valami módon és valamilyen jogalapon uralkodik a másik ember vagy embercsoport felett. Azt mondhatnánk, ilyen jogalap a valóságban csak egy van: az erősebb kutya jogalapja. Ha így gondolnánk, igen tévednénk benne, mert az az ember, akire a Szent Korona (és nem pedig valamilyen trükk vagy csalás) átszármaztatja hatalmát, az jogszerűen uralkodik. Teljesen mindegy, hogy királyságban a király személye, vagy köztársasági államformában az az államfő és kormányfő (kormányával együtt), aki esküt tesz a Szent Koronára.

Az úr tehát embert és uralkodó embert jelent, de mit jelenthet a paraszt szó?

Mai dogmatikus jelentése: földetűró rabszolga, de van jó néhány pejoratív jelentése is, mint bunkó, tuskó, durung stb., amit valakik e szóhoz ragasztottak az idők folyamán. De egy rabszolgának, vagy főleg egy bunkónak, tuskónak vagy durungnak az Úristen vajon miért adta a már többször hivatkozott „józan paraszti eszet”? A rabszolgát állandóan utasítják, kiadják neki a munkát, amit el kell végez-

nie, különösebben semmin sem kell gondolkodnia. Főleg azon nem, hogy elvégezz-e vagy sem.

A paraszt szó igazi jelentése kiderítéséhez hívjuk segítségül most is az égi nyelv erejét és a már jól bevált transliteráló módszerünket. Írjuk fel a paraszt szót is úgy, mintha azt valamilyen sumér agyagtábláról olvasnánk le, mert ha találtak olyan sumér agyagtáblát is, amelyiken egy puli látható, sőt „Ildi” 8-10 éves sumér kislány sírjában egy fehér alabástrom pulit is (*Badiny Jós Ferenc: Káldeától Ister-Gamig I. kötet* 204. oldal, Buenos Aires, 1971.), akkor igen nagy valószínűséggel feltételezhető, hogy Sumériában a pulik mellett parasztok is éltek.

17. Kép: ILDI sírjában talált fehér, alabástrom Puli (Eridu, Kr. e. 4000)

A paraszt szót írjuk le tehát így: PAR-ASTU vagy PARA-ISTU.

A „transzliterációból” első ránézésre is láthatjuk, hogy a paraszt szóban Isten „párja”, földi képmása rejtőzik, tehát olyan ember, aki független, önálló, önellátó, szuverén valaki, aki nem szorul senkire, aki önmaga ura. Nem másokon uralkodik, mint az úr, hanem önmagán.

Az igazi paraszt megtermeli és elkészíti magának, amire szüksége van, boltba csak a legkritkább esetben megy, ha már végképp elkerülhetetlen. Ha vásárolni akar valamit,

azt leginkább a másik paraszttól igyekszik megvenni, de lehetőleg nem pénzért, hanem cserébe valamiért, főleg terményért vagy élelmiszerért. Ha például csizmadiától, szüctől vagy szabótól kell neki valami, azt is igyekszik terményben vagy élelmiszerben fizetni, de ha más lehetőség nincs, még napszámba is inkább hajlandó elmenni, ledolgozni a portéka árát, s ilyenkor azt mondja, hogy megy „napot tudni”. Miatta igen sok bolt bezárhatná a „köpönyegajtót” (valamikori boltokban ilyen ajtók voltak), mert úgy van vele, hogy őrajta ne kereskedjen, ne nyereszkedjen senki.

Semmiféle árukinálat, árubőség nem csábítja, a „márkás bővlit” azonnal „kiszúrja”, csak azt nézi, mire van feltétlenül szüksége, ha már mindenképpen be kell menjen a boltba. Kölcsönt sem kér se boltostól, se banktól, se kocsmárostól („Hitel nincs, ne is kérjen!”, vagy egyszerűen csak: „Hitel: egy alma rajza”), spórol, s addig nyújtózkodik, ameddig takarója ér. Van megtakarított pénze, de nem bankban. Már kicsikorában megtanulja: Ha nem vágyom nagyra, kicsiből is telik sokra. Így hirtelen adódó alkalmakkor (pl. váratlan haláleset a családban) sem kerül szorult helyzetbe. Nem jó ember, főleg a globalizált kereskedelem számára nem az.

Óriási tévedés azt gondolni, hogy a paraszt csak a földműveléshez és állattenyésztéshez ért.

Mivel mindent maga szeret megcsinálni magának, ezermesternek is kell lennie

„mellékállásban”. De mivel itt elsőkézből szeretnék említeni néhány meggyőző példát, így személyesen átélt tapasztalatok elmondása elkerülhetetlen, mégha ez személyeskedésnek tűnik is.

Nagyapám parasztgazda volt, míg nem jött a téeszésítés. Szántott, vetett, aratott, csévelt, állatokat tenyészített, az aprójószágától a szarvasmarháig lehetőleg mindent, „szezonban” pedig (aratáskor) „mellékállásban” főgépész volt az Uraságnál (Dessewffy-grófnál). A tehénistálló mellett volt a műhelye, amiben ő is ezermester volt, mint a többi, még szerszáma is ő maga készítette. Ha jött egy páciens „kezelésre”, félbehagyta a fűrást-faragást, elment vele a „rendelőbe” (szinbe), s hozzákezdett gyógyítani. Ezt ma kuruzslásnak mondanánk, mert még varázsigéket is mormolt közben, s a páciens távozása után éjszakánként a Hold járása szerint még bizonyos szertartásokat is végzett az udvaron a beteg érdekében, amikor az talán éppen a másik oldalára fordult. Pénzt sohasem fogadott el a gyógyításokért, egyáltalán semmit sem kért érte, így aztán később mindenki azt hozott neki, amit úgy gondolt hogy hoznia kell: tyúkot, kacsát, libát, mikor mit.

Nagyapám komája (jóbarátja) szintén gazdálkodó parasztember volt, s „mellékállásban” szintén ezermester. Ha kádármunkát (hordót, dézsát) kellett csinálni, kádár volt. Ha kerékgyártó kellett legyen, kerékgyártó volt. Ha tímár, hát tímár. Katonaságnál pedig (még a „káundkában”) még az osztrák tiszt nadrágját is megszabta és megvarrta. Mondta is: „Zer gút, zer gút!”.

A harmadik aranyos öregember – Isten nyugosztalja! – szintén gazdálkodó parasztember volt világeletemben.

Aég akkor is volt egy kis maradék műhelye, amikor már iskolába jártam néhány osztályt. Ekkor már elmúlt a Rákosi-korszak, s amit tudott, igyekezett felépíteni ismét. A műhelyében – amelyik közös épületben volt az istállóval, mint ez a paraszti építkezéseknél szokásos volt – volt táborikohó, satupad, acetilén-fejlesztős (karbidos) hegesztőkészülék, sőt még egy kis esztergagép is, mégha igen kezdetleges is. Ő magyarázta el nekem először, hogy kell az esztergagépet indítani (később forgácsoló-szakmunkás és szerszámgép-programozó lettem, csak „mellékállásban” klasszikafilológus és östörténész), azt is elmagyarázta, hogy a gép villanymotorjához hogyan „herélte meg” a fázist (villanyszerelők tudják, hogy mit jelent), de ugyancsak ő tanított kovácsolni is először. Ő magyarázta el, milyen színűre kell feltüzesíteni a vasat a tűzben, milyen színig szabad ütni, milyen szín már veszélyes, amikor a vas kezd „elhiccelni” (kiégni belőle a szén), de azért akkor sem haragudott, amikor egy-két darabot mégiscsak „elhicceltem”.

Életem legboldogabbik pillanatai közé tartozott, hogy az iskolában még csak ismerkedtem a nyelvtannal és a számtannal, de kovácsolni már tudtam.

Nem folytatom a példák sorolását, mert még igen hosszan kellene folytassam. És ezeket az embereket kiáltották ki kulákoknak, burzsuajoknak, zsírosparasztoknak, a nép, sőt az emberiség ellenségeinek. Földjeiket elvették, jószágaikkal együtt őket magukat is behajtották a „téeszcsékebe” (termelőszövetkezeti csoport). Aki pedig nem akarta aláírni a „papírt”, annak először is rendeztek egy (vagy több) „ankétot”:

kapott „an két...”-ot, hogy...

De mi is volt a legfőbb bűnük ezeknek az embereknek?

Végtelenül egyszerűen csak annyi, hogy a saját maguk urai voltak, a teljes önel-
látással teljesen függetlenek voltak, nem hagyták, hogy „jöttment” (idegen) ural-
kodjon rajtuk, s végül, de nem utolsó sorban, az élet minden területén hatalmas tu-
dással és bölcsességekkel rendelkeztek. Csak úgy tudták megtörni őket, hogy min-
denüket elvették tőlük, kiszolgáltatott rabszolgákká változtatták őket, sőt, még ettől
is lejjebb: prolivá. Bár nagyon megrokkantották őket, teljesen megtörni azonban
még így sem tudták, mert azért mégiscsak van valami magyarázata, hogy álcázot-
tan bár, de a mai napig is itt élnek közöttünk, s nem is gondolnánk, hogy sokkal
többen vannak, mint amennyi látszik.

Például a gyári munkás (ha van még gyár és munka is benne) műszak után ro-
han haza, mert azóta már rínak a malacok és a libáknak is lökni kell valamit
(meg kell etetni őket). Szabadságát is arra veszi ki, hogy letörje a tengerit, felássa a
krumplit vagy leszüreteljen. Vagy ott van például sok állami hivatalnok is. Róluk
az ember igazán nehezen feltételezné, hogy csak „mellékállásban” is, parasztok
lennének, de itt is furcsa dolog figyelhető meg: a hivatali idő leteltével ez is rohan
haza, átöltözik, nekiáll furni-faragni, vagy éppen betonozni, építi a házát tovább, a-
hol tegnap abbahagyta, vagy éppen a disznóólat. Ő is szeret maga csinálni mindent,
amit csak tud, s igen sokat tud ő is. A tanárról is nehéz feltételezni, hogy paraszt is
legyen egyben, de ne lepődjünk meg, ha szombaton a piacon a kofák között láthat-
juk, amint saját termesztésű paprikáját, almáját árulja. Ez a felsorolás is nagyon
hosszan folytatható lenne még, s elnézésüket kérem mindazoknak, akiket nem néz-
tem parasztnak, akiket nem soroltam fel itt.

Csak ennyiből, a fentiekből is megállapíthatjuk, hogy a magyar társadalom igazi
bázisa, gerince, záloga még mindig az igazi paraszt!

Hogy tényleg az, az megfigyelhető, mert állandóan „kijön belőle”, de ezt a leg-
több titkolni akarja a paraszt szóhoz tapadó dolgok miatt: nem akarja, hogy „bun-
kónak”, „tuskónak”, „durungnak” nézzék. Éppen ezért a magyar jövő egyik kulcs-
kérdése az úr és paraszt kettősdogma felszámolása, a parasztság erkölcsi és anyagi
rehabilitációja, és újbóli felélesztése. Mert ők nemcsak a mezőgazdaság és állatte-
nyésztés bázisát fogják jelenteni, de rendkívüli sokoldalúságuk, tudásuk és bölcses-
ségük miatt a kis- és középipar bázisát is. De csak akkor, ha a legutóbbi „megve-
zettetés” után kártalanításban is részesülni fognak, hogy reális esélyekkel kezdhess-
enek újra mindent.

Erre most sokan azt mondhatják gúnyosan: Temetőből a halottat?

Igen! Mert bár ez máshol aligha történhet meg, de Magyarország ebben is kivé-
tel, mint mindenben. Mert nekünk van egy olyan valakink, aki képes ugyanarra,
mint Urunk, amikor Lázárt kiszólitotta a sírjából. Ez a Valaki a Szent Korona! Mint
ahogy a jövőbe vezető utat megmutatni, vagy a régen áhított nemzeti összefogást
megteremteni, ugyanígy egyedül Ő képes a parasztságot is kiemelni sírjából.

A Szent Koronának már majdnem könyvtári irodalma van, de ez a hatalmas iro-

dalom a legkevesebbet éppen a legfontosabbal foglalkozik: a Szent Korona misztériumával. Ez bizonyára nem véletlen, hiszen ez a legnehezebb, ami csak létezik, s most ezt kell interpretálnom valahogy, amennyire magamnak is meglátnom megadatott. Igen, megadatott, mert ezt sehol nem tanultam (hol tanulhattam volna?), egyszerűen csak „jött” valahonnan, s magam sem értem, hogyan és miért. Csak azt tudom, hogy az Ő térereje előtt nincsenek határok, korlátok, nincs távolság, nincs idő, és nincs lehetetlenség sem. Amikor elkezdett beszélni, hol ámultam, hol megboroztam, és nem kevészer így kiáltottam fel hitetlenkedve: Ez nem igaz! Ez nem lehet igaz!

Mivel valamennyire beleláthattam e misztériumba, s így azt is látom, mennyire nem egyszerű dolgokat kell majd mai modern érthető magyar nyelvre lefordítanom, interpretálnom, így a továbbiakban sem mondhatok le a teljesen apró részletekbe menő részletezésekről, transliterációkról és hasonlókról, mert tudom, még ezek ellenére is sokszor hihetetlen lesz, amit írok, hiszen magamnak is hihetetlen volt először. Egy egészen más világ üzeneteit, sőt parancsait kell majd ábrázolnom valahogy, s félek is a tévedések lehetőségeitől, de nincs mese, ha megadatott, írnom kell. Mert abban abszolút biztos vagyok, hogy nem nekem, személy szerint **Gulyás Miklós Jutasnak** adatott, s nekem „doszt” elég az a rendkívüli dolog, hogy ezekről írhatok, hogy egy eszköz, egy szerszám lehetek. Túlzás nélkül mondom, egész életem minden munkássága sem ér annyit, mint az, ha a rám váró feladatot csak részben, csak fogyatékosan és esetleges tévedésekkel is teljesíteni tudom.

Mivel éppen Karácsony közeleg, amikor e sorokat írom, karácsonyi jókívánságként hadd álljon itt a Karácsony szó igazi értelme:

Badiny Jós Ferenc igen jó érzékkel transliterálta KARA.SZUNY-nak, de ne vezessen félre bennünket, hogy a KARA szó az ázsiai (törökös) nyelvekben feketét jelent. (Pl. törökül Kara-Deniz, „Fekete Isten” a Fekete-tenger.) A KARA.SZUNY a szunnyadó (halott), majd új életre kelő, feltámadó Akaratot jelenti (a Napisten a téli napfordulón három napig van a sírjában), Karácsony napján új életre kél a Szunnyadó Kar. Míg a Mikulás az elaggott, túlvilágra távozó, pirosruhas Napistent jelenti, addig a Karácsony az Ő újjászületése ünnepe. A Sol Invincus, a Győzhetetlen Napisten napja.

Gulyás Miklós Jutas

Az Szent Koronáról másként

BRUSAM
Békéscsaba 2008

„Ha későn, ha csonkán, ha senkinek, Írjad!” Arany János

Gulyás Miklós Jutas

A Szent Koronáról másként

Szerkesztő:

Ambrus Pál

BRUSAM Békéscsaba

BK2004/63-64.AP.

BK2005/79-80.AP.

BK2006/97-98.AP.

BK2007/110-111.AP.

I.

A Szent Koronához közeledve

Soha nehezebb feladattal még nem kerültem szembe, mint amilyen a Szent Koronáról írni.

Írásom előző részében (*Ébredés 20. száma*) hosszan és részletesen elemeztem egy számunkra különösen is fontos sumér agyagtáblát, de még ezen legrégebb sumér jelekkel írt agyagtábla értelmezésének nehézségi foka is elhanyagolható a Szent Korona misztériuma legalább valamilyen mélységű értelmezése nehézségi foka mellett. A misztérium szó lényege, hogy a misztérium azért misztérium, mert teljes mélységében és terjedelmében soha nem érthető meg, de akkor hogyan lehet írni róla? Mégis írnom kell valahogy, mert e misztérium nélkül a Szent Korona jelképrendszere és az ezen jelképrendszerbe rejtett üzenetek sem érthetők meg, ekkor pedig feltétlenül hamis kép keletkezik a Koronáról.

Hogy ez a misztérium a legnehezebb a Korona kutatásában, ami csak létezik, azt önmagában véve már az a tény is pontosan jelzi, hogy kiváló koronakutatók több száz oldalas könyveiben is csak legfeljebb néhány oldal, máskor néhány sor, sokszor pedig egyetlen sor sem jut erre, a legfontosabbra. Ez nyilvánvalóan annak következménye, hogy a kutatók érzik, hogy ez egy igen „ingoványos talaj”, és biztos, ami biztos, jobb óvakodni tőle.

Na misztériumról van szó, a modern világ fogalmaival gondolkodó ember azonnal összevetészi a fogalmakat és a misztérium szó alatt misztifikációt, mesterseges illetve mesterkelt misztériumot ért, s ez valóban kerülendő. Nyilvánvalóan ez a fő oka annak, hogy a koronakutatók mégcsak a misztérium szót sem szeretik leírni, nehogy ezzel már eleve hiteltelenséék írásaikat. Inkább ragaszkodnak a Szent Koronával kapcsolatos eddig kialakult képekhez, nézetekhez, az eddigi történelmi leírások elemzéseihez, e leírásokat ismét egyszer „újraragálni”, valamint a szerkezeti elemek tárgyalásához, hiszen ekkor különösebb baj már nem történhet.

Ha azonban **Pap Gábor** professzor úgy fogalmazott, hogy a Szent Korona anyagi Korona és szent csillag, akkor ezt nyilvánvalóan nem ok nélkül tette, de akkor ebből a megfogalmazásból már az is nyilvánvaló, hogy a Szent Korona esetében nem közönséges királyi fejdísszel állunk szemben, hanem misztériummal is, és elsősorban misztériummal. Nézzük csak meg az európai koronákat, hogy különbséget tudjunk tenni közöttük és a Szent Korona között! Nézzük meg akár az angol királyi koronát, akár a dán vagy norvégot, de megnézhetjük a német-római császári koronát is. Hol van ezekben a misztérium? És miért nem nevezik egyiket sem szentnek?

Ha a német-római császári koronát tekintjük, azt látjuk, hogy a homlokzatán csupa ékkövek vannak teljesen aszimmetrikus és összefüggéstelen elrendezésben. Ugyanakkor zsúfolásig, hogy hely közöttük alig marad, amiből az a gyanú támad,

hogy elsősorban viselője gazdagságát akarták jelképezni vele. Ugyanakkor igen furcsa és számunkra meghökkentő, hogy ezen a koronán Isten zománcképe csak kissé oldalt látható a kép feliratával együtt: ME REGES REGNANT (*Általam uralkodnak az uralkodók.*). Amely zománcképet és feliratát persze úgy értelmezték félre, hogy „Általam uralkodnak a királyok”, mármint azon császár által, aki ezt a koronát viseli, mert azt már nem vették figyelembe, hogy a zománcképen a kerubok között nem a császár, hanem Isten látható. (Már csak ezen félreértelmezésből is gyanítható, hogy ez a zománckép valamikor az avarok „adománya” volt.)

Itt azonban, ezen korona kapcsán, számunkra most az a lényeg, hogy ha ezen a koronán Istennek csak mellékes hely jutott, egy kissé oldalról, akkor vajon miféle misztériumot rejthettek ebbe a koronába?

Ha tehát a misztérium misztérium, akkor az teljes egészben és mélységében megismerhetetlen.

Ilyenkor szokták mondani, hogy amit nem tudunk, ami megismerhetetlen, azt hinni kell. Igen ám, de a magyar ember nem szeret hinni! A magyar ember érteni és tudni szeret. Mármint akkor hogyan lehet írni a Szent Korona misztériumáról úgy, hogy hinni is tudjon az ember e misztériumban és ezzel együtt a Szent Koronában, ha ez a misztérium megismerhetetlen?

A misztérium mellett már a Szent Korona neve is gondot jelent.

Többen felvetik ugyanis a kérdést; miért Szent Korona, miért pedig nem Szentkorona, melyik írásmód lenne helyesebb? Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy Magyar Szent Koronát írjunk-e, mint *Csomor Lajos*, vagy magyar Szent Koronát? De ha már itt, ha már a Korona megnevezésénél is ilyen bizonytalanságok tapasztalhatók, akkor mi lesz még később a misztériummal kapcsolatban?

A megnevezéssel kapcsolatos kérdésekre még aránylag könnyű a válasz.

A mindenkinek, minden élő személynek van neve, például Kis István vagy Nagy József. A Szent Korona is élő Személy, miért csodálkozunk tehát rajta, ha Neki is van neve: Szent Korona? De e név elé ugyan miért szükséges a „magyar” jelző? Esetleg van nem magyar Szent Korona is? Én ilyenről eddig – mint már korábban írtam – csak egyről tudok: a sumér Szent Koronáról, amelyiket Enki-isten ajándékozott Inannának (*Enki és Inanna*, sumér eposz). Ma én nem tudok róla, hogy a világon lenne másik Szent Korona is, így a „magyar” jelző a Korona neve előtt kifejezetten értelemzavaró.

A bizonytalanságot fokozza a Szent Korona nevében szereplő „szent” jelző is.

Ha ugyanis e jelzőt halljuk vagy olvassuk, önkéntelenül is olyan szentekre gondolunk, amelyekből a római egyháznak már több, mint tizenkétezer van, s amelyekhez lejjábban már „futószalagon gyártja” a szentek seregét. Csak egyedül II. János Pál pápa több személyt avatott szentté és boldoggá, mint bármelyik elődje. És e szentek seregében olyanok is vannak, mint például Nagy Konstantin császár, aki ráadásul nem is volt keresztény (a kereszténységet csak halálos ágyán vette fel), s aki még saját feleségét, fiát és testvérét is meggyilkoltatta. Elsősorban és szinte kizárólag úgy képzeljük el a helyzetet a „szent” szó hallatán, hogy egy sze-

mely egész élete kiváló és emberileg kimagasló értékei és cselekedetei által (mint például Nagy Konstantin) halála után szentté válik: emberi akarat szentté avatja (szenttéavatási perek).

A Szent Korona másféle szent!

A Szent Korona – mint Urunk, az Úr Jézus – már születése pillanatában is szent volt. Azért fogalmaztam úgy, hogy „már születése pillanatában is”, mert bár a Szent Korona nyilvánvalóan ember által készített Korona, de mivel élő Személy, így az is nyilvánvaló, hogy született valamikor, nem pedig „fabrikálták”, gyártották.

Korábban részletesen szoltam arról is, hogy a magyar gondolkodás jelentős mértékben eltér a környező európai népek gondolkodásától és nincs ez másként a „szent” szó értelmezésével kapcsolatban sem. Általában, ha egy szó jelentéséről van szó, mindig igyekszem az eredeti jelentést keresni, a magyar szavak esetében is. Korábban már arról is szoltam, hogy az idegen nyelvek által örökölt vagy oda „átörökölt” magyar szavak értelmét az idegen nyelvek eltorzítják („némítják”), sőt, nem ritka esetben ellenkezőjére fordítják. Sajnos, ez a tendencia azonban – nyilván a római kereszténység gondolkodásmódja hatására – a magyar nyelvben is megfigyelhető.

Ki gondolná például, hogy „*A radai rosszseb' egye meg!*” káromkodás mit rejt magában? Hogy mi lehet az a Rada?

Szintén az előző részben bőven írtam már róla, hogy a Ra a Napisten neve, még a rámászciszma kapcsán is, de itt most Visegrád nevét kell felhoznom példaként. Először is azt, hogy a Duna Isten nevét rejti (a Ten, Ten-a, Duna) s a folyó különösen is kultikus helye a Dunakanyar, hiszen a Duna derékszőgben behajlított karjával Isten akaratát jelzi. Mivel középkori metszeteken Visegrád nevét Vizigrádnak írták, így azt gondolhatnánk, hogy a szláv grád (gorod) szóból következően ez Viziváros értelmű lenne, s ekkor ez a név bizonyíték lenne arra, hogy a „Honfoglalás” előtt a Kárpát-medencében szlávok éltek, akiket mi erőszakkal elűztünk, vagy éppen megöltük őket. (A délszlávok a mai napig is így gondolják, már nekem is mondták.)

De írjuk csak fel e nevet így: Víz-Ra-da!

Az a *da* a név végén nem más, mint helyhatározó rag, mint a moso-*da* (mosás helye), ovo-*da* (óvás helye), varro-*da* (varrás helye), áru-*da* (árusítás helye), bölcső-de (bölcsők helye) szavakban is. Ugyanez a *da* helyhatározó rag van jelen módosult alakban (*ta*) olyan helynevekben is, mint például Tata, de a sumér zigguratok neve is azt jelzi, hogy azok az ég Ura „tanyája” (az-ig-úr-a-ta...). A Vizig-Ra-da (Visegrád) név tehát azt jelzi, hogy az a hely ott egészen a vízig (Dunáig) Ra, a Napisten helye.

Az előző példából („radai rosszseb”) meggyőződhattunk róla, hogy a római hit hatására még a magyar nyelv is ellenkezőjére fordítja a szavak eredeti jelentéstartalmát, ha azok Isten, a Napisten, a Magyarok Istene nevével kapcsolatosak, és ezekből az eredeti értelmekből káromkodás lett. Így lett káromkodássá a legismer-

tebb ilyen is, de említhetném az „Isten lovával” (Fehérlóval) kapcsolatos káromkodást is.

Csak az eddigiekből is jól látható, hogy nem lesz egyszerű dolog „ráérezni” az egykori koronakészítők gondolkodásmódjára, követni észjárásukat, pedig enélkül érthetetlen marad, és belemagyarázásnak tűnik majd a Szent Korona egy-egy szerkezeti megoldása, egy-egy rejtjelezési taktikája, vagy szerkezeti elemek és képek közötti összefüggések megértése.

A Szent Korona titkai megközelítésénél azt az utat választanom, hogy első sorban nem történelmi feljegyzéseket veszek alapul, mint általában tenni szokás és teszi is a kutatók többsége. Mert történelemhamisítás azóta létezik, amióta történelemírás, és ha ezek után, ezen történelmi leírások alapján mégiscsak sikerül megállapítani valami helytállót, akkor az esetleg a véletlen műve is lehet, s inkább igyekszem kerülni a véletlenek lehetőségét. **Dr. Padányi Viktor** történészünk írja le, hogy „*jajj annak a népnek, amelynek történelmét idegenek írják!*”, és pontosan tudjuk, hogy az úgynevezett „kereszténység felvétele” után kik kezdik írni (pontosabban: át- vagy újraírni) történelmünket. Ha pedig a Szent Koronáról van szó, akkor Dr. Padányi megállapítása fokozottan érvényes. Ezért a Koronával kapcsolatos történelmi tudósításokat és legendákat (mint például elejtésének meséje) rendkívül óvatosan kezelem és csak másodlagosan vagy harmadlagosan veszem tekintetbe őket.

Elsősorban azt tekintem e vizsgálatok során, ami ma is kézzel fogható tényként a szemünk előtt van. Utána azokat a tényezőket, amelyek a Szent Korona szimbolikájával összefüggésben vannak és hamisítások lehetősége kizárt. Elsősorban ilyenek a Korona jelképiségébe rejtett csillagászati összefüggések, mert próbáljon meg valaki például meghamisítani egy csillagképet. Ugyan így megbízhatónak tekintem azokat a régészeti leleteket is, amelyek valamilyen összefüggésben vannak a Szent Korona szimbolikájával és misztériumával, amelyek ennek vagy annak pontosabb megértésében segítségünkre lehetnek, s minél régebbiek ezek a leletek, annál megbízhatóbbak.

Végül, de nem utolsó sorban, az eredeti és természetes magyar gondolkodás logikáját igyekszem tekintetbe venni. Eddigi kutatásaim alapján ugyanis már itt kijelenthetem, hogy a Szent Korona „magyar” művészek keze munkája, és jelképisége, rejtett üzenetei egyértelműen a Kárpát-medencére utalnak. Ha pedig a Koronát „magyar” művészek készítették, akkor a belerejtett misztérium is nyilvánvalóan csak magyar gondolkodásmóddal és a magyar nyelv segítségével érthető meg, legalábbis valamennyire.

Itt, az előbb azért tettem idézőjelbe a „magyar” szót, mert a Szent Korona a jelenlegi kutatások szerint nagy valószínűséggel **Atilla** királyunk uralkodása idején készült (egyes vélemények szerint még előbb), ekkor pedig még sem Magyarországra, sem magyar nép, mint olyan, nem létezett, csak a Magyar (Isten és Istennő) országa: a Kárpát-medence. De teljesen mindegy, hogy az akkor itt élő népet hogyan hívták, hunoknak-e vagy avaroknak, mindegyik egyformán beszélt: magya-

ul. Ha ma találkozánk az utcán egy hunnal vagy avarral, furcsa, régies szófordulatú és erős akcentusa miatt bizonyára megkérdeznénk tőle, hogy melyik tájnyelvet beszéli. Ha pedig egy a nyelv, akkor egy a gondolkodásmód is. A magyar gondolkodás által tehát következtethetünk a Szent Korona készítői gondolkodására, csak bizonyos korrekciókat figyelembe kell venni. Olyanokat, hogy a római kereszténység a mai gondolkodásunkon már torzított, sőt néha ellenkezőjére fordított fogalmainkat, mint azt a káromkodások esetében már láthattuk. Ez az elgondolás, ez a megközelítési módszer talán tévesnek tűnik, de a Korona zománcképei felirataiba rejtett szövegek majd minden kétséget eloszlatnak.

Már az eddigiekben is közeledtünk a Szent Koronához, különböző irányokból, de úgy, mintha egy város felé közelednénk messziről: még nem látjuk, de tudjuk, hogy ott van. Most azonban kezdenek feltűnni a Korona körvonalai.

A Szent Korona kissé távolabbról

Egy királyi koronát látunk.

Pontosabban nem is királyit, hanem királynőt, hiszen pártá és fülbevalók láthatók rajta. Dél-Koreában vidéken, ünnepi alkalmakkor (pl. lakodalom) még ma is ilyen pártás-fülbevalós-fülönfüggős mirtuszkoszorúkkal ékesítik a hajadon kislányok fejét, természetesen keresztpántok és ferdekereszt nélkül. Így arra gondolhatnánk, hogy akkor a Szent Koronát esetleg egy gyermekkirálynő számára készítették? Ennek lehetőségét a Korona méretei kizárják. Mivel belméretei olyanok, hogy még felnőtt férfi fejére is nagy lenne egy kicsit, ezért egy felnőtt nő dús hajzatát is figyelembe kell venni, és akkor minden a „helyére kerül”.

A Korona azonban mindenképpen egy szűz számára kellett készülnön, hiszen pártát viselni már nem szűz, felnőtt asszonyoknak óriási illetlenség lenne, s vidéken ezt már nem is merné megtenni egy sem, mert „megszólnák érte”. Valószínűleg nagyvárosban is „megszólnák érte”, de manapság a megalopoliszokban az ilyesmivel már keveset törődnek. Ez alól csak egyetlen kivétel van: egy olyan szűz, aki már szült, aki szül ma is, és aki még ezután is szülni fog!

Az is feltűnik, már így, egy kissé messzebből is, hogy ez a Korona zárt.

Ha egy korona zárt, akkor vazallus, hűbéres korona már eleve nem lehet. A Szent Korona zárt Korona, szuverén Korona, s ez már azonnal kizárja annak lehetőségét, hogy ezt egy uralkodó valamilyen másik hatalmasságtól (pápától vagy császártól) kapta volna. Ha egy hatalmasság királyi koronát készített egy tőle függő uralkodó számára, akkor egészen biztosak lehetünk benne, hogy nem zárt, szuverén koronát fog készíteni, hiszen ezzel amazt önmagához hasonlónak, magával egyenrangúnak tekintené. Ha egy ilyen hatalmasság koronát készített a hűbéresének, akkor ez a korona csakis nyitott, hűbéresi korona lehet. Ennek ellenére makacsul tartja magát az a hiedelem, hogy *István* király a szent Koronát *II. Szilveszter* pápa kegyéből kapta.

Bár mint mondtam már, a történelmi kútfőket rendkívül óvatosan kezelem, az úgynevezett „koronaküldés” legendája egyes részleteinek mégis hitelt adok. Érde-

mes ezt jobban szemügyre vennünk, mert azért igazságmagva van, hiszen a hihető hazugság is akkor hihető igazán, ha azért van valamennyi igazságmagva.

A latin nyelvű feljegyzések szerint a Szent Koronát II. Szilveszter előzőleg a lengyel királynak akarta adni, de „álmában” megjelent neki egy „angyal” (valahogyan úgy, mint „Nagy Szent Leó” pápa feje fölött is, amikor Atilla királyunk előtt térdepelt sírva) és arra figyelmeztette, hogy holnap „a nap első órájában” majd követség érkezik „egy messzi országból”, s ezeknek adja. (Vajon a legenda miért nem nevezi nevén ezt a „messzi országot”?)

Manapság többen méltatlankodnak a „nap első órája” miatt, mondván: Micsoda modortalanság volt egy küldöttség részéről éjjél és egy óra között felzavarni álmából Őszentségét, felrúgva minden protokolláris szabályt! De éppen ez az epizód, éppen ez a „nap első órájában” elszólás a bizonyíték rá, hogy az „angyal”, aki a pápának megjelent, pontosan tudta, hogy mit beszél és pontosan ismerte a magyar nyelvet. A „pápa úr” pedig (Árpád-házi királyaink szófordulata) bizonyára bosszankodott, hogy hiába virrasztott éjjél után egy óráig, nem érkezett senki. Majd csak nagy késéssel, virradatkor. Nyilván nem ismerte sem Urunk, sem pedig a „messzi országból” jött küldöttség gondolkodásmódját. Mert ha ismerte volna, tudta volna, hogy nyugodtan alhat virradatig. Nem tudta, hogy a magyar nyelvben a nap és Nap nem egy és ugyanazon fogalom, és hogy Urunk is ezért méltatlankodott tanítványaival szemben, amikor szemrehányólag így szólt hozzájuk: „*Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak?*” (János 11.9) Itt megállapíthatjuk rögtön, hogy a bibliaírók sem voltak tisztában a Nap és nap közötti különbséggel és ezért írták kisbetűvel a Napot a szövegben. Mert a napnak nem tizenkét órája van, hanem huszonnég, de a Napnak igenis tizenkettő, mivel a másik tizenkettő az éjszakáé, és ezzel Urunk ugyanúgy tisztában volt, mint a pápánál a „nap első órájában”, napkeltekor megjelent küldöttség is.

Ismét egyszer bizonyítékot kaptunk arra, hogy Urunk pontosan értette a magyar nyelvet és ugyanúgy gondolkodott, mint a Szent Koronáért megjelent küldöttség. Azonban másra is rávilágít ez az időpont, a „nap első órájában” történő megjelenés: arra, hogy a Szent Korona nem közönséges királyi korona! Közönséges királyi koronáért az a küldöttség mehetett volna bármely más időpontban is, de mivel a Napisten női pricipiumának Koronájáról van szó, ezért feltétlenül a Nap első órájában, napkeltekor kellett menni.

Ha valaki számára ajándékot készítünk, annak erről nem szabad tudni, még kevésbé arról, hogy mi lesz az ajándék. A „koronakérő” küldöttség azonban szemmel láthatólag pontosan tudta, hogy a pápa mit fog majd adni. Tegyük itt hozzá azt is, hogy ajándékot még kérni sem illik. De ha a küldöttség pontosan tudta, hogy II. Szilvesztertől majd a Napisten női princípiuma: az Istennő koronáját fogja átvenni, akkor ez arra is bizonyíték, hogy a Szent Koronát nem készíthette sem a pápa, sem más római vallású uralkodó, akár kelet-, akár nyugat-római császár, hiszen a római vallásban, amelynek hivatalos neve judeo-krisztianizmus, ugyanúgy ismeretlen a női istenség, akár a zsidó vallásban. (Ebben a vallásban, a római kereszténységben

helyettesítik az Istennőt Szűz Máriával.)

Igen furcsa a „koronakérés” kapcsán az is, hogy a latin szövegben hemzsege a *flagitare* szó, mint erre történetészeink felfigyeltek.

A latinban a kérni ige a *kerere*, de a „koronakérők” mégsem „kerregtek”, hanem követeltek. A *flagellum* latin szó ugyan ostort jelent, s így a *flagitare* ige szó szerinti ostorozás értelmű, de mi egy ostor, ha nem kényszerítő eszköz? Így a *flagitare* igét nyugodtan értelmezhetjük kényszeríteni vagy követelni jelentéstartalommal is, de egy ajándékot mikor illik kényszeríteni, vagy követelni? Követelni az ember csak a saját tulajdonát követelheti. Ha pedig ezt elveszik vagy ellopják tőle, s ha a károsult tudja, hogy ki a tolvaj, a lopott holmit ki is kényszerítheti tőle, ha van hozzá megfelelő ereje.

Mivel a pápa a Szent Koronát a *flagitare* szavak után át is adta a „messzi országból jött” követelőknek, biztosak lehetünk benne, hogy ezen „küldöttség” mellett olyan katonai erő jelentette a követelés súlyát, amellyel a „pápa úrnak” nem volt tanácsos szembeszállnia. A Koronát – tetszik, nem tetszik – át kellett adnia, s utána legendákkal valahogy szépíteni a helyzetet. Hasonlóan, mint Atilla királyunk római látogatásán is szépítettek utólag egy keveset az anyagi fenyegetéssel. (Valójában Atilla király nem ilyen fenyegetés miatt nem rombolta le Rómát, hanem azért, mert egy térdenállva síró öregembert látott maga előtt és így szólt: „*Síró öregemberek ellen én nem harcolok!*”) Kitalálták hát később a koronaküldés vagy koronadományozás kenetes meséjét.

Azonban – ha már itt tartunk – gondoljunk csak a „kalandozások” meséjére is.

Történetészeknek feltűnt, hogy ezek a „kalandozások” olyan célpontok (kolostorok és apátságok) ellen is irányultak, amelyeknek semmi stratégiai jelentősége nem volt. Mégis feldúlták őket, volt, hogy fel is égették, de állítólag olyasmi is történt (ha lehet valamennyire hinni az ilyen történelmi tudósításoknak, mint amilyenek éppen az előbb találkoztunk), hogy egy feldühödött „kalandozó” vitéz felmászott az egyik templom tetejére, s a maga módján „fel is szentelte”.

De mit kerestek ezek a „kalandozók”? Miért dúltak fel stratégiai szempontból teljesen jelentéktelen kolostorokat és apátságokat is?

Egyes történetészek szerint Nagy Károly az avaroktól tizenkilenc, mások szerint harminchárom társzékér kincset rabolt el. Szerintem pontos adatot senki sem tud, s számomra ezt igazolja *Stephany* kanonok, az „aacheni dóm atyja” egyik elejtett megjegyzése, mint látni fogjuk. Ez a hatalmas kincs már önmagában véve is elég indok lett volna a „kalandozásokhoz”. Még akkor is, ha e kincseknek már csak egy részét tudták vagy tudták volna összeszedni azokról a helyekről, ahová Nagy Károly szétosztogatta. Azonban volt valami más indok is, még ettől is fontosabb.

Szigeti István aacheni plébános kutatásai megállapították, hogy Nagy Károly a töménytelen avar kincssel együtt a Szent Koronát is elrabolta az avaroktól, sőt el is temettette magával. (A „kalandozók” bizonyára ezért nem találták és ezért voltak kissé dühösek.) E kutatások szerint *III. Ottó* német császár pápai engedéllyel fel-

nyitotta Nagy Károly sírját, kivette belőle a Szent Koronát és elvitte Rómába, ahol átadta a pápának. (Neki már nyilván nem volt szüksége rá, hiszen erre az időre már elkészült a német-római császári korona, amelynek készítése idejét maguk a német történészek sem tudják pontosan, de a IX. századra teszik.)

Ez a „koronatranszfer” nyilvánvalóan kitudódott, s így érthető a „koronakérés” szövegében hemzsegető *flagitare* ige.

Azonban tegyük csak különbséget kincs és kincs között!

A Szent Korona is kincs, de olyan kincs, hogy Hozzá képest még az avaroktól elrabolt összes többi kincs is elhalványul. A Korona azonban élő Személy is, és vajon egy ország nem tesz-e meg mindent a mai napig is, hogy kiszabadítsa állampolgárait, ha azok túszedők fogságába esnek? Mennyivel inkább így van ez, ha magát az uralkodót rabolják el? Az ilyen rablás, egy ilyen túszedés egyenlő a hadüzenettel! Manapság az ilyesmit már terrorizmusnak mondanák, és az úgynevezett terrorizmus elleni harcban már hadüzenet sem szükséges.

„Kalandozó” eleinket ekkor már magyaroknak hívták, így furcsa lehet számukra, hogy az avarok uralkodóját, a Szent Koronát, mégis saját Uralkodójuknak tekintették, de úgy, hogy Miatta „nem ismertek se istent, se embert”. Ez a tény még *László Gyula* professzor *Kettős honfoglalás* című munkájánál is meggyőzőbb bizonyíték az avar és magyar nép azonosságára!

Itt most érdemesnek tartom idézni *Szigeti István A Szent Korona titka* című könyvéből (Lakitelek, 1995.) egy teljes fejezetet:

„*Stephany kanonok titka...*

Stephany a maga érdes stílusában (amely azonban mindig arany szívet takart) a következő kérdéssel válaszolt érdeklődő szavaimra: 'Mit gondol, mivel koronázták meg 800-ban Rómában Nagy Károlyt?'. Meglepetéssel és ámulattal kérdeztem: 'Talán csak nem a későbbi Szent István-i koronával?'

A válasz a következő volt: 'Olvassa el Braunsfelst, hogy mi minden van ott a sorok mögött!'

Már korábban is tárgyaltunk Nagy Károly avar hódításairól, így a téma közöttünk ismert volt. Többek között azt is mondta: 'Es gab mindestens fünf Transfers'. (Legalább öt szállítás történt.) Ekkor elváltunk egymástól, mivel neki egyéb sürgős dolga akadt.

Búcsúzáskor arra kért: 'Amíg élek, minderről senkinek se szóljon.'”

A korabeli források által említett fantasztikus aranykincsek között ott volt a Szent Korona is, amelyet Károly (esetleg: „Karcsi”? – G.M.J.) vagy zsákmányolt, vagy pedig valamelyik avar kagán aacheni hódoló (!!! – G.M.J.) látogatása alkalmával ajánlott fel számára. (Teremtő Úristen! Már megint ez az univerzális „felajánlás”! Mintha csak egy avar kagán nem tudta volna, hogy mit lehet felajánlani és mit nem! – G.M.J.) Mikor aztán Károly Rómába ment, hogy barátja és védelce (Igen, így, a kettő együtt! – G.M.J.), III. Leó pozícióját a pápai trónon megvédje és véglegesítse, az avar kincsek legértékesebb darabjainak egy részét magával vitte.

A római úttal Károly (szóval: „Karcsink”? – G.M.J.) titkos célja volt, hogy vé-

dence által megkoronáztassa magát, igyekezett azonban azt a látszatot kelteni, mintha a koronázást Leó pápa erőszakolta volna rá. Ezt a színjátékot sikerült is lehetően megrendezni (mint a többit is – G.M.J.). illetve eljátszani. Nyilvánvaló, hogy a koronázási ceremóniához szüksége volt egy minden tekintetben értékes koronára. (Nyilván azért, mert ilyen akkoriban arrafelé nem létezett! – G.M.J.) Károly vitt is magával ilyet. Ez a korona csak hadizsákmány vagy legyőzött hódoló ajándéka lehetett. (Esetleg „lopott holmi” is lehetett? – G.M.J.) A források leírják, hogy Károly – aki addig aranykincsekben koldusnak számított –, hirtelen olyan tömegű kincs birtokába jutott, amelynek láttán nemcsak ő, de udvara is elámult. (Az ilyen udvarok sokkal később még egy ezüst fürdőkád láttán is elámultak! De még a sokkal későbbi Habsburg-háznál is „szállóige” volt, hogy egy uralkodó sohasem lehet olyan piszkos, hogy mosakodnia kellene! – G.M.J.) Nem véletlen, hogy ugyanebben az időben a nemesfémek értéke egyharmadát veszítette. A zsákmányolt avar kincs legszebb darabjait, így egy aranykoronát – a későbbi Szent István-i koronát – is magával vitte Rómába. Ott – a szintén magával vitt – három nemesfém asztal egyikére helyezte úgy, hogy a pápának csak érte kellett nyúlnia, hogy azt Károly fejére tegye. („Karcsink” nyilván tudta, hogy mégcsak a megfelelő asztalokat is magával kell vinnie, hogy legyen egy méltó hely, ahová majd a koronát helyezi! – G.M.J.) Károly koronázással megkapta azt a jutalmat, amit védencének, a pápának a hatalomba való visszahelyezéseért és abban való megerősítéseért méltán elvárt, s így ő maga is célba ért. „Kéz kezét mos!” (Az ilyesmit manapság korrupciónak is nevezik. – G.M.J.)

A fenti idézet kapcsán érdemes még néhány szót szólni egy-két megfontolandó dologról is.

Elsőként talán arról, hogy ez a Stephany kanonok, „az aacheni dóm atyja” (mint Szigeti István írja), vajon mitől félt annyira, amikor Szigeti atyát így kérte: „*Amíg élek, minderről senkinek se szóljon*”? Azt hiszem, a válasza könnyen „ráérezhetünk”, ha tudjuk, hogy a katolikus papoknak szigorú titoktartási kötelezettségeik vannak, főleg, ha az egyházuk belső ügyeit érintő dolgokról van szó. És ha ilyen tekintetben valamelyik elszólja magát, szószátyárkodik, az biztosan és igen súlyosan „megüti a bokáját”. De éppen az a szövegből tapasztalható félelem valószínűsíti, hogy a kanonok úr nem a levegőbe beszélt a Szent Korona és „Karcsink” kapcsolatát illetően.

Talán furcsa, talán viccelődésnek vagy gúnyolódásnak tűnik, hogy Nagy Károlyt „Karcsinknak” titulálom.

Dr. Padányi Viktor történészünktől tudom, hogy „Karcsink” anyját Nagylábú Bertának hívták és hogy avar származású asszony volt, s következőképpen fia is. Mármost tapasztalatból azt is tudom, hogy egy anya a gyermekét már igen zsenge korban igyekszik kioktatni történelemből, mégha mesék vagy mesés elbeszélések formájában is. Sőt, még a kisgyermek nagymamája is! Magam is ezt tapasztaltam. Még iskolába sem jártam, de már tudtam, hogy például Atilla királyunkat hármaskoporsóba temették: napsugárba, holdsugárba, fekete éjszakába (arany, ezüst és vas

koporsókba). Bizonyára így volt ez „Karcsink” esetében is.

„Karcsinknak” is mesélhetett az anyja gyerekkorában egy varázslatos, mesés koronáról, s mivel avar származású asszony volt, bizonyára megbízható információi voltak erről a nem mindennapi koronáról. Azt is el tudom képzelni, hogy ez a „me-se” annyira megragadta „Karcsink” gyermeki képzeletét, hogy ettől soha többé nem tudott szabadulni, s csak a megfelelő alkalomra várt, hogy ezt a Varázskoronát megszerezze magának (*Práczki István* megnevezése). Erre a jogalapot is könnyen megteremtette magának, hiszen anyja által ő maga is avar származású volt, még-hozzá főúri család ivadéka. Azon sem csodálkoznék, ha egyszer kiderülne valahogy, hogy „Karcsink” az egész avarok elleni hadjáratát nem a mérhetetlen avar kincsek miatt tette, hanem egyedül és kizárólag a Szent Korona megszerzése miatt.

Térjünk vissza a „kalandozókhoz”.

Ezekkel a „kalandozásokkal” kapcsolatban meg kell említsem azt is, hogy ezen megtámadott, feldúlt és nem kevészer felégetett kolostorok és apátságok kapcsán ne essünk tévedésbe. Ne úgy képzeljük el ezeket, mint olyan épületkomplexumokat, ahol a jámbor barátok éjjel-nappal csak a hívek lelki üdvéért imádkoztak, teljesen visszavonulva a világi és politikai élet mulandóságaitól. Például a gazdasági élet is itt, ezen kolostorok vagy apátságok épületkomplexumai falai között vagy ezek közvetlen környezetében folyt papi irányítás alatt: mégcsak a piac is itt volt, itt működtek a kovácműhelyek, a vízimalmok, miegyebek. De ugyan-csak e kolostorokban voltak a fegyverraktárak is, természetesen szigorú papi felügyelet alatt. Ez önmagában véve is elegendő indok volt ahhoz, hogy háborús helyzetekben stratégiai célpontokká váljanak, mint pl. St. Gallen is Svájcban.

Mindezek után igen furcsák *Babits Mihály* verssorai:

*„Templomokat romboltunk, s rá nem értünk
építeni: jó, ha még saját ledőlt falunkat
fölrakhatjuk, hogy elbújhassunk szégyenünkkel!”*

(Babits: Szent Király városa)

Bravó, poeta doctus!

Így kell ezt csinálni! Így kell beinjekciózni a magyar emberekbe a szégyenérzetet, ezáltal pedig a mesterségesen keltett kisebbségi érzetet. Mesteri, sőt, doktori módon! Nem tudom, a nagy rivális Költőfejedelem vajon mit szólna ehhez, ha még szólhatna. Én csak egyet tudok: azt, hogy ezt a témát nem érdemes tovább forszírozni.

A Szent Koronához közeledve jócskán elkanyarodtam a misztériumtól, de talán nem volt hiábavaló ez a „jókorá kanyar” kitérő. Az ugyanis, hogy a Szent Koronához lehetőleg minden irányból közeledjünk, történelmi irányból is. Ez a „nagy kanyar” kitérő talán segítséget jelenthet számunkra abban, hogy a Koronát mind térben és időben, mind pedig emberi vonatkozásokban helyesebben tudjuk betájolni, mint ez eddig sikerült. Mert ha még „Karcsink” is ellenállhatatlan, ne mondjam: atavisztikus vágyat érzett a Szent Koronával kapcsolatban, akkor számunkra sem lehet lényegtelen egyetlen apró részlet sem, mégha emiatt a Koronához közeledve

neha-néha „nagy kanyar” kitérőket kell is tennünk.

Folytassuk hát közeledésünket a Szent Koronához, hogy ráérezhessünk”, vajon miféle „atavisztikus erő” vonzotta „Karcsinkat”, hogy emiatt még azt a népet sem tekintette, ahonnan származott.

A Szent Korona ferdekeresztje

Ha így közeledünk a Szent Koronához, messzebből mind közelebb haladva, akkor a Korona fő sziluettjei között rögtön megragadja figyelmünket a csúcán látható ferdekereszt.

Nyugati-keresztény gondolkodásunk determinált bennünket idestova már ezer éve, s így, ha keresztet látunk, azonnal arra a keresztre gondolunk, amelyre Urunkat felfeszítették a Golgotán. Mivel pedig az a kereszt nyilvánvalóan egyenesen, függőlegesen állt, hiszen a rómaiaknak nem volt szokása ferdekeresztekre feszíteni az elítélteket, rögtön az a gondolatunk támad, hogy a Szent Korona ferdekeresztje is függőlegesen, egyenesen állt valamikor, csak valamiért elferdült (pl. ütés hatására) és utána nem egyenesítették ki. Egyébként is: ha az ember valami ferdeséget lát, azonnal azt feltételezi, hogy az valamikor eredetileg egyenesen állt, csak később elferdült valamiért. A pisai ferdetornyot is függőlegesen építették eredetileg, csak a talapzat megsüllyedése miatt ferdült el (és ferdül egyre, minden próbálkozások ellenére is).

Egy ferdeség, főleg egy ferdekereszt láttán aligha gondolunk arra, hogy az azért ferde, mert eleve ferdére készítették. Ez alól talán csak azok a ferdekeresztek jelenhetnek kivételt, amelyek a Borsod-megyei Nyékládházától nem messzire (úgy néhány kilométerre a Debrecen felé haladó úton), a Muhi melletti emlékhelyen láthatók: a halál jelei!

Élet, vagy halál jele?

A Muhi melletti emlékhely ferdekeresztjei minden kétséget kizáróan a halál jelképei.

Annak ellenére a halál jelképei, hogy ezeket eredetileg is ferdére készítette a művész. Ezek többszörösen is a halál jelképei, de ennek megértéséhez különbséget kell tegyünk kereszt és kereszt között.

Ha mai keresztényies (!) gondolkodással gondolkodunk, akkor Muhi ferdekeresztjeit látva rögtön az a gondolatunk, hogy ezek a ferdekeresztek az 1241-42-ben elbukott keresztény Magyarország sorsát szimbolizálják. Hogy ott és akkor az az István-királyi Magyarország valóban elbukott, az nem kétséges. De ha Magyarország tulajdonosa a Boldogasszony, akkor elképzelhető-e, hogy Ő azért küldte volna a mongol világbirodalom haderejét, hogy saját országát és népét elpusztíthassa?

Ennek sok körülmény ellentmondani látszik, legalábbis számomra.

Az egyik ilyen körülmény, hogy Batu-kán nagy nevű elődje, a nagy Dzsingisz-kán, a birodalom alapítását igen furcsa módon kezdte. Először is elrendelte az addig különböző törzsi nevek alatt élő mongol törzsek számára az egységes névhasználatot, a mongol név használatát. Ezt ugyan furcsa indoklással tette, amelyik vala-

hogy így hangzott: „*Mert mi mindannyian a magyaroktól származunk!*”. Ha azonban itt vérségi leszármazásra gondolnánk, igen nagyot tévednénk. mert a mongolok embertanilag (és nem pedig „fajilag”) sokkal közelebb állnak például a szomszédságukban élő kínaiakhoz, mint hozzánk. Ha azonban az ősvallás szellemében gondolkodunk, ahol Magyar az Isten (Práczki István egyik könyve címe), már érthető lesz minden. Az is, hogy a mongol névben ha az *ng*-orhangot *g*-vel, a szóvégi lágy *l*-t pedig hangzópárjával, az *r*-rel ejtjük ki, akkor a magyar nevet kapjuk. (Mogor: Magor, vagyis Magyar Napisten neve.)

Igen furcsa ilyen összefüggésben Dzsingisz-kán szülőhelyének neve is. A mongóliai Kerlen körzetében lévő Deligün boldogh nevezetű helységben született 1155-ben, s ha ezt a nevet Deli-gün boldog alakban írjuk le, kezd gyanússá válni. És még gyanúsabbá válik, ha e nevet összefüggésbe hozzuk Dzsingisz-kán előbb idézett mondatával. A mongol nyelv ázsiai törökös nyelv, s a török nyelvben a *gün* a Napot jelenti. Márpedig a magyar ősvallás istensége a Napisten, a Daliás (mint a következőkben majd erről is meggyőződhetünk), akinek női princípiuma (párja) a Boldogasszony, s furcsa, hogy ebben a deligün boldogh névben mintha benne rejtőzne mind deli (daliás), mind pedig boldog szavunk.

Ugyanilyen furcsa körülmény, hogy Magyarország ellen éppen egy ősmagyar nevet viselő hadvezér jöjjön óriási katonai erővel, akinek ráadásul még világhírű őse is ősmagyar nevet viselt. Mert ugyanis a *Batu* név ősmagyar név és idősebbik testvér, bátyát jelent akár csak *Bata* vagy *Vata* fejedelem neve is. (Vata-féle „pogánylázadás”, amely fejedelem nevét a mai napig is viseli egy borsod-megyei falu a Miskolc felé vezető 3-as főút mentén.) Batu névnapja az ősi magyar naptárban Magvető hava (október) 13-ára esik, míg nagynevű elődje, *Dzsingisz-kán* névnapja a Fergeteg hava (január) 19-ére. [Vata fejedelem neve pedig az Aldás hava (július) 9-ére.]

Afenti összefüggések és körülmények képzelgések lennének? Akkor mi mégis a magyarázata annak, hogy Batu nem menetből támadott, noha ezt is sikerrel megtehetette volna az akkori világ legerősebb hadserege élén, amely hadseregnek még Moszkva és Bagdad sem tudott ellenállni, hanem először letáborozott a Kárpátok előterében, s belekezdett egy félévig tartó diplomáciai erőfeszítés sorozatba? Közben pedig eltúrte, hogy harminc vagy harmincegy követét tegyék el láb alól!

Miért jött tulajdonképpen Batu? Csak talán nem azért, hogy Magyarországot felzabálja a római kereszténység igája alól, s a magyar népnek visszaadja ősi valóságát? Esetleg nem is Magyarország, hanem a római hitű nyugati világ ellen jött? Ha igaz, hogy akkor az ország részben azért ürült ki, mert a kivonuló mongolokkal együtt jelentős magyar lakosság is elhagyta a Kárpát-medencét, akkor ezt vajon azok miért tették?

Tudott-e Batu történelmünkről?

Ha egy hadvezér egy ország ellen indul, előtte vajon nem tájékozódik-e behatóan azon ország történelméről és körülményeiről? Tudott-e például a „kalandozá-

koráról” és annak okairól? Esetleg a Szent Koronáról is tudott? Vajon mi a magyarázat szemmel látható félelmére, amely miatt szemmel láthatólag mindent megteett annak érdekében, hogy a Kárpát-medence területére ne ellenséggént tegye a lábát? Esetleg a „kereszténység felvétele” utáni magyarországi állapotokról is voltak értelmes állításai, amely állapotokról a történelmi források feltűnően szűkszavúak, de amely állapotokra *Fehér M. Jenő Középkori magyar inkvizíció* című könyve alapján egy kis fantáziával pontosan következtethetünk?

A Muhi melletti emlékhely ferdekeresztjei kétségtelenül a halál jelei. Ezek a ferdekeresztek mégis római kereszték, kivégzőkeresztek, annak ellenére, hogy ferdék, hogy eleve ferdére készítették őket.

A római kereszték arányaikban eltérnek a Szent Korona ferdekeresztje arányaitól.

A római típusú kereszték az ókori római kivégzőeszközök jelképei, alsó száruk arányában sokkal hosszabb, mint a Szent Korona ferdekeresztjének alsó, hosszabbik szára. Ezeket a keresztéket (miként a bitófákat is) földbe ásták, s így nyilvánvaló, hogy alsó szárúknak hosszabbnak kellett lennie a kereszt többi száránál. Ez a római kivégzési mód, amellyel Urunkon kívül még százezreket végeztek ki, nemcsak az ítéletvégrehajtást szolgálta, de az elrettentést is. Ezért ezeket a kivégzőkereszteket olyan magasra készítették, amilyenre csak tudták, hogy a többi ember már messziről láthassa a rajtuk kínlódó szerencsétleneket, vagy a rajtuk foszladozó tetemeiket, amint a hollók vájják. Nyilvánvaló tehát, hogy a kivégzőkeresztek alsó szárait több okból is sokkal hosszabbra kellett készíteni a többinél.

Anapság a passiójáték hatására úgy képzeljük el a keresztrefeszítést, hogy a földön fekvő kivégzőkeresztre felszegezték az elítéltet, majd a keresztet a rajta függővel együtt felállították és beásták a földbe. Természetesen az is elképzelhető, hogy a már álló kivégzőkeresztre felhúzták a megfeszítendőt és ott, fent szegezték fel rá. Magam azonban inkább hitelt adok annak a „technológiának”, mely szerint először beástak egy hosszú, magas oszlopot a földbe, a kereszt keresztgerendájára pedig (még a földön) felszegezték az elítéltet, majd a kereszt keresztgerendájával együtt felhúzták erre az oszlopra (nyilván kötelek segítségével), és fent rögzítették. Valószínűleg az ebből származó félreértelmezés következménye, hogy bizonyos vallási közösségek ma is úgy képzelik el a helyzetet, hogy Urunkat nem keresztre, hanem egy oszlopra szegezték fel (kínzócsöldre). Figyelmen kívül hagyva ezzel azt, hogy az ókori Római Birodalomban nem ez volt a „divat”, hanem a keresztrefeszítés.

Ha ezen utóbbi kivégzési „technológiának” adunk hitelt, akkor Urunk a Golgota felé vezető úton nem az egész keresztet cipelte a vállán, hanem csak a kereszt keresztgerendáját, ami azért így is tekintélyes súly lehetett, hiszen háromszor is esett vele, pedig daliás (!!!) férfi volt. A turini lepel tanúsága szerint minimum 1 méter 98, de inkább 2 méter magas. (Egyáltalán nem véletlen, hogy a nők úgy „boldondultak” utána.) A háromszori eleséssel azonban nyilván jelezni akart valamit. Mert, még ha – tételezzük fel – csak egy csenevész valaki lett volna, isteni ereje ál-

tal pehelykönnyűvé tehetett volna bármilyen súlyt, de ezt valamiért szemmel láthatólag nem akarta. Ha valóban daliás termetű erős férfi volt. arról a turini leplen kívül majd a Szent Korona is tanúskodik. mint majd a későbbiekben látni fogjuk. A háromszori eleséssel talán azt az erőtlenséget kívánta jelezni, amelyről így szólt: „Az én erőm erőtlenség által végeztetik el”. És hogy milyen volt ez az erő, arról az egyik író így írt: „A valaha felvonult összes hadsereg, a valaha felállt összes hajóhad, az összes összeült parlament, az összes valaha uralkodó király, mind együttesen sem gyakoroltak az ember életére oly erőteljes hatást, mint Ő”.

Maga **Bonaparte Napóleon** pedig így szólt róla: „Jézus Krisztus személyes fizikai jelenléte nélkül gyakorolt hatást az alattvalóira és uralkodott felettük”. Tegyük hozzá: És uralkodik ma is, és uralkodni fog örökké. De jegyezzük meg azt is, hogy Napóleon bizonyára tisztában volt olyan dolgokkal is, amelyekkel a mai, magukat keresztényeknek valló emberek már nincsenek tisztában. Azzal ugyanis, hogy Urunk az Élő Nap, a Napisten Fia volt, és hogy ez az Élő Nap név ugyanúgy benne van Napóleon (Nap-ole-on) nevében, mint például Nápoly (Nap-oli), vagy Nepál (Nap-éli) nevében is. Ha tehát Napóleon életét küldetésnek tekintette, már gyanakodhatunk, hogy vajon miért tekintette ilyennek, s kitől kapott hasonló hatalmat és képességeket, mint egykor Batu-kán. És ha esetleg Napóleon is – Batuhoz hasonlóan – tisztában volt Magyarország szerepével és jogállásával, akkor a Győr melletti csatát is ugyanúgy másként kell tekintenünk, mint Batu hadjáratát. Talán **Petőfi Sándor** sem véletlenül írta e gúnyos sorokat: „Mikor emeltek már szobrot a sok hős lábnak, mely ott úgy futott?”.

A római kivégzőkereszték tehát egyértelműen a halál szimbólumai.

Ezen keresztnek egyenesen, függőlegesen kell állniuk, ferdére földbe ásní őket értelmetlenség lenne. E kereszték szárai végére sem gömbök, sem más-milyen díszítések nem szükségesek, enélkül is meg tudtak felelni rendeltetésüknek. Hogy ezek a római kereszték valóban a halál, nem pedig az élet jelképei, az abból is nyilvánvaló, hogy sokszor úgy ábrázolják őket, hogy Urunk rajtuk függ, és ilyenkor nevezzük ezeket a keresztéket feszületnek. A pápa is ezt a szimbólumot tartja a kezében, s ezt a feszületet, vagy egyszerűen csak a kivégzőkereszt jelképét viselik milliók nyakukban nyakláncon, vagy fülükben fülbevaló gyanánt. Ennyi erővel akár egy revolver jelképét is odaakaszthatnák, hiszen a revolver is alkalmas eszköz az élet kioltására.

Erre a kivégzőkeresztet a nyakukban vagy fülükben viselők természetesen azt mondanák, hogy ezt ők Uruk szenvedéseire és kinhalálára való emlékezésül viselik ott, és ebben nem is kételkedhetünk. Csakhogy így az történik, hogy egy kivégző-eszközből akaratlanul és a legjobb szándékkal is szent jelképet csinálunk!

Mármint, az eddigiek után, elképzelhetjük-e, hogy a Szent Korona, az Élet Koronája csúcsára a koronakészítők a halál jelképét szerelték?

Ez abszurdum, aminek lehetetlenségét minden józan logika igazolja. Az Élet Koronájára nem szerelheték a halál szimbólumát! A kivégzőkeresztéket függőlegesen ásták a földbe, de a Szent Korona ferdekeresztje ferde! Egyetlen ókori kivég-

zokereszt szárai végét sem díszítették sem gömbökkel, sem más dísszel! Egyetlen ilyen kivégzokeresztet sem állítottak gömbre, de a Szent Korona ferdekeresztje gömbön áll! A Szent Korona ferdekeresztje alsó szára arányában jelentős mértékben eltér a kivégzokereszték alsó szárai arányától!

A gömbökben végződő kereszt ábrázolása már Mezopotámiában, a sumér időkben is megtalálható, ezért az ilyen keresztet nevezik mezopotámiai típusú keresztnek is. Azonban abban is biztosak lehetünk, hogy a mezopotámiai időkben még sem a Római Birodalomnak, sem a római kereszténységnek híre-hamva sem volt. De akkor a sumérok mit ábrázolhattak valójában ezzel a gömbökben végződő jelképpel? És mit ábrázol a Szent Korona ferdekeresztje is?

A továbbiakban közelítsük meg ezt a kérdést olyan irányból, olyan tényezők felől, amely tényezők abszolút hamisíthatatlanok.

Korona és kereszt az égbolton

Mint mindig, először most is érdemes szemügyre vegyünk bizonyos fogalmakat és érdemes meg is tisztítanunk őket. Érdemes megkeresnünk eredeti és tiszta jelentésüket. Mert ne feledjük, hogy eredeti fogalmainkra az idők folyamán különféle rétegek rakódtak: először a római vallás, majd a különféle izmusok üledékei, de úgyannyira, hogy az eredeti már nem, vagy alig látható.

Az eddigiekben már szó szerint számtalan utalást találunk arra, hogy ugyanúgy „igigi”-k vagyunk, égiek, mint a sumérok is voltak valaha. Égi emberek, égi népnek pedig bizonyára égi a gondolkodása is. Mégcsak „nép” szavunk is arra utal, hogy a Nap fiai vagyunk, nem pedig falka (Volk, folk), amilyen emberi közösség a biztonság érdekében „verődik össze”, majd szerveződik néppé. Utóbbi teljesen emberi szükségyszerűség következménye, de a magyar nép ebben is különbözik más népektől. A magyar nép már akkor vallási alapon szerveződött, amikor más népek még azt sem tudták, hogy a vallást „eszik-e vagy isszák”, s akik számára az volt a vallás, amit ma babonának szokás nevezni.

Ha ez így van, mi sem természetesebb, mint az, hogy egy égi nép gondolkodásában meghatározó szerepet játszik a csillagos égbolt, a csillagok, csillagképek, ezek konstellációi, valamint az ezekkel összefüggő ismeretek. Ezen égi gondolkodás legtisztábban népmeséinkben és népművészetünkben jut kifejeződésre, de ha az embernek van összehasonlítási alapja, gondolkodásunkban és viszonyulásunkban ezt lépten-nyomon megfigyelheti, „tetten érheti”. Ez jelenik meg egyrészt rendkívül racionális, másrészt rendkívül áttételes, elvonatkoztatni tudó gondolkodásmódunk dualizmusában, népművészetünk kettősségében is, és még folytathatnánk. Ez a furcsa „kettős gondolkodás” (korábban égi és földi gondolkodásnak neveztem) tulajdonképpen annak eredménye, hogy egyik lábunkkal szilárdan a földön állunk, a másikkal a „csillagokban”. Előzőre bizonyára meggyőző példa a magyar nyelv végtelen racionalitása, mint erről már korábban is szoltam, tehát az, hogy mindenről a legfeltűnőbbet és legésszerűbbet állapítja meg. Nem akarom itt most ismét felhozni példaként a hét napjai nevét, elég, ha az előzőekben

tárgyalt nap illetve Nap szavaink logikáját említem: ilyen vonatkozásban például azt, hogy amikor e két szó „keletkezett”, akkor a magyarul beszélő embereket még egészen biztosan nem magyaroknak hívták, valamikor a nagyon-nagyon ősi időkben, de már ezekben az ősi időkben is tisztában voltak azzal, hogy a napnak huszonnégy, a Napnak pedig tizenkét órája van. És mivel a két szó tökéletesen egyezik kiejtésében, ez arra utal, hogy azt is tudták, hogy a nap a Nap (Napisten) adománya, ami rendkívül fejlett vallási ismeretekről árulkodik. Ugyanígy az ég (égni) ige, valamint az ég (égbolt) szó pontos egyezése is arra utal, hogy Prométeusz előtt már jóval tisztában voltak vele, hogy a tűz is az ég (a Napisten) adománya, tehát az égből származik, s hogy ezt Prométeusznak nem kellett ellopnia az istenektől. Ezzel szemben más népek a saját nyelvükbe átkerült magyar szavakat nemcsak „némitják” (németek), nemcsak rosszítják (oroszok, szlávok), hanem eredeti jelentésüket sem tudják vagy tudták helyesen értelmezni, és ezért keletkezett például a magyar falka szóval is az a helyzet, hogy e szót mind a németek, mind pedig az anglok félreértelmezték és nép fogalommal használják a mai napig is (Volk, folk).

A magyar gondolkodás tehát „egyik lábával” (végtelen racionalitásával) a földön áll, a másikkal pedig a „csillagokban”.

Köztudott dolog még idegen népek számára is, hogy a magyar nyelv a világ egyik legnehezebb nyelve, de nehézségét nem elsősorban hangtani dolgok jelentik, mint például a kínai vagy távol-keleti népek nyelvében, ahol a szavak aszerint jelentenek mást és mást, hogy hogyan hajlítják őket, hanem a magyar gondolkodás logikája. Ezért nem érdemes például magyar vicceket lefordítani idegen nyelvekre, mert az idegen népek képtelenek követni a magyar viccek áttételeit, rejtett utalásait, s így a vicc poénja érthetetlen marad számukra. De ha az idegen népek nem tudnak kifejleszteni maguknak ilyen logikát, akkor a magyar nép, illetve a magyar nép előtti magyarul beszélő emberek hogyan tudtak? Talán sehogy, hanem ez a gondolkodásmód, ez a logika is ugyanonnan származik, ahonnan például (még a görög mitológia szerint is) a tűz? Ha pedig igen, akkor nyilvánvaló, hogy a magyar nyelv is onnan származik, tehát nem emberi közösség fejlesztette ki magának, hanem készen kapta, és tökéletes formában. Ugyan mi más lehet a magyarázata annak, hogy – mint éppen az előzőekben is láthattuk – Urunk gondolkodását a magyar gondolkodás pontosan követni tudja, amely gondolkodást sem tanítványai, sem az evangélisták, sem pedig a későbbi „biblikus szakemberek” nem értettek, és erre a bizonyítékok ezért nem maradtak ki az evangéliumokból. Erre vonatkozólag a későbbiekben majd felhozok Urunktól még egy távolabbi olyan parabolát (cselekedet képirásába rejtett beszédet), ami majd minden kétséget eloszlat, ha az eddigiek után még mindig maradtak volna kétségek azt illetően, hogy a magyar nyelv valóban égi nyelv, s a magyar gondolkodás is valóban égi gondolkodás: „csillaggondolkodás”, mert a Napisten ajándéka, a Nap pedig nem más, mint csillag.

A magyar nyelv végtelen racionális földi (nem földhöz ragadt!) logikája, ugyanakkor az e logikában megjelenő „csillaggondolkodás” miatt a világ egyik legnehezebb nyelve, de ez a „csillaggondolkodás” eredményezi azt a helyzetet, hogy a ma-

gyar gondolkodás „másik lábával” a „csillagokban” áll. Ezért az az atavisztikus vonzódás a magyar népnek az égiek és a csillagok iránt, ami például az egykori Omega együttes ezoterikus jellegű dalaiban is megjelenik. Ne csodálkozzunk tehát majd azon, ha meggyőződhetünk róla, hogy a Szent Korona jelképrendszere is rendkívül komoly és mély csillagászati ismereteket rejt, jelképeiben lépten-nyomon a „csillaggondolkodás” jelenik meg.

Azonban itt is tegyünk különbséget csillagászat és „csillaggondolkodás” között. **A** csillagászat csak a csillagok és bolygók, valamint az egyéb égitestek és égi jelenségek fizikai okait és folyamatait kutatja, míg a „csillaggondolkodás” több ettől. Amolyan átfogó vagy gyűjtőfogalom, amelybe természetesen a csillagászat is beletartozik. Ezt ma asztrológiának nevezik, és nem is kevesen egyszerűen kóklерkedést értenek alatta. Ha a mai, silány kommercializmusba fullasztott asztrológiára, csillagióslásra gondolunk, tulajdonképpen igazat is kell adjunk nekik. A Szent Korona készítésekor még az asztrológia is más volt, mint ma: komoly tudomány, akárcsak a sumérokénál. A jelek (több kutató szerint is) arra mutatnak, hogy a Szent Korona nagy valószínűséggel Atilla királyunk korában készült, s ha ez így igaz, akkor ugyan készíttethette-e más, mint ő? Márpedig tudjuk, hogy Atilla király számára olyan fontos volt az asztrológia, hogy asztrológusait (táltosait) még hadjárataira is magával vitte és semmit sem tett anélkül, hogy előbb meg ne kérdezte volna őket. (Bizonyára hihetetlen, de államférfiak, politikusok, sőt menedzserek és egyéb fontos pozícióban lévő, döntéshozó emberek a mai napig is ezt teszik, mégha ezt titkolják is.)

A Szent Korona titkai és misztériuma meg sem közelíthetők „csillaggondolkodás” hiányában.

Ilyen gondolkodás nélkül a már távolabbról is feltűnő ferdekereszt titkai sem érthetők meg, legfeljebb félreértelmezhetők. E félreértelmezések következménye, hogy római kereszténységünk ezer éve alatt már számos próbálkozás történt a ferdekereszt kiegyenesítésére, és ez a szándék a mai napig is él. Nyilván azért, mert a római hitű ember gondolkodásában így néz ki a helyzet: Ha kereszt akkor álljon egyenesen, hiszen Urunk is egyenesen, függőlegesen álló keresztre feszítették! És aligha tagadható, hogy ezen kétségtelenül jószándékú elgondolásban az a motiváció jelenik meg, hogy a hívő római hitű ember szeretne „Istennek tetsző” cselekedet cselekedni, hogy aztán ezáltal majd a Mennyországba kerülhessen. Valószínűleg ez motiválhatta **Ipolyi Arnold** püspököt is, amikor 1880-ban leszereltette a Szent Korona ferdekeresztjét, nem pedig a kíváncsiság. És az is valószínű, hogy rá kellett jönnie: amit eleve ferdére készítenek, annak kiegyenesítése igen problematikus, és ezért bizonyára kénytelen volt ugyanúgy visszaszereltetni a ferdekeresztet, ahogy az előző állásban volt, mert arra is bizonyára rájött, hogy ez a legegyszerűbb és legkézenfekvőbb megoldás.

Csakhogy, ha belelátunk egy kissé a Szent Korona és ferdekeresztje misztériumába, már igen elbizonytalanodunk azt illetően, hogy a ferdekereszt kiegyenesítése valóban „Istennek tetsző” dolog lenne. A továbbiak megértése érdekében vegyük

szemügyre a csillagos égboltot és csillagait, mégha csak „alapfokon” is.

A szabad szemmel is látható éjszakai égbolt olyan, mintha egy félgömb alakú búra lenne, és ezt már akkor is így képzeltek el, amikor a Földet még lapos korongnak hitték, amelynek széléről (a „világ végén”) le lehet esni a semmibe. Ettől még Kolumbusz matrózai is rettegetek, mert nem tudták, hogy a világűrben, a „végtelen semmiben” nem lehet leesni sehová. Már csak azért sem, mert a semmi az semmi, olyan értelmetlen, mint a nullával való osztás, az Úr pedig Úr, nem pedig „semmi”. Meggyőző példa lehet erre egy üres főzőedény, egy lábas. Ha beletekintünk, úgy gondoljuk, hogy semmit sem látunk, üres. Dehogyan nem látunk semmit! Az Úrtartalmát látjuk, ami nem a „semmi”, hanem az edény úrtartalma, és tulajdonképpen ezen úrtartalom miatt kell kifizetni az edény árát, mert ezen „semmi” nélkül maga az edény anyaga csak egy darab értéktelen vas lenne.

Mivel a csillagos égbolt gömbalakú búrának látszik, ezért nevezzük éggömbnek.

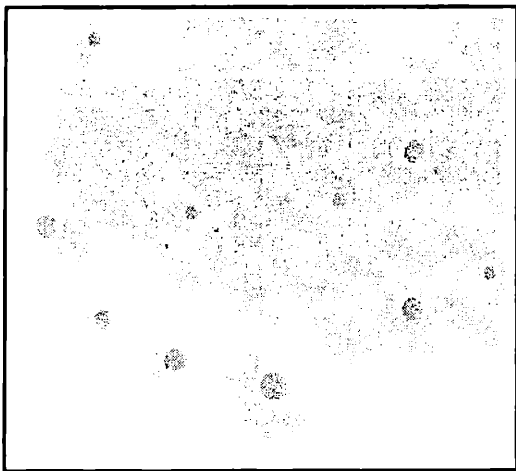
Az érzékletesség kedvéért képzeljünk el most egy olyan különös színházat, ahol a nézők középen ülnek, s nem a színpad forog, mint a forgószínpad, hanem a nézőtér a nézőkkel együtt. A színpad körülveszi a forgó nézőteret, s kulisszáival, valamint kulisszáira festett képeivel (csillagképek) áll. Ha nem így képzeljük, akkor olyan érzéki csalódás áldozatai leszünk, mint például a vonatablakon kitekintve: úgy érezzük, hogy állunk, s a látott táj elsuhan mellettünk.

Azint ahogy minden forgó test (a Föld is) saját forgástengelye körül forog, így az éggömb esetében is azt érzékeljük az érzéki csalódás hatására, hogy az éggömb forog, mégpedig a Sarkcsillag körül. Mivel ez a csillag – amely a Kis-Göncöl rúdjának utolsó csillaga – állni látszik, tekintsük ezt a csillagot az éggömb tengelye fixpontjának, „csapágyazásának”. Ha innen, erről a fixpontról tekintenénk az egész éggömböt, akkor rengeteg egyéb mellett láthatnánk benne (a gömbben) saját Naprendszerünket, Naprendszerünkben a Földet, s ha ehhez elég lenne a szemünk, a Földön saját magunkat is. Ha azonban innen, a Kis-Göncöl rúdja végétől a Szekér balhátsó kereke irányába tekintünk (akár egy csillagászati térképen is), igen furcsa dolgokat láthatunk.

Először a Sárkány (Draco) csillagképet látjuk, s emlékezzünk csak népmeséink mesehőseire, akik az égig érő fán felkapaszkodva előbb-utóbb szembekerülnek a sárkánnyal (amely sárkánynak népmeséinkben furcsa módon mindig emberi alakja van, nem szó szerinti állat, s ezen sárkány nevét őrzik a magyar Sárkány családnevek).

Ha keresztül tekintünk ezen a Sárkányon (csillagképen), akkor egy nagyon ismerős alakzatot látunk: Olyan, mintha a Szent Korona pántja lenne, s ezt a csillagképet még a csillagászat is Koronának, Észak Koronájának nevezi (Korona Borealis). A csillagkép csillagai e Korona ívét is megközelítőleg úgy alkotják, mint a felső Pantokrátor-kép és az apostolképek a Szent Korona pántjai ívét.

A csillagképen, a korona ívét látjuk, hogy a fő csillag a Korona csúcsán, a zeniten helyezkedik el, akárcsak a Szent Koronán is a felső Pantokrátor-kép, az Atya Isten képe, s a csillagképen maguk a csillagászok is a legfelső, csúcson látható csil-

1. Kép: Korona Borealis: Észak Koronája az északi égbolton.

Korábban már részletesen szoltam róla (a sumér agyagtábla kapcsán), hogy a Kárpát-medence alakja olyan, mintha a medencét két hatalmas, fölülről, vagyis északról lenyúló ölelő kar ölelné körbe. Itt talán megengedhetünk magunknak egy kis szójátékot, mégha az első látásra kissé viccesen hangzik is, de a későbbiekben majd láthatjuk, hogy a Szent Korona készítői is ismerték az ilyen szójátékokat és rejtjelezési módszereik repertoárjába ez is beletartozott. Ha ugyanis a KÁRpátok névben feltűnően ott látható a KAR, a többesszámból pedig értelemszerű, hogy nem egyetlen karról van szó, hanem kettőről, akkor a Kárpátok nevet talán így is értelmezhetjük: Apátok (Isten) karjai! És már arról is szoltam korábban, hogy, ha két karunkat magunk elé tartjuk úgy, hogy az alkarok a felkarokkal derékszöget zárjanak be, s kezünk ujjait összekulcsoljuk, akkor feltűnően emlékeztetnek a Szent Korona cipóalakú, majdnem háromszögű homlokzati nagy drágakövére, amiért a történelmi Magyarországot Cipó-Magyarországnak is nevezték. Ha most magunk előtt összekulcsolt ujjaink között egy kis rést nyitunk, akkor pedig éppen a Kárpátok ölelő karjai közötti rést, a Vaskapu szoros jelképét kapjuk. Ha mármost ezen összefüggéseket a szójátékkal együtt nem hallucinációnak, nem belemagyarázásnak tekintjük, mivel ennyi „véletlen” összefüggés már egy kissé túl soknak tűnik, akkor akár most is gyanakodhatunk a koronakészítők kilétét és a Korona készítése helyét illetően.

Szemléljük tovább a csillagos égboltot!

Csomor Lajos aranyműves szakmai szempontok alapján megállapította, hogy a Szent Korona pántjait valakik valamikor és valamiért 90 fokkal elforgatták az óramutató járásával megegyező, tehát negatív irányba.

Egyelőre ne vitassuk, hogy igaza volt-e, vagy sem, hanem gondolatban forgas-

lagot tekintették elsődlegesnek, s ezért nevezték el Alhekkának, ezért jelölték a görög alfa betűvel. De hol van a Szent Koronán a Korona Borealis legnagyobb csillagának megfelelő legnagyobb gömb? Ott van, ez csatlakozik közvetlenül a felső Pantokrátor zománcképéhez, s ez nem más, mint a ferdekereszt legnagyobb gömbje, amelyiken mint talapzaton a ferdekereszt áll. (Később majd az is kiderül, hogy a ferdekereszt talapzati gömbje miért nagyobb a többinél.)

Figyeljünk itt most egy további furcsa összefüggésre is.

suk vissza a pántokat 90 fokkal. Ekkor azt látjuk, hogy a felső Pantokrátor, vagyis az Atya Isten a képen északról dél felé néz, helyesebben ilyen irányba van betájolva. Ha ebben a helyzetben, ilyen pozícióban az Atya Isten maga elé tartja karjait a fentiek szerint, és összekulcsolja ujjait, akkor nemcsak a Kárpát-medence alakjával egyezik a kapott alakzat, hanem még északi-déli helyzete is azonos.

Ha alapvető szemlélődési iránynak tekintjük az észak-déli irányt, amely irányban ülve az Atya Isten látható a pántok helyzetében, akkor ismét sokatmondó párhuzamokra figyelhetünk fel.

Ha most Istent úgy tekintjük, mint olyan középpontot illetve forgástengelyt, amely, pontosabban Aki körül minden forog, akkor a Sarkcsillag körül forgó éggömb (maga az egész Univerzum) analógiája már szembeszökő. Ugyanígy az Atya Isten körül (a felső Pantokrátor-kép körül) forog a Szent Korona is a ferdekeresztel. Hogy maga a ferdekereszt is valóban forog, s hogy ez csillagászatilag is bizonyítható, azt a későbbiekben fogjuk látni. Egyelőre azonban tekintsünk továbbra is meghatározó szemlélődési iránynak ezt az észak-déli irányt, és a Sarkcsillagtól tekintsünk továbbra is dél felé, a déli égboltra.

A Sarkcsillagtól ilyen irányba tekintve a déli égbolton ismét ismerős alakzatot látunk: a Dél Keresztjét.

A déli égbolt csillagai és csillagképei valamivel halványabbak az északi égbolt csillagainál és csillagképeinél, s így fényességével és feltűnőségével a Dél Keresztje (Crux Australis) kiemelkedik a déli égbolt csillagképei közül. Ez a Crux Australis, vagy Dél Keresztje csillagkép az éggömb déli pólusa közelében van. Négy csillag alkotja, mint a Szent Korona ferdekeresztjét is, legalábbis első ránézésre. E kereszt arányai is annyira hasonlóak a Korona ferdekeresztje arányaihoz, hogy szinte szakasztott mása, és a Dél Keresztjét is ugyanúgy nem lehet összetéveszteni a római kivégzőkeresztekkel, mint ahogyan a Szent Korona ferdekeresztjét sem. Mégcsak az is kísérteties hasonlóság, hogy a Dél Keresztje szárai is ugyanúgy gömbökben végződnek, mint a Szent Korona ferdekeresztje szárai, sőt, mint ahogyan a Korona ferdekeresztje is a nagy gömbön áll, ugyanígy a nagy gömbön, a legnagyobb csillagon áll a Dél Keresztje is. A két kereszt szárai arányai is közel azonosak.

Itt, a déli égbolton sem csak a Dél Keresztje az egyetlen csillagkép, amely megragadja figyelmünket és képzeletünket.

Rögtön a Dél Keresztje közelében látható a Dél Háromszöge csillagkép is (Triangulum Australis), amely alakjával és arányaival a Szent Korona pártaelemei hegycsúcaival mutat kísérteties hasonlóságot. Igaz ugyan, hogy a déli pólus közvetlen közelében látható még egy másik háromszög alakú csillagkép is (Hydrus), de ennek arányai már jelentősen eltérnek a pártaelemek hegycsúcai arányaitól.

Ha a Dél Keresztjétől a Dél Háromszöge irányába tekintünk, akkor utóbbtól egy „kissé” odébb, itt, a déli égbolton is egy koronát látunk: a Korona Australist, a Dél Koronáját. Ennek ívét is ugyanúgy hét csillag alkotja, mint az Észak Koronája ívét, de ez az ív egy kissé torzultabb.

A két utóbbi csillagképpel, a Dél Háromszögével és Dél Koronájával ismét csak háromszöget alkot egy számunkra igen fontos és sokatmondó csillagkép a Skorpió. Magam sem gondoltam, hogy a magyar őstörténetkutatás és a Szent Korona misztériuma szempontjából mennyire fontos ez a csillagkép, illetve ez a szelídnek és barátságosnak igazán nem nevezhető „szürös jószág”. Ezt csak akkor tudtam meg, amikor sikerült megfejtennem két, kalkolitikum (ie. kb. 5500-3000) idejéből származó skorpiós sumér tányért, amelyeket később részletezek majd a *Tányértánc* és *Dobszerda* című fejezetekben.

Az eddigiek alapján fogós kérdések merülnek fel.

Az addig még rendben lenne, hogy a Szent Korona készítői ismerték az északi égbolt csillagait és csillagképeit, de a déli égboltot hogyan ismerhették? A déli égbolt csillagképei, főleg a déli pólus közelében lévő csillagképek csak Dél-Amerikából, Ausztráliából, vagy Afrika déli részéről láthatók, de a koronakészítők hogyan jutottak el Dél-Amerikába Kolumbusz előtt? Vagy Ausztráliába Cook kapitány előtt? Vagy esetleg leutaztak valahogy Dél-Afrikába, hogy onnan szemléljék meg? Esetleg ismereteik máshonnan származtak?

Ha eleinket még az István-királyi „államalapítás” idején olyanoknak tekintjük, mint amilyeneknek „történelemoktatásunk” ma is tanítja az iskolákban, akkor márcsak a kérdések ilyen felvetése is képzelgés, fantazmagória, belemagyarázás. Ha viszont csak népmeséink Sárkányát és a kacsalábon forgó várat vagy kastélyt tekintjük, akkor ez már önmagában véve is bizonyíték arra, hogy ilyen típusú népmeséink olyan, körülbelül 5000 éves állapotok emlékét őrzik, amikor még a Sárkány csillagképben lévő Thuban volt az aktuális sarkcsillag, s e csillag, mint „kacsaláb” körül forgott minden. (A piramisok építésének ideje.) Ha azonban már népmeséink keletkezése időpontjában is tisztában voltak eleink azzal, hogy az éggömb pólusa állandóan vándorol a precesszió miatt, akkor nyilván tisztában kellett lenniük magával a precesszióval is, és ez rendkívül magas csillagászati ismeretekre vall, és „tárgyi” bizonyítékként ezt fogja igazolni majd maga a Szent Korona is. Hogy a precessziót a Szent Koronán eddig még nem sikerült felfedezni, az még csak érthető is valamennyire, de az már annál értelmetlenebb, hogy népmesekutatóink nem tudták felfedezni a népmesei motívumokba rejtett csillagászati vonatkozásokat. Így aztán a Tudomány Fellegvárából nyugodtan meghatározhatnak olyan oktatási direktívákat, mint amilyeneket. Sokan keseregnek, sőt dühöngenek miatta, hogy az iskolákban már alig tanítanak magyar történelmet, de ilyen körülményeket látva már majdnem azt kell mondjam, hogy talán sokkal jobb lenne, ha egyáltalán semmilyen sem tanítanának, és a történelemoktatást a szülőkre bíznák. Mert a szülő egészen biztosan nem ellensége saját gyermekének, de ez az oktatásrendszerrel sajnos nem mondható el. Ami erről elmondható... Hogy is mondjam... *Kenessey Csaba*, Spanyolországban élő honfitársunk egykori szavai kíséretnek: „*Úgy hazudj, hogy az már döbbenetes legyen!*”.

A ferdekereszt Isten jele

Kétkedő szkeptikusunk most is kételkedik.

Bár nem szól, de látszik rajta, hogy nem hiszi a Dél Keresztje és a Szent Korona közötti összefüggéseket. Egyébként is, a cogito, ergo sum (kétkedem, tehát vagyok) óta divattá vált a kételkedés. Még abban is, amit saját szemünkkel látunk. Kétkedőnk úgy gondolja, hogy a felsorolt párhuzamok lehetnek a véletlen műve is, mert a véletlenre hivatkozni is divatos álláspont, hiszen ki tudja bizonyítani az ellenkezőjét? Olyan ez a „véletlen” a vitákban, mint a kártyajátékban az adu vagy a joker: mindre jó. És egyébként is, az ember egy csillagképbe azt lát bele amit akar. Valamennyire igaza van kétkedőnknek, mert magam is tudom, hogy például a Kis-Göncöl kifejezetten székér alakjába hogyan lehet belelátni egy medvebocs alakját, de ennek ellenére a csillagkép hivatalos megnevezése a csillagászatban mégis a Kismedve (Ursa Minor).

A Dél Keresztje azonban annyira egyértelműen kereszt, hogy ebbe soha senki sem látott bele egyebet. De vajon miért ennyire egyértelmű ez a csillagkép: És miért éppen ez a legfeltűnőbb és legfényesebb csillagkép a déli égbolton? Csak azért, mert „úgy sikerült”? Vagy esetleg valaki ebbe az alakzatba is értelmet rejtett, mint például a Kárpát-medence vagy az olasz „csizma” alakjába, s azt az égre írta? Vagy ez már ismét meredek elképzelés lenne?

Tételezzük fel mégis, hogy így van, hogy a Dél Keresztje mégiscsak írás is egyben, s ha írás, akkor nyilvánvalóan írták, és az is nyilvánvaló, hogy egy írást mindig valamilyen nyelven írnak. Egy írás pedig mindig csak azon a nyelven olvasható, amelyiken írták. De a Dél Keresztje írását vajon milyen nyelven írhatták?

Az eddigiekben már majdnem „számtalan” különböző módon próbáltam igazolni hogy az égiek nyelve a magyar nyelv. Mindenekelőtt Urunk, az Úr Jézus paraboláival, szavaiba és cselekedeteibe, ezek képirásaiba rejtett értelemmel, mert az Ő égi származásához aligha férhet kétség. Tudom, ezek a bizonyítások vagy valószínűsítések mindenképpen ellenére annyira meghökkentők, hogy az ember ösztönösen nem hiszi őket (és itt most nem örök kétkedőkre gondoltam), vagy legjobb esetben is alig hiszi, mert állandóan ott ólálkodik benne a „zsigeri bizonytalanság”. Ezért, még mielőtt ide írnám a Dél Keresztje csillagkép képirásának számomra tükröződő értelmét, bemutatok itt egy olyan további parabolát is Urunk cselekedetei közül, amely remélhetően minden kétséget eloszlat az égi nyelvet illetően. Egy olyan parabolát, amelyet azok sem értettek, akiknek akkor Ő ezt mutatta, de ugyanígy nem értették az evangélisták sem, a későbbi „Biblia-aktualizálók” pedig még kevésbé. Ha ezek megértették, vagy csak meg is gyanították volna a parabola igazi értelmét, ezt az epizódot azóta aligha olvashatnánk az evangéliumokban. (Még ezer szerencse, hogy a magyar nyelv nem volt erősségük.)

A házasságtörő asszony estéről van szó.

A házasságtörést a mózesi törvények megkövezéssel, halálbüntetéssel büntették. Ez a törvény a mai napig is él a mohamedán ún. Saríja-törvényekben, s néhány éve egy afrikai ország iszlám bírósága a nemzetközi tiltakozások ellenére ezen törvény

alapján ítelt halálra egy afrikai sötétbőrű asszonyt (N...a).

Urunk idejében is történt egy ilyen eset.

„Az írástudók és farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, akit házasságtöré-
sen kaptak vala, és a középre állítván azt, mondanak néki: Mester, ez az asszony
tetten kapott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nekünk
Mózes, hogy az ilyenek megköveztessenek: te ezért mit mondasz?” (János 8.3-5.)

Az írástudók és farizeusok zsákutcába akarták szorítani Urunkat. Tudják Róla,
hogy másféle törvényt hirdet, mint a mózesi törvények („Irgalmasságot akarok és
nem áldozatot”), s a mózesi törvények látványos megszegésére akarnak konkrét bi-
zonyítékot.

„Ezt pedig azért mondták, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolni-
ok” (8.6)

Ekkor azonban furcsa, látszatra érthetetlen, a szituációba nem illő dolog történik.

„Jézus pedig lehajolván, az ujjával írt vala a földre.” (8.6)

(Zárójelben jegyezzük meg itt, hogy a mai napig is vannak olyan gúnyolói, akik
azt állítják, hogy bizonyára azért nem maradt fenn Tőle egyetlen sor írás sem, mert
valószínűleg nem tudott írni, vagyis, hogy írástudatlan volt.)

Az írástudók és farizeusok pedig csak állnak és bámulnak. Nem tudják mire vél-
ni az egészet. Majd, amikor türelmük fogyni kezd, nógatni kezdik.

„De amikor szorgalmazva kérdezik őt, felegyenesedve monda nekik: Aki közüle-
tek nem bűnös, az vesse rá az első követ. És újra lehajolván, írt vala a földre” (8.7-
8.)

Amikor a válasz hatására az írástudók és farizeusok elpárolognak, s csak a há-
zasságtörő asszony marad a középben, Urunk ismét úgy oldja meg a feszült helyze-
tet, hogy egyetlen törvény sem sérül, amiből ismét egyszer látható, hogy emberi
képeiségeket meghaladó intelligenciával rendelkezett.

„Mikor pedig Jézus felegyenesedék, és senkit sem lát az asszonyon kívül, monda
néki: Asszony hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig
monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és
többé ne vétkezzél!” (8.10-11.)

Figyeljünk jól!

Urunk eleget tesz azon törvényeknek, amelyeket Ő maga hirdetett, hiszen meg-
menti az asszonyt a haláltól és megbocsát neki, de ugyanakkor eleget tesz a mózesi
törvényeknek is: a bűnöst megrója, megbünteti.

Ez az egész helyzet azonban csak egyetlen nyelv birtokában érthető: a parabolá-
ban, a cselekedett képirásba rejtett nyelv birtokában!

Az írástudók és farizeusok kivételesen (és nem kevés hátsó szándékkal) át-
engedik Urunknak az ítékezés jogát, a bíró szerepét, mert meg vannak győ-
ződve róla, hogy Urunk úgyis belelép a csapdába. Akár így, akár úgy! Ha a mózesi
törvény szerint ítél, akkor ugyan megmenekül a törvényszegés vádjától, de akkor
meghasonlik önmagával, ha pedig másféle törvény szerint ítél, akkor törvénysér-
téssel vádolható.

Urunk megbocsát ugyan a bűnös asszonynak, de mégsem engedi el büntetlenül: megrója!

Amikor először lehajol és írni kezd a földre, már ekkor jelzi cselekedete rejtett értelmével, hogy Ő itt most büntetni, róni fog, megrovásban fogja részesíteni a bűnös asszonyt. Aki azonban nem ismeri a magyar nyelvet, az azt sem tudhatja, hogy a magyar nyelvben az *ír* ige szinonimája a *ró* (róni), de ez a szó nemcsak *írást*, hanem ugyanakkor *rovást*, *megrovást* is jelent. Ezt sem a jelenlévők, sem az evangélisták, sem pedig a későbbi „biblikusok” nem tudták.

Urunk azonban tudta!

De, ha nem ismerte volna tökéletesen a magyar nyelvet (már 2000 évvel ezelőtt!), akkor hogyan tudta azt beleszőni cselekedete képírásába, parabolájába? És ha mégis ilyen tökéletesen ismerte, akkor vajon kitől tanulhatta, hiszen ebben az időben magyar nép, mint olyan, még nem is létezett? Vajon kitől tanulja az ember az anyanyelvét, ha nem saját anyjától? És vajon ki volt Urunk saját és igazi Édesanyja? (A mai napig is ott látható a Szent Koronán, és nem is egyetlen zománcképen, de addig még „hosszú az út”.) Ha azonban az előbbi parabola kellőképpen meggyőző számunkra azt illetően, hogy Urunk az égi nyelvet szőtte e parabolájába, s furcsa módon mi ezt tökéletesen értjük, akkor talán az sem lesz elrugaszkodott gondolat, ha a déli égbolton látható égi jelet, Isten égre írt jelének írását is ezen égi nyelv segítségével próbáljuk elolvasni.

Ezen fenti parabola után már az sem lehet furcsa véletlen, hogy mégcsak a titokzatos Gecsemáné-kert neve is csak ezen égi nyelv segítségével érthető értelemszerű értelemmel.

Ezt a nevet még az idegennyelvű bibliák is úgy írják, hogy az Gecsemáné-nak olvasható, de sehol sem találni semmi további támpontot sem arra, hogy ki volt ez a Gecsemáné, akinek ott kertje volt. Csak annyit tudunk róla, hogy ez a kert az Olajfák hegye lábánál volt, s hogy e kert fáit később a rómaiak kivágták. Ha azonban e nevet egy kissé másként írjuk le, Gecse-mani alakban, máris látható belőle, hogy a „Kicsi Mennyei”, vagyis Isten Fia kertjéről van szó, s nem véletlen, hogy tanítványaival együtt mindig ide jött Urunk. Ezt a helyet árulta el Iskáriótes Júdás a főpapoknak, hogy azok tudják, hogy hol keressék, ha nem találják. Egyáltalán nem azért, mert mintha Urunk menekült volna előlük, mint amire a bibliai szövegből következtetni lehet, vagy azért, mert Őt nem tudta volna felismerni senki, csak Júdás. Egy olyan valakit, akit ekkor már ott mindenki ismert.

De ha még a Gecsemáné név megfejtésében is segítségünkre jött az égi nyelv, akkor igen valószínű, hogy a továbbiakban is segítségünkre lesz.

Ha tehát most a Dél Keresztje égi jelet is az égi nyelv segítségével próbáljuk elolvasni, akkor erre az eddigiek alapján már igen nyomós okaink vannak.

Mivel a Dél Keresztje gömbökben, csillagokban végződő kereszt, s a csillagok pedig napok, ezért írjuk le így: NAP. A kereszt pedig az égi nyelvben is KERESZT. A kettő együttes olvasata: NAPKERESZT. Mivel pedig a kereszt (nem a római kivégzőkereszt!) Isten deleje, így a Dél Keresztje a Napisten keresztje! De u-

gyanígy a Napisten keresztje a Szent Korona csúcsán látható, gömbökben végződő ferdekereszt is, és az sem véletlen, hogy e ferdekeresztet éppen a Napisten, az Atya zománcképére szerelték. (Itt megjegyzem azt is, hogy az ókori Egyiptomban Őt, a Napistent, kedves megszólítással Napatyának is nevezték, és az ókori Egyiptomot ábrázoló térképeken ezért található a Nilus mellett az Ő tiszteletére alapított város Napata néven.)

Az sem véletlen, hogy a Dél Keresztje is ugyanúgy a déli helyen (déli égbolton) van, mint ahogyan a Szent Korona ferdekeresztje is a delelőn, a zeniten, a déli, daliás, délceg helyen. És az is ugyanígy nem a véletlen műve, hogy a turini lepel tanúsága szerint Urunk is körülbelül 2 méter magas, szálas, délceg, daliás férfi volt. Egy kicsit túl sok a véletlen ahhoz, hogy mindez véletlen lehessen!

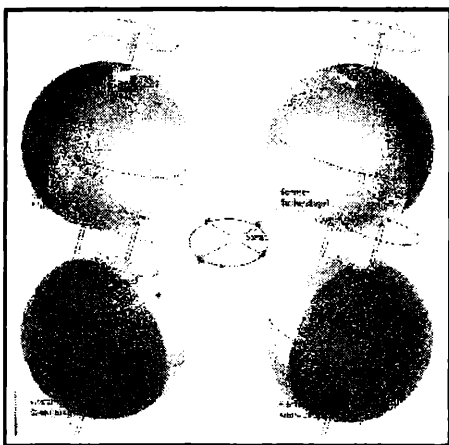
Sajnos, a csillagok olvasásának tudományát 1000 éves római kereszténységünk már majdnem maradéktalanul kioltotta belőlünk, de ennek ellenére próbálunk a csillagok és csillagképek, a csillagászat alapján tájékozódni a Szent Koronán, s a továbbiakban meggyőződhetünk róla, hogy ez milyen segítségünkre lesz a Korona rejtettebb titkai felfedezésében és megértésében

Ferdekereszt a Nap körül

A Dél Keresztje Isten jele és láthatjuk is az égbolton.

Van azonban egy további olyan kereszt is a Nap körül, amelyről (majdnem) minden ember tud, nemcsak a csillagászat, de amely kereszt még távcsövekkel sem látható, de ennek ellenére ott van. Ezt a keresztet a Föld pályája rajzolja a Nap köré!

A Föld forog a saját forgástengelye körül, és közben kering is a Nap körül. (Galilei óta már ezt is tudjuk.) Ez a napköri pályája majdnem szabályos körpálya, de csak majdnem. Amikor a Föld napközben van, Naptól mért távolsága

ga 147 millió kilométer, naptávolban ez a távolság 152 millió kilométer. A különbség „mindössze” ötmillió kilométer, ami igazán elhanyagolható például a Plútó 4,425 illetve 7,375 milliárd kilométeres értékeihez képest. De ha a Föld keringési pályájával kapcsolatban ezt a „csekély” különbséget is szemléletesen ábrázolni akarjuk, akkor ezen a körpályán mesterségesen torzítanunk kell egy kicsit, hogy feltűnőbb legyen.

Bemutatok itt most egy olyan sematikus, rajzos ábrázolást egy német csillagászati atlaszból, amely egy szükséges kis torzítással jól szemlélteti ezt a

2. Kép: Ferdekereszt a Nap körül

majdnem köralakú keringési pályát:

Ezen a majdnem méretarányos ábrázoláson jól látható, hogy a Föld napköri pályájának négy kardinális pontja van: tél, tavasz, nyár és őszi pontjai. Amikor a Föld napközben van (a rajzon felül), az a tél pontja. Az óramutató járásával elmentésen haladva utána következik a tavaszpont (balról), majd a nyár pontja (lent), s végül az őszi napéjegyenlőség pontja (jobbról).

Itt ellentmondásnak tűnik, hogy éppen napközben van tél és naptávolban nyár, de ez ne tévesszen meg bennünket. Mert nem az lényeg, hogy a fény egy kicsit előbb vagy később éri el a Föld felszínét, hanem a napsugarak beesési szöge. Ha a napsugarak nagyobb szögben érik a földfelszínt, jobban el tudnak nyelődni, jobban tudják gerjeszteni a Föld anyagának molekuláit (a molekulák ezen „táncoló” mozgását a fizikában Brow-rezgésnek nevezik) és ekkor a Föld jobban melegít: nyár van. Napközben ez a beesési szög laposabb, a Föld anyaga kevésbé tud melegíteni: tél van.

Ha most e négy kardinális pontot páronként összekötjük egy-egy képzeletbeli egyenessel, tehát a tavaszpontot az őszi, valamint a télpontot a nyár pontjával, akkor éppen a Szent Korona ferdekeresztje alakzatát kapjuk. A Korona ferdekeresztje is gömbökben végződik, de amíg ezeket a gömböket a Dél Keresztje csillagkép esetében a négy csillag jelenti, itt ezt a Föld gömbje jelképezi a négy kardinális ponton. És ez a Nap köré írt kereszt is ferde, mert a Föld forgássíkja a keringési síkjához képest dől, szöget zár be. Ez a szög ugyanannyi, mint a Föld forgástengelyének dőlése a pályasíkra állított merőleges egyeneshez képest: 23,5 fok (egészen pontosan 23 fok 26 perc), és megközelítőleg ugyanilyen mértékben dől a Szent Korona ferdekeresztje is a függőlegeshez képest. Azért csak megközelítőleg, mert a le- és felszereléseket, valamint a pántok torzulásából adódó eltéréseket sem szabad figyelmen kívül hagynunk.

Ez a ferdekereszt a Dél Keresztjétől abban is különbözik, hogy míg utóbbi csillagkép áll (az irdatlan távolságok miatt álló helyzetűnek tekinthető), addig a napköri kereszt forog, mint majd erről is meggyőződhetünk. De arról is ugyanígy meggyőződhetünk majd, hogy a Szent Korona ferdekeresztje is ugyanígy forog, mégha ez első hallásra igen furcsának tűnik is. A napköri ferdekereszt forgása sem látható, annyira lassú (25800 év alatt fordul egyet), és ugyanígy az is alig látható, hogy a Szent Korona ferdekeresztje is forog, pedig ott forog, a szemünk előtt, annyira a szemünk előtt, hogy jobban nem is kell, de éppen ezért annyira nehéz észrevenni.

Örök kételkedőnk itt ismét logikus ellenvetéssel szól közbe: Ha a napköri ferdekeresztet öt gömb alkotja, mert hát a Nap gömbjét is illendő ideszámítanunk (nem igaz, hehehe...!), akkor hol látható a Szent Korona ferdekeresztjén az ötödik gömb?

Ott van!

Egy kissé fejtetten ugyan, de ott van. Ha ugyanis tudjuk követni valamennyire a koronakészítők logikáját, azonnal „láthatjuk” is. Ilyen tekintetben először is azt

kell figyelembe vennünk, hogy ők a felső Pantokrátor képén nem a római vallás férfiistenségét ábrázolták, hanem a magyar ősvallás Napistenét, az igazi kereszténység központi istenségét, és így a Korona ferdekeresztje alsó, nagyobbik gömbje a Napot jelképezi. És csak logikus, hogy a napisten zománcképéhez a Nap gömbje csatlakozzon közvetlenül. (Vagy nem, hehehe...?) Ebbe a nagy gömbbe kell belevetítenünk képzeletben a Föld kisebb gömbjét a nyárpontot, s akkor – akárhogy számolom – a Szent Korona ferdekeresztjének öt gömbje van. (Hehehe...!)

N Dél Keresztjénél megállapítottuk, hogy ez Napkereszt, a Napisten keresztje, s ugyanezt a nevet rejtja a Föld napkörűli ferdekeresztje is, csak itt a központi csillag, a Nap nevét kell összeolvasnunk a kereszt szóval. Ugyanígy kereszt szavunk rejtőzik torzult formában a latin Krisztus illetve a görög Krisztosz nevekben is (egyébként a görög Krisztosz név a mai napig is kedvelt személynév a görögöknél, magamnak is van egy ilyen nevű görög ismerősöm). Az eddigiek, tehát az égi nyelv szerint Urunk magyar neve nem Jézus Krisztus, hanem Keresztes Jézus. A Jézus Krisztus név egyébként is a nyugati nyelvek fordított logikáját tükrözi, ahol a jelző a jelzett szó mögött áll, mintha csak szép virág helyett „virág szép”-et mondanánk. Amikor tehát arra gondolunk, hogy mindenkinek viselnie kell a maga keresztjét, akkor ne csak arra a római kivégzőkeresztre gondoljunk, amelyiket Urunk is cipelt a vállán (vagy legalábbis annak keresztgerendáját), hanem a Napisten keresztjére is. Gondolhatunk akár a Dél Keresztjére, akár a Föld napkörűli keresztjére, akár pedig a Szent Korona ferdekeresztjére: egyik esetben sem tévedünk. Mindegyik Isten jele, a Napistené!

Az Orion jele a ferdekereszten

Talán a sors szeszélye volt, talán a Szent Korona akarata, hogy akkor kerüljön kezembe egy olyan élethű fénykép a Szent Koronáról, amikor úgy gondoltam, már mindent leírtam a ferdekeresztről, ami fényképekről és rajzokról megállapítható. És csak most, ezen a felvételen tűnt fel számomra egy olyan apró részlet a ferdekereszten, amelyikről furcsa módon senki sem szól, meg sem említi, mintha ott se lenne. Még Csomor Lajos több, mint 600 oldalas könyvében sem található róla egyetlen utalás vagy rajz sem.

Ez az apró jel a ferdekereszt talapzati gömbjén, a Nap gömbjén látható: három apró pontocska, de az élethű felvételen ennek ellenére még szabad szemmel is látható. Ha azonban így is látható, akkor kizártnak tekintem, hogy azok a kutatók ne vették volna észre, akiknek megadatott, hogy a Szent Koronát ne csak fényképekről, rajzokról és mások leírásai alapján tanulmányozhassák, mint magam is. De akkor miért hallgat mindenki e három pontocskáról? Esetleg azért, mert mindenki sérülésnek, vagy szándékos rongálásnak tekinti? Vagy esetleg azért, mert egyszerűen nem tud vele mit kezdeni? Vagy talán egyéb okok miatt?

Miért van például az is, hogy terjedelmes leírásokban sem találhatók olyan mérési értékek a ferdekeresztről, hogy – mondjuk – hány fokkal dől pontosan, s hány

fokkal csavarodik saját hossz tengelye körül? Mivel a Koronát mérnökök is vizsgálták, elképzelhetetlennek tartom, hogy azonnal le ne mértek volna rajta minden mérhetőt, ami minden mérnöknek a „vérében van”, amit azonnal ugyanúgy „rutinból” tesz, mint ahogyan például az orvos is bead egy injekciót. De ha a mérnökök mindent megmértek a Koronán, ami csak mérhető, ezek a mérési eredmények, mérési értékek, miért nem jelennek meg a Szent Korona irodalmában? Mégcsak pontosan szemből készült élethű felvétellel sem találkoztam eddig, hogy a ferdekereszt pontos dőlésszögét legalább fényképről le tudjam mérni. Vajon miért?

Lényeg itt most, hogy ez a három apró pontocska ott látható a ferdekereszt nagy gömbjén. Úgy helyezték el, hogy fényképről ítélve a három, közelítőleg egyvonalban lévő pontocska vonala merőleges legyen a kereszt hossz tengelyére. Mivel a ferdekereszt maga is dől, a három pontocska irányából tekintve balra dől, így ugyanerre dől a három pontocska síkja is.

Amikor a kezembe került élethű felvételen felfedeztem ezt a három pontocskát, hirtelen arra gondoltam, hogy esetleg a maya 3-as szám jele lenne, mivel a mayák így jelölték ezt a számot, de ezt az összefüggést el kellett vessem. A három pontocska ugyanis nem egyenlő távolságban van egymástól. Nagyítóval vizsgálva látható, mégha alig észrevehetően is, hogy a jobbszélső és középső pontocskák közötti távolság egy kicsivel nagyobb, mint a középső és balszélső közötti. Így számot nem jelölnek. Itt a koronakészítők mást jelöltek!

Mivel már az eddigiekből is látható, hogy önmagában a ferdekereszt is bonyolult csillagászati üzeneteket hordoz, e három pontocska különös, balos dőlése miatt nem volt különösebben nehéz az Orion övére gondolnom. Meg is bizonyosodtam feltételezésemről. Valóban, az Orion övének három csillaga közül is a jobbszélső egy kissé távolabb esik a középsőtől, mint a középsőtől a balszélső. Ez eddig talán még mindig lehetne véletlen egybeesés, bármennyire furcsa is egyszerre két ilyen véletlen (balos dőlés és távolságok azonos viszonya), de az már aligha véletlen, hogy ezt a jelet éppen a Nap gömbjén helyezték el a ferdekeresztben.

Ekkor ismét segítségemre jöttek a sumérok.

Korábban szoltam már róla, hogy az Orion csillagkép Nimród ősapánk jele az égen, s arról is, hogy a Nimród név akkád szóalak, hogy őt a sumérok mikor NIB.RU (párduc), mikor pedig NIB.UR alakban írták. Arról is írtam korábban, hogy a NIB.UR névalakból származott a sumér Nippur város neve, s hogy e név számunkra sokkal érthetőbb, ha Napűrt mondunk, a Napisten egyik nevét. Őt az ókori Egyiptomban Napatyának is nevezték, s ezért volt található a tiszteletére alapított város a Nilus mentén Napata néven. Mivel tehát a koronakészítők az Orion, Nimród ősapánk jelét éppen a ferdekereszt Napot jelképező talapzati gömbjén tűntették fel, az üzenet értelme nem lehet kétséges. Azt tudatták velünk végtelen egyszerűen, de ugyanakkor végtelenül nagyszerű találékonysággal, hogy azon a zománcképen, amelyiken a ferdekereszt áll, a Napisten látható, nem pedig Jehova!

Az eddigiekből vonjuk le a szükséges következtetéseket.

A római kereszténység bibliáiban eredetileg minden olyan helyen Jehova neve

volt olvasható, ahol ma Isten neve áll. Ezen nincs is mit csodálkozni, a római kereszténység nem véletlenül nevezi önmagát judeo-krisztianizmusnak, judeo-kereszténységnek. De ha a Szent Koronán mégsem Jehovát ábrázolták a felső Pantokrátor-képen, hanem a Napistent, a magyar ősvallás központi istenségét, Nimród ősapánkat (Nimród – NIB.UR – Napúr – Napisten), akkor a Szent Koronát aligha készíthették olyan területen, ahol már a római vallás uralkodott, tehát sem Rómában, sem Bizáncban. Márcsak azért sem, mert Nimród, aki a Biblia szerint „nagy vadász az Úr (Jehova) előtt”, vele mintegy szembehelyezkedve, rebellis, lázadó módon el-lene szegülve, az ilyen lázadó a római kereszténység számára nem kifejezetten pozitív személyiség. (És természetesen azok sem, akik Nimródöt ősapjuknak tekintik és vallják.)

De ha ez mind igaz, akkor hogyan létezik, hogy egy és ugyanazon koronán vala-kik ugyanúgy ábrázolták Nimródöt, a Napistent, mint Urunkat, az Úr Jézust, akiről a világon a legtöbb ember úgy tudja, hogy zsidó rabbi volt?

Nézzük csak ismét, hogyan szólt Urunk a mi Atyánkról, Aki a felső Pantokrátor-képen látható: „*Atyátoknak se hívjatok senkit e földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van*”. Jehovára gondolt volna? Akkor az „írastudókhöz és farizeusok-hoz” miért szólt így:

„*Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságát akarjátok teljesí-te-ni. Az emberölő volt kezdetektől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nin-csen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és ha-zugság atyja.*” (János 8.44.)

De ha az eddigiekben már „számtalan” alkalommal meggyőződhattunk róla, hogy Urunk paraboláiba, cselekedetei képirásába, rejtett, átvitt értelmű beszédeibe a magyar nyelvet szőtte bele, s hogy e parabolák és rejtett beszédek értelmezéséhez nekünk nincs szükségünk tolmácsra, akkor melyik mennyei Atyáról beszélhetett U-runk? Egyáltalán: A „hazugság atyja” létezhet-e a mennyben?

A z eddigiek alapján szilárd meggyőződése, hogy a Szent Korona ferdeke-sztije különös dőlésével és enyhe, tengelykörűli csavarodásával, elfordulá-sával, eredetileg egy (talán több) fontos információt tartalmazott, amely egyedül csak Ipolyi Arnold püspök 1880-as szerelgetése miatt is veszendőbe mehetett. I-lyen információk ugyanígy veszendőbe mehettek a pántok elnyomoritása miatt is. A bizonyosság határát súroló módon feltételezem, hogy a ferdekereszt különös ál-lásával a koronakészítők a csillagászati precessziót jelölték eredetileg, tehát a Föld napkörűli ferdekeresztjének egy bizonyos helyzetével valamilyen konkrét időpon-tot, és azt is feltételezem, hogy a Koronán elkövetett manipulációk miatt ez az in-formáció már esetleg menthetetlenül elveszett. Erről azonban csak akkor tudnék többet mondani, ha közelebről, saját szememmel megvizsgálhatnám a Koronát.

Kóros kortűnet

*hogy tört hitünket azzal tapassza
ami hitünkben váltig megingat*

*hogy maroknyi hamuvá hamvasztva
megnézzük markunkban hamvainkat*

Ezzel a mottóval kezdi **Határ Győző** *Özön közöny* című művét (Auróra Ezotériák, London, 1980).

A „maroknyi hamuvá hamvasztottság” miatt 1981. májusában ezt a parancsot írtam a mottó alá: *Tisztára söpörni a Tányér útját!* Mert ha meg akarunk szabadulni a „maroknyi hamuvá választottság” fojtogató határaitól (itt már nem Határ értendő!), akkor feltétlenül ezt kell tennünk, nem pedig kábítószeresek gyanánt „eumakonyt” szívogatnunk.

Határ Győzőnek teljesen igaza van: tört hitünket azzal tapasszuk, ami hitünkben váltig megingat, s ezért nem hiszek ezen megingató hitekben. Abban hiszek, amelyen nevű füzetekben írásaim megjelennek, s amely kiadónál Határ Győző fenti könyve is megjelent: az *Ébredésben*, az *Aurórában*, a *Hajnalban*, a *Felkelő Tányérban*.

„Álmodtál, álmodtál, álmos, lidérces álmok álmát – kezdi könyvét Határ Győző. Az utolsó szó jogán szóltam, amely nem a vádlotté, hanem a haldoklóé. Átélted haláloamat. Akik körülálltak, elcsendesedtek, visszaterítették rám a leplet, kórlapomra ráírták az exituszt („kijárat” – G.M.J.). Amit akkor utoljára mondtam, azt forgatta fejében a kifelé csoszogó libasor.

...barlangcsendesség vesz körül most, rabvallató csend; az álomhalál után az ébrenlét felijedti csendje... Ébren vagyok, hogy jobban se kell és farkasszemet nézek kivallatómmal – a csenddel.”

Valóban borzalmas ma álomhalál után felébredni. Átéltém, tudom. Felfedezve felébredés előtti kóromat kórlapomra utólag rá is írtam a diagnózist: krónikus aluszékonyság. Ez „vitt el”.

A mert ugyanabban a betegségben szenvedtem, amiben a többi is: alvajáró voltam. Menetközben aludtam, akár a söröslő. És még akkor is aludtam, amikor a Szent Korona képeit nagyítóval vizsgáltam. Még akkor sem, még nagyítóval sem láttam, ami nagyító nélkül is látható. Ott van az egész (pontosabban csonka) ország szeme előtt, hogy jobban már nem is lehetne, s ott volt az én szemem előtt is, mégsem láttam, hogy mit látok. Vigasztalódni próbáltam utólag vele, hogy mások sem látják, de vigasztalás helyett a felismerés még inkább megdöbbenett. Az a felismerés, hogy itt nem egyedi betegségről van szó, hanem kórtünetről, kóros kórtünetről. Hogy hiányzik látásunk, hogy csonkák vagyunk, és nemcsak a térképen.

Felébredve megittam két jókora bögre kávét, hogy az álomosság mihamarább elmúljon, hogy a fejem jobban fogjon, s az álomkór okain kezdtem gondolkodni. Meg is találtam az okát, de csak az egyiket. Évezredes dogmáinkról mindig is tudtam, amit Határ Győző „váltig megingató hitnek” nevezett, de arról nem tudtam, amit **Pap Gábor** árult el *Mag hó alatt* című könyvében (Püski Kiadó Budapest, 2003), a 12-13. oldalakon. Pedig az itt olvasható tényezőről is tudtam, és a Szent Korona kutatásában számítottam is vele állandóan, ott is volt a szemem előtt, mint

bármelyikünknek, a Szent Korona homlokzatán, mégsem láttam: a téridőt! De nem a kóklerkedő filozófusok téridőjét, még kevésbé a még inkább kóklerkedő misztifikálók zagyva „dimenzióit”, hanem az igazi téridőt, a Szent Korona téridőjét.

„Kétségtelen – kezdi Pap Gábor –, hogy a reneszánsz korában változás állt be, de nem mindenütt egyforma módon. Még Európában sem. Mindenesetre ahol bekövetkezik, ott elég jól megfigyelhető egyfajta részleges-kultusz. Dívatos szóval: partikularizálódás. Ami azt jelenti, hogy a szellem embere, akármilyen téren tevékenykedik, akár művészként, akár tudósként, kényszerű módon választás elé kerül. Tudniillik, hogy kevés dologról tudjon sokat; vagy sok dologról keveset. E kettős lehetőség dilemmája korábban nem volt érzékelhető. Természetesnek tűnt, hogy az ember minél mélyebbre hatol a valóság felszíne alá, a hétköznapi tapasztalat és jelenséglátás burka alá, annál mélyebbre jut, s egyszersmind annál többet is tud meg a valóság tárgyi összefüggéseiről. Egyébként pedig a felszínen úgysem érdemes tapogatózni. Ez utóbbi kijelentés igazságát azonban éppen ebben a korban kezdte megkérdőjelezni az a népcsoport, amelyet mi általában a városi létformán belül látunk felbukkanni. (...) A városi létformával az egységes tér-idő rendszer automatikusan szét is válik a térrel való foglalkozásra – egyáltalán, a térről való tudásra – és az idővel való gazdálkodásra. Ami egy szerves együttélés kapcsán elképzelhetetlen. Ott a térbeli és időbeli változás széttéphetetlenül összekapcsolódik a szemlélet számára.

(...)

A folyamatot ettől kezdődően tudjuk dokumentálni, de tulajdonképpen már a gótikában – általában az európai nagyobb városi konglomerátumok megjelenésével – kialakult. Amikortól viszont már büszkéek is erre az emberek, sőt, amikortól kezdve lenéznek azt, aki ebben hiánybetegségben szenved, az tényleg a reneszánsztól kezdve mutatható ki, méghozzá rohamos felgyorsulásban egészen napjainkig. S ez tényleg egyfajta, meglehetősen undorító „jobb tudásban” fejeződik ki. Nyilvánvaló, hogy arról a szűkös valóságtartományról, amivel éppen foglalkozik az illető, többet fog tudni, legyen az akár a hangyák násztánca, akár bármi más. Biztosan többet nálam, aki ezzel speciálisan nem foglalkoztam. Erre viszont olyan mértékben büszke, s oly mértékben hivatkozik vele, hogy például engem egy ún. jobb társaságban lehetetlenné tud tenni. Lényegében az egész életviteli stratégia erre épül: a kevéske kis részismerettel, tudással minél több embert tudjon megszégyeníteni. Sajnálatos tény, hogy ezzel nagyszerűen tud – akár generációkon keresztül is – uralmi pozícióban, tevékenykedni. Szerintem ez az, amit összefoglalóan reneszánsz mentalitásnak nevezünk.” (Pap Gábor: Mag hó alatt)

Pap Gábor nagyszerű meglátásából már nem nehéz megállapítanunk, hogy a kóros kortünetünk másik alapvető oka a „reneszánsz mentalitás” (vagy egyszerűbben maga a „mentalitás”): a tér és idő szerves egységének szétszakítása, annak minden következményével együtt. Legfőbb és legaggasztóbb ilyen következménye Pap Gábor megfogalmazásában a partikularizálódás, a mind szűkebb és szűkebb területekre történő specializálódás, a szemorvosok által is mért térlátásdia-

gramm vékonyodása (a + 90 fok és – 90 felől a 0 fok felé történő szűkülése), s nem utolsó sorban az emberi gondolkodás képességének involúciója. Ez az involúció, ez a specializálódás kényszerű módon egy olyan falankszterhez vezet, amely-hez képest *Madách Imre* falanksztere akár „Aranykornak” is mondható. (Másként kifejezve: Jaj, azok a szép „békebeli” idők!) Olyan állapotokhoz, amikor a gépen dolgozó szakmunkásnak már csak három gombot kell ismernie: a főkapcsoló fekete gombját, s egy zöldet és egy pirosat, mivel minden egyébről a komputer gondoskodik. Az összeadást is egy tanár fogja tanítani, a kivonást egy másik. Horrorvizió?

Hogy nem alaptalan ez a vízió, arra konkrét esetet kell említsek.

A mutató ráért a kilencesre: reggeliszünet. Kiszálltam a teherkocsi volánja mögül, hogy az üzemi kintinban vegyek magamnak egy szendvicset. Amikor beléptem a több futballpálya nagyságú gyártócsarnokba, egyetlen embert sem láttam, akitől megkérdezhettem volna, hogy merre van itt a kintin. (Egy német autógyár motorgyártó gyáregységéről van szó, amely Stuttgart Untertürkheim nevű kerületétől Bad Canstatt nevű kerületéig ér.) A „beszekrényezett” CNC-gépek között utcák, hosszában is, keresztben is, de az utcákon és az utcasarkokon egyetlen ember sem. És az egész „városnegyed” összes gépe dolgozik! Nem ember, hanem szoftver irányítja őket. Végül, nagy keresgélések után találkoztam egy kék overálos bábész-kodó járókelővel. Elmondja, hogy tartsak mindig dél-nyugati irányba, arra van a kintin. Mire odáig gyalogoltam, már majdnem véget is ért a reggeliszünet, s boszszankodtam is miatta, hogy miért nem egyenest a teherkocsival jöttem ideig.

Mit mondjak, elborzadtam.

És úgy gondolom, hogy szükségtelen mondanom, hogy miért. Pedig amúgy nem „rühellem” a szerszámgépeket. Kísértetiesebb dolgot csak filmfelvételen láttam egy japán autógyár éjszakai műszakjáról a gyér éjszakai világítás (valószínűleg vészvilágítás) mellett: azon csodálkoztam, hogy a tengernyi robot „csápjai” hogy nem akadnak egymásba a félhomályban, pedig a szerszámgéprobótok programozása sem teljesen idegen terület számomra.

Sajnos, egy olyan falankszter-állapot felé haladunk, amelyet akár motorizált ősembernek világának is mondhatnók, ahol az embernek már csak annyi értéke marad, mint *Gábor Áronnak*, az ágyúöntő déd- vagy ükunokájának (és saját apjának is) a hadifogságban. Gábor Áron kiváló és kiválóan érzékletes stílusban írja meg trilógiájában szibériai emlékeit. Többek között azt is, hogy ott egy aknarobbanás miatt megsüketült bányalónak körülbelül nagyságrendekkel nagyobb volt az értéke, mint annak, aki hajtotta. (*Gábor Áron: Szögletes szabadság, Az embertől keletre*, és így tovább.)

A közelítő falankszter-állapottól csak egy valaki képes megmenteni bennünket: a *Szent Korona!!!*

Mondja is, állandóan mondja: Ébredjetek, ébredjetek! De mi lesz akkor, ha nem halljuk meg a szavát? Hogy mi, azt a fentiek után már – úgy gondolom – nem nehéz kitalálni.

Csillagászati precesszió

Az előző fejezetet nem véletlenül iktattam közbe.

Szó szerint megrendítő számomra, amiket a Szent Korona folyamatosan, lépésről-lépésre elárul titkaiból. Néha már szó szerint félek tőle, hogy miféle titkokat fog feltárni még, s miért éppen nekem. Úgy gondolom, valami nagyon nehéz idők közelegnek, valami falankszter-állapot, s a Szent Korona meg akar menteni bennünket ezektől.

Legutóbb is olyasmit tárt fel, amely miatt át kell írjam, át kell csoportosítsam mindazt, amit addig írtam. Olyasmit, egy érthetetlen évszámot, amelyet pillanatnyilag magam sem értek, de ha a Szent Korona homlokzatán olvasható, akkor egészen biztosan különleges jelentősége van. Mivel ezt a csillagászati precesszió segítségével számoltam ki (egyébként egy meglehetősen egyszerű művelettel), így ezen évszám hordereje miatt mindenekelőtt alaposan körbe kell járjuk a csillagászati precesszió fogalmát és vonatkozásait, hogy később olvasóim is ellenőrizhessék, nem vétettem-e valahol valamilyen hibát. Akár logikait, akár műveletit, akár más-milyent.

A Szent Korona téridővel, csillagászati precesszióval kijelzett évszáma környékén sem a Kárpát-medencében, sem pedig a világtörténelemben nem találtam semmi különleges eseményt. Így az évszámból, valamint az évszám körül olvasható „szövegkörnyezetből” arra gyanakszom, hogy ez esetleg nem földi eredetű évszám. Annál is inkább, mert az évszám a Szűz csillagkép felé mutat, a déli égbolt legnagyobb csillagképe felé: a Szent Koronán az évszám a Szűz képében van! Az évszám közlése annyira bámulatos logikájú, hogy ha bebizonyosodna, hogy nem tévedtem, akkor ez önmagában is bizonyíték arra, hogy a Szent Korona nem földi eredetű Korona, hogy égi, isteni utasítás alapján készült.

Járjuk hát körbe a csillagászati precessziót, amennyire csak lehet, de lehetőleg úgy, hogy mindenki értse, mert a Szent Korona nyilvánvalóan mindenkire szól, nemcsak csillagász szakemberekhez.

Leemelek a könyvespolcomról egy német lexikont és fellapozom a precesszió címszónál: „(lat) a fizikában egy saját tengelye körül pörgő pörgettyű, vagy a föld-tengely forgómozgása a nap vonzereje hatására”.

Hát ember legyen a talpán, aki ennyiből maga elé tudja képzelni a csillagászati precessziót. Utánanéztam más német lexikonokban is: nagyjából mind ugyanígy határozza meg.

A magyar tudományos meghatározás már sokkal szemléletesebb, lényegretörőbb: „**precesszió** lat. 1. csill. A tavaszpont eltolódása az ekliptikán a napnak és a holdnak a föld forgástengelyére gyakorolt vonzása következtében. 2. fiz. pörgettyű forgástengelyének a rá ható külső nyomaték hatása alóli merőleges kitérése”. (Bakos Ferenc: Idegen szavak és kifejezések szótára, Akadémia Kiadó, Budapest, 1983.)

Mivel e meghatározás sokkal szemléletesebb az előzőnél, így a továbbiakban ennek alapján vizsgáljuk a precesszió fogalmát, mindkét jellegű meghatározására fi-

gyelemmel. Mert a precesszió fogalma csillagászati, míg oka fizikai értelmezéséből derül ki.

Sajnos egyik szótár vagy lexikon sem azzal kezd, hogy először is általános érvennyel meghatározná a precesszió fogalmát.

Az előbb idézett szótárban a „pre-”, cím alatt ez olvasható *„pre- lat szóösszetételek előtagjaként a vel összetett szónak, fogalomnak előzetes, valamint megelőző voltát jelöli; elő-”*.

A tavaszpont eltolódása kifejezésből nyilvánvaló, hogy itt, a precesszió kapcsán, valami előrehalad, előresiet valamihez képest. Ha egy előzést végző jármű elhalad a másik mellett akkor ennek precessziója van a másikhoz képest, míg a másiknak „ellenprecessziója” az előzőhöz képest. Ezt a hátramaradást a műszaki nyelvben (villanymotoroknál) az angol slip (szlip) szóval jelölik, ami hátramaradást, visszacsúszást jelent.

Azonban tegyük különbséget előzés és elhaladás között is.

Ha a KRESZ-vizsgákon valaki nem tud különbséget tenni a kettő között, az ne is reménykedjen a „jogsiban”. Mert az előzés két mozgó jármű között történik. Míg az elhaladás az, hogy egy mozgó jármű elhalad valamilyen álló valami mellett. A csillagászatban mindkettő tapasztalható, de úgy tűnik, a csillagászatban a kettő közötti különbséget nem veszik olyan szigorúan, mint a KRESZ-vizsgákon. Mert a tavaszpont eltolódása tulajdonképpen a tavaszpont elhaladása az álló háttér (csillagkép) előtt. (E háttér óriási távolsága miatt állóhelyzetűnek tételezhetjük.) Ugyanakkor például a Föld-Hold mozgásviszonyában valódi előzés történik: a Föld forgása (fordulatszama) megelőzi a Hold keringési fordulatszámát. Ilyen értelemben a Föld forgásának precessziója, előresietése van a Hold keringéséhez viszonyítva, míg a Holdnak slipje, visszacsúszása.

A tavaszpont tehát eltolódik az ekliptikán, a keringés pályasíkján. Azért tolik el, mert a Nap forgó gravitációs terével „pótkocsi” gyanánt vontatja a Föld-Hold rendszert, de mivel a Nap és a keringtetett bolygók között nincs mechanikus kapcsolat, így a tehetetlenség törvénye értelmében ezeknek feltétlenül el kell maradniuk a Nap forgásához képest. (Amíg a Nap tömegvonzásával pályán tartja a bolygókat a kifelé röptető centrifugális erő ellenében, addig forgó gravitációs terével keringteti is azokat.) Az előzőekből pedig feltétlenül az következik, hogy a Nap és forgó gravitációs tere fordulatszámának precessziója, előresietése van a keringtetett bolygók keringési szögsebességéhez képest.

Mint utaltam rá, jól szemlélteti ezt a helyzetet a villanymotorok példája.

A villanymotorok állórészében forgó mágneses mező keletkezik, s ez vontatja a forgórészt. Mivel azonban a villanymotor álló- és forgórésze között nincs szilárd mechanikus kapcsolat, így a forgórész fordulatszámának is törvényszerűen le kell maradnia az állórész forgó mágneses mezője fordulatszámához képest. Ezt a lemaradást vagy slipet két hatás idézi elő: egyrészt maga a forgórész tömegéből adódó tehetetlenségi nyomatéka, másrészt pedig a forgórész tengelyére kapcsolt terhelés, például egy meghajtott munkagép. A forgórész tömege állandó (tudományosan:

konstans), de a terhelés változó, így a slip a motor terhelése függvényében változik: ha kisebb a terhelés, kisebb lesz a visszacsúszás is, valamint fordítva: nagyobb terhelés nagyobb slipet jelent.

A Nap által keringtetett bolygók esetében azonban még egy további tényezővel is számolnunk kell, s ez a távolság. Ki ne tudná, hogy a mágneses térerősség a távolsággal fordítottan arányosan és exponenciálisan („ugrásszerűen”) csökken, s bizonyára így van ez a gravitációs térben is, hiszen maga a gravitáció is egyféle mágneses tér. Ha például a Plutó 244,7 földi év alatt kerüli meg egyszer a Napot (1 Plutó-beli év), akkor az nemcsak azért van, mert jóval nagyobb utat kell megtennie a Nap körül, mint a Földnek, hanem értelemszerűen azért is, mert egyre gyengülő gravitációs térben a visszacsúszásnak, a slipnek is nagyobbak kell lennie.

Itt kell megemlékezzek arról is, hogy ezt a vontatást, vagy tudományosanban trakciót, a sumérok sokkal szebb, kedvesebb szófordulattal fejezték ki. Ők úgy mondták, hogy az Apa (AP.SZU), tehát a Nap tereli a Fényes Nyáját, a Naprendszert. Ugyanakkor Urunk is ugyanilyen értelemben szólt, amikor Jó Pásztornak nevezte a Pásztort. (Amikor pedig juhokról beszélt, akkor nem birkák értendők.) Még ugyanitt tartom szükségesnek megemlíteni azt is, hogy kezdetben a sumérokat szkítáknak nevezték, a sumér elnevezés későbbi.

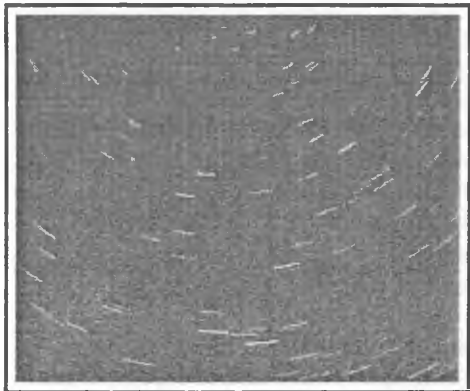
Maradjunk még mindig a tavaszpont eltolódásánál, mert ez igaz ugyan, de szerintem megkérdőjelezhető. Mert ugyanis, ha csak a tavaszpont tolódná el, ebből az következne, hogy a tavaszpont előbb-utóbb áthaladna a Föld napkörüli ferdekeresztje többi kardinális pontján is: a tavaszponttól számítva előbb a tél, majd az őszi, végül pedig a nyári pontjain. Másként kifejezve: a tavasz egyenlővé válna a télel, majd az őszzel, s végül a nyárral is, ami pedig lehetetlen. Nyilvánvaló, hogy a Föld napkörüli pályájának minden pontja eltolódik, ugyanabban az irányban, az óramutató járásával egyezően, negatív irányba, így az egész napkörüli ferdekereszt is ugyanebben az irányba forog. Ha azonban ezt az előbbi eltolódást a Földről tekintjük, az érzéki csalódás hatására úgy tűnik, mintha az ég gömbje tolódná el ellenkező, pozitív irányba, s ezt a látszólagos eltolódást ábrázolták a Szent Koronán.

A mikor idáig jutottam a felismeréssel, elámultam a koronakészítők bámulatos csillagászati ismeretein. Ezt most sem vonom kétségbe, de az újabb felismerés hatására most, amikor éppen e sorokat írom, már azt kell mondjam, hogy a Szent Koronába rejtett titkok mégsem egészen fantasztikus szintű csillagászati ismeretekre, tehát kizárólag emberi tudásra vezethetők vissza. Mert ugyanis – mint már eddig is többször megtörtént – egyik reggel felébredve a Szent Korona elárulta – azt hiszem – legborzasztóbb titkát. Mégpedig igen furcsa körülmények között. Éppen egy trianoni megemlékezésre készültem, s éppen pénteki nap reggele volt. Azt pedig tudjuk (sajnos, már egyre kevesebben), hogy 1920. június 4-e „véletlenül” éppen pénteki nap volt. És ezen a pénteki napon a Szent Korona megmutatta a jövőt! Azt, hogy miféle jutalmat fog kapni az emberiség Trianonért! Elborzadtam, mert kijelezte, hogy az emberiség ugyan nem fog kipusztulni, de a Történelem után majd nagyon sok orvosra és temetkezési vállalatra lesz szükség. A pontos időpon-

tot ugyan nem jelölte meg, csak a tényt jelezte, s azt, hogy a jövőben fog megtörténni. Amikor ezt megláttam, hirtelen arra gondoltam, hogy talán lehetséges lenne még az emberiség számára a „Ninive-effektus”, hogy elkerülhesse ezt a borzalmat, de azt is be kellett lássam, hogy mennyire naiv voltam gondolatom, s hogy minden úgy fog történni, ahogyan a Szent Korona jelzi. Mármint, ha ez a kijelzés nem magyarázható magasfokú csillagászati ismeretekkel, mert a jövőt a legkiválóbb csillagászok sem tudhatják, akkor ugyan mi mással magyarázható, mint azzal, hogy a Szent Korona ugyanúgy égi utasítás alapján készült, mint például Noé bárkája is, vagy a zsidók frigyládája? Úgy néz ki, aminek jönnie kell, annak jönnie kell.

Ismét előreszaladtam gondolataimmal, ezért vissza is térek a csillagászati precesszióhoz.

Próbáljuk most ismét magunk elé képzelni a Földet, az egész Naprendszert, s az ég gömbjét is, amely utóbbit tekintsük egy óriási álló gömbnek („gömb-színháznak”), amelyben forgunk és keringünk. Ha a Sarkcsillag irányából tekintjük ezt a rendszert, akkor azt látjuk, hogy a Föld balra forog, pozitív irányba, kelet felé, és a keringés is ugyanebben az irányban történik. Egyáltalán: az egész Naprendszer is ugyanebben az irányban forog. Ebből kényszerűen következik, hogy ugyanebben az irányban forog maga a Nap is, csak ez szabad szemmel nem látható. Ha viszont a Földről tekintjük a helyzetet, akkor az érzéki csalódás hatására úgy tűnik, mintha éjszakánként a csillagos égbolt a Sarkcsillag körül az óramutató járásával egyezően forogna. Bemutatok most itt egy olyan felvételt az éjszakai égboltról, ami igen hosszú, többórás expozíciós idővel készült, s amelyiken jól látszik, hogy a csillagok mint „forognak” a Sarkcsillag körül.

3. Kép: Csillagok látszólagos forgása a Sarkcsillag körül

Tegyük most különbséget ismét mozgás és mozgás között.

Amit az előző felvételen láttunk, az a látszólagos mozgás is egyféle precesszió, egyféle eltolódás, amit a fényképezőgép érzékelt a néhány órára nyitvahagyott fényrekesz miatt, egyetlen éjszaka néhány órájában. Az a precesszió viszont, amelyik minket itt most elsősorban érdekel, tehát a tavaszpont és vele együtt a keringési pálya összes többi pontjának eltolódása, ettől az időtől nagyságrendekkel nagyobb idő, csillagászati számítások szerint 25800 év, Már itt utalok rá, hogy ezt a számított 25800, vagy kerekítve 26000 éves időszakot (az eltérés csak néhány ezrelék) a csillagászatban precessziós évnak, máskor „nagy évnak” vagy „világévnak” nevezik, s bizonyára egészen „véletlen” hogy a Szent Korona abroncsának kerülete is 26 hüvelyk (más-

képpen coll vagy inch), tehát pontosan a precessziós év ezreseinek száma! Bizonyára azért készítették pontosan ilyen méretűre a Korona abroncsát, hogy a Korona úgymond „minden király fejére jó legyen”.

Tekintsük most ismét az éggömböt, s a benne forgó Naprendszer.

A Nap körül keringő Föld pályája egy síkot határoz meg a térben (világűrben), s ezt a pályát nevezik ekliptikának, keringési pályának. Az ezen pályasíkra állított merőleges egyeneshez képest a Föld forgástengelye 23,5 fokos szögtéréssel dől, s meggyőződés, hogy eredeti állapotában a Szent Korona ferdekeresztje is ugyanilyen szögben dőlt a függőlegeshez képest. Azért meggyőződés, mert ha a koronakészítők a koronaabroncs méretébe bele tudták rejteni a csillagászati precessziós év ezresekben kifejezett számát (hüvelykben vagy collban számítva), akkor igen valószínű, hogy a földtengely dőlésszöge sem volt ismeretlen számukra.

Van egy másik sík is a térben (világűrben), s ez a Föld forgássíkja.

Ez a sík úgy képzelhető el legkönnyebben, mint például a Szaturnusz gyűrűrendszere a bolygó körül. Ha a Föld Egyenlítőjének körét vesszük, akkor ez a kör már eleve síkot határoz meg a térben: a forgássíkot. Ha pedig ezt a forgássíkot kivetítjük az ég gömbjére (a látható csillagvilágra), akkor ott ismét csak egy kört kapunk eredményül: az égi egyenlítő körét. Mivel pedig a Föld forgástengelye 23,5 fokos szögben dől a keringési pályasíkra állított merőleges egyeneshez képest, így a két sík, a keringési- és forgási sík is ugyanilyen szögben tér el egymástól.

A két sík a tavaszpont és ősypont által meghatározott egyenes mentén metszi egymást. Amikor a Föld az ősyponttól kezdődően a tavaszpontig terjedő téli pályaszakaszon rója útját, akkor a keringési pályaszakasz a forgássík fölött halad. Az ősypontjától kezdve ez a pályaszakasz a tél pontjáig állandóan emelkedik, a Föld északi féltekéjét egyre inkább a világűr dermesztő hidege felé fordítja. A pályáiv felső pontján, a télponton emelkedése három napra megáll, tehát december 21. és 23. között a Nap ugyanazon a helyen kél. Mivel „fent” vagyunk, ezért látszik úgy, hogy amikor a Nap egészen délen kél, s csak egy rövid kis ívet fut be az égbolton, egészen déli irányban. A három nap elteltével a látszólagos nappálya ismét emelkedni kezd, délről észak felé, de valójában az történik, hogy a Föld a keringési pálya téli pályáivének legmagasabb pontjáról megindul lefelé, a tavaszpont felé.

A Napisten három napig van a sírjában, s december 24-én új életre kél: újra megszületik nekünk Valaki!

Az elaggott, pirosruhás Napisten (Mikulás) december 21-én leszáll a sírjába, ott marad három napig, majd újszülött Gyermekeként visszatér. Tehát a Mikulás ünnepét a Karácsony ünnepétől csak három nap választja el valójában! A római egyház azonban mesterségesen szétszakította a két ünnepet, s a Mikulás ünnepét azért tette december 6-ára, hogy ezzel elfedje a lényegét. S hogy a dolog méginkább hihető legyen, a december 6-át ki is nevezte Miklós püspök (?) névnapjának.

Badiny Jós Ferenc professzor a Karácsonyt a TUR.ULLU (Turul) ünnepeként állapította meg, amely szóalak értelmé Kisebbik, vagy Kis Égi Fény. Ez csillagászatilag könnyen belátható, s nyelvtanilag is az, hogy a TUR kicsit jelent. Koráb-

ban erről már bővebben írtam a sumér agyagtáblán ábrázolt A.KUR.GAL.TUR sumér király kapcsán, de bizonyára *Petőfi Sándor* sem véletlenül hozta összefüggésbe a TUR nevet a „kicsi” értelemmel („*Ott hol a kis Tur siet beléje...*”). Az ULLU pedig nem más a transliterációban, mint a magyar nyelv őlyű szava, s bizonyára az sem véletlen, hogy a Turul nevét *Arany János* is együtt említi az őlyüvel: „*Mért szállong a Turul, s őlyű...*”. Aztán az sem lehet teljesen véletlen, hogy korabeli eleink éppen Karácsonykor reptették az úgynevezett kerecsensólymokat, amelyeket talán karácsonyi sólymoknak is nevezhetnénk.

Azt is tudjuk, hogy Atilla királyunk zászlójában ott repült a Turul, az újjászületett Napisten, az Isteni Gyermeke, szent madár képében. (A óegyiptomiaknál Hórusz, a sólyomfejű Gyermeke.) Ez a zászlón látható Turul már eleve jelezte, hogy az a király, aki a zászló után érkezik, a Napisten kegyelméből uralkodó karizmatikus király, s ha jön, akkor a Napisten akaratából jön. Ez a fekete madár, a Turul változott át Mátyás királyunk zászlóin már hollóvá, de olyan hollóvá, amelyik egy aranygyűrűt tart a csőrében. Ez nem azért van, mert a Mátyás hollója azt az aranygyűrűt szarka módjára valahol lopta! A holló csőrében látható aranygyűrű köralakja a Napisten jele! De tévedés ne essék, Mátyás királyunk nem jogtalanul használta ezt a holló-szimbólumot: apai ágon Atilla király leszármazottja volt! Ha pedig seregét Feketeseregnek hívták, akkor a körülményekből az is látható, hogy az nem „ördögi sereget” jelentett, legalábbis nem mindenki számára. (Nem állhatom meg, hogy el ne mondjam: Egyszer betévedtem egy alföldi kisváros városi könyvtárába. A 90-es években történt! Ott levettem a polcra egy „történelmi” jellegű könyvet, amelyet iskolások részére írtak valakik, s azt olvastam benne, hogy amikor „Nyögte Mátyás bús hadát Bécsnek büszke vára”, az ostromzár miatt a városban éhínség tört ki, s a Feketesereg katonái még az egerekre és patkányokra is ráfanyalodtak! Így tehát nem az ostromlott város lakói, ah, dehogy! A magyarok! Így nézett ki a „magyar” történelemoktatás, anno, valamikor 1996-ban!)

A Föld a télponttól kezdődő leszálló pályáin március 21-én (naptárunk szeszélyei miatt néha március 22-én) éri el a tavaszpontot, a forgássík és pályasík metszéspontját. Innen tovább halad lefelé, a fogássík alá, egyre inkább meredekebb szögben fordítva az északi féltekét a Nap irányába, s június 21-én éri el a nyári napforduló kezdetét. Ekkor három napig ismét megáll, helyzete nem változik, a Nap három napig ugyanazon a ponton kél, majd megindul az emelkedő pályaszakaszon az őszi napéjgyenlőség pontja felé. Az érzéki csalódás hatására persze úgy tűnik, mintha a Nap napi pályája fokozatosan megindulna dél felé: egyre délebbre és egyre kisebb pályáivet tenne meg az égbolton. Rövidülnek a nappalok, hosszabbodnak az éjszakák, míg az őszi napéjgyenlőség pontján azonos hosszúságúakká válnak.

A nyári napforduló ünnepét Badiny Jós Ferenc a MAH.ULLU vagy MAG.ULLU ünnepének nevezte. Teljesen mindegy, hogy melyik szóalakot vesszük, hiszen a MAH ugyanúgy napot jelent, mint a MAG. Előzőre lehetne talán szemléletes példa a maharadzsza (nagy radzsza) szó, utóbbira pedig magas, mágus (nagy tudású),

magnum, magnum (nagy), de ugyanakkor magnificent (csodálatos) és hasonló szavak. A MAG.ULLU szóalak szó szerinti értelme tehát „Nagy Ölyű”, az ereje teljében lévő Napisten neve. Badiny professzor Nagy Égi Fény értelemmel értelmezte, ami ugyanaz, csak megfogalmazási különbség van a kettő között.

A Föld vonatja, keringeti maga körül a Holdat, mind a Föld forgása, mind a Hold keringési iránya azonos. Mivel azonban a Föld tömege jóval kisebb a Holdhoz képest, mint a Nap tömege a Földhöz viszonyítva, így a Földnek arányaiban sokkal nagyobb terhet kell vonatnia, mint a Föld jelentette terhelés a Nap számára, így a Föld slipje, lemaradása vagy visszacsúszása is sokkal látványosabb. A Földről úgy látszik, mintha a Hold ellenkező irányba vándorolna, ballagna, mendegélne. (E „mendegélés” szavunk szótöve marad benne torzult formában mind a német Mod, mind pedig az angol moon szavakban, amely szavak mindkét nyelvben a Holdat jelentik, s ezt a szórokonságot vagy szókölcsonzést *Magyar Adorján* már régen megállapította.) Mivel egy vonatvány azonban mindig fékezi a vontatójárművet, ugyanígy fékezi a Hold is a Föld forgását. Ha nem lenne Holdunk, nem lenne fékezés, a Föld forgása egyből úgy felgyorsulna, hogy egy nap csak körülbelül hat óráig tartana.

Itt meg kell említsek egy furcsa dolgot is.

Indián legendák (Popol Vuh) szerint volt olyan idő, „amikor a Földnek még két holdja volt”. De ha valamikor kettő volt, akkor a másik hova lett? Mi történhetett vele? Egyáltalán: hihetünk-e a legendáknak?

Erre azonnal azt tudnám válaszolni, hogy például *Schliemann* német régész is legendákat követve bukkant rá Trója maradványaira, de ez természetesen még nem bizonyíték arra, hogy a Földnek valamikor tényleg két holdja volt. Ezt más szempontok alapján tudom valószínűsíteni.

Tételezzük fel, hogy a Földnek valaha két holdja volt. Ez viszont kényszerűen azt jelenti, hogy két vonatványt kellett vonatnia, tehát forgása lassúbb volt, mint a mai. Mármint képzeljük el azt is, hogy ha mai Holdunk leszakadna, s egy nap csak hat óráig tartana, mi történne az egész földi élővilággal. Ha teljesen ki nem is pusztulna, de biztosak lehetünk benne, hogy alapvetően megváltozna. Körülbelül úgy, hogy rá sem tudnánk ismerni. Márpedig a dinoszauruszok is csak kipusztultak valamiért, s ráadásul hirtelen. Ezt egy nagyobb méretű aszteroida becsapódásával magyarázzák, s a hollywoodi filmek riogatják is a világot hasonló, jövőbeni lehetőségekkel. Ők biztosan tudják, hiszen az éppen aktuális nagyhatalomtól senki sem tudhat jobban semmit, ezt már ismerjük valahonnan. Azért én mégis több hitelt adok a legendáknak, mint hollywoodi filmeknek, már csak azért is, mert a legendáknak mindig van valami valószínűségük.

Ott van aztán az Özönvíz legendája is.

Ez a legenda különböző változatokban a világ minden részén megtalálható, tehát bizonyára valamilyen világméretű kataklizma emlékét őrzi. Most tételezzük fel, hogy a Föld két holdja közül az egyik valamiért leszakad. Ha két vontatott pótkocsi közül egy leszakad, az egészen biztosan megrántja a maradék szerelvényt. De más

példát is felhozhatok erre: a kalapácsvető példáját. Először is: nemcsak a kalapácsvető keringteti maga körül a kalapácsot (vasgolyót), de a kalapács is ugyanígy keringteti a kalapácsvetőt egy kisebb kör mentén. Így tud csak egyensúlyt tartani a teste forgástengelyére merőleges, kitérítő irányba ható külső nyomatékkal, s már megint a csillagászati precesszió fizikai meghatározásánál vagyunk. Amikor pedig a sportoló elengedi a lapácsot, a hirtelen terhelésmegszűnés akkora ránt rajta, hogy alig tud a körben maradni. Sokszor ki is lép belőle, s ilyenkor a dobás érvénytelen.

Aármost képzeljünk el egy olyan kalapácsvetőt, aki egyszerre két kalapácsot keringtet maga körül. Ha az egyiket elengedi, az a maradék rendszert ugyanúgy meg fogja rántani oldalra, mintha csak egy kalapácsot engedne el. Ha tehát a Földnek valamikor valóban két holdja volt, s az egyik valamiért leszakadt, akkor ez a leszakadás feltétlenül úgy megrántotta a maradék rendszert oldalra, hogy az a maradék rendszert más pályára térítette. Ez a maradék rendszer pedig addig kellett kóvályogjon, amíg be nem állt egy új egyensúlyi állapota. Ha azonban az ilyen leszakadás dinamikus hatása (rántása) más pályára lökte a megmaradt rendszert, akkor megváltozott a napközi keringés hosszúsága, s ezáltal ideje is. Ez kényszerűen azt jelenti, hogy egy év(!) már nem volt azonos idő az azelőttivel, tehát az idő fogalma is megváltozott. Ezért kezelem fenntartásokkal a karbon-tizennégyes (C14-es) kormeghatározások értékeit. Nem azért, mert kétségbe vonom az izotópos eljárás tudományos megalapozottságát és érvényét, hanem azért, mert az indián legenda alapján fennáll annak veszélye, hogy egy más időrendszerben meghatározott időintervallumot kivetítünk egy olyan időre is, amikor még más volt egy év, mint ma. És ehhez vegyük tekintetbe azt is, hogy százezer vagy millió évek során a hibahalmazódások miatt milyen eltérések keletkezhetnek egy-egy ilyen karbon-tizennégyes kormeghatározás eredményét illetően.

Képzeljük el tehát, hogy a Földet érte egy ilyen rántás vagy lökés az egyik holdja leszakadása miatt. Az még csak az egyik dolog, hogy ilyesmi miatt más pályára kényszerült. A másik dolog pedig, hogy a Föld felszínét víz borítja, s képzeljünk el egy edényt, ami színültig van vízzel: ha megrántjuk vagy meglökjük, a víz egészen biztosan ki fog loccsanni. Az indián legenda alapján esetleg ez is lehetne az Özönvíz magyarázata? De ha egy ilyen kataklizmában majdnem az egész élővilág kipusztul, vagy merőben átalakul, akkor az ember hogyan élhette túl? Mert túl kellett élnie, hiszen tud róla. Hogy például a halak túlélnek, az még érthető. Mégiscsak igaz lenne a Bárka, az Argo Navis, a Menekítőhajó legendájának? Az Enki és a világ (Föld) rendje című sumér eposz így tudósít:

„Ahogy közeledtem a Földhöz,

Volt ott egy nagy áradás.

Ahogy zöld rétei felé közeledtem,

Parancsomra hegyek és dombok emelkedtek.”

Mivel az ősvilági leletek között még nem bukkantak emberi, vagy emberre utaló maradványokra (mert amiket ilyennek gondolnak, azok esetleg ősmajmok maradványai is lehetnek), esetleg az is elképzelhető, hogy a Földre valóban más bolygó-

ról történt az ember menekítése, s így valóban „égi” emberek vagyunk? Mindenesetre az is furcsa, hogy a sumérok ezt állították magukról, de nem kevésbé furcsa, hogy mi Urunk paraboláit, rejtett beszédeit is értjük a magyar nyelv segítségével, s ráadásul még a Szent Korona kijelzett precessiója is a Szűz csillagkép irányába mutat. Esetlen az is elképzelhető, hogy a Szent Korona a fenti kérdésekre tudja a válaszokat?

Vizsgáljuk most a csillagászati precessió okát ismét fizikai szempontok alapján.

A szótári meghatározás szerint tehát egy pörgettyű forgástengelyének a rá ható külső nyomaték hatása alóli merőleges kitérése. Vegyük először is egy közönséges kis pörgettyű (pl. játékautó lendkereke), vagy egy bűgöcsiga példáját. (Gyerekkorában ki nem játszott volna ilyekkel?) Emlékezhetünk rá, mind a pörgettyű, mind a bűgöcsiga tengelye egyre lassulva egyre nagyobb köröket írt le a levegőben, míg bukdácsolni nem kezdett és végül felbukott. De mi okozhatta előbb az enyhe kerin-gést, majd kóválygást, s végül a felborulást?

A szótári meghatározás szerint a pörgettyű forgástengelyére oldalirányban ható külső nyomaték. De pörgettyű esetén, amikor az asztallapon megpörgetjük, miféle külső nyomaték hatása érvényesül, hacsak a pörgő pörgettyű felé nem közelítünk egy mágnessel? Sajnos, ilyen alapvető kérdésekkel azért kell bajlód-nunk most, mert ha egy meghatározás tudományos, akkor a tudományosság szem-mel láthatóan tudománytalannak tartja a szemléletes hasonlatokat, s ez – ismét csak sajnos – nemcsak a pörgettyű esetében van így. Mivel pedig most nem tudományos disszertációt írok, ezért nem tekintek el az ilyen hasonlatoktól.

A serpenyős-karos mérleg hasonlatát választom.

Ha a mérleg serpenyőibe súlyokat (anyagi tömegeket) teszünk, akkor mindkét serpenyőben lévő tömegekre a Föld gravitációs ereje hat, mégpedig függőleges irányban, lefelé. Ha az egyik serpenyőben lévő tömeg súlya csak kicsit is nagyobb a másiknál, akkor a nehézségi erő a mérleg karján keresztül merőleges, kitérítő i-rányba fog hatni a mérleg forgáspontjára (a mérleg karja, valamint felfüggesztése tengelyei metszéspontjában forgatónyomaték keletkezik): a mérleg nyelve elmoz-dul oldalirányban. Mivel pedig mind a pörgettyű lendkereke, mind pedig a bűgö-csiga kiegyensúlyozatlan anyagi testek, így a Föld gravitációs vonzása a karos át-tételen keresztül merőlegesen, oldalirányban fog hatni a forgástengelyre, s egyre nagyobb mértékben igyekszik kitéríteni: a pörgettyű vagy bűgöcsiga egyre inkább imbolyog forgás közben. Egyelőre azonban a perdületi nyomaték ellenáll ennek a kitérő szándék-nak.

Ennek szemléltetésére vegyük most a bicikli első kerekének példáját.

Ha a bicikli kiszerelt első kerekét a tengelye két végénél tartva ide-oda mozgat-juk, könnyen megy az egész. Ha azonban megpörgetjük a kereket, már csak szép lassan, óvatosan lehet oldalra billenteni. Ha hirtelen megpróbáljuk kibillenteni for-gási síkjából, igen nagy ellenállást tapasztalhatunk. A forgás, a pörgetés tehát stabi-lizál. Ha most a Földet pörgettyűnek tekintjük, akkor e pörgettyű $v = 40070 : 24 = 1669,5$ km/h kerületi sebességgel pörög a világűrben, amely kerületi sebesség jóval

nagyobb, mint a biciklikerek sebessége, tehát forgási stabilitása is jóval nagyobb.

Egy forgó test forgástengelyére ható külső nyomaték kitérő hatása elsősorban a forgó test belső kiegyensúlyozatlanságának következménye. Például a járművek járkerekeire ható oldalirányú kitérítő erő szempontjából a Föld gravitációs ereje elhanyagolható szempont, mégis időről időre ki kell egyensúlyoztatni őket („centríroztatni” kell), mert egyrészt nem kellemes, ha „riszál” a kormány, másrészt pedig a „bugyellárisnak” (pénztárcának) sem kellemes, ha a kiegyensúlyozatlan, „ütő” járkerek kiveri a gömbcsuklókat, vagy a járkérékcsapágákat.

A Föld is kiegyensúlyozatlan, s „centrírozásra” nincs lehetőség.

A Föld gömbje nem szabályos gömb, hanem úgynevezett geoid, tojásdad forma. Úgy is mondhatnánk, hogy lapított gömb. Az Egyenlítőn mért átmérője 12756, míg vertikális, forgástengely irányában (az északi és déli pólus között) mért átmérője 12714 kilométer. Ez az eltérés már önmagában is kiegyensúlyozatlanságot jelent, amihez hozzá kell számítsuk az egyenlőtlen tömegelosztást is. Mert ugyanis a kontinensek és óceánok elhelyezkedése sem szabályos, szimmetrikus, és a víznek is más a fajsúlya, mint a domborzatnak: hegységeknek, síkságoknak, és így tovább. A Föld tehát kiegyensúlyozatlan, de ezen kiegyensúlyozatlanságból eredő kitérő nyomaték hatását nagyban ellensúlyozza a keringő Hold tömege, noha maga ez a keringő tömeg is bizonyos fokig kitérítő külső nyomatékkal hat a Föld forgástengelyére. A Hold nem pontosan az Egyenlítő síkjában, a Föld forgássíkjában kering, amiből egyenesen következik, hogy forgástengelyére a Hold tengelyirányú és a tengelyirányra merőleges irányú nyomatékkal is hat. Mindehhez hozzá kell még számítsuk a Nap vonzereje hatását is, mint külső nyomatékot, s máris láthatjuk, milyen bonyolult erőviszonyokról van szó.

Bármennyire szép és érdekes tudományos terület is a fizika, tekintetbe kell veyem az adott keretet, tovább nem mélyedhetek ezekbe a kérdésekbe. Egyvalamit azonban még szükségesnek tartok megemlíteni a fenti geoid alakzattal kapcsolatban.

A Föld két átmérője közötti különbség igen csekély, mindössze néhány ezrelék. Hogy az Egyenlítőn mért átmérő egy kicsit nagyobb, mint a rá merőleges, tengelyirányú átmérő, annak oka valószínűleg az, hogy a Föld már a legkorábbi földtörténeti szakaszában, képlékeny állapotban is forgott, s a képlékeny gömböt a centrifugális erő torzította el egy kissé: alakította a Föld gömbjét enyhén lapított koronggá. Ebben semmi furcsaság nincs. Az igazi furcsaság az, hogy ezt a csekély, néhány ezrelékes átmérőkülönbséget a sumérok és az óegyiptomiak hogyan tudták mérni? Mert a sumérok a Földet egy fekvő, lencsealakú jellel jelölték, amelyekbe húztak néhány függőleges vonalat, mintha ezekkel a Föld hosszúsági vonalait jelképezték volna, s a Földet (de aztán a földterületet is) az óegyiptomiak is egy fekvő ovális jellel jelölték a hieroglifák között. Mindkét nép így kívánta érzékeltetni írásaiban, hogy a Föld nem szabályos gömbalak. Valószínűnek tartom, hogy ezen ókori ismeretek és jelek torzulnak aztán (kézen-közön áthaladva) végül odáig, hogy a Földet lapos korongnak képezték, amelynek széléről le lehet esni a „semmibe”.

Mellesleg a kört is sumérok osztották fel 360 fokra, s hogy miért éppen ennyire, ilyen tekintetbe számomra igen gyanús az úgynevezett Nibiru óriásbolygó, valamint a vele kapcsolatos 3600-as évszám. Mert ez az évszám éppen a kör 360 fokjának a tízszerese. Aztán azért is gyanús számomra ez az állítólág 3600 évente visszatérő óriásbolygó állandó visszatérése, mert szerintem állandóan itt van. Nem távozik el és nem tér vissza. A neve árulkodik! Ez a Nibiru ugyanis nem más, mint a NUB.RU vagy NIB.ÚR sumér akkádos kiejtése, amely név Nippur sumér város neve is, amely névből a Nimród név is származik, ősapánk neve, s Ő pedig nem más, mint a NAP.ÚR, a Napisten. Gyanítom, hogy mind a kör 360 fokos értéke, mind pedig a Nibiru 3600 éves számértéke valahogy a Nap forgásával, a Föld keringéséhez viszonyított precessziójával, előresietésével kapcsolatos, de ennek kutatása itt nem tartozik témánkhoz.

Az eddigiek alapján állapítsuk meg a csillagászati precesszióval kapcsolatban a legfontosabbakat.

Az a Föld forgástengelye igen bonyolult erőhatások és mozgásmechanizmusok összjátékaként igen lassú körkörös mozgást végez, ezért vándorol látszólagosan az éggömb pólus a Sarkcsillag alatt egy kör mentén. Ha a Föld forgástengelyét képzeletben meghosszabbítjuk, akkor az a képzeletbeli egyenes az éggömbjén egy döféspontot eredményez (ábrázológeometriai kifejezés). Mivel a Föld forgástengelye 23,5 szögben dől a pályasíkra állított merőlegeshez képest, így a forgástengely precesszió miatti vándorlása egy $2 \times 23,5 = 47$ fokos nyílásszögű kúp mentén forog, a kúp palástját mintegy súrolva (ismét ábrázológeometriai kifejezés), s a Sarkcsillag alatt egy 47 fokos átmérőjű kört ír le 25800, kerekítve 26000 év alatt. E kör, a precessziós kör mentén az éggömb pólusa az óramutató járásával ellenkezően, pozitív irányba vándorol, ha az egészet a Földről tekintjük.

Végezetül lássuk, mit ír **Pap Gábor** a precesszióról:

„Mi a precesszió? Mi nagy általánosságban úgy képzeljük el, hogy a földtengely forgása közben nem változtatja meg az irányát. De ha ez a tengely forgás közben mozdulatlan maradna, akkor minden tavaszi napéjegyenlőség idején ugyanazt a csillagképet látnánk a felkelő Nap mögött a háttérben. Miután azonban ennek a tengelynek van egy pici billegése forgás közben – olyan ez, mintha a tengely egy kúppalást mentén folyamatosan elmozdulna –, ezért mindig késésben leszünk egy picit az égháttérhez képest. Ha ugyanis a tavalyi évhez képest megint ugyanazon a napon figyelem meg a Nap fölkelését – amikor pontosan egyforma hosszú a nappal és az éjszaka, tehát a „szoláris év” szempontjából ugyanott vagyok! – és megnézem, hogy a Nap mögött lévő csillagkép tekintetében is ott vagyunk-e? – nos nem vagyunk ott! Ez olyan kis különbség, 72 év alatt tesz ki egy fokot. Tekintetbe kell azt is vennünk, hogy a billegés következtében, ugyanolyan forgássebesség mellett – márpedig ez nem gyorsul – mindenképpen késésben leszünk, így csakis hátráló mozgás következhet be; vagyis a precesszióban a „kis éves” menethez képest fordított arányban araszolunk csillagképről, csillagképre. Ebben a hátráló mozgásban körülbelül 26000 év (egy „nagy év”, vagy „világ év”) múlva érünk ugyanarra a koz-

mikus pontra. Ha ezt az időtávot 12 részre osztjuk, minden csillagképre 2160 év jut, azaz egy ún. „világhónapnak” kerekén 2160 „kis év” fog megfelelni. Ez már az egyén szempontjából nagy idő. Az ember ezt nem éli meg önmagában, csak nemzedékekben; vagyis itt már nem egyéni mivoltunk a főszereplő, hanem a népiségünk. Ha a személyiségnek a néphez való viszonyát lebontják, berobban a világképe. A precessziós nagyságrendet egész egyszerűen nem tudjuk megélni. De igényünk sem támad rá! Ugyan mit tudnék én ígérni egy választópolgárnak mondjuk 2160 év múlva? Arra ő nem fog engem megválasztani. Ő csak abban az egy-két évben tud gondolkodni, amiben a létét modellezzik neki; és ha ezt kizárólagossá tesszük, akkor úgy manipuláljuk, ahogy akarjuk. Mindig föl lehet ismerni, hogy egy népnek saját uralkodója irányítja-e az életét, vagy sem. Ha nem, akkor sohase tanítják neki a precessziót. Nem tudom, a jelenlévőknek – a tisztelt Olvasóknak – tanították-e a precessziót? ... Ebből megtudhatjuk, hogy szellemi irányítóink – hogy is fogalmazzak finoman? – nem egészen magyarok. A népiség, mint keret, minden módon rombolva van ma nálunk. Ezen a módon is.” (Pap Gábor: Hazatalálás, Püski Kiadó, Budapest, 1999., 271 old.)

Mit is mondhatnék a professzor ügyészt megszégyenítő vádjára

Talán annyit, hogy semmin sem szabad meglepődnünk. Még azon sem, ha „szegény precessziót” hamarosan kikiáltják fasisztának. Atillánkat, József Attilát aposztrofálva: Hazudj egy mesét, talán fasiszta precesszióét. De menjünk tovább, s lássuk a precessziót a Szent Koronán is! Mielőtt azonban továbbmennénk, foglaljuk össze a csillagászati precesszió lényegét olyan tömören, amennyire csak lehetséges és ahogyan talán leginkább érthető.

A csillagászati precesszió nem az a körforgás, amely az éjszakai égboltot nagy expozíciós idővel fényképezve egyetlen éjszaka alatt is látható, nem a csillagok és csillagképek látszólagos körforgása a Sarkcsillag közelében lévő forgáspont körül. A csillagászati precesszió az a rendkívül lassú körforgás, amit csak számítani lehet. Talán egy további hasonlat mindennél szemléletesebb lesz.

 együk egy olyan óra hasonlatát, amely rendkívül pontosan jár ugyan, de egy nagyon-nagyon picike késése mégis van. Olyan csekély késése, ami csak hetek vagy hónapok múlva észlelhető. Ekkor ugyanis az történik, hogy az óra mutatója rendkívül csekély mértékben lemarad a pontos időtől, de vele szemben az óra számlapja pedig látszólagosan ugyanannyit mintha előre sietne. Pedig valójában áll. Ugyanilyen állóhelyzetűnek tekinthetők a csillagképek is irdatlan távolságaik miatt. Valójában a Földdel együtt mi magunk csúszunk vissza állandóan a keringési pályán saját tömegtehetetlenségünk miatt. És mivel ez az állandó visszacsúszás áttételesen a Föld forgástengelyére is hatással van, ez a meghosszabbított forgástengely ezért rajzol 26000 (egészen pontosan 25800) év alatt a Sarkcsillag alá egy $2 \times 23,5 = 47$ fokos átmérőjű körpályát.

A precesszió jelensége a csillagászatban rendkívül pontos számításokat, időmeghatározásokat tesz lehetővé, s bármennyire is hihetetlen, ezzel koronakészítő eleink pontosan tisztában voltak. Mint a későbbiekben látni fogjuk, alkalmazták is az idő-

meghatározás ezen módszerét a Szent Koronán. Ha azonban mi magunk is úgy gondoljuk, hogy a felegyenesedett járást még „honfoglaló” eleink is csak a szlávoktól elvett eke szarvába kapaszkodva tudták megtanulni, az ilyen képzelgés fantazmagóriának tűnik. A Szent Korona a tanú rá, hogy ez – a „nem egészen magyarok” legnagyobb öröme – szemenszedett hazugság. (Az ilyen „nem egészen magyarok” titulálták a Szent Koronát nemcsak svájci sapkának, de... Jajj, jajj, leírni is alig merem, mert József Attila szavaival nemcsak a „gyermeknek kél káromkodni kedve”, hanem minden tisztességes és normális embernek is ekkora aljasság láttán. Szóval, az ilyenek a Szent Koronát már pléhbilinek is titulálták maguk között!)

Precesszió a Szent Koronán

Sokáig magam sem értettem, hogy mi az a furcsa eltolódás a Szent Koronán, ami rögtön, első ránézésre is látható a homlokzatán. Mit tagadjam: bosszantott, idegesített. Mert kizártnak tartottam, hogy olyan koronakészítők, akik bizonyítottan ismerték az arany metszés matematikai szabályát, azok hogy nem tudtak szimmetrikusan összeilleszteni két szakaszt: a pártaelemeket és a koronaabroncsot. Mivel ilyen szakmai ügytelenséget kizártnak tartottam, arra gondoltam, hogy szándékosan el akarták kerülni a szimmetriát, a tökéletes arányosságot, a proporcionálitást, hiszen az önmagában véve is szemet gyönyörködtető; nem akarták, hogy „túl-ságosan” tetszetős legyen a Korona, nehogy megakadjon rajta valami hatalmasság szeme, s elhatározza, hogy megtartja magának. Igazolva láttam ezen feltételezésemet már csak azáltal is, hogy *Szigeti István* kutatásai szerint Nagy Károly („Karsink”) még így, ilyen asszimetriák ellenére is elrabolta az avaroktól, s annyira ragaszkodott hozzá, hogy nemcsak megkoronáztatta magát vele, de utána még el is temettette magával.

Azonban mégis nyugtalanított valami. Az, hogy Pap Gábor írt a helyzetről:

*„A Korona 'kéttengelyűségét' az aranyművesek a készítés során fellépett technikai fogyatékokosságra (műveleti pontatlanságra) vezetik vissza. (Zománc 2985. 120 old., Csomor 2986. 76-77 old.) Megítélésük szerint ez a 'fogyatékokosság' más módon egyszerűbben korrigálható lett volna. Alighanem ugyanabba a hibába estek bele az aranyművesek, amelyet az egyéb tudománysszakok művelőitől annyira zokon vettek írásaikban, hogy ti. a maguk 'rend'-elképzelését vetítették rá a Koronára, és mert az ennek nem felelt meg, elmarasztalták a készítőjét. A 'fogyatékokosság' magyarázata minden valószínűség szerint tartalmi szinten keresendő, és gyaníthatólag nagyonis fontos összetevője a Koronába foglalt információknak.” (Pap Gábor: *Mag hó alatt*, 100. old.)*

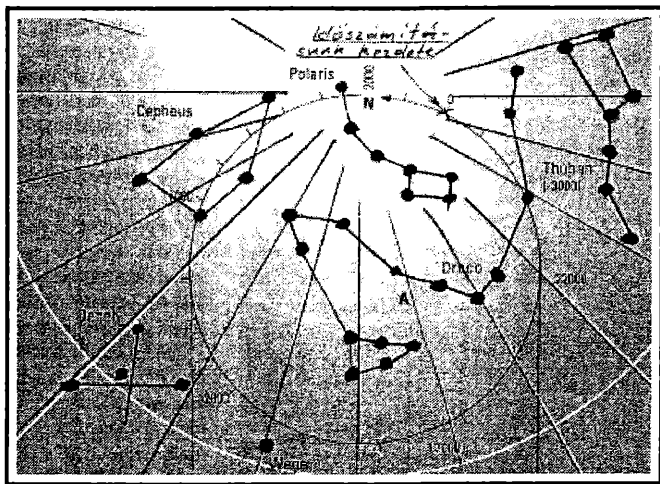
Úgy bizony! Kiváló megérzés!

Csak, hát erre a „tartalmi szintre” magam is csak úgy jöttem rá, hogy a Korona segített. Tudtam, hogy bármit is csak akkor árul el titkaiból, ha az ember szeretettel, tiszta szívvel, s illedelmes megszólítással közeledik felé, s (egy kis külső segítséggel) sikerül is illedelmes megszólítást találnom Öszentsége számára: Drágakő a Lótuuszvirágban! (Ome mani padme hum!)

Bár – sajnos – 1000 kilométerre kell éljek a Szent Koronától, de az Ő téreje és hatalma előtt nincsenek távolságok és nincsenek határok sem, segített is.

Ferdekeresztje segítségével figyelmemet fokozatosan a csillagászati precesszió felé terelte. Ekkor döböntem rá, hogy mi is az a „bosszantó aszimetria” valójában, amit látok. Ennek hatására belevetettem magam a csillagászati precesszió tanulmányozásába, hogy lehetőleg minden szempontból ellenőrizni tudjam meglátásomat, hogy nem esek-e bele magam is abba a hibába, hogy magam is saját „rend-elképzelésem” vetitem rá a Koronára. Mert ebbe a hibába olyan könnyű beleesni, hogy aki még nem esett bele, az el sem tudja képzelni. És még az ilyen kutató is csak akkor tudja elképzelni, ha van ereje hozzá, és van is ereje kimászni saját tévedéséből.

Ezeket mintegy biztatásként írtam azon kutatók számára, akiknek meggyőződése, hogy például a három hátsó és vitatott kép (KON-kép, Dukász-kép és Geobitász-kép) nem eredeti, hanem utólagos felszerelés, és akikben valószínűleg egy világ fog összeomlani, ha kiderül, hogy mégiscsak eredeti képek. Magam éppen ezért azt az utat választottam, hogy nem hallgatok el semmit. Tévedéseimet sem. Mert ami az enyém, az az enyém, s ha ez történetesen egy tévedés, akkor is az enyém, nem akarom letagadni.

4. Kép: Precessziós kör a Sarkcsillag alatt.

Amikor meglátam a precessziót a Szent Koronán, először magam is kétkedtem benne, hogy jól látok-e. Azonban Szent György lovag, a hun páncélinges lándzsás katona a jobboldali zománc-képről „ideszólt”: Jól látod! (A Szent György-képen valójában a név mögé rejtve valaki más látható, hiszen 5000 évvel ezelőtt Szent György mártír még

nem létezett, márpedig a sárkány elleni harcra ekkor került sor, amint a Szent Korona jelzi.)

A továbbiak pontos megértése és a szemléletesség érdekében német csillagászati atlaszaim egyikéből készítettem egy preparált fénymásolatot, amit itt bemutatok.

Az ábrázoláson – ha kissé nehezen is – egy 47 fokos (2 x 23,5) átmérőjű és 25800 év kerületű kör átható a Sarkcsillag alatt, amely kör mentén az éggömb pó-

lusa vándorol balra, az óramutató járásával ellenkezőleg, mint ezt fölül a nyíl jelzi. A kört a precessziós „nagyév” miatt a csillagászati atlaszban is 26 részre osztották a kerekített 25800 év miatt: 26 hüvelyk a Szent Korona abroncsának kerülete is (egészen pontosan 26,15 coll).

A precessziós kör kezdő és egyben végpontja időszámításunk kezdete, Urunk születési ideje: a 0-val jelzett pont, úgy 1 óra irányában. A kör csúcspontján a 2000. év látható, s alatta az Északot jelző N-betű (Norden). Ettől balra a Polaris = Sarkcsillag látható a forgásirányt követve. Már ebből is látható, hogy az éggömb „forgásának” pólusa még nem érte el a Sarkcsillagot, ez a jövőben fog történni. A 0-ponttól számítva a Sarkcsillag körülbelül 36 fokos szög alatt látható, ami a $360:25800 = 36:x$ egyenlet alapján körülbelül a Kr.u. 2580. évnek felel meg, tehát az éggömb „forgási” pólusa úgy 580-600 év múlva fog elhaladni közvetlenül a Sarkcsillag alatt.

R precessziós körön időszámításunk kezdetének pontjától visszafelé (jobbkéz felé) haladva azt látjuk, hogy i.e. 3000-ben az akkor aktuális sarkcsillag a Sárkány (Draco) csillagkép Thuban nevű csillaga volt, népmeséink kacsalábon (egy lábon) forgó várának vagy kastélyának „kacsalába” (forgáspontja), amely kastélyba a Sárkány az elrabolt Királykisasszonyt zárta. (A Királykisasszonyt azonnal látni fogjuk a Szent Koronán.) Innen, ebből a kastélyból, a Sárkány kastélyából kellett kiszabadítsa a Szent Korona Szent György képén látható, hun-páncélinget viselő lándzsás katona. (A pólusnak a precesszió miatt el kellett hagynia a Sárkány csillagképet.)

Miután a hun-páncélinges vitéz kiszabadította onnan a Királykisasszonyt (népmeséinkben mikor kiskanász, mikor más), rá 3000 évre megszülte nekünk Urunkat, az Úr Jézust. Elérkeztünk a precessziós kör 0-pontjához.

Tájékoztunk be most gondolatban a Szent Koronát úgy, hogy az alsó Pantokrátor-kép, Urunk félköríves zománcképe pontosan e 0-pont irányába mutasson. Ekkor azt látjuk, hogy a Szent Korona sárkányölő Szent György-képe ugyanúgy jobbkéz felé esik a Korona abroncsán, mint a Sárkány kacsalábon forgó kastélya is a precessziós körön a 0-ponttól. Véletlen lenne?

Eddig a Szent Korona abroncsán már van három konkrét számadatunk: **1.** a 26000 éves precessziós „nagyév” 26 hüvelykkel kifejezett számértéke, **2.** Szent György harca a Sárkánnyal i.e. 3000-ben, **3.** Urunk születési ideje, a 0. év.

Ha most a 0. évtől áttekintünk a precessziós „nagyév” túloldalára (az „Óperenciás tenger” túlsó pontjára?), akkor ott a Lyra csillagkép fényes, nagy csillagát látjuk, a Wega nevű csillagot. (Sajnos, nem tudom e csillag ősi magyar nevét, pedig biztosan sokat segíthetne. Az is sajnós, hogy annak idején hiába akartam megszerezni a Planetárium Babilonicum című szakkönyvet, ez sem sikerült, pedig abból talán „kihámozhattam” volna az eredeti magyar csillagneveket.) Ezen csillag, a Wega helyzete máttól számítva 15000 évvel ezelőtti aktuális sarkcsillag, s majd csak 11000 év múlva lesz ismét vezérlő csillag, mint a mai Sarkcsillag, s ismét micsoda véletlen! A Szent Koronán az alsó Pantokrátor-képpel átellenben, a túlsó oldalon is egy Ve-

zért láthatunk, egy DUX-ot: Dukász-kép.

Ezt a DUX-ot Dukász Mihály görög császárral azonosítják, csak azt nem tudom, hogy milyen jogon. A későbbiekben majd még részletezem ezt a képet, s azt is elárulom, hogy számomra miért sántít ez az azonosítás. Ez a DUX latin szó azonban herceget is jelent, nemcsak vezért, s a vele átellenben lévő Pantokrátor-képen látható Személyt Badiny Jós Ferenc Pártus Hercegnek nevezte (joggal!), és könyvet is írt róla.

Így tehát már negyedik konkrét számadatunk is van a Szent Korona abroncsán: „Dukász Mihály” évszáma. Ez egyrészt az i.e. 13000, másrészt pedig a Kr.u. 13000. év. Ilyen „egyszerű”!

Na most ránézünk szemből a Szent Koronára, azt látjuk, hogy az alsó Pantokrátor-kép szimmetriatengelyéhez képest az alatta lévő, s Magyarországot jelképező cipő- vagy háromszög alakú nagy homlokzati drágakő és a kömezője jobbra csúszik, az óramutató járásával ellentétesen. Pontosan abban az irányban, amilyen irányban a precesszió miatt az éggömb (Zodiákus vagy Állatöv) csillagképei is vándorolnak látszólagosan. Az elcsúszás 3,5 milliméter.

Mivel könyvében Csomor Lajos ezt az elcsúszást milliméterben adja meg, nem collban, így a továbbiakban nekem is milliméterben kell számolnom. A koronaabroncs kerülete milliméterben 664,3, ami $664,3:25,4 = 26,15$ coll (hüvelyk). Ezért írjuk fel most milliméter alapon a következő egyenletet:

$$3,5:664,3 = x:25800$$

Szavakkal kifejezve: A 3,5 milliméteres elcsúszás úgy aránylik a koronaabroncs 664,3 milliméteres kerületéhez, mint az ismeretlen (x) évszám aránylik a precessziós „nagyév” 258000 évéhez. A „Kültagok szorzata egyenlő a beltagok szorzatával...” kezdetű matematikai szabály alapján megoldva az egyenletet $x = 135,9$, kerekítve 136. Ha ugyanezt az egyenletet a névleges (kerekített) 26000 éves számértékkel oldjuk meg, akkor eredményül $x = 136,986$, kerekítve 137-es eredményt kapunk. 136 vagy 137 évet.

Mivel a Szent Korona Szent György képe és a precesszió is pontosan jelzi, hogy a Korona abroncsán az óramutató járásával ellenkező, pozitív irányban kell köveszünk az idő múlását, így ez a két kapott érték a Kr.u. 136. vagy Kr.u. 137. évet jelzi.

Mi lehet ez az évszám?

Kr.u. 136 vagy 137-ben tudomásom szerint sem a Kárpát-medencében, sem a világtörténelemben semmi különösebb nem történt. Az emberek ölték egymást, mint előtte és utána is, ahogy illik. De akkor mit jelezhet ez a titokzatos és bizonyára nagyon fontos évszám? Mert ha a Korona homlokzatán jelezték, akkor egészen biztosan nagyon fontos lehetett valamiért. A továbbiakban vizsgáljuk meg ezen évszám „szövegkörnyezetét”, tehát a környező képek, feliratok, írásjelek és alakzatok üzeneteit is, hátha többet megtudhatunk.

A Királykisasszony arcképe

Ha bárkit megkérdezzük, hogy hány képet lát a Szent Korona homlokzatán, egé-

szen biztosak lehetünk benne, hogy jól megnézi, összeszámolja és így szól: hármat! Ha járatosabb a koronakutatásban, még fel is tudja sorolni: alsó Pantokrátor-kép, Urunk zománcképe felül a pártában, alatta pedig szembenézetben balról Szent Mihály, jobbról Gábiel arkangyal képe.

Az addig igaz is, hogy az alsó Pantokrátor-képen Urunk látható az Utolsó Ítélet helyzetében, hiszen neve IC XC rövidítéssel olvasható is a képen: Jézus Krisztus. Itt azonban egy kis kitérőt kell tegyek, hogy kellőképpen megdöbbenhesünk. Mert megtörtént már ugyanis, hogy egy magyar állampolgár honfitársunk e képre mutatva megkérdezte tőlem: Ki ez? Azonban mégse őt marasztaljuk el ezért, hanem azt az oktatási rendszert, amely még gimnáziumokban és szakközépiskolákban sem tartja szükségesnek az Államcímer, és így a Szent Korona legalább alapfokú oktatását! Annak ellenére, hogy az Államcímer minden személyigazolványban, minden útlevelemben, minden bankjegyen, minden hivatali körbélyegzőben, így az iskolák körbélyegzőin is látható, hogy csak néhányat említsek.

Súlyos etikai kérdések merülnek fel!

Mert ugyan milyen értékű magyar állampolgár az, aki saját hazája Államcímereivel sincs tisztában, legalább alapfokon? Ennek ellenére szavazásokkor szavazata ugyanannyit ér, mint azé, aki tisztában van vele, s tiszteli is történelmünket és történelmünk valamennyi hősi halottját annyira, hogy legalább alapfokon tájékozódik mind az Államcímer, mind pedig a Szent Korona jelképeit illetően. (Nem akarok személyeskedni, de azt mégis megemlítem, hogy az Antall-kormány óta a Törvényhozás e sorok íróját és a hozzá hasonló, külföldön élő magyar állampolgárokat már többször is kizárta a szavazás lehetőségéből. „Az ám, Hazám!”)

„Szent Mihály” és „Gábiel” arkangyalt már csak a koronakutatásban járatosabbak tudják felismerni a Koronán. De vajon tényleg fel tudják ismerni? A két nevet nem véletlenül tettem idézőjelbe: ezzel kívántam jelezni, hogy ott sem Szent Mihály, sem Gábiel arkangyal nem látható! Ha ők lennének azok, akkor a koronakészítők bizonyára olyan félreérthetetlenül oda írták volna mindkettő pontos nevét, mint ahogyan tették az alsó Pantokrátor-képen. De mégsem Szent Mihály és Gábiel nevét írták oda, hanem valami mást. Talán így gondolkodhattak: Mi megtanultunk írni, unokáink pedig tanuljanak meg olvasni.

Menjünk csak sorjában az olvasással!

A „Szent Mihály”-képen látható felirat sorrendben:

1. X: szent (sanctus)
2. (alatta): egy olyan különös jel, ami nem is O-betű, nem is a görög delta (D-betű), nem is ligatúra, vagyis két különböző betű összevont alakja.
3. AP: görögösen olvasva AR-nak értelmezendő, de milyen jögon csinálunk ebből az AR-ból arkangyalt?

A kép jobboldali felirata:

4. X: szent, mint az előbb.
5. (alatta): MI, de ehhez a MI-hez milyen jögon toldunk hozzá még további három betűt, hogy a Mihály név „kijöjjön”?

Figyeljük most a „Gábrriel”-képet is!

Baloldali felirata:

1. X: szent.

2. (alatta): ugyanaz a furcsa jel, amely sem O-betű, sem görög delta, sem ligatúra.

3. AP: mint az előbb.

Jobboldali felirat:

4. Az X (szent) hiányzik!

5. Görög (ciril) G, majd egy A, összeolvasva: GA.

6. (alatta): BRY.

7. (alatta): görög H = N, majd egy A, összeolvasva: NA.

A „Gábrriel”-kép jobboldali felirata tehát Gabrina és nem Gábrriel! De ha egyszer ott Gabrina olvasható, akkor mi jögon csinálunk ebből Gábrielt? Erre most bárki azt mondhatná, hogy azért, mert mindkét képen angyal látható, még szárnyaik is vannak. Csakhogy, van itt egy kis bökkenő. Az ugyanis, hogy mind Mihály, és mind pedig Gábrriel férfinév, de egyik képen sem férfi látható, hanem egy és ugyanazon angyali (!) szépségű nő! Tehát összegezve: Egyik képen sem Mihály és Gábrriel neve olvasható, egyik képen sem férfi látható, hanem egy és ugyanazon, tündéri („dingir”-i) szépségű nő, s egyik képen sem angyalt ábrázoltak, hanem egy és ugyanazon szárnyas nőt. Egyik képen egyik, a másikon másik profilból.

Figyeljük tovább kritikusán mindkét képet!

Mindkettőn egy és ugyanaz a gyönyörű nő látható. Vagy már saját szemünknek sem hiszünk? Már nem tudnánk különbséget tenni férfi és nő között?

Ennek a nőnek gyönyörű női szemei, szemöldökei vannak; kecses, finom, arisztokratikus nyaka, nyakában nyaklánc, mindkét képen ugyanaz a nyaklánc; finom ívű orra, ajka; női hajzata, ami egyik képen sincs kontyba kötve; fülében görög alfa-jelű fülbevalók, hajában szárnyas napkorongot jelképező hajtűk. Ma már sok férfi visel nyakláncot és fülbevalókat, de hajában hajtűt melyik visel?

A nő fejét mindkét képen dicsfénykoszorúval övezték, tehát szent, mint ezt a képen olvasható X-betűk is jelzik. Szárnyas szent, hiszen szárnyai vannak. De mégsem olyan szent, mint amilyenekből a római egyháznak már több, mint tizenkétezer van, hiszen ezen utóbbiaknak mikor nőhettek szárnyai?

Erre most méltatlankodva sokan azt mondhatnák: Ugyan már! Hát, ha egy ábrázolt személy emberi személy, s szárnyai vannak, akkor mi más lehet, mint angyal? De csak az angyaloknak vannak szárnyai? Például a madaraknak nincs? Az ábrázolt nő „madárnő” nem lehet? Hogy pontosabb legyek: a képen látható nő MADAR NŐ nem lehet? És annak a Koronának is, amelyiken ez a MADAR NŐ látható, véletlenül lenne madár szárnyait idéző oldalcsüngői, s madár farktollazatát jelképező hátsó csüngője? Pontosán jelezvén: ez MADAR KORONA, a MADARAK, pontosabban MADAROK Koronája?

Térjünk vissza most ahhoz a furcsa jelhez, amely sem O-betű, sem görög delta, sem ligatúra.

A Szent Koronán e két „arkangyal-kép” háromszöget alkot a fölötté lévő alsó Pantokrátor-képpel. Ezzel a háromszöges információközlési módszerrel később is találkozni fogunk a Szent Korona kerületén. Ebben a háromszögben (Isten jelében) látható egy másik háromszög is: a Magyarországot jelképező nagy homlokzati drágakő háromszöge, s már csak ennyiből is gyanítható, hogy isteni országról, vagy egyenesen Isten Országáról van szó. Figyeljük tehát a háromszög csúcán látható alsó Pantokrátor-kép jelzéseit is.

A Magyarország háromszöge fölött trónoló Urunk baljában egy könyvet tart, jobb keze ujjával pedig egy különös jelet mutat. A Könyv a Nagy Törvény könyve, amelyet Élet Könyvének is nevezünk. Most azonban figyeljük meg jól, milyen alakzatot mutat jobb keze ujjával és próbáljuk utánozni kéztartását. Hüvelykujjunkat fogjuk össze másik ujjunkkal (bármelyikkel!), ugyanazt az alakzatot láthatjuk, mint a homlokzati nagy drágakő, valamint a Kárpát-medence alakja! És ugyanezt a jelet ábrázolták a két „arkangyal-képen” is a „szent” jelentésű X kezdőbetűk alatt első helyen. Mivel pedig a szent mennyei értelemmel is értelmezhető, így az X-ek alatt látható szöveget olvassuk össze: mennyei (különös jel) + AR = Mennyei Úr. Mivel azonban a képeken nem férfi, hanem nő látható, így Úr helyett Úrnőt kell mondjunk. Mindkét „arkangyalkép” baloldalán tehát értelemszerűen ez olvasható: **Szent Mennyei Úrnőnk!** Mindkét képen ugyanaz a felirat, s ugyanaz a Nő!

Olvassuk most tovább a „Szent Mihály”-kép feliratát a kép jobboldalán is

Egy X, s alatta a MI. Csak MI és semmi egyéb! „Trükkösködjünk” most egy kicsit, s kezdjük az olvasást a MI-vel: MI X, MI szent. De nem jobban érthető, ha Mi Szentünket mondunk? És ki a Mi Szentünk, ha nem **Boldogasszony anyánk, az Istennő?** (Figyelem: Szűz Mária nem azonos az Istennővel!)

Hogy nem tévedtünk az olvasással, hogy a képen valóban az Istennő látható, nem pedig arkangyal, azt a mindkét képen látható hajtűje is igazolja. Szárnyas napkorongot, a Napisten jelét ugyanis ki viselheti? Márpedig mindkét „arkangyal”-képen vörös napkorong látható fehér szárnyakkal hajtű gyanánt.

Mármost, itt látszólag ellentmondás tapasztalható. Mert ugyanis az indiai nők is piros pontot viselnek a homlokukon, de ezt csak akkor viselik, ha már férjezettek, az „arkangyal”-képeken látható Nő haja pedig nincs kontyba kötve, tehát látszólag hajadon, nem férjezett. Kendő sincs a fején. Mégis asszony: **Boldogasszony anyánk!** A Nap vörös korongját viseli a homloka fölött, akár az indiai nők, de azzal a különbséggel, hogy amíg az indiai nők sem viselhetnek szárnyas napkorongot, addig Boldogasszony anyánk viselheti. Az indiai nők ugyanis földi emberek, de Boldogasszony anyánk Istennő, Rá Napisten felesége nővére, mint ezt majd a későbbiekben is látni fogjuk. Azonban a két „arkangyal”-képen ábrázolt Istennő és az indiai nők között is van egy további összefüggés. Indiában ugyanis az asszonyt rá-ninak hívják, például a maharadza felesége is maharáni. Ez a „ráni” szó pedig a Rá-ni: Rá nője, nővére, felesége értelmet rejt. (Egyébként ez a „ráni” maradt fenn a cigány nyelv „rányi” vagy „rumnyi” szavában is ugyanilyen értelemmel: asz-

szony.)

A „Szent Mihály”-kép feliratainak együttes értelme tehát: *Szent, Mennyei Úrnőnk, a Mi Szentünk!*

Olvassuk el most a „Gábrriel”-kép feliratát is ugyanilyen „akkurátusan”.

A kép baloldali írását már nem szükséges hogy még egyszer elolvassuk, hiszen ugyanaz, mint a „Szent Mihály”-kép baloldali felirata. A jobboldali felirat viszont különbözik. Először is abban, hogy az itt olvasható GA-BRY-NA szöveg fölött nem látható az X (szent) jel, tehát ez itt nem név, hanem magyarázó szövegrész. A szemléletesség kedvéért írjuk fel most ezt a GA-BRY-NA-t kissé más tagolásban: GAB-RY-NA. Ha a RY-NA részben a két magánhangzót felcseréljük, akkor érdekes módon az előbb tárgyalt „ráni”: asszony szót kapjuk, magyarul: Rá nője vagy neje kifejezést. Ez a Rá nője-neje is ugyanaz a Személy, mint a „Szent Mihály”-képen a MI Szentünk, tehát Boldogasszony anyánk.

De mi az a GAB a szövegrész elején?

Itt is „trükkösködjünk” egy kicsit, s a szó két mássalhangzóját cseréljük mássalhangzópárjával: a G-t a K-val, a B-t a P-vel. Ekkor a KAP ígét kapjuk. Talán így is van valami rejtett értelme az ezáltal KAP-RY-NA alakúra módosult szövegnek. Valami olyan, hogy Rá nője kap valamit. Magam azonban a körülmények miatt inkább azt feltételezem, hogy ebben a KAP-ban inkább KÉP szavunk rejtőzik, s így a szöveg befejező részének értelme mintegy nyomatékosító igazolása az eddigi olvasatoknak: *Rá Napisten nőjének képe!* Tehát nem Gabriel arkangyalé.

Aível a két képen egy és ugyanaz a Nő látható, s ezt az olvasatok is igazolták, a látszólag két képet valójában egyetlen képnek kell tekintenünk, mintegy „sztereóban”. A koronakészítők így oldották meg egy és ugyanazon Személy háromdimenziós, térhatású ábrázolását! Ha pedig ez így van, akkor a Magyarországot jelképező homlokzati drágakő a Koronán a Szűz képében van. Mindenképpen benne van, hiszen a kép között látható a Kárpát-medence drágaköve, akkor ez arra enged következtetni, hogy a homlokzaton precesszióval kijelzett 136-os vagy 137-es évszám a Szűz csillagképpel kapcsolatos, tehát nem földi esemény évszáma. A történelmi események között talán ezért nem is található semmi különös, Kárpát-medencével kapcsolatos rendkívüli dolog?

Külön figyelmet érdemelnek az Istennő fülbevalói.

Mind a négy a görög alfa betű hegycsúcsra emlékeztető alakját idézi. Az egyik ilyen fülbevaló (GA-BRY-NA jobb fülében) azonban különbözik a másik háromtól, nyílból és az Istennő háromágú hajtincseiből alakították ki.

A három hegycsúcs vagy halom jele a legrégebb sumér írásjelek között is megtalálható, mint ezt a Labat-szótárból korábban már bemutattam. Például azon a jelen, amelynek értelme Labat professzor tévedése miatt „Sin leánya”, de amely szerintem „Sin Holdistennő országa” (Kárpát-medence), mint ott erről már részletesen szóltam. Szín Holdistennő pedig (akinek nevét mind a Sinai-félsziget, mind a magyarországi Szöny község neve őrzi) nem más, mint a Napisten párja, nője, neje, nővére, női princípiuma: Boldogasszony anyánk, aki a térhatású képen látható. Mi-

vel a látszólag két zománckép valójában egyetlen térhatású kép, így a különválasztott három hegycsúcsot (alfa-jelű fülbevalót) is egyetlen jelnek kell tekintenünk, amely három így különválasztva közrefogja a Magyarországot szimbolizáló nagy drágakövet, mintegy körülöleli azt.

Arról is szóltam már korábban, hogy a hármas hegycsúcs vagy hármashalom jelét a sumeriológusok és asszíriológusok a KUR-KUR transliterációval írták át betűs írásra, s hogy ez országot jelent. Olyan országot, amelyiket karok gyanánt hegyek ölelnek körül, márpedig a világon ilyen csak egy van, s az nem Mezopotámiában található. A KUR-KUR transliteráció többesszámot fejez ki, mert az akkori gondolkodás szerint a többesszámot szóközzel jelölték. Ha aztán e KUR-KUR-ban az U magánhangzót magánhangzópárjával, az A-val helyettesítjük, akkor a KAR-KAR, vagyis karok kifejezést kapjuk, és csak nyilvánvaló, hogy Isten nem egyetlen karjával öleli körül a Kárpát-medencét.

A negyedik fülbevalót másként alakították alfa-alakúra, s ez már önmagában is jelzi, hogy a fülbevalókba írást rejtettek.

E fülbevaló alfájának egyik szárát egy körülbelül 2 óra irányába mutató feltűnő nyíl alakítja. Az egyik orientalistánál azt olvastam, hogy a sumérok a suhanó nyíllal az életet vagy életutat jelképezték, de ezt a nyilat hiába kerestem a Labat-szótárban. Ennek ellenére nem tartom kizártnak, hogy itt is van Élet = Isten értelme, hiszen a Szent Korona jelképisége értelmezésekor állandóan számítanunk kell a többretegű jelentéstartalommal. (Ókori ábrázolások esetén annál szentebb volt egy-egy ábrázolás, minél több jelentésréteget tudtak elrejtetni benne.)

 ászodik lehetőségként felvetődött bennem, hogy ez a fülbevaló a nyíl miatt valahogy összefüggésben állhat a Nyilas (Sagittarius) csillagképpel is, de még inkább az Orion csillagképpel, amelyik köztudottan a Nagy Vadász az Úr előtt (Genezis 10.9), s aki sokkal feltűnőbb íjat tart a baljában, mint a Sagittarius. Őt (az Oriont) a sumérok NIB-RU vagy NIB-UR alakban írták – mint erről már szóltam korábban –, s amely NIB-RU-ból keletkezett később a Nimród akkád névalak, a NIB-UR pedig sumér város neve, amelynek magyarul érthető jelentése Napúr, vagyis a Napisten tiszteletére alapított város. Itt pedig – micsoda véletlen ismét! – éppen a Napisten női princípiuma, Boldogasszony anyánk viseli fülében ezt a „nyilas” fülbevalót.

Közelítsük meg most e fülbevalót más irányból is: az égi nyelv irányából.

Korábban a Nílus kapcsán már arról is írtam, hogy NU-IL alakban az Élő Nő nevét rejtí, akárcsak a Léna folyó is. Itt sem kell mást tennünk, minthogy a „nyíl” szót a lágy szókezdő NY-betű helyet kemény párjával, az N-el leírjuk: NIL. Érdekes módon ismét a Nílus, az Élő Nő nevét kaptuk. Mivel pedig az Élő Isten neve (Urunk így szólította Atyját a keresztfán), ez az egyetlen nyíl is pontosan jelzi, hogy aki ezt a fülbevalót viseli, az az Istennő, nem pedig arkangyal.

Ezen fülbevaló másik szárát az előbbi nyíl csúcsával együtt egy háromágú hajtincs alakítja. E jel magyarázata itt rendkívül terjedelmes lenne, úgyhogy ennek kifejtésétől itt most (tekintettel a terjedelmi keretekre) el kell tekintsek, ezt majd a

következő részben fogom részletezni. Itt csak annyit jegyeznek meg vele kapcsolatban, hogy ettől a háromágú jeltől szinte hemzseg a Szent Korona. Ez a jel látható például mindkét Pantokrátor-kép trónusa karfái csücskén is, de mégcsak a Koronán lévő drágakövek is ilyen háromágú karmocskákkal vannak rögzítve foglalataikban. Kivétel nélkül mind, még a vitatott Dukász-kép alatti nagy zafirkő is, amelyiket Csomor Lajos könyve szerint 1608-ban szereltek fel utólag (i.m. 343.old.), s amely utólagos felszerelés számomra – enyhén szólva gyanús. Mert azokról a barbárokról (néhány kivételtől eltekintve), akik a Koronán szerelgettek, még azt sem tudom feltevélni, hogy hajszálpontosan utánozni tudták volna az eredeti kövek befoglalási módszerét, nemhogy azt, hogy azt az állítólagosan utólag felszerelt nagy zafirt olyan tökéletesen meg tudták volna csiszolni (és ráadásul sumér nyolcsugarú csillag alakjára), mint ahogyan az ma is látható a Koronán.

Az eddigiekből csak annyit tudhattunk meg, hogy a precesszióval kijelzett titokzatos 136-os vagy 137-es évszám valahogy szoros összefüggésben van Boldogasszony anyánkkal, az Ő országával: Magyarországgal, s az Ország fölött trónoló Fiával. És azt, hogy a Korona homlokzati ábrázolásai mintha a csillagképekkel is összefüggésben lennének, mindenek előtt a Szűz csillagképpel. Azonban figyeljük csak tovább a két „arkangyal”-képet!

Megtöretett a teste

*„Megtöretett a teste,
Megtöretett a teste,
Kiontatott a vére.”*

(Ady: Egy régi Kálvin-templomban)

A két „arkangyal”-kép annyira művészi és annyira élethű, hogy megszólal, s beszél!

A mindkét képen látható Nő elsősorban szemeivel beszél. Ezekben a gyönyörű szemekben azonban valami végtelen szomorúság tükröződik, majdnem sír! Ugyanakkor kezét mindkét képen panaszosan az Országot jelképező nagy drágakő felé nyújtja, miközben egyszerre tekint a drágakőre, s fölötte trónoló Fiára. Nem kell hozzá nagy intuíció, beleérző képesség, hogy kitaláljuk szavait. Valami ilyesmit mond: *Nézd, nézd! Mit tettek Anyád országával!*

Bár Boldogasszony anyánk időtlen, nincs kora, a képeket mégis fiatal nőnek ábrázolták, emberi viszonylatban talán még 20 éves sincs. Ennek ellenére tartása mindkét képen enyhén hajlott, görnyedt, ami nyilván nem az életkor, hanem az érzett fájdalom miatt van. De a koronakészítők honnan tudhatták, hogy mi történik majd az Istennő országával 1920. június 4-én? (Vagy éppen Mohács után.)

De csak a Királynő országáról lenne itt szó? A Királynő testéről nem?

A Szent Korona misztériumának egyik legnehezebben érthető rejtélyéhez érkezünk. Mert hogy van az, hogy egy Istennőnek, aki égi Személy, anyagi teste legyen? Hogy van az is, hogy ez az Istennő szűz is, de ugyanakkor olyan asszony is, aki már szült? A választ hadd adják meg inkább a költő sorai:

„Széles csípejű anyaföld
kiáll fenyves medencecsontod.
Nagy kendőbe, kifoszló szélbe
bugyolálad apró porontyod.”

(Ratkó József: Hazám)

De e sorok ellenére sem érthető még a szüzi fogantatás rejtélye.

Ez csak úgy lesz érthető, ha a szeplőtelen fogantatást nem úgy képzeljük el, mint egy olyan aktust, amely azonnal eszünkbe jut a szó hallatán. Vegyük tekintetbe, hogy itt, a Szent Korona, valamint a Magyarok Isten (Atya Isten és az Istennő) kapcsán a Napisten férfi illetve női pricipiumáról van szó. A Napnak pedig nem megtermékenyítők-e a sugarai?

A Napnak természetesen van ártó, ölü, gyilkos sugárzása is és ezt is ábrázolták a Szent Koronán. Sőt, e gyilkos sugárzás egyidejű jelzésével együtt egy másik, de ezzel egylényegű sugárzást is jeleztek a Koronán. Igaz, utóbbival kapcsolatban az időpontot nem jelezték, csak magát az eseményt és azt, hogy a jövőben fog történni. Ez a megrázó kijelzés vezetett el a Vigasztalóhoz.

A Vigasztaló

Bár ezekről a vonatkozásokról majd a következő részben fogok szólni, de egy furcsa körülmény miatt ismét előre kell „szaladjak” gondolataimmal. A dolgok talán úgy lesznek leginkább érthetők és legalább valamennyire hihetők, ha folyamatainkban is összegzem őket.

A Szent Korona ferdekeresztjének tanulmányozása terelte rá a figyelmemet a Nap körül forgó ferdekeresztre és ezáltal a csillagászati precesszióra. Miatán felfedeztem, hogy az érthetetlen elcsúszás a Koronán, a szerkezeti elemek között, valójában e precesszió ábrázolása, az abroncs kerületén meg tudtam állapítani azokat az évszámokat is, amelyeket az előzőekben felsoroltam, illetve a csillagászati precesszió segítségével kiszámoltam.

Amikor megkaptam ezt a titokzatos 136-os vagy 137-es évszámot (Kr.u. 136. vagy 137.), ez már jelezte, hogy merre kell haladjak a Korona abroncsán a jövő irányába. Itt pontosítsunk ismét: Igenis, az ember megtudhatja a jövőt, de azt nem, hogy mi mikor fog bekövetkezni. Ha az ember nem tudhatná meg a jövőt, akkor sem a Szent Korona nem jelezné, sem János Jelenések Könyve (Apokalipszis), sem Urunk nem beszélt volna róla. Márpedig a Jelenések Könyvében – többek között – ilyenek olvashatók:

„És a földnek királyai és fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba, és a hegyeknek kőszikláiba...” (6.15)

(Egy atomháború előrejelzése lenne?)

„És amikor a hét mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, le akarám írni: és az égből szót hallék, amely azt mondá nekem: Pecsételd be, amiket a hét mennydörgés szóla, és azokat meg ne ird.” (10.4)

A Szent Korona konkrétanban tájékoztat bennünket a „hét mennydörgésről”, mint János evangélista: sokkal egyértelműbben jelzi a „hét mennydörgés” borzalmas fogalmát. Amikor ezt felismertem, először naiv módon a „Ninive-effektusra” gondoltam, mint esetleges menekvésre. Tehát arra, hogy mielőtt a „hét mennydörgés” (globális atomháború?) megtörténne, az emberiség esetleg „észhez tér”, mint egykor Ninive lakói, s esetleg elkerülheti az infernót.

Hogy egy ilyen infernó (tüzes pokol) lehetősége mennyire reális, vagy mennyire alaptalan, annak szemléltetésére hadd mondjak itt néhány példát.

Csak egyedül az Egyesült Államoknak és a valamikori Szovjetunió jogutódjának annyi atomtöltete van még mindig raktáron a fegyverkezési örület hagyatékaként, aminek töredékével is elpusztítható lenne a Föld. Tudósok (mint például az amerikai *Carl Shagan* professzor) megállapították, hogy a veszélyesen félrebillent környezeti egyensúly mellett akár néhány ilyen atomtöltet robbanása is előidézhethetné a totális kataklizmát. Nyilvánvalóan ezért tesz meg mindent napjainkban az Egyesült Államok diplomáciája, hogy például Észak-Korea is állítsa le „magát”. De vegyük tekintetbe azt is, hogy jelenleg már olyan „jósomszédoknak” is vannak atomfegyvereik, mint például India és Pakisztán. Valamint azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy egy katasztrófához nem feltétlenül szükséges a szándékoság. Például 1960. októberében a bajkonúri Kozmorómon is egy téves gombnyomás eredményezte azt a hatalmas robbanást, amelynek nyomai még óriási magasságból is megfigyelhetők voltak, s az amerikaiak meg is figyelték. (Az első kísérleti orosz ballisztikus rakéta első lépcsője helyett véletlenül a másodikat gyújtották be.) Tehát, egy apró hiba, egy apró tévedés is elegendő, s akkor...

(Jelen sorok írója atomrakéták, „buffok” tövében kapta katonai alapkiképzését, de akkor nem érzett semmiféle félelmet, még a közvetlen közelükben sem. Most azonban, hogy a Szent Korona jelez a „Szent Bertalan”-képpel, az nagy valószínűség szerint be is fog következni. (A nevezett képen nem Szent Bertalan volt látható!))

Ekkor fel kellett tegyem magamnak a kérdést: Mi vigasztalása lehet még az emberiségnek?

A „vigasztalás” illetve „vigasztaló” szó tovább segített. (Esetleg ismét a Szent Korona terelte volna figyelmemet ilyen irányba?) Felütöttem János evangéliumát, s ott ezeket olvastam:

„Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyosságot.” (15.26)

„De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezőket megjeleníteni néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyéből vesz, és megjeleníti néktek.” (16.13-14)

Az eddigi körülményekből ítélve az a megérzésem, hogy a Vigasztaló már régen itt van közöttünk, s nem más, mint maga a Szent Korona! Mert ki tudhatja a jövőt,

és ki tudja „megjeleníteni a bekövetkezendőket”? Márpedig a Szent Korona megjeleníti, s ezzel igazolja mind Urunk, mind pedig János Jelenések Könyve szavait!

De a koronakészítők tudhatták-e a jövőt?

Egészen biztosan nem tudták, de mégis jelezték a Szent Koronán. Ezt csak égi, isteni utasítás alapján tudták befogalmazni a Korona jelképrendszerébe, ez viszont kényszerűen azt jelenti, hogy a Koronát nem földi ember tervezte, bár földi emberek készítették el. De hol tervezhették a Koronát? Esetleg a Szűz csillagképben? Ha viszont mégis, mégiscsak igaz, hogy Ő az igazi Vigasztaló (számomra mindenképpen!), akkor ez azt jelenti, hogy Urunk távozása után nagyon hamar teljesítette az ígéretét, csak erről eddig nem tudtunk. Ezzel az ígérettel illetve teljesítéssel lenne kapcsolatos a kijelzett 136- vagy 137-es évszám? Vagy mindezt csak álmodtam volna? A választ olvasóimra bízom.

Mindazonáltal prófétikus kijelentésre ragadtatom magam: Az eddigiek alapján úgy érzem, hogy a Szent Korona nemcsak a magyar nép, de az egész emberiség Vigasztalójául küldetett el! Ha valóban így lenne, az emberiség ezt fel tudná ismerni? A választ ismétcsak olvasóimra bízom.

II.

Berobbant világkép

Már az eddigiekben is meggyőződhattünk róla, hogy a Szent Korona készítői másféle világkép alapján gondolkodtak, mint mi: az eredeti és tiszta keresztény világkép szerint. Hogy ez valóban keresztény világkép volt, azt önmagában a Korona ferdekeresztje is jelzi. Ennek helyén soha nem állt másféle szimbólum. Ha más kereszt, vagy más jelkép állt volna ott valaha is, az már régen félrevezetett volna bennünket, s akkor nem juthattunk volna el a csillagászati precesszió meglátásáig.

Mi történt ezzel az eredeti keresztény világképpel?

Ezer évvel ezelőtt tüzzel-vassal és ármánnyal berobbantották! Azóta pedig itt ücsörgünk fázva-dideregve a romokon, amit azóta is megmentő hitnek mondanak nekünk. Ezen berobbant(ott) világképünk miatt nem értjük már, mit jelez számunkra a Korona, azt pedig még kevésbé halljuk, hogy mit mond. Mert a Korona nemcsak jelez, beszél is! Az Égiek nyelvén beszél, de mi hiába beszéljük még mindig az égi nyelvet, a Korona szavait már ennek ellenére sem értjük. A berobbant(ott) világkép miatt nem értjük.

Olyan ez, mint amikor két különböző üzemmódban dolgozó komputert párbeszédre akarnánk készíteni: mindkettő azonnal kiírja: Error! Ez az angol szó, szó szerint hibát jelent, de gyakorlatilag mindkét komputer ezt akarja mondani: Nem tudom, nem értem, a közölt információ számomra ismeretlen, nem tudok mit kezdeni vele!

Ha értenék a koronakészítők világképét, sokkal könnyebb lenne a dolgunk. Azonban ne essünk tévedésbe, a Korona mélyebb titkait még ekkor is csak úgy tudhatnánk meg, ha ő ezt elárulná nekünk. Úgy tűnik, ezt modernkori világképünk ellenére is megteszi, s más kérdés, hogy képesek vagyunk-e megérteni, belátni, elhinni. Ha azonban „tárgyilagosan” közelítünk Hozzá, nem árul el semmit, mert Őt tárgynak tekinteni nemcsak hiba, de egyenesen felségsértés is. Ezért van, hogy évszázadok óta folyó viták és találgatások ellenére sem fedi fel titkait. Sem „tárgyilagosa” (materialista) embereknek, sem római hitű hívőknek. A Szent Korona kereszténysége nem római kereszténység!

A Korona azonban mégis tesz velünk valamit, még a „tárgyilagossal” is: nem hagy nyugodni bennünket! Állandóan arra ösztönöz, sőt kényszerít, hogy vonzódjunk felé. Valahogy húz, akár egy mágnes. Hogy ezt milyen különleges mágneses hatással teszi, talán nem is ránk tartozik, talán meg sem értenék. (A kutató orvos-csoport sem tudta pontosan meghatározni vizsgálati eredményeit.)

Ha megtudhatnánk ezen különleges hatások lényegét, talán úgy volnánk vele, mint a mélytengeri hal a levegővel. Az ilyen hálnak is hiába próbálnánk elmagyarázni, hogy a víz felett levegő van, a levegőréteg fölött pedig világűr. Ha azt sem tudjuk észrevenni, hogy a Korona kereszténysége másféle kereszténység, mint a

mai, hogyan tudnánk megérteni az Ég (nem kozmosz!) titkait? Vajon el tudnánk-e gondolni, hogy például a Dukász-kép lemeze esetleg nem véletlenül nyúlik túl a keretén, s miért nyúlik bele az alatta levő nagy drágakő kömezőjébe? Mivel pedig ezt sehogyan sem értjük, ki is találtunk rá egy magyarázatot: utólag szerelték oda. Mindeközben pedig figyelmen kívül hagyunk olyan tényezőket, hogy 1000 után, már a római kereszténység ideje alatt oda bizánci uralkodó képet aligha szerelhetett fel bárki is, 1000 előtt pedig, amikor Magyarország meg Európa elsőszámú nagyhatalma volt, görög császár képét ki és miért szerelte volna oda.

Beomlott, berobbant világképünk ezt eredményezi!

Egészen pontosan is azt, hogy e világkép elveszi látásunkat és már azt sem látjuk, ami pedig ott van a szemünk előtt, illetve mást látunk helyette. Ez még bocsánatos „bűn” lenne, de ezt igyekszünk elhíttetni másokkal is. No, igaz, ami igaz, már nem tűzzel-vassal, mint ezer évvel ezelőtt, hanem „tárgyilagossággal”. „Tárgyilagosan” igyekszünk írni a Szent Koronáról, hiszen ami „tárgyilagós”, az igaz is. Tévedés nem lehet! Beomlott világképünk miatt nem lehet...

Ezen világképünk eredményezi aztán azt is, hogy jelenleg egyetlen olyan magyar „állampolgár” van, akit minden „állampolgári” jogtól megfosztottak: a Szent Korona! Mert ha például a „történelmi egyházak” képviselőit alanyi jogon megilleti egy mandátum a Törvényhozásban, a Szent Koronát miért nem illeti meg? Az egész Parlament az Államcímér, így nemcsak a címerpajzs, de egyben a Szent Korona hatálya alatt ülésezik, hozza törvényeit, de a Legfelső Törvényhozó (nem törvényalkotó!) nem delegálhat egyetlen képviselőt sem a Törvényhozásba! Nem furcsa, fonák, bizzar ez a helyzet egy kisé?

A továbbiakban tovább próbáljuk boncolgatni a Szent Korona titkait, üzeneteit. Nem a kizárólagosság igényével! Ezt nem is tehetné senki, hiszen senki sem lehet biztos benne, hogy beomlott-berobbantott világképünk hatásai a legjobb szándék ellenére is nem vezetnek-e félre. Amit tehetünk, az csak annyi, hogy megpróbáljuk függetleníteni magunkat e világképtől, s úgy szemlélni a Szent Koronát. Ehhez nem kis bátorság szükségeltetik, de ezer év után talán már éppen ideje megtennünk. A dél-amerikai indiánok az ötszázadik évfordulón így kiáltottak: „Ötszáz év elég volt!” Mi nem kiálthatnánk: „Ezer év elég volt!”?

Kik készítették a Szent Koronát és mikor?

A legtöbb ember elsősorban erre a kérdésre szeretne választ kapni. Ez természetesen nagyon fontos kérdés, de a koronakészítőknek mégsem az volt a legfontosabb szempont, hogy ezt kifejezetten jelezzék. Ebből következik, hogy készítettőjének sem az volt a célja, hogy ókori uralkodók és hadvezérek módjára megörökíttesse saját nevét és tetteit. Ha a készítettőt ilyen gondolatok vezéreltek volna, biztosak lehetünk benne, hogy neve és valamilyen hozzá kapcsolódó évszám tisztán és félreérthetetlenül olvasható lenne a Szent Koronán. Valahogyan úgy, mint népművészeti alkotások nagy részén is ott áll, hogy például ki faragta és mikor, vagy kinek a tulajdona.

A Szent Koronán ilyen jelzés nem látható, s ebből máris két fontos következtetés vonható le. Először is az, hogy a készítettője akármilyen hatalmasság volt is, nem jelezte nevét a Koronán, s azt még kevésbé, hogy a Korona az ő tulajdona lenne. Ha ilyesmit jeleztenni akart volna, azt ma legalább olyan egyértelműen olvashatnánk, mint például Urunk, vagy Szent Péter nevét. A másik ilyen következtetés, hogy a készítettő pontosan tudta, a Szent Korona elkészülte pillanatában megszületik, ugyanolyan élő Személlyé válik, akár az ember, mert Isten Lelke beleköltözik, s egy élő Személyiséget nem tekinthet hirdetőoszlopnak, mint amilyen élő hirdetőoszlopok például a tetovált emberek, de azok is, akik mindenféle feliratú „tisörtöket” viselnek.

A Korona kormeghatározása szempontjából azonban mégiscsak van egy bizonyos összefüggés a „ruházat” és a Korona jelképrendszere között.

Ha például egy matyó népviseletbe öltözött embert látunk, azonnal tudjuk, hogy az illető matyó, s valószínűleg Mezőkövesdről vagy környékéről való. Ruházata, ruházatának jelképei minden kétségét eloszlatnak. Mind a ruházat, mind pedig a fejdísz (legyen az kendő vagy kalap) árulkodik viselője kilétéről a népviseletek ismerője számára. A Szent Korona készítettője és készítői kilétére is csak a Koronán látható jelképek alapján tudunk következtetni. Ha pedig megtudjuk, hogy kik voltak a készítők, akkor már a készítés idejét is be tudjuk határolni, legalább is valamennyire. Azért csak valamennyire, mert a készítés minden bizonnyal éveket, de az is lehet, hogy évtizedeket vett igénybe.

Erre vonatkozólag vegyünk tekintetbe néhány szempontot.

Először azt, hogy a jövőt csak Isten tudja. Az ember a jövőből csak annyit tudhat meg, amennyit megtudni Isten megenged neki, mint például Jánosnak a Jelenések Könyvében. Azt azonban az ember még ekkor sem tudhatja meg, hogy majd mi mikor fog bekövetkezni. Márpedig a Szent Korona nemcsak a múltat jelzi, a jövőt is. Ha pedig jelzi, akkor az Isten a készítettőjének és a készítőknak ugyanúgy megengedte meglátni a jövőt, mint Jánosnak. Ez azt jelenti, hogy a Szent Korona isteni instrukciók alapján készült!

A Koronát azonban mindenképpen emberi kéz készítette, s így tekintetbe kell vegyünk rengeteg, készítéssel összefüggő technológiai folyamatot is, ezek minden velejárójával együtt. Vegyük csak példaként a Dukász-képet, amely „mellesleg” sohasem Dukász Mihály görög császárt ábrázolta.

Ez a kép annyira művészi, annyira gazdagon díszített, olyan igényes kivitelű, hogy művészi színvonala semmivel sem marad el egy Leonardo- vagy Michelangelo-festmény színvonala mögött. Márpedig mindkét művésznek hány meg hány tanulmányrajzot kellett készítenie addig egy-egy világhírű festményéhez vagy freskójához, amíg az első ecsetvonást megtehetette. Ráadásul számukra óriási felületek álltak rendelkezésre a képhez (például a Szent Péter bázilikában), míg a koronakészítőknek majdhogyan mikroszkóppal kellett dolgozniuk. (Talán volt is nekik.) És nemcsak festéssel, zománcsal is!

De bármennyire hasonlítható is a koronakészítők művészi és szakmai tudása a

Leonardoéhoz vagy Michelangelóéhoz, bizonyára megtörténhetett, hogy egy-egy zománckép a kiégetés valamelyik fázisában (talán éppen a legutolsóban) megsérült, megrepedezett, s ilyenkor talán az egész képet újra kellett kezdeni. Szerintem a készítésnél nem az volt a döntő szempont (mint manapság), hogy mikorra készül el, hogy kicsit előbb vagy később, hanem az, hogy abszolút hibátlan és tökéletes legyen. Mert az bizonyára könnyen belátható, hogy az Istenő számára készülő Koronán a legapróbb hiba sem lehetett. (Ha ma a Koronán kétségtelenül meghibásodások, kontárkodások láthatók, akkor az egészen biztosan nem a készítőktől származik.)

Ilyen és hasonló technológiai okok miatt szerintem a Korona készítési ideje még akkor sem képzelhető el egyetlen év alatt, ha légiónyi művész és egyéb szakember dolgozott rajta éjt nappallá téve. Minimálisan is évek kellettek hozzá, de inkább évtizedek. Ha azt is tekintetbe vesszük, hogy bizonyára a legkülönbözőbb speciális szerszámokat és készülékeket is kellett gyártani a készítéséhez, akkor talán inkább évtizedekre tehetjük az elkészülés idejét, mint évekre.

Az előző részben megállapítottuk, hogy a csillagászati precesszió segítségével a koronakészítők a Kr. utáni 136-os vagy 137-es évszámot jelezték a Korona homlokzatán. Ez bizonyára rendkívül fontos évszám valamiért, ha már a homlokzaton jelezték, de az előbb taglalt technológiai okok miatt ez nem lehet a Korona készítésének évszáma. Ezt kizárja az is, hogy a Koronán már nevével is dicsfénykoszorúval ábrázolták a négy mártírszentet. Mivel közülük a legutolsó Kr. u. 305-ben halt vértanúhalált – mint *Szigeti István* aacheni plébános írja *A Szent Korona titka* című könyve 30. oldalán –, így a Korona semmi esetre sem készülhetett Kr. u. 305. előtt.

Ilyen tekintetben sok koronakutató a három hátsó vitatott képet „kormeghatározó jellegű” képnek tekinti, hiszen Dukász Mihály és Konstantin császár történelmi személyek voltak, de ugyanígy történelmi személy volt a mindössze három évig, 1074-1077 között uralkodott I. Géza királyunk is. Ebből aztán azt a következtetést vonják le, hogy a Korona legkorábban is csak az első Géza királyunk uralkodása után készülhetett, tehát István király fejét sem érinthette.

Ilyen következtetések által aztán teljesen vakvágányra került az egész koronakutatás. És azért is, mert beomlott világképünk miatt már a logikus következtetésektől is mintha eleve visszariadnánk. Mert ha a Szent Korona 1000 után, már a római kereszténység „felvétele” után készült volna, akkor hogyan és miért ábrázoltak volna rajta görög császárokat? Ha pedig 1000 előtt készült, például amikor Magyarországon még Európa elsőszámú katonai hatalma volt, ugyan miért ábrázoltak volna rajta görög császárokat? De ha a készítettő például Atilla királyunk volt, ő is ugyan miért ábrázoltatott volna rajta idegen uralkodókat? Bárki volt is a készítettő, ha saját magát nem ábrázoltatta, mert a Szent Koronát nem ilyen célból készíttette, akkor elképzelhető-e, hogy más történelmi uralkodót ábrázoltatott? Egyébként pedig: A KON-képen nem Konstantin, a Dukász-képen nem Dukász Mihály, a Geobitász-képen pedig nem I. Géza királyunk látható! Hogy kik láthatók valójában, arra

majd a későbbiekben térek rá, de addig még sok más dolgot tisztáznunk kell.

Határoljuk be más módon is a készítés helyét és idejét.

A Szent Korona azon Istennő számára készült, Aki az alsó Pantokrátor-kép alatt a térhatású (kettős) ábrázoláson látható. Mivel azonban a római vallásban ugyanúgy ismeretlen a női istenség, akárcsak a zsidó vallásban (ezen kereszténység neve nem véletlenül judeo-krisztianizmus), így a Szent Korona nem készülhetett olyan területen, ahol már ez a judeo-kereszténység volt a hivatalos államvallás. Tehát sem Rómában, sem Bizáncban, illetve ezek befolyási övezetében. Ilyen tekintetben egyedül a Kárpát-medence jöhet számításba, de a Kárpát-medence is csak 1000-ig. Mivel a koronapántok díszítőmotívumai egyértelműen a hun díszítőművészet formajegyeit viselik magukon, így elképzelhető, hogy a Korona esetleg a Kárpát-medencétől keletre készült, de például a pártaelemek fodrozó díszítései viszont a kárpát-medencei hun művészetre utalnak, tehát nem jelenthetjük ki, hogy a Korona biztosan a Kárpát-medencétől keletre készült.

A mit egyelőre nyugodtan megállapíthatunk, az az, hogy a Szent Korona 305 és 1000 között készült és olyan területen, ahol nem a római vallás volt az államvallás. A további behatárolásokat azonban már a Korona jelképrendszere alapján kell végezzük, nem történelmi szempontok alapján. A Korona készítettőjének nevét és a készítőket illetően akár már most is ide tudnám írni, akár egyetlen mondatban is, de ezt nem azért nem teszem, hogy mókoljak, hogy tovább, csigázzam olvasóim idegeit, hogy még tovább is írhassek valamit, hogy teljen a papír... Nem ezért! Egyedül azért, mert részletes indoklás és részletes magyarázatok nélkül semmit sem szeretek kijelenteni, az ilyesmit felelőtlenségnek tartom.

A Királynő madara

Már szóltam róla, hogy a Szent Korona „madárkorona”, MADAR Korona, a MADAROK Koronája, de ezt eddig csak logikailag igazoltam. Az alábbiakban ezt vizuálisan is igazolom, mert az indoklást így tekintem teljesnek, „kereknek”. Ezt olyan bizonyítékokkal: ókori ábrázolásokkal kívánom bizonyítani, amelyek eredetiségéhez és hitelességéhez kétség aligha férhet.

Ebből a célból rögtön be is mutatok itt egy olyan óegyiptomi ábrázolást, amelyiken nem akárki látható.

A kép minden részlete beszél. Akár a Szent Korona minden apró részlete is! Égi nyelven beszél, tehát ne csodálkozzunk rajta, hogy mi ezt történetesen értjük. Ezen az ábrázoláson – mint a madárkorona jelzi – nem közönséges nő látható, de korona gyanánt nem is közönséges madár, bár első látásra döggkeselyűnek tűnik. De melyik közönséges döggkeselyű tarthat karmában ugyanolyan életszimbólumot (kört és egyenest), mint amelyet Isten nyújt Gudea király felé az *Ébredés 20. száma* címdalán látható sumér ábrázoláson? (Mivel ez az életszimbólum mind a sumér, mind pedig az óegyiptomi ábrázoláson ugyanaz, ez már eleve jelzi, hogy a sumér és óegyiptomi kultúra valójában egy és ugyanazon töről fakad. Még annak ellenére is, hogy a két kultúra formajegyei, stílusvonásai többnyire eltérők.)

5. Kép: A királynő és madara.

Ez a madár, amelyik csak látszólag dögkeselyű, szárnyaival öleli az ábrázolt nő fejét. Ugyanigy a Szent Korona is átöleli szárnyaival (csüngők) a király fejét koronázáskor. Ezzel jelzi, hogy akinek fejét öleli, az a „madaré”, a Magyaré, Magyar (Magor) Napistené, illetve az Ő női princípiumaé, Boldogasszony anyánké, az Ég Királynőjéé, az Ő királyuk. Ő általuk pedig a magyar nép királya. Óriási tévedés tehát azt gondolni, hogy a király fejét érintő Szent Korona ezáltal a királyé lesz, pontosan fordítva van: a király lesz a Koronáé! Ezért állt a király személye rangban és hatalomban is mindig a Szent Korona alatt, sohasem volt egyenrangú a Szent Koronával. A király ezért nem tehetette fejére a Szent Koronát közönséges királyi koronaként. Ezért voltak saját koronái, mint például házikorona, vagy halála után a halotti korona. Ezek az ő tulajdonai voltak, de a Szent Korona nem!

Most próbáljunk az ókori gondolkodás szerint gondolkodni, hogy megérthessük, az óegyiptomi ábrázoláson miért ábrázoltak koronaként éppen egy dögkeselyűt, az afrikai szavannák „köztisztasági alkalmazottját”. Egyszerűen azért, mert a keselyű nem valóságosan van jelen koronaként, hanem a nevével! Ennek megértése érdekében azonban itt is segítségül kell hívjuk az égi nyelvet.

A keselyű az égi nyelvben a karvaly. Ha mármost s „kar(v)aly” szóban a magánhangzókat felcseréljük magánhangzó-párjaikkal, tehát az a-t az u-val, akkor a „kur(v)uly” vagy „kuruly” szóalakot kapjuk. Így az ábrázolás már azonnal jelzi, hogy itt szó sincs valódi értelemben vett dögkeselyűről, ez a dögevő madár csak madár természetével és nevével van jelen. Akinek fejét pedig a Királyi Madár öleli, az a király. Mivel azonban itt nem férfi, hanem nő látható, királynő.

Szakítsuk meg itt most az óegyiptomi ábrázolás elemzését és tegyük fel rögtön a kérdést: melyik lehet ez a Királyi Madár valójában?

Hogy nem a dögkeselyű, az biztos. De itt mégis Királyi Madárról van szó, akkor csak nyilvánvaló, hogy az ilyen madárnak koronát kell hordania a fején. Hordja is! Menjünk csak el Tatabányára és a saját szemünkkel is győződjünk meg róla. De ha az ott, a hegyoldalban látható hatalmas madár valóban Királyi Madár, már igazán nem csodálkozhatunk rajta, hogy ott repült a Nagy Király zászlóin. Ebből már itt, már most következtethetünk rá, hogy kik voltak a Szent Korona készítői és ki volt

a készítettő.

Térjünk vissza az előbbi óegyiptomi ábrázoláshoz.

Na tehát a Királyi Madár öleli egy nő fejét, az a nő királynő. De milyen királynő? Figyeljük először is a szemét! Szemvágása és szemöldöke együttesen feltűnően az úgynevezett Hórusz-jelet idézi: az R-t. Ejtsük ki most ezt az R-t mögé „ragasztott” a-val: Ra (franciásan Ré). Márpedig Ra köztudottan a Napisten neve. Azonban a Hórusz R-jét kiejthetjük eléje tett U-val is, és ekkor az ŪR szót kapjuk. És Ra Napisten vajon nem Ūr-e? Mivel azonban itt egy nő látható, így nyilvánvaló, hogy Ūr helyett Ūnőt kell mondanunk, Ra helyett pedig „Ra-ni”-t („rányit”), Ra Napisten nőjét, nejét, feleségét, Rénét. Nem véletlen, hogy a nyugat-európai nyelvekkel ellentétben a magyar nyelvben a feleséget házasságkötés után férje teljes nevével, s a név után csatolt „-né”-vel írják hagyományosan, tehát XY-né, valaki nője, neje, felesége. A nyugat-európai nyelvekben ezzel szemben a férjezett asszony neve úgy alakul, hogy abból sem látásra, sem hallásra nem állapítható meg egyértelműen, hogy hajadonról van-e szó, vagy férjezett asszonyról. Ilyen kétségeket a magyar nyelv „-né” szóvégződése nem hagy, de ugyanígy nem hagy az óegyiptomi ábrázolás sem.

A képen tehát Ra Napisten nője, neje látható: az Ég Királynője. És vajon ki más lehet Ő, mint az Istennő, Boldogasszony anyánk? Figyelem, ne tévesszük Őt össze Szűz Máriával, hiszen Szűz Mária nem volt istennő! Történelmi személy, hús-vér nő volt, a pártus-hun királyi család sarja, mint ezt Badiny Jós professzor bizonyította.

Az óegyiptomi írnok is arra gondolt, hogy Boldogasszony anyánk asszonyi minőségét is jelezze, s ezért látható kendő a fején. Azonban az Istennő vállát fogja valaki, márpedig férjezett asszony vállát csak a törvényes férje foghatja. Ebből már azt is kitalálhatjuk, ki fogja vállát, kinek kezei láthatók az ábrázoláson.

Az ókori írnok, a képet készítő művész azonban – ókori szokás szerint – többször is jelzi az ábrázoláson ugyanazt az értelmet, nehogy valami félreértés essék. A Királynő homloka előtt egy olyan jel látható, ami egy hosszúkás kisszékre hasonlít.

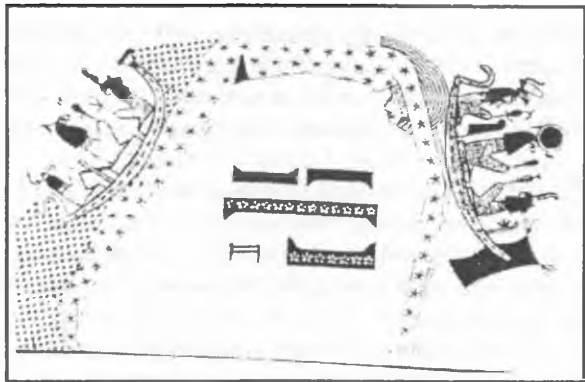
Mi lehet ez a „hosszúkás kisszék”?

Erre a magyarázatot egy másik óegyiptomi ábrázoláson találjuk, amelyet itt szintén bemutatok.

Ez a bemutatott kép feltűnően hasonlít az óegyiptomi világképre, amelynek ábrázolását *Az ébredés küszöbén I. részében (Ébredés 16. szám, 8 old.)* már bemutatam, de mégsem ugyanaz. Azonban itt is az Ég Királynője látható félkörívben hajló testtel, s e félkörívet jelzi stilizált formában a „hosszúkás kisszék”, mint ez a kép közepén látható. Kétszer is. Egyszer írásjelként (fölül), alatta pedig „népművészeti motívumként”. Tehát úgy, hogy a „hosszúkás kisszéket” csillagokkal díszítették. Ugyanígy csillagok borítják a Királynő testét is, tehát nem lehet kétséges, hogy a kép középpontjában ábrázolt jelek a Királynőre vonatkoznak, Őt jelölik.

Az óegyiptomi világkép magyarázatánál már szoltam róla, hogy az óegyiptomi ember eszével kell gondolkodjunk, ha az ábrázolást helyesen akarjuk értelmezni.

Bár a csillagok látszólag a Királynő testén vannak, de csak a mi, felszínes gondolkodásunk számára. Ezek a csillagok: napok valójában a Királynő testében vannak. Ha feltekintünk a csillagos égboltra, úgy látjuk, mintha a csillagok az „ég kárpitjára” lennének felragasztva, de valójában az égben vannak, az univerzumban. Így is mondhatjuk: az ég tengerében, ahol a betyárnóta szerint a Holdvilág fürdik: a tengerben, sumérosan „dingir”-ben.

6. Kép: Az Ég Királynője és bárkája.

A csillagok vagy napok tehát az Ég Királynője testében vannak, Ő szüli őket. Saját Napunkat is Ő szülte, hiszen a Nap is csillag. Ezt a szülést az írrok ábrázolta is a képen. A Királynő mögött, mintegy ágyékából kiindulón, hatalmas vérfolyam látható, ezt jelképezi a rengeteg apró pont. Ettől a szülés közben kiömlő vértől bíborvörös a hajnal. Jegyezzük meg jól ezt az ábrázolást, mert ezáltal érthetjük majd meg a Szent Korona KON- és Dukász-képe feliratainak valódi értelmét, s akkor majd az ott ábrázolt személyeket nem fogjuk összetéveszteni többé a „bíborbanszületett” bizánci császárokkal.

A Királynő mögött egy bárka látható, amely az ég tengerében (Királynő teste) felfelé úszik. Ez ugyanaz a bárka, amelynek stilizált jele az ábrázoláson középen, a nagyobbik „hosszúkás kisszék” fölött látható írásjelként, alatta pedig „népművészeti motívumként”. Ezt a jelet, ezt a bárkát a sumérok holdsarló alakjában ábrázolták (már volt szó korábban Inanna égi bárkájáról a sumért Szent Korona kapcsán), s ez az égi bárka látható fekvő holdsarló alakjában a Szent Korona felső Pantokrátor-képén az Atya mellett. Ott is csillagok között úszik (a sarlón öt pont van: a már megszületett csillagok), de csillagok láthatók a bárka belsejében is (négy pont: a majdan megszülető csillagok).

Az ábrázoláson az Égi Bárkában ül Hórusz, a megszületett Isteni Gyermeke, a Napisten Fia, fején napkoronggal. Ő ugyanúgy csillag, mint a többi is, de mivel Ő saját megszületett Napunk, Vezérlő Csillagunk, ezért Őt életnagyságban ábrázolta a művész, míg a többi csillagot csak jelölte. (Már itt felhívom rá olvasóim figyelmét, hogy Vezérlő Csillagunkat majd a Dukász-képen is látni fogjuk, akit eddig sikeresen összetévesztettünk egy hús-vér vezérrel, egy „bizánci fűherrel”.)

A Hórusz fején látható napkorongot ötvözték a kobra kígyó jelével.

Ez nem véletlen, s a kígyó itt ugyanúgy csak nevével van jelen az ábrázoláson, mint a keselyű is az előzőn. Ez az úgynevezett Ureus-kígyó, s a kígyót óegyiptomi

ábrázolásokon ezért transliterálják az ÚR hangértékkel, mint ezt **Baráth Tibor** professzornál is olvashatjuk (*A magyar népek őstörténete*). Mármost, ha a kigyó UR hangértékét összeolvassuk a napkorong NAP hangértékével, akkor NAP + UR = NAPUR eredményt kapunk, a Napisten nevét. Aki tehát a bárkában ülve látható, az a Napisten Fia: Hórusz. Később Ő ölt testet Urunk, az Úr Jézus alakjában.

A mikor a bárka a Napisten Fiával már lefelé halad, az Alvilág felé, orrára már egy fekete lobogó van akasztva, s az Isteni Gyermekek fején látható napkorong is kezd elsötétülni (napnyugta). Urunk halála pillanatában is elsötétült a Nap, de ha nem tudjuk, hogy Ő a Napisten emberi testet öltött Fia volt, nem is értjük meg, hogy miért.

„Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilenc órakorig. És elhomályosodék a nap, és a templom kárpitja középen ketté hasada.” (Lukács 23.44-45.).

(A szövegben szereplő hat óra déli tizenkettőt jelent, mert a nap óráit napkeltétől számították. Mivel pedig Urunk déli tizenkettőkor halt meg, ezért nem temetnek a keresztényeknél ebben az időpontban.)

Az előző óegyiptomi ábrázoláson a Királynő homloka előtt látható „hosszúkás kisszék” tehát igazolja eddigi következtetéseinket. Hogy azonban a római kereszténység mennyire az eredeti kereszténység átvett és eltorzított formája, s hogy ennek ellenére az eredeti remanenciái még a római kereszténységben is mennyire nyilvánvalók, ezt szemléltetendő bemutatok itt egy olyan bizáncias (orosz) ikont is, amelyen ez jól látható.

7. Kép: Szűz Mária a Gyermekekkel.

A képen Szűz Mária látható a Gyermekekkel. A feliratok semmi kétséget sem hagynak felőle. Szűz Máriát az MP OY betűk jelzik, míg Urunkat az ICXC görög rövidítés, mint a Szent Koronán is.

Azonban ezen az ikonon van két furcsa dolog!

Az egyik az, hogy Szűz Mária fején (kendőjén) az isteni rangot jelképező sumér nyolcsugarú csillag látható, egyértelműen jelezve, hogy aki Szűz Mária másik vállán nyugszik, az isteni Személy. Ez tökéletesen igaz! Ezzel azonban az ikon készítője (bizonyára egyházi utasításra) már azt sugallja, hogy Szűz Mária azonos istenség Urunkkal. Ez az ikon

már nyilvánvalóan azután készült, hogy a római kereszténység kénytelen volt belátni a női istenség eltörölhetetlenségét, de „cselhez” folyamodott és Boldogasszony anyánk helyébe behelyettesítette Szűz Mária alakját. Az ilyesmire szokták mondani, hogy „*Amit a kereszténység nem tudott elpusztítani, azt megáldotta és bekebelezte.*”.

A másik furcsa dolog, az a hosszúkás kisszékszerű jel, amely az OY jelzésen keresztülhúzva látható Szűz Mária nevében. Az eddigiek után ez a jel már nem szorul magyarázatra. Csak annyi a lényeg, hogy az ikon készítője mind sumér, mind pedig óegyiptomi jelekkel hangsúlyozni akarta Szűz Mária isteni rangját. Valamiért!

Térjünk vissza ismét a keselyűs óegyiptomi ábrázoláshoz.

Az írrok nem elégedett meg annyival, hogy a karvaly nevével jelezze: ez itt egy „kurulynő” = királynő, pontosította is, hogy kit ábrázolt. Figyeljük csak a Királynő nyaka körül körbefutó palástot vagy gallért is! Első ránézésre is feltűnik, hogy ez a palást vagy gallér ugyanolyan sugaras díszítésű, mint amilyen sugaras elrendezésű a Szent Koronához tartozó koronázási palást ábráinak helyzete. De miért csodálkozunk e sugaras elrendezésen, hiszen a képen Ra Napisten „nővére”, nője, neje, felesége látható, Boldogasszony anyánk óegyiptomi ábrázolása. Ugyanígy a Napisten és nője-neje, Boldogasszony anyánk Szent Koronához készült a koronázási palást is! Mert azt azért bizonyára szükségtelen hangsúlyozni, hogy a királykoronázás koronázási palást nélkül elképzelhetetlen. De éppen ezért kell katolikus mesének tekintenünk azt a legendát, miszerint a koronázási palástot Gizella királyné készítette volna fia Imre herceg koronázási szertartásához a veszprémi apácákkal. Itt is ugyanaz a helyzet, mint az előbb: Amit a kereszténység nem tudott elpusztítani, azt megáldotta és bekebelezte. (Mellesleg nem vagyok meggyőződve arról, hogy Imre herceg valóban a Gizella királyné fia volt. Azért egy királynénak van akkora hatalma, hogy meg tudja akadályozni, fiát ne kínozzák halálra. A különös „vadkan” mégis őlt, akár később is, Zrinyi Miklós esetében.)

A Királynő vállait és mellét borító körkörös paláston az óegyiptomi írrok csak egyetlen körbefutó díszítést ábrázolt, pedig bizonyára több is volt rajta, de ezeket csak egyszerű vonalakkal jelezte. A szegélyen végigfutó díszítést azonban végig megrajzolta, kiemelte, tehát ezzel valami nagyon fontosat akart jelezni a kép szemlélőjének. És micsoda véletlen, ugyanez a csepp alakú jel szegélyezi a Szent Korona pántjain látható apostolképeket és magát az Atya Isten képét is!

Ezt a cseppalakú írásjelet az *Ébredés 20. száma 72. oldalán* már bemutattam a Labat-szótár segítségével. Ennek transliterációja a sumér írásokban a GIR hangalak. Számunkra azonban sokkal érthetőbb, ha ezt a G-IR-t vagy ÉG-IR-t Égúr, Égi Úr, vagy Ég Ura alakban ejtjük. Mivel azonban a képen nem férfi, hanem nő látható, így a körbefutó írásjelek értelemszerű értelme: Égi Őrmő, Égi Őrmő... Ugyanígy értelemmel olvasható a Szent Korona pántja képeit keretező díszítés is. Annyi különbséggel, hogy ott egy csepp alakú és vörös színű drágakő után mindig egy gyöngy következik: egy GIR-jel, egy gyöngy, de fordítva is lehet: egy gyöngy, egy GIR-jel... Folyamatosan.

Olvasóim most úgy gondolhatják, hogy ez az egyetlen óegyiptomi ábrázolás a véletlen műve is lehet, s egyetlen ilyen ábrázolás alapján nem vonhatunk le messzeszemenő következtetéseket. Ezért az alábbiakban lássunk további ilyen ábrázolásokat is.

Királynő hálóköntösben

Mivel az óegyiptomi világképet ugyanúgy az Ég Királynője, Boldogasszony anyánk dominálta, mint a Szent Korona készítettője és készítői világképét is, így az óegyiptomi művészeknek, írnokoknak erkölcsi kötelesség volt a Királynő, az Istennő ábrázolása, lehetőleg minden helyzetben, minden vonatkozásban. Ezért látható Ő annyszor papiruszokon, falfestményeken, kőbe vésett ábrázolásokon, a legkülönbözőbb helyzetekben és jelenetekben. Mivel a Szent Korona készítettője és készítői gondolkodásában is központi szerepe volt, ezért láthatjuk Őt a Korona több zománcképén is. Szám szerint három ilyen képen, de mivel ezek közül kettő, az úgynevezett két „arkangyalkép” valójában egyetlen háromdimenziós, térhatású kép, mint már szó volt róla, így csak két képen. (A másikról a későbbiekben lesz szó részletesen.)

Az óegyiptomi ábrázolásokon a Királynő ábrázolását mindig szöveggörnyezet kíséri, amelyekben szinte hemzseg a „hosszúkás kisszék” írásjel, így nyilvánvaló, hogy nemcsak rengetegszer ábrázolták Őt, de rengeteget is írtak Róla. Ezek a hieroglifákkal írott szövegek nem kevésbé fontosak számunkra, mint maguk a képi ábrázolások, hiszen tömérdek információt tartalmaznak Istennőnkkel, Boldogasszony anyánkkal kapcsolatban, s ezért a jövő magyar kutatóinak erkölcsi feladata lesz ezen hieroglifákkal írt szövegek magyar nyelv szerinti fölülvizsgálata és értelmezése.

Miért is van (lenne) erre szükség?

Nem másért, csak azért, mert a hieroglif szövegeket még ma is a francia *Champollion* nyomán próbálják megfejteni és értelmezni. Márpedig itt is – akár a sumér szövegekben – magyar nyelven írt szövegekről van szó (Baráth Tibor professzor ezt már a 60-as években észrevette), főleg a legrégebbi egyiptomi korokban, s elképzelhetjük, egy francia például hallás után a mai napig is hogyan írta le egy magyar szót. Ahogy sikerül! (Például a sapkát vagy kalapot *chapeau*-nak, de amit franciául sapónak kell mondani, mintha pestiesen zseb helyett zsabót mondanánk.) Bár nem az a feladatom, hogy a hieroglifákkal foglalkozzam, szemléltetendő az idegen tudósok által készített megfejtéseket, megemlítek itt néhány olyan átírást (transzliterációt), melyekből képet kaphatunk róla, hogy mennyire bízhatunk a megfejtésekben, átírásokban és értelmezésekben. A néhány példát *Mari Carmela Betró*, a pisai egyetem egyiptológusnője 1996-ban megjelent könyvéből veszem, amelynek címe: *Helige Zeichen, 580 ägyptische Hieroglyphen, das Land der Pharaonen im Spiegel seiner Schrift* = Szent jelek, 580 egyiptomi hieroglifa, a fáraók földje az egyiptomi írás(ok) tükrében, Gustav Lübbe Kiadó).

Az egyik ilyen jel(vény), amely elmaradhatatlan az isteni személyek (fáraók és

karizmatikus királyok) kezéből ezeken az ábrázolásokon: a fokos! Ezt mind írásjelként, mind pedig képies ábrázolásokon kizárólag függőleges helyzetben ábrázolták. Az ókorban a fokos olyan szimbólum volt, mint később a marsallbot. A marsall sem sapkarózsához emelt kézzel fejezi ki tisztelgését vagy üdvözlését, hanem marsallbotja felemelésével, de egyúttal rangját is jelzi ezzel a mozdulattal. (Itt csak mellékesen jegyzem meg, hogy például Göring marsall marsallbotja felemelésével tisztelt a győztes orosz tábornokok előtt, de azok az üdvözlést, amely a győztest feltétlenül megilleti, nem fogadták.) A marsallbotnak megfelelő fokost láthatjuk megannyiszor óegyiptomi ábrázolásokon istenségek, fáraók és isteni hatalmú karizmatikus királyok kezében, amellyel félreérthetetlenül jelzik isteni hatalmukat. Azt, hogy az ég fiai (akár a japán tennó is), hogy hatalmuk az égből származik, hogy magyarok. (Ezekben az időkben, mint már szóltam róla, magyar népről még mint olyanról nem beszélhetünk, csak magyarokról, s ezért kissé meglepetésszerű **Baráth Tibor** professzor könyvének címe: *A magyar népek őstörténete*. Ekkor még nemhogy magyar népek nem voltak, de egyetlen magyar nép sem, csak magyarok!)

A fokost tehát mindig fokosnak ábrázolták az óegyiptomiak, még írásjelként is. Sőt, nyelét még írásjelként is díszítették, amolyan faragásos, X-alakú díszítéssel. (Ezzel az X vagy András-kereszt alakú díszítéssel írásjelként még egy maja köszarkofág fedelén körbefutó írásjelek között is találkozni fogunk a későbbiekben.) Ezen fokos-jel transliterációja, betűs átírása az idegen tudósok szerint: ntr. A temető pedig, amelynek hieroglif jelében is szerepel a fokos: ntr-krt. De tegyük fel itt rögtön a kérdést: az óegyiptomiak beszélhettek-e úgy, hogy magánhangzókat egyáltalán nem használtak? Lehet-e magánhangzók nélkül beszélni? Márpedig a Champollion-féle átírások túlnyomó többsége csupa mássalhangzóból áll, akár csak jelen esetben is. Ha az egyiptológusok például ezt az „ntr”-t mégiscsak hangzósítani akarják valahogy, hogy valahogyan érthető legyen, akkor „neter”-nek hangzósítják. Az „ntr-krt”-ben szereplő „krt”-vel azonban még így sem boldogulnak, s így nagyvonalúan túllépnek a dolgon. Mivel mi történetesen a mai napig is az égi nyelven beszélünk, számunkra egy kissé könnyebb a helyzet. Nem nehéz meglátnunk, hogy a feltartott fokos a Nagyúr (Isten) jele, s hogy az a „ntr” vagy „neter” is ugyanezt a szót rejti. Az „ntr-krt” transliterációs átírásban sem nehéz felfedeznünk, hogy az a Nagyúr kertje, a temető. Sajnos, nem tudok róla, hogy az Akadémiáról bárki is felhívta volna Maria Carmela Betrót, hogy „Kedves Kollégina, a helyzet így és így néz ki ezzel a titokzatos ’ntr’-rel vagy ’ntr-krt’-tel...”.

Amikor aztán például egy ostor rajzát látjuk ilyen óegyiptomi írásokban vagy ábrázolásokon, akkor a német szakirodalomban alá is van írva: „osch” (kiejtve: os). Nem az, hogy ostor, csak annyi, hogy „osch”. Ezt persze nem róhatjuk fel olyan egyiptológusoknak, akik nem tudnak magyarul, de az Akadémia tudós munkatársai tudnak.

Ilyen óegyiptomi ábrázolásokon gyakran feltűnik egy törpe is, szétterpesztett lábakkal, akinek hímtagja a földig ér. (Talán már az óegyiptomiak is ismerték a helyzetet: Kis ember nagy bottal jár.) Ezen istenség neve a szakirodalomban: Besz. Ol-

vasóim fantáziájára bízom, hogy a nevét, a helyes átírást kitalálják (B...ó). Az óegyiptomiak ugyanúgy nem voltak „szívbijasok” szófordulataikban, mint vidéki parasztágunk még a mai napig sem. ha egymás közt beszélgetnek, ha „nadrágos ember” nem hallja. *Magyar Adorján*nak is ezért kellett eltitkolnia kilétét, amikor az erdélyi parasztok titkait fűrészte. Ennek érdekében még a mindenkori helyi tájszólást is megtanulta, hogy fel ne tűnjön, hogy meg ne sejtsenek róla semmit, mert akkor rögtön hallgatásba burkolóztak.

Sokszor látható az óegyiptomi írásjelek között két, áldásra vagy imádkozásra feltartott két kéz is. Olyan, mint amikor valaki kapitulál, megadja magát és feltartja kezeit. Ezen írásjelet az egyiptológusok a „kz” transliterációval írják át betűs írásra. Ha tudnának magyarul, már nem lenne nehéz kitalálniuk, hogy nem a kiejthetetlen „kz”, hanem „kéz” illetve „kezek”.

Amikor például egy derékszögben behajlított kar nyújt, ad valamit, mint például ilyen óegyiptomi ábrázolásokon egy kenyert, az akkori „csúcsos kenyeret” a tenyérben, akkor e jel átírása az egyiptológusok szerint „di” = adni. Már feleslegesnek tartom ide írni, hogy ez nem „di”, hanem helyes kiejtéssel: ad.

Úgy gondolom, szemléltetésként ez a néhány példa is elegendő ahhoz, hogy láthassuk, milyen feladatok várnak még a magyar kutatókra az egyiptológia területén is. És, azt is láthassuk, miért nem merülök bele az ábrázolások környezetében lévő szövegek elemzésébe, miért elemzem csak a tiszta képírásokat, magukat az ábrázolásokat, ahol olvasóim mindenféle egyiptológiai előképzettségek nélkül is követni tudják gondolatmeneteimet, értelmezéseimet. Néhány, képek melletti írásjelet a továbbiakban is csak akkor elemzek majd, ha ennek feltétlenül szükségét látom, mint amilyen például a „hosszúkás küsszék” írásjel is, Boldogasszony anyánk jele, vagy fordított alakjában a fekvő holdsarló stilizált ábrázolása, hiszen a Szent Korona felső Pantokrátor-képén is ez a fekvő helyzetű holdsarló látható. A sumérok is így ábrázolták, fekvő helyzetben, nem pedig török félhold formájában, mert nemcsak a holdsarlót akarták ábrázolni e jellel, hanem Inanna (az Istennő) égi barkáját is.

Boldogasszony anyánkat most egy igen egyszerű ruházatban, egy hálóköntösben vagy „otthonkában” mutatom be egy ilyen óegyiptomi ábrázolás segítségével.

8. Kép: A Királynő hálóköntösben.

A kép mellett, ahonnan ezt az ábrázolást kölcsönöztem, ez a német szöveg olvasható: „*Prinzessin Nofret mit Strirnreif und Perlenkragen*” = Nofretete hercegnő homlokkötő (hajkötő) „ráffal”, szalaggal és gyöngysoros díszítésű gallérral.

Nem tudom, olvasóim láttak-e már csepp alakú gyöngyöket, én eddig még nem. Ezért lepődtem meg egy kissé a könyv szerzőpárosa (!) éleslátásán, de lehet, hogy nekik van igazuk, s vannak csepp alakú gyöngyök is, csak én ilyesmikről nem tudtam. De akárhogy legyen is a dolog, én e csepp alakú drágaköveket, amelyek a gallért szegélyezik, akkor is GIR-jelnek tekintem, ha ezért kikiáltanak diltánsnak. Ezeket ugyanazon GIR-jeleknek tekintem, amelyek csepp alakú és vörös színű drágakövek formájában a Szent Korona apostolképeit és a felső Pantokrátor-képet szegélyezik.

A körbefutó, szegélyező drágakövek (GIR-jelek) értelme itt ugyanaz, mint a Szent Koronán: Ég Úrnője, Ég Úrnője... vagy: Égi Úrnő, Égi Úrnő...

De menjünk tovább!

A német szerzőpáros Nofretete hercegnőnek véli a képen ábrázolt nőt. Ezen is csodálkozni tudok. Mindenképpen csodálkozni tudok rajta, hogy a szerzőpáros miért vette magának a fáradságot, hogy ezt a képen látható nőt összehasonlítsa Nofretete legismertebb, világszerte ismert ábrázolásával. Az utóbbi, világhírű ábrázoláson (mellszobor) ugyanis az ott látható nő arcvonásai és a fejformája még csak nem is hasonlít az itt ábrázolt nő arcvonásaihoz és fejformájához. Az itt látható Királynő (és nem hercegnő!) arcvonásaiban és fejformájában még nincs egy szikra szemita (ősarab) sem, nem úgy, mint a későbbi, világhírű ábrázoláson. Ez a festmény még a legrégebbi dinasztikus időkből származik, amikor még sem az uralkodócsaládokban, sem az óegyiptomi népben nem volt semmiféle szemita keveredés.

Hogy a képen látható nő valóban a Királynő, (természetesen emberi modell alapján megfestve), azt a gallérján látható csepp alakú drágaköveken (GIR-jeleken) kívül hajkötője is jelzi. A hajkötőn elől három sumér nyolcágú csillag látható: Isten jele. De ugyanígy Isten jele a hármasszám is. E sumér csillagok ugyanúgy köralakú mezőben vannak, mint a Szent Koronán is a nyolcküllőjű kerék. A fekete-fehér másolat miatt itt nem látszik: a fehér sumér csillagok piros kör alakú mezőben láthatók a képen, a Nap vörös korongjában.

Az Istennő hálóköntöse vagy „otthonkája” fehér, s ugyanúgy fehér hajkötője alapszíne is a vörös napkorongokkal és fehér sumér csillagokkal. Fehérek a hálóköntös alatt látható vállpántok is, amelyek a derekán vannak összekötve. Ez ezen az ábrázoláson nem látható ugyan, de ezt is hamarosan látni fogjuk egy további képen. A csepp alakú drágakövek viszont, amellyel gallérját szegélyezik, a Szent Korona piros csepp alakú drágaköveivel szemben itt zöldek. (A legtöbb ilyen GIR-jelről már majdnem teljesen lekopott a zöld szín, hiszen nagyon régi festményről van szó, de a gallér bal szélén négy ilyen drágakő színe még teljes épségben látható.)

Az Istennő gallérján körkörös csikok, sávok láthatók. Az eredeti színes festményen számunkra igen furcsa és igen ismerős színekombináció látható: piros, fehér,

zöld és halványzöld csíkok váltakoznak. Már itt, ezekben az időkben, úgy i.e. 2000 körül, vagy még előbb. Ugyanezt a piros-fehér-zöld színekombinációt figyelhetjük meg később is fáraók és karizmatikus királyok környezetében, de ha elcsthú színes felvételen vagy a valóságban rátekinthetünk a Szent Korona alsó Pantokrátor-képére, Urunk trónusára, valamint a mellette látható életfákra, akkor is ez a színekombináció tűnik fel legelőször.

Összegezve a képen látottakat az a benyomásom, hogy az egykori művész az egyszerű ruházat ellenére is igyekezett kiemelni a legfontosabbakat: a galléron körbefutó GIR-jelekkel azt, hogy a képen az Ég Úrője látható. A hajkötője sumér csillagaival azt, hogy nem földi nőről van szó, hanem a Napisten női princípiumáról, „feleségéről”, Boldogasszony anyánkról. A feltűnő piros-fehér-zöld színekombinációkkal pedig... Mit is...

Olvasóiban most felmerül a kérdés, hogy a Szent Korona jelképrendszere akkor most a sumér vagy óegyiptomi kultúrához áll-e közelebb? Erre nagyon könnyű a válasz, hiszen a Szent Koronán az egyértelmű sumér és óegyiptomi jelképek mellett ázsiai hun díszítőmotívumok is láthatók: indák, állatábrázolások, madarak. De akkor ezek szerint a Szent Korona készítői a Korona motívumait úton-útfélen „kölcsonőzték” volna? Akárcsak a mi nyelvünk szavait is, nyelvtudományunk szerint? Amikor az Istennő számára isteni Koronát készítenek, akkor vajon megengedett-e, hogy lopott holmit, de mégcsak valamiféle ajándéktárgyat is építsenek belé, mint – sajnos – egyes koronakutatók a mai napig is gondolják? (Például, hogy a Korona keresztpántjai valamikor valami könyv fedelének díszé lett volna.) Vizsgáljuk tovább a Koronát és a vele összefüggésbe hozható régészeti leleteket, talán majd ezekre a kérdésekre is választ kaphatunk.

Ra nővére

Nem, ezt a fejezetcímet nem én találtam ki. Ezt **Baráth Tibor** professzor olvasta le arról az óegyiptomi ábrázolásról és szövegkörnyezetéből, amelyiket itt bemutatok könyvéből, *A magyar népek őstörténeté*-ből.

Mint említettem, a professzor már a 60-as években felfigyelt rá, hogy milyen fontos számunkra az óegyiptomi kultúra, s ugyanarra buzdította a magyarságot, mint **Körösi Csoma Sándor** is: „Keressetek, kutassatok...”. Ezt teszem most az itt bemutatott ábrázolás kapcsán is. Igyekszem minden részletét megfigyelni, értelmezni, s majd csak a képen látható nő baljában tartott jogarral foglalkozom később, mert az önmagában véve is egy külön fejezetet igényel. A jelek ugyanis számomra arra utalnak, hogy az itt ábrázolt jogart ábrázolták a Szent Koronán is, mégha nem is teljes egészében.

Ezen a bemutatott képen egy rendkívül szép és csinos nő látható. Úgy tűnik, majdnem meztelen, hogy ruházata hiányzik, csak madárkoronája, díszei és hatalmi jelvényei láthatók. Ez azonban csak a látszat! Az Istennő ruhát visel, de teljesen áttetsző selyemruhát. Az ókori ember nem rejtette véka alá a szépet, mint később a római keresztény, de főleg a barokk, hiszen a testi szépség és arányosság is isteni, s

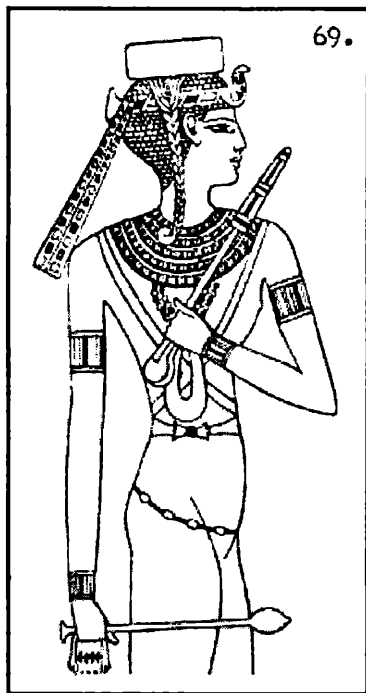
ami isteni, azt ő mindet hangsúlyozni akarta. Lapozzunk vissza most azon ábrázoláshoz, amelyiken a Királynő keselyűs koronával látható, s figyeljük meg ismét azt a képet is. A Királynő ott is teljesen áttetsző selyemruhát visel, amely mellén egyetlen csomóba van összefogva, s ezt az írnok csak a csomózással és néhány íves vonallal, a ruha redőivel jelezte. Jelen ábrázoláson is teljesen áttetsző selyemruhát visel, s ezért nem látható. Mint a későbbiekben egy (Szent Korona KON-képhez kapcsolódó) további óegyiptomi ábrázoláson is látni fogjuk, ezt az áttetsző selyemruhát a különböző művészek vagy jelölték, vagy nem (mint itt is), de ha jelölték, akkor csak néhány utaló vonallal.

A képen látható Királynő fején egy olyan madárkoronát visel, amely madárnak viszont itt kobra-kígyó feje van. Ez már önmagában is jelzi, hogy itt a kígyó ugyanúgy csak a nevével van jelen, mint a korábbi keselyűs ábrázoláson a keselyű. A madárkorona szárnyai azonban kétségtelenül madárszárnyak, amiket a művész az Istennő hajfonatából, „copfjából” alakított ki. A madár farktollazatát itt két, szalagszerű, hátul hosszan lecsüngő dísz jelképezi, amely farktollazatnak a Szent Koronán az egyetlen hátsó csüngő felel meg. Az is igen meglepő, hogy a lecsüngő szalagszerű dísz motívumai mennyire hasonlóak azon díszítőmotívumokhoz, amelyeket főleg a Szent Korona KON- és Dukász-képén ábrázolt személyek ruháin láthatunk.

A madárkoronát viselő Királynő koronájának „MADAR” formája itt is azonnal jelzi a rátekintőnek: a képen MADAR Királynő látható. (Noha – mint mondtam –, magyar népről ekkor még nem beszélhetünk, de mint az ábrázolás mutatja, magyarokról igen, helyesebben: Magyarokról!)

De ennek a madárnak vajon miért van kígyófeje?

Ez a kígyó az úgynevezett Ureus-kígyó (a szakirodalomban a Gardiner-listán is így írják), s ha ez a kígyó írásjelként szerepel, akkor az ÚR hangértékkel írják át betűs írásra, mint ezt Baráth Tibor professzor idézett könyvében is olvashatjuk. Ez a kígyófej tehát azt jelzi a szimbolika nyelvén, hogy aki ilyen kobra-s koronát visel, az Úr, de ha nőről van szó, akkor értelemszerűen Űrnő. Amíg tehát az egyik ábrázoláson a keselyűvel illetve karvallyal a művész azt hangsúlyozta ki, hogy a korona viselője „kuruly” = király, addig itt az Ureus-kígyóval pedig azt, hogy Űrnő, uralkodó. Ha ez tényleg így van, s nem belemagyarázás (mert azért ennyi vonatko-

9. Kép: Ra nővére (felesége).

zás és összefüggés belemagyarázása egy kissé nehéz lenne, hiszen azonnal „visszarúgna”, mint Pap Gábor mondaná), akkor már kényszerű következtetéseket kell vonjunk arra vonatkozólag, hogy az óegyiptomiak vajon milyen nyelven beszéltek.

Bár a kígyóval kapcsolatos másik igen furcsa dolog nem tartozik szorosan tárgyunkhoz, a nyelvi vonatkozás miatt mégis szükségesnek tartom megemlíteni, ha csak kitérőleg is.

A kígyó nemcsak Magyarországon, de más országokban is a medicina, a gyógyítás és gyógyszerterek jelképe. Akárcsak például a réztányér is a fodrászoké. De hogyan lehetséges az, hogy ezen kígyószimbólum értelme itt is, a gyógyászat és gyógyszerterek esetében is csak a magyar nyelv segítségével érthető? Még nem magyar nyelvű országokban is!

Sokan a szójátékszerű összecsengéseket (szaknyelven: asszonancia) csak szó-mágiának, bűvészkedésnek tekintik, noha Baráth professzor többször is felhívja rá a figyelmet sokat idézett könyvében, hogy az ilyen szójátékoknak és összecsengéseknek milyen nagy szerepe volt az óegyiptomi ember kifejezéseiben. De figyeljük csak meg, a magyar nép mai napig is hány meg hány szójátékot használ, ha áttételesen (és például tréfásan) utalni akar valamire, legtöbbször a lényegre. (Többek között éppen az ilyesmi miatt olyan nehéz a magyar nyelv idegenek számára, éppen ezen logika miatt.)

Ha valaki tökéletesen tud magyarul, s a magyar nyelv és gondolkodás logikáját is képes követni, annak rögtön egyértelmű a gyógyászat és gyógyszerterek kígyójának üzenete. A kígyó ugyanis e jelképekben nevével azonnal mondja a rátekintőknek: „*Itt kígyógyítanak!*”. (Betegségből.) De például a fodrászok réztányérja is azonnal mondja a fodrászüzlet előtt elhaladónak: „*Itt megnyírnak!*”. (A tányér szabolasias kiejtése: tá-nyír!) De ha ezek a beszélő jelképek olyan országokban is használatosak, ahol nem tudnak magyarul, mint a kígyó, vagy a réztányér, akkor e jelképek hogyan kerültek oda? És ugyanolyan jelképi értelemmel. Ki kölcsönzött itt és kitől?

Térjünk vissza Ra nővérehez (feleségéhez)!

Az ábrázoláson itt is ugyanazt a díszes gallért látjuk az Istennő, a Királynő nyaka körül, mint az előzőekben már többször is. A díszes galléron most azonban hiányoznak a cseppalakú drágakövek, a GIR-jelek. A művész itt a gallér összes díszítését csak egyszerű, sugaras elrendezésű vonalakkal jelölte, mert a légyet ő más módon hangsúlyozta: az Ureus-kígyóval. A fő helyen, a Királynő homlokán. Óegyiptomi ábrázolásokon az uralkodók homlokán többnyire csak az uralkodást jelző kobra-kígyó látható, de például Tutenkamen fáraó halotti maszkján a homlokzaton együtt látható a kígyófej és a keselyűfej, nyomatékosan hangsúlyozva, hogy ő király („kuruly”) és úr (uralkodó) volt.

Figyeljünk most arra is, hogy jelen, szóban forgó ábrázolásunkon az Istennő két-soros nyakláncot visel. A nyaklánc egyik láncszeme gömb alakú és fehér, feltűnően gyöngy, a másik láncszem viszont valószínűleg vörös (bár a fekete-fehér ábrázoláson feketének látszik). Bár ennek alakja is gömb, de mivel színes gyöngy tudo-

másom szerint nincs, így ez valami más drágakő lehet. Ha logikám nem csal, s az egyik láncszem valóban gyöngy, a másik pedig valóban gömb alakú vörös drágakő, akkor maga a Királynő nyakláncja is visszaigazolja Baráth professzor megfigyeltét: a képen valóban Ra Napisten „növéré”, felesége látható. A gyöngy ugyanis mindig nővel kapcsolatos ékszer és jelkép, férfiak gyöngyöt a mai napig sem viselnek még véletlenül sem, sem nyakláncként nyakukban, sem fülbevalóként fülükben. (A transzfeszitáktól most tekintsünk el, tehát az olyanoktól, akik aszerint öltöznék férfinak vagy nőnek, ahogy kedvük tartja. Mellesleg pedig a Margit női név értelme is gyöngy.) A Királynő nyakláncának gyöngyei tehát egyértelműen jelzik, hogy nőről van szó, a (feltehetőleg) vörös színű és gömb alakú drágakövek pedig a Nap vörös gömbjét, s ezzel azt, hogy a Napisten nőjéről, „növéről”, feleségéről.

Az Istennő nyakláncával jelképileg szoros összefüggésben van a derekán látható, vállpántja két végét összefogó „masni”. A szót azért tettem idézőjelbe, mert a masni tulajdonképpen egy szalag két végének összecsomózása, de itt nem ez látható. Itt ugyanúgy a szárnyas napkorong látható, mint a Szent Korona két „arkangyal-képén” is hajtúként az Istennő, Boldogasszony anyánk hajában: középen a Nap vörös korongja fehér szárnyakkal. A Nap vörös korongja itt is látható (bár itt feketének tűnik), de a szárnyak itt is fehérek. Ráadásul az óegyiptomi művész itt a szárnyakat úgy alakított ki, hogy azok végződése ugyanaz a titokzatos hármasszó legyen, amelyikkel a Szent Koronán is számtalanszor találkozunk, mégcsak a drágakövek mindegyikét is ilyen, háromágú karmocsák tartják foglalatáikban. Ennek értelmét is majd az elkövetkezőkben fogom részletezni a kalkolitikum idejéből származó sumér tányértörödékek segítségével.

Végezetül figyeljük meg az Istennő csipőjét övező láncot is.

A lánc a szimbólumok nyelvén mindig az elzártaságot jelzi: itt is. Ez a lánc tulajdonképpen a későbbi erényövek előképe. Az elzártaságot, a megközelíthetetlenséget, az éríthetetlenséget és érintetlenséget, tehát a szüzességet jelképezi. Noha ez a Királynő az Ég Királynője, Ra Napisten „növéré” (felesége), tehát Asszony, aki már szült is, és aki még szülni is fog (csillagokat, napokat), mégis szűz. Ha most e misztérium lényegét földi, emberi vonatkozásokban is meg akarjuk érteni, akkor olvassuk el ismét *Ratkó József: Hazám* című versének korábban már idézett sorait, s közben gondoljunk arra is, hogy mi nem Volk, folk, nem is olaszosan popolo, hanem nép vagyunk, a Nap gyermekei, vagyis megannyi kis „nap”. Ő szült bennünket, a Királynő, a „Széles csipejű anyaföld”, akinek „kiáll fenyves medencecsontja”, s aki „nagykendőbe, kifoszló szélbe” bugyolálja apró „poronytyait”. És mivel a Királynő „apró poronytyai” vagyunk, így Atyánk értelemszerűen Ra Napisten, s ezért mondja Urunk, az Úr Jézus:

„Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.” (Máté 23.9).

Turulkorona

Az előzőekben meggyőződhattunk róla, hogy az óegyiptomiak a királyt és ural-

kodót keselyű illetve kobraféjjel jelezték a koronákon. Mivel a Szent Korona is madárkorona, joggal vetődik fel a kérdés, hogy ennek a Madárnak hol lehet a koronája? Másként is megközelíthetjük ezt a kérdést: Ha a Szent Korona élő Személy és Uralkodó, hol van a Szent Korona koronája? Fogalmazzuk meg kérdésünket harmadik módon is: Ha Urunk, az Úr Jézus király volt, a Szent Koronán miért nincs korona a fején? Feje körül miért csak dicsfénykoszorú látható?

Mint a kérdésből is kitűnik, a Szent Korona koronáját illetően is több jelentésréteg rétegződik egymásra. Ebből arra következtethetünk, hogy a koronakészítők is ugyanúgy gondolkodtak, mint az ókori művészek: minél több jelentésréteget tudtak elrejteni valamiben, azt annál szentebbnek tekintették. Ha tehát meggyőző ismereteket akarunk nyerni a Koronáról, akkor minden egyes kép, minden jelkép, minden alakzat kapcsán fel kell tegnünk a kérdést: az egyes jelentéstartalmak mögött nem rejtőzik-e más jelentéstartalom is, esetleg több is?

Ezen különféle, de általában egymással szorosan összefüggő különböző jelentéstartalmak keresését természetesen tekinthetjük spekulációnak, belemagyarázásoknak, sőt, kiinduláskor célszerű is ilyeneknek tekintsük őket. Azután pedig, a feltételezett különböző jelentéstartalmak vizsgálata során próbáljunk minden ilyen feltételezett jelentéstartalommal kapcsolatban lépésről-lépésre haladni, s állandóan logikus következtetéseket vonni. Ha a feltételezett jelentéstartalmat illetően logikai következtetéseink nem „rúgnak vissza”, már erősen feltételezhetjük, hogy következtetéseink nem alaptalanok, hogy nem hallucinációról és nem belemagyarázásról van szó. Hogy jó nyomon járunk. Ha mégis belemagyarázásokba, mesterkélt erőltetettségekbe bonyolódnánk, akkor ezt a mesterkéltéssel röviddel utána saját részünkre is nyilvánvalóvá válik, annyira „át fog sütni” egész gondolatmenetünkön. (Elnézést kérek a módszertani gondolatokért, de állandóan tekintettel kell legyek azon honfitársaimra is, akik szeretnének megpróbálkozni a koronakutatóssal.)

Ha rátekinünk a Szent Koronára, a homlokzaton azonnal Urunk félköríves zománcképe ragadja meg figyelmünket. Tudjuk, Ő király volt, bár ezt sokan kétségbe vonják. Pilátus sem akarta hinni, mert nem értette, hogy milyen király az, akinek országa „nem e világból való”. Erre ezért kérdezett rá többször is, de a bibliai szövegből, az evangéliumokban közölt párbeszédéből nyilvánvaló, hogy a kapott válaszokkal nem tudott túl sokat kezdeni. Tehát szó sincs arról, mintha Urunk válaszaival kétségbe vonta volna az akkori császár uralkodói jogát, s így téves az a következtetés, miszerint Pilátus Urunkat politikai okok miatt engedte volna keresztfára kerülni. Meg is mondta, hogy ő semmi bűnt nem talált benne, s utána mosta is kezeit. Ha pedig mégiscsak volt politikai motívum is viszonyulásában, akkor az csak azért volt, mert a Birodalom nyugalját, békéjét tekintette elsődlegesnek, ezért engedett a háttérből felajzott csöcselék kívánságának, amelyik a rablógyilkos Barabást akarta szabadon látni, ezért volt úgy vele ókori római szokás szerint, hogy emberélet nem oszt, nem szoroz.

Ha mi most nem kételkedünk benne, hogy Urunk valóban király volt, akkor to-

vábbra is nyitott a kérdés: A Szent Koronán miért nem ábrázolták koronával?

Koronával ábrázolták!

Azonban a különböző jelentésrétegek egymásra rétegződését is tekintetbe kell vegyük, s így Urunk koronáját ne a fején keressük, hanem a feje fölött! Sajnos, ezt a koronát beomlott világképünk miatt nem látjuk, illetve mást látunk helyette. Közélsük meg most ezt a kérdést is más irányból.

Az alsó Pantokrátor-képen Urunk az Utolsó Ítélet helyzetében látható, tehát a Bíró szerepében, s egy bíró (bármelyik bíró!) mikor visel koronát ítélkezés közben? Bár ezt is majd később tárgyalom részletesen, de már itt utalok rá, hogy kezét sem áldásra emeli, mint sok koronakutató feltételezi, mert egyetlen bíró sem áldásra emeli kezét, ha emeli. És az áldást sem olyan kézmozdulattal szokás osztani, mint Urunk jobb kezének kézmozdulata, ujjainak tartása, hanem nyitott és kifelé fordított tenyérrel.

Vizsgáljuk meg a helyzetet ismét másik irányból, másik jelentésrétegből is.

Az óegyiptomiak a madárkoronákon a királyságot és az uralkodást keselyűvel és kígyóval jelképezték. De tegyük fel itt is a kérdést: Csak így lehet? Mindkettőt, mind a királyságot, mind pedig az uralkodást más módon nem jelezhetjük? Például koronával? Ha pedig Urunk földi, anyagi testét a pártus-hun királyi családból vette Adiabene Mária (Szűz Mária) által, akkor nem jogos-e a feltevés, hogy királyi illetve uralkodói minőségének jelzését is a hun szimbólumok között keressük?

Ha hun szimbólumokról és ugyanakkor madárszimbólumokról van szó, akkor ez a szimbólumállat lehet-e más mint a Turul?

Tem lehet, csak ez lehet, s a Turul királyi madárként ki is elégíti mindazon Szent Koronával kapcsolatos feltételeket, amelyek az előzőekben kérdések formájában megfogalmazódtak bennünk. A Turul madár, s a Szent Korona is madárkorona. A Turul királyi madár, s ugyanígy királyi Korona a Szent Korona is (nem pedig császári). A Turul is ugyanúgy szoros kapcsolatban van a hun királyi dinasztiákkal, mint Szűz Mária által Urunk is volt a pártus-hun uralkodóházzal. A Szent Korona homlokzatán a királyi uralmat úgy jelezték, mint az óegyiptomiak az ókori koronákon, de értelemszerűen a Királyi Madár (Turul) alakjával és koronájával. Mint Tatabányán, a hegyoldalon...

Tekintsünk ismét a Szent Korona alsó Pantokrátor-képére!

A félköríves kép fölött egy piros színű és szív alakú, nagy törött drágakő látható. Római gondolkodásunk determinál bennünket, így ezt a drágakövet azonnal Jézus törött szíveként értelmezzük. De ki az, aki a szívét a feje fölött hordja? Másrészt pedig biztosak lehetünk benne, hogy ha a koronakészítők katolikusok lettek volna, s Urunk szívét ábrázolni akarták volna a Koronán, akkor katolikus szokás szerint mellkasán és középen ábrázolták volna, mint ez katolikus ihletettséggű képeken a mai napig is látható sok vidéki házban. Mivel azonban a Turul-nemzetség tagjai – tudomásom szerint – nem voltak katolikusok, pápisták (de mégcsak reformátusok vagy evangélikusok sem), így egyáltalán nem furcsa, hogy Urunk szívét nem ábrázolták a Szent Koronán. Az Ő törött szívét sem, hiszen nem a szíve, hanem a teste

törött meg, mint Ady írta. És szívet fej fölött már csak azért is furcsa lenne viselni, mert ez teljesen irreális gondolat lenne, ellentmondana minden biológiának.

Próbáljunk megbarátkozni a gondolattal: A Szent Koronán szívet nem ábrázoltak!

Sem alakilag (drágakő), sem festett formában zománcképeken. A királyságot és uralkodást viszont annál inkább jelezték, de nem szívvel, hanem koronával. Figyeljük meg, az alsó Pantokrátor-kép fölött koronaalakú vörös drágakő látható, amelyet vörös színe és szívalakja miatt tekintünk azonnal szívnek. Mivel pedig e „szívnek” hiányzik a csücske, hát törött szívnek. Ezen feltevésünket aztán saját megnyugtatósunkra azonnal meg is indokoljuk: az a kő ott eredetileg egy szív alakú kő volt, de letörött a csücske, s a csücsök most azért hiányzik. Az pedig már senkit sem érdekel, hogy ha egy rideg anyag – mint amilyen a kő – valamiért, például feszítés vagy ütés hatására törik, akkor az sokkal inkább hasad, mint törik, s a törésvonal valószínűleg nem fogja pontosan követni azon fészek ívét, amelyiken az ilyen „törött szív” ül. Még kevésbé fog biztonságosan ülni az ilyen képkereten, mert egy ilyen törés vagy hasadás miatt a „törött szív” alatt hézag kellene legyen, nem ülhetne hézagmentesen a képkereten. De ott ül! És ráadásul hézagmentesen ül, egy kis aranytűskével felszegecselve...

A Szent Korona szegecseiről és szegecseléseiről később még bővebben szólok majd, de már itt is hangsúlyoznom kell, hogy mivel értek valamennyit a szegecsekhez és szegecseléshez (papirom is van róla), így a „technológiai” nyomok alapján elképzelhetetlennek tartom, hogy a Szent Koronán valamikor kontárkodó barbárok csak egyetlen szegecset vagy aranytűskét is el tudtak volna készíteni a Korona művészi színvonalának szintjén, de még csak közelítően is. Magáról a felszegecselésről már nem is szólva. Ezeket a technológiai jellegű dolgokat csak az tudja valamennyire megítélni, akinek van a zsebében legalább egy szakipari szakmunkásbizonyítvány, s néhány évet dolgozott is már saját szakterületén. Az ilyen, egy-egy ilyen műszaki feladat kapcsán ránézésből is azonnal megmondja, hogy mi lehetséges és mi nem. A tervezőmérnökök is ezért konzultálnak állandóan technikusokkal és szakmunkásokkal. Azért, mert a gyakorlat egy kissé más, mint az elmélet.

Ha az alsó Pantokrátor-kép csücsán eredetileg egy ép szív alakú drágakő lett volna, amelynek csücske valahogy letörött, az üresen tátongó hézag eltüntetésére a „törött szívet” feltétlenül le kellett volna szerelni, az eredeti szegecskötést először megbontani, majd új szegecseléssel hézagmentesen ismét visszaszegecselni. De ilyesmi hogyan tételezhető fel olyan barbár kontároktól, akik a Korona pántjainak elforgatása után (két pántszegecs kivételével, amely a Dukász-kép alatt látható és amelyek szegecselését már szemmel láthatólag hozzáértő szakemberek készítették) úgy „szegecselték” újra a pántrogzító szegecseket, hogy ránézni is rossz? E szegecsok fejait nem szegecselték, ehhez a művelethez minimum ismeriük kellett volna a szegecshúzó-fejezőt, hanem egyszerűen csak elverték, elpüfölték. Ezért rózsásodtak ki a szegecsfejek. (Egyik egykori, tiszalöki mesterem ilyen barbár munkát látva

így szólt spontán dühében: „A kezit kellett volna eltörni!”.)

Erőnek erejével nem akarok győzködni senkit!

Számomra minden jel arra mutat, hogy a koronakészítők a Szent Koronát a Királyi Madár, a Turul analógiájára alakították királyi Madárkoronává. Ha ez nem tévedés, akkor közvetett módon mégiscsak megtudhatjuk, hogy a koronakészítők minden valószínűség szerint a hunok voltak, s így már nem kell hozzá nagy fantázia, hogy kitaláljuk: ki lehetett a Szent Korona készítője.

A pártá titkai

Ebből a fejezetcímből esetleg úgy tűnhet, mintha tisztában lennék a Szent Korona pártája összes titkával. Szó sincs erről! Itt is csak ugyanarról van szó, mint amiről eddig is: a Szent Korona, de még csak egyes szerkezeti elemei és jelképei összes titkával az egyes ember – legyen az bárki – nem lehet tisztában. Ha ez megtörténhetne, a Szent Korona igazságtalan lenne többi gyermekéhez, márpedig ez kizárt. Ezt bizonyítani nem szükséges. A Szent Korona nem személyválogató! Ha valaki szeretettel, tisztelettel és illő megszólítással közeledik Hozzá (igen: Hozzá, nem pedig hozzá!), ahogyan egy égi származású karizmatikus uralkodóhoz közeledni illik, fantasztikus titkait árulja el neki, de nem minden titkát, még akkor sem. Még azon titkok közül sem mindet, ami ember számára megtudni megengedett. Ha mindezt egyetlen embernek elárulná, a többinek mi maradna?

Talán, sőt igen valószínű, hogy ez az egyik legnagyobb titok, amit a Szent Koronáról megtudhattam. Nagyon sok titkát feltárta számomra, s éppen ezáltal látom, helyesebben: csak megközelítőleg sejtem, gyanítom, hogy mennyi mindenre nem kaphatok majd választ; hogy amiket eddig leírtam és még ezentúl le fogok írni, az csak halvány töredéke annak, ami mindeneket a Szent Korona rejt. Ezt úgy szokás mondani, hogy minél többet tud az ember valamiről, annál inkább látja, hogy mennyire mindent nem tud még.

Sajnos, beomlott világképünk miatt úgy képzeljük el a Szent Korona titkait, de magát a koronakutatást is, hogy ha egy-egy szerkezeti elemről vagy alakzatról sikerül megállapítanunk, hogy mit jelképez, vagy egy-egy zománcképről, hogy kit vagy mit ábrázol valójában, akkor ezzel már meg is tudunk minden olyan titkot, amit rejt. Óriási tévedés! Ha egy-egy ilyen titkot megtudhatunk, az legfeljebb csak támpont, csak irányjelző felismerés a többi, mélyebben rejtőző titok felé. A Szent Korona tér és idő együtt, téridő; Ég és kozmosz, noha a kettő nem egy és ugyanaz; múlt, jelen és jövő; egy szóval: maga a nagybetűvel írt Mindenség és Örökkévalóság. Ennek leírására az egyes ember még akkor is képtelen lenne, ha e titkokat megtudhatná, mert egészen egyszerűen egész élete is kevés lenne hozzá.

A filozófiában, a gondolkodás tudományában rengeteg iskola, rengeteg irányzat létezik, de furcsa módon „Szent Korona-irányzat” nincs. Az úgynevezett Szent Korona-tan nem az! A Szent Korona-tan jogi, közjogi természetű kategória, nem pedig filozófiai és főleg nem vallási. És ez is csak olyan kategória, amelyik a Szent Koronával kapcsolatos hagyományos és nem kevésbé pszeudó elképzelések talajá-

ban gyökerezett, majd onnan nőtte ki magát ennek minden következményével együtt. Hadd ne említsek itt egyik ilyen következményként azt a szindrómát, amelytől a magyar nép a mai napig sem tudott megszabadulni. Itt nem merülök bele ezek boncolgatásába, ez majd a jövő és tölem hivatottabb szakemberek feladata lesz, mindössze a leglényegesebbet írom ide ezzel kapcsolatban: A Szent Korona által lettünk, s a Szent Korona nélkül semmivé leszünk! Még akkor is, ha már újra itt van közöttünk. Hogy hogyan leszünk semmivé? A válasz igen egyszerű: nemzetiileg, államilag, emberileg! Ha ezt el akarjuk kerülni, elsődleges művelni, ápolni a kialakulóban lévő Szent Korona-tudományt, s e tudomány eredményei, a megismert titkok alapján újragondolni mindent: múltat, jelent, jövőt, még az eddigi Szent Korona-tant is. Ezt kell tennünk, nem pedig sóhajtozni, sópánkodni, siránkozni nem éppen rózsás sorsunkon. Ha erre képesek és hajlandó vagyunk, bizonyára nemcsak titkokat láthatunk majd, de csodákat is. És sok háborúságot is, de ez ne riasszon vissza bennünket.

Mindezek után próbáljuk most megközelíteni a pártá titkait is. Másként...

Az addig nyílt titok, „tisztasor”, hogy a pártá a szüzesség jelképe. A Szent Korona pártájának is ez az értelme, de csak egyik értelme. Mert ezen egyetlen pártában is annyi különféle értelem tolul egymásra, annyi összefüggés, amelynek láttán az ember a bőség zavarával küzd, és szédülni kezd. Itt ugyanis nemcsak a szüzességről van szó, de ugyanakkor szüzi (vagy egyházi szóhasználatnál „szeplőtelen”) fogantatásról, a Nap születéséről, a reinkarnációról, sőt, a szüzi fogantatást megelőző aktusról is. Mindezt a pártá mégis emberi, földi gondolkodás számára érthető módon, ennek síkjára vetítve jelzi.

Na megkérdeznénk valakit, hogy szerint a Nap hány hónap alatt vagy után született... Inkább meg se kérdezzük! Pedig a pártá pontosan jelzi: kilenc hónap alatt-után! Számoljuk csak össze, hány szerkezeti elemből áll a pártá, s próbáljuk kitalálni, hogy miért éppen ennyiből. Szinte látom örök kételkedőm összevont szemöldökét és indulatos kézmozdulatát, de ő is higgye el nekem: már tudok kilencig számolni. Sőt, azt is tudom, hogy a Nap, maga az égitest anyaga bizonyára nem kilenc hónap alatt sűrűsödött annyira a gravitáció hatására, hogy benne megindulhattak a termonukleáris folyamatok, a magreakciók. Azonban vegyük tekintetbe azt is, hogy égi nyelvben a szavaknak földi értelmük mellett égi értelmük is van.

Ha a pártára tekintünk, azt látjuk, hogy a hegycsúcsok között egyre magasabbra emelkedik a Nap korongja, s a kilencedik hónapban, a szárnyas napkorongban is megjelenik a Napisten Fia: Urunk. De ha számolunk, s nem akarunk számolási hibát vétetni, akkor jelen esetben ne hagyományos módon számoljunk. Tehát ne úgy, mintha a pártá egy számegyenes lenne, ahol folyamatában sorakoznak a természetes számok: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7... De a „téryszerű számolást” ne tévesszük össze a matematikában használatos „imaginárius számolással” sem, ahol (mankóként?) még az „i” és „j” imaginárius (képzelt) számokkal is számolnak. A Szent Korona pártá-elemeit számoljuk úgy, hogy egyet jobbról, egyet balról, s ekkor lesz a kilencedik elem az alsó Pantokrátor-kép.

A két „arkangyal-képnél” is láthattuk már korábban, hogy egy és ugyanazon nő térbeli, háromdimenziós ábrázolásáról van szó, s ugyanez a helyzet most is. A Nap a térben születik! És az időben is: kilenc hónap alatt! Tudom, furcsa ez a gondolatmenet a mai észjárás számára, de ha a koronakészítők így ábrázolták a téridőt, akkor az csak így olvasható.

Közelítsük meg a titkot másként is és tegyük fel a kérdést: Mi előzi meg a fogantatást? Ugyan mi, ha nem az ölelés, ki ne tudná? De ki ölel itt és kit? És hogyan?

Az eddigiekben talán már meggyőződhattunk róla, hogy a Szent Korona az Ég Királynője, az Istennő, Boldogasszony anyánk számára készült. (Pártás-fülbevalós női koronát férfi részére nem készítenek!) Arról is meggyőződhattunk, hogy az egyetlen Istennek, a Napistennek két princípiuma van: férfi és női. Mindkettőjük jele ott látható a felső Pantokrátor-képen: a Nap jele nyolcküllőjű kerék formájában, a Hold fekvő holdsarló vagy égi bárka alakjában. És így az Isteni Gyermeek fogantatása előtt vajon ki ölelt és kit?

Az ember a karjaival ölel. De mivel ölel a madár? Mivel, ha nem a szárnyaival?

Ez a madár („MADAR”) szárnyas napkorong formájában ott látható Boldogasszony anyánk hajában (homloka fölött) mindkét „arkangyal-képen”. Itt a madár nem ölel, hanem repül. Szárnyait ugyanúgy magasra emeli, mint a Turul is az *Ébredés* címoldalain, vagy Tatabányán a hegyoldalban. A Szent Korona pártájában viszont nem repül, hanem ölel. Ha az alsó Pantokrátor-kép napkorongjától jobbra és balra lévő pártaalakzatot tekintjük, nem nehéz felfedezni benne ugyanazt a két szárnyat, amely a két „arkangyal-képen” repülő helyzetben látható. Itt azonban ez a két szárny 180 fokos félkörívben a Királynő, az Istennő fejét öleli.

Királykoronázáskor a Korona mellett maga a pártarész is ugyanúgy átöleli a király fejét, de más értelemmel: a megkoronázottnak újjá kell születnie, magyarrá kell válnia. És most megengedek magamnak egy bizonyára sokak szemében provokatív kérdést: Habsburg-házi királyaink közül vajon hány született így újjá, hány vált magyarrá a Szent Korona ölelése által?

Hogy a Királyi Madár öleli a király fejét, az mind óegyiptomi, mind pártus-hun ábrázolásokon látható. Óegyiptomi ábrázolásokon a sólyomfejű Hórusz öleli hátulról Kufu fáraó fejét, Szanatruq pártus-hun király fejét pedig a Turul. Mint *Csomor Lajos: Őfelsége, a Magyar Szent Korona* című könyve 394. oldalán látható. Mind Kufu, mind pedig Szanatruq magyarrá vált ezen ölelés által.

Az eddigiek után foglaljuk össze, hol láthattuk a Királyi Madárt (Turul) a Szent Koronán.

Először is ott van magában a Korona egészében, teljes alakjában. Az oldalcsüngők a szárnyait, a hátsó egyetlen csüngő pedig farktollazatát jelképezi. A Madár fejének az alsó Pantokrátor-kép félköríves (megszületőben lévő) napkorongja felel meg, fölötté pedig „törött szív” alakjában ott látható a koronája, vörös drágakő gyanánt. Amikor királykoronázáskor a Madárkorona (Turulkorona) a király fejére kerül, akkor a Királyi Madár a király fejét öleli át.

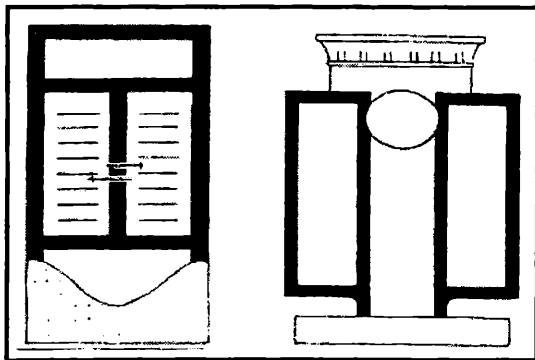
A Királyi Madár szárnyas napkorong alakjában ott látható aztán mindkét „arkangyal-képen” az Istennő hajában díszként, hajtűként, repülő helyzetben. Ha az „arkangyal-képek” szöveges felirataitól eltekintünk is, pusztán ezek a szárnyas napkorongok is jelzik, hogy valójában ki látható mindkét „arkangyal-képen”.

A Királyi Madár ott látható aztán magában a párta alakzatában is: a szárnyas napkorong, amely most vízszintesen öleli a Királynő, az Istennő, Boldogasszony anyánk fejét. Próbáljuk kitalálni a koronakészítők logikáját: Mi lehet a különbség a kétféle ölelés között? Királykoronázáskor a Királyi Madár felülről öleli meg a megkoronázott fejét, tehát a Madár a megkoronázottnál magasabbrendű hatalom. A pártával viszont vízszintesen, előlről, szemből öleli az Istennő fejét, tehát az ölelő egyenrangú a megölelttel. És ehhez ugyan kinek lehet joga?

Térjünk rá most a párta alakzatának egy további jelentésére.

Mint már említettem, ebben az alakzatban a felkelő, hegycsúcsok között felbukkanó és egyre magasabbra emelkedő, születő Nap korongját ábrázolták. (Az igazi Felkelő Nap háza tehát nem az amerikai New Orleansban található, hanem Magyarországon: a Szent Korona!) Ha jól megfigyeljük ezt az emelkedő, kelő, születő napkorongot, azt látjuk, hogy a kilencedik hónapban kapura, félköríves diadalívre emlékeztető alakzatot vesz fel: alsó Pantokrátor-kép. Amíg a Nap korongja (a térhatású ábrázolás miatt jobbról és balról egyaránt a közép felé haladva) emelkedik, még nem látható benne senki. A kilencedik hónapban azonban a diadalíves kapuban megjelenik, megszületik Urunk, az Úr Jézus. Mielőtt azonban részletezem ezen különleges születést az egykori bábaasszonynak (és Badiny Jós Ferencnek) köszönhetően, bemutatom itt a kapu ábrázolását az óegyiptomi jelképek szerint.

Ezen kettős óegyiptomi ábrázolás balkéz felől eső rajzán két hegycsúcs és a közöttük lévő völgy látható. Ez a hely, a két hegycsúcs köze, nyilván kapu volt az óegyiptomiak gondolkodásában, hiszen a kapu jelképét fölé is rajzolták. A kapuszárnyak csukottak, mégpedig jó erősen, két reteszszel is: napkelte előtti állapot. Napkeltekor a két hegycsúcs között jelenik meg a felkelő Nap korongja, amit írásjelként

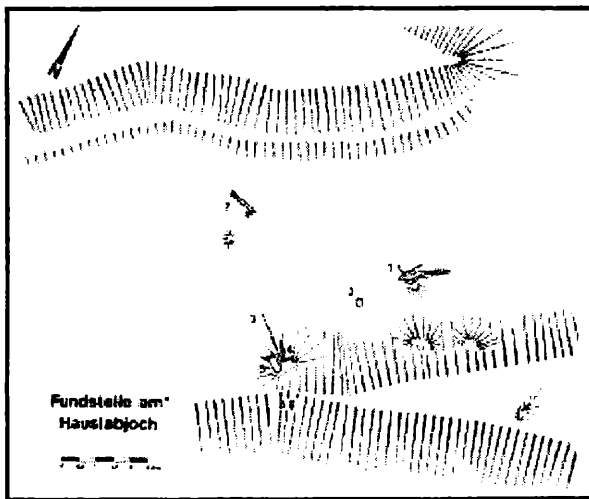
10. Kép: Csukott kapu – nyitott kapu.

úgy ábrázoltak, hogy a két hegycsúcs közötti íves völgybe belerajzoltak egy kört. Ha ezt a hieroglif jelet látom (amit a szakirodalomban az érthetetlen „zht” hangcsoporttal hangzósítanak – Gardier-lista), én egyszerűen csak „reggel” szavunkra tudok gondolni. Itt meg kell jegyezzem, hogy Baráth Tibor professzor értelmezésében „reggel” szavunk a „Ra kel”: Ra Napisten kél értelmét rejti, s mivel Ra napi út-

ján keletről jön, ezért „kelő út” értelmű kelet szavunk. ebből következően pedig „nyugat” szavunkban a „nyug-út”, lenyugvás útja értelelem rejlik. Ugyanez a „Ra kel” értelelem rejlik a mindenki által héber eredetűnek vélt Rahel női névben is, de ha valaki tisztában van egy kissé az ókori népek történetével, azonnal gyanítja, hogy a Rachel név milyen eredetű valójában. (Körülbelül annyira héber eredetű, mint például a „Dávid”-csillag is, mint erről már szoltam az *Ébredés 20. száma* 85. oldalán, ahol a Labat-szótárból a bizonyítékot is bemutattam rá, hogy Magyarország nagycímerében miért látható a „Dávid”-csillag.) Mivel azonban ez az óegyiptomi jel megtalálható a suméroknaál is, tehát a nyitott kapuban, a hegycsúcsok között lévő Napisten, ez ismét újabb bizonyíték arra, hogy mind az óegyiptomi, mind pedig a sumér kultúra azonos töről fakad. (Erre azonnal látni fogjuk a következő bizonyítékot is.)

Igaz, hogy kitérő, hogy némileg (de nem nagyon!) ismét elkanyarodás a fenti óegyiptomi ábrázolástól, de mégis meg kell említsem azt a furcsaságot is, hogy az 1991. szeptemberében az Alpokban (Ausztria és Olaszország határán) megtalált kb. 5300 éves gleccsermúmiát igen különös helyen találták meg 3200 m-es magasságban. Egy olyan kis völgytekőben, nyiladékbán feküdt, amely nagyjából keletre vagy észak-keletre néz, s a múmia véletlenül éppen úgy feküdt ebben a kis gerincen lévő völgyben, hogy a nyári napfordulón leginkább észak-keletre felkelő Napra tekintsen. Bemutatom itt Konrád Sprindler professzor, az innsbrucki egyetem tanára könyvéből a méretarányos helyszínrajzot is, hogy semmi kétség ne essék.

Ez a gleccsermúmia, az Ötzi, állítólag szerencsétlenül járt ott és akkor, de ha egy hegymászó alpinista szerencsétlenség áldozata lesz, az előzőleg miért és hogyan helyezi el kellékeit úgy, hogy azok tetemével szabályos háromszöget alkossanak egy ilyen kultikus helyen? Az is igen érdekes, hogy ezt a hágót miért hívják még a mai napig is Tisza-hágónak (németül Tisenjoch, olaszul Passo di Tisa)? Az is ugyanilyen érdekes, hogy a hely közelében az a Szim-il

11. Kép: Az Ötzi és nyugvóhelye az Alpok gerincén.

csak számunkra érthető: Élő Szem, a Napisten egyik neve. És talán a legfurcsább, hogy az Élő Szem Mezopotámiában és Egyiptomban is ugyanúgy a hegycsúcsok

között kitárt kapuban jelent meg, mint az Alpokban. Milyen összefüggések voltak itt sokezer évvel ezelőtt olyan egymástól távol eső földrészeken, mint Egyiptom és az Alpok Innsbruck fölött? És ezek miért jeleznek kísérteties kapcsolatokat a magyar nyelvvel?

Tekintsük ismét az előző óegyiptomi ábrázolást.

Az ábrázolás jobbkez felőli ábráján azt láthatjuk, hogy a kapu már nyitva van, a kitárt kapuszárnyak között ott látható Ra Napisten korongja, s bevilágítja az egész földet. Ezt a tényt az óegyiptomi írnok kettőzötten is jelölte. Egyik ilyen jelölés a nyitott kapu alatt látható fekvő téglalap, ami a hieroglifák között a Föld, de egyben mindenféle földterület (pl. ország) jele. A másik jelölést ötvözte a Nap korongjával, olyan képpen, hogy azt egy kissé ellipszis alakúra torzította, s nem véletlenül. A korábbiakban már volt róla szó, hogy a Föld nem szabályos gömb, vertikális átmérője valamivel (néhány ezrelékkel) kisebb, mint az Egyenlítőn mért átmérő. Itt tehát a Nap korongjának kissé ellipszis alakúra torzításával az írnok valami olyan értelmet akart jelezni, hogy a Nap világítja meg az egész Földet, ami egy kissé lapított gömb.

Számomra rengeteg jel arra mutat – mint mondtam –, hogy az óegyiptomi és sumér kultúra azonos töről fakad, s erre most láthatjuk a következő bizonyítékot. És a jövő kutató orientalistái részére már most, azonnal ide írom megérzésemet: Könnyen elképzelhető, hogy az egyik kultúra rejtélyeire a választ majd a másik kultúra leleteiben fogják megtalálni.

A nyitott kapuban megjelenő Napistent a sumérok is ábrázolták, és nem is egyféle módon, de ugyanazon értelemmel. Ennek szemléltetésére bemutatok itt most egy olyan sumér ábrázolást is, amelynek kopottsága, halvány körvonalai arra engednek következtetni, hogy legalább 6000 éves, ha nem több.

Bizonyára furcsa,

hogy ezt a címet adtam e képnek, a sumér ábrázolásnak. Tudom, név szerint is tudom, ki áll ott a kapuban, de ezt a nevet személyes okok miatt nem írhatom ide, illetlenség lenne részemről. Ha nem olyan nevet viselnék, mint amelyet, bátran ide írhatnám, de így nem tehetem. Ezért olvasóim fantáziájára kell bíznom, hogy az ábrázolt Személy feje helyén látható írásjeleket elolvassák. Segítségül mindössze annyit árulhatok el, hogy egy állítólagos „honfoglalás”-kori névről van szó.

12. Kép: Valaki a nyitott kapuban.

Ez a valaki fűrészsel a kezében megnyitja az Ég kapuját, s látható, hogy két másik segítő istenség pedig szélesre tárja előtte a kapuszárnyakat. Ez a Valaki ugyanazon hegycsúcsok között jelenik meg, mint amilyen „halom” a hármashalom két szélső hegycsúcsa. Az ábrázoláson a két hegycsúcs körvonalai már annyira elmosódottak, kopottak, hogy alig felismerhetők, de felismerhetők. Ezen nem is lehet csodálkozni, hiszen az ott álló Személy nevét Özönvíz előtti sumér eposzban is megtaláltam, ami arra enged következtetni, hogy ha maga az agyagtábla nem is, de a rajta látható Személy és neve mindenképpen Özönvíz-előtti.

Ugyanez a jelent látható azon pecsétnyomó henger lenyomatán is, amit az *Ébredés 16. száma* 39. oldalán már bemutattam, de itt ugyanazzal a címmel ismét bemutatom, mert a Szent Korona pártaelemei miatt is nagy jelentősége van.

Ezt az ábrázolást korábban a „harmadik szem” kapcsán mutattam be, de most figyeljük a hegycsúcsok, a „halmok” fodrozódó díszítését. E fodrozódó díszítések a Szent Korona pártaelemei fodrozódó díszítésének szakasztott másai. Részben téves tehát Csomor Lajos azon megállapítása egy,

13. Kép: Sumér ábrázolás halmokkal és kitárt kapuval.

azon megállapítása egy, a Kárpát-medencében talált hun övcsat kapcsán, amelyen ugyanez a fodrozódó díszítés látható, miszerint: „*Ez a hun övcsat a Magyar Szent Korona pártájának legközelebbi rekesztechnikai párhuzama. IV-V. század. Kárpát-medence.*” (Csomor Lajos: *Őfelsége, a Magyar Szent Korona*, 450. old.)

Annyiban igaza van Csomor Lajosnak, hogy ez a hun övcsat a legközelebbi rekesztechnikai párhuzam, de csak akkor, ha ezt időben tekintjük. Ha azonban stílusjegyekben is, akkor ez a sumér ábrázolás ugyanolyan közeli párhuzam, mint a hun övcsat. De tegyük fel rögtön a kínálkozó kérdést is: Ezek szerint az ókori Mezopotámiában az akkádok előtt nem is sumérok, hanem hunok éltek? Korábban már szoltam róla, hogy a „sumér” elnevezés kései keletű, nem magyar tudósok (assziriológusok és sumeriológusok) transliterációja eredménye, s hogy kezdetben ezek a tudósok is szkitáknak nevezték Mezopotámia őslakosságát. De a fenti két lelet, a bemutatott sumér agyagtábla és a Csomor Lajos által közölt kárpát-medencei hun övcsat azonos formajegyei tanúsága alapján nem lenne helytállóbb a szkíta vagy hun elnevezés, mint a sumér?

Ezzel kapcsolatban kénytelen vagyok utalni arra a tényre, hogy a sumérok kora után még évezredekkel, Urunk idejében, időszámításunk kezdetén is nyoma van a szkitáknak szkíta névvel a Termékeny Félhold övezetében, ha már csak nyugati fe-

leben is, a Földközi-tenger keleti partvidékén, ahol Árpád neve is annyiszor felbukkan a bibliai Ószövetségben. A Genezáreti tótól délre, a Tábor-hegytől dél-keletre a Jordán folyó mellett miért található még Urunk idejében is városuk Skithopolis vagy Skythopolis (szkita város) néven? Hogy semmi kétség és semmi félreértés ne essék, a rengeteg térkép egyikén bemutatom itt e helyet a város nevével együtt egy német kiadású, de angol eredeti alapján készült (és furcsa módon Hon-Kongban nyomtatott) atlaszból (Atlasz – Bibel und Geschichte des Christentums = Atlasz – A Biblia és a kereszténység története).

A kinagyított térképrészleten látható, hogy Skythopolis Urunk idejében még mindig fontos város volt a Jordán partja mellett, fontos útvonalak kereszteződésében. Még ekkor is őrizte a szkíták nevét, amiből arra gyanakodhatunk, hogy ezt a várost a szkíták alapították valamikor. Ez a város Galilea, Urunk születési helye déli részén volt található,

amiből pedig arra gyanakodhatunk, hogy ott még Urunk idejében is éltek szkita őslakosok, s hogy tulajdonképpen egész Galilea (a „pogányok földje”) szkita, más néven hun etnikumú volt. Ha ez igaz, ha nem tévedünk, akkor már érthető, hogy Urunk paraboláit, cselekedetei képirásába szőtt mondanivalóit miért értjük a mai napig is, mint az eddigiekben erről már többször is meggyőződhattunk. Azt is gyaníthatjuk, hogy a Holttenger déli szorosától nyugatra miért található Urunk idejében még mindig Arad város, amint ezt is bemutatom egy másik térképrészleten ugyanazon atlaszból.

Az eddigiek után azonban igen elcsodálkoztam azon, hogy a szkítákról az egyik könyvben ezeket olvashattam: „Forschungsergebnisse lassen darauf scgliessen, dass sie auch bis nach W-Sibirien, nahe der Grenze zur Mongolei, vordrangen. Im ersten Jahrhundert u.Z. bezeichnete der Name 'Skythe' einen ausserst unkultivierten Menschen. Doch selbst solche Personen konnten Christen werden und anderen Gläubigen als Glieder des Leibes Christi werden.” Magyarán: „A kutatási eredmények arra engednek következtetni, hogy ezek (a szkíták) egészen Nyugat-Szibériáig, Mongólia határáig nyomultak előre (valahonnan). Időszámításunk első századában a 'szkita' név rendkívül kultúrátlan embert jelölt. De ennek ellenére még az ilyen személyek is keresztényekké válhattak, s Krisztus teste által egyenértékűekké lehettek más (értsd: igazán igazhitű) hívőkkel.” (Ez a könyv, ez a

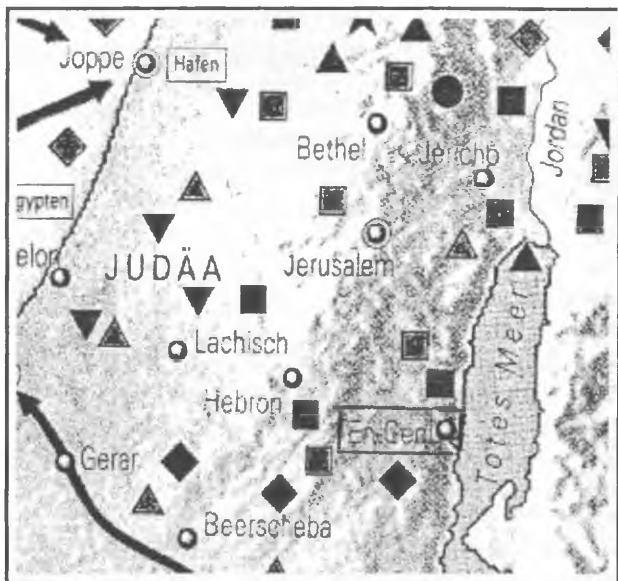
14. Kép: A szkíták városa a Jordán mellett Urunk korában.

szöveg 1992-ben látott napvilágot!)

Szóval, az európai gondolkodás számára teljesen lényegtelen szempont, hogy például az orosz Ermitázs zsúfolásig van páratlan értékű szkíta (hun) kincsekkel, s hogy ezeket a páratlan művészi alkotásokat a fentiek szerint az emberiség legműveltebb egyedei készítették. És mivel e szkíták egyesági leszármazottai történetesen mi vagyunk, így ne csodálkozzunk rajta, ha az európai gondolkodás számára (amely a mai napig is hunoknak, az egykori szkíták utódainak tekint bennünket) olyan

megítélésben részesülünk, mint amilyenben. Ez talán alaptalan és igazságtalan rágalomnak tűnhet, ezért anekdota formájában kénytelen vagyok kitérőleg elmondani egy olyan konkrét esetet, amelyen érdemes elgondolkoznunk.

Adolog a 80-as évek elején történt egy nyugat-európai egyházi egyetemen, ahol a professzor paptanár éppen Bizánc történelméről tartott előadást az Európa minden részéből (de még Európán kívülről is) egybegyűlt hallgatóság előtt. Mivel pedig Bizánc történelmét oktatni „honfoglaló” őseink történelme nélkül lehetetlen, hát meg is kaptunk mindent a nemzetközi hallgatóság előtt, amit csak megemlíteni érdemes volt: minden szépet és minden jót. A professzor azonban nem gondolta, hogy a hallgatók soraiban történetesen egy magyar is ül, s hogy ez félreérti a szavait, és minden nyugodtsága ellenére „felmegy a vércukra”. Ez a magyar az előadás után félrehívta a paptanárt, bemutatkozott neki, név szerint is, azt sem rejtve véka alá, hogy történetesen magyar, s megkérdezte tőle, hogy hogyan értelmezze az elhangzottakat. A professzor először elkezdett hebegni-haboggni, majd elmagyarázta neki, hogy a hallottakat nem úgy kell értelmezni, hanem amúgy... (Jelen sorok írója ezért szakította félbe orientalisztikai tanulmányait ezen az egyetemen és tért vissza Németországba, hogy ott kétkezi munkája mellett, autoidakta módon folytassa őstörténeti és klasszika-filológiai jellegű tanulmányait. Még akkor is, ha „papír” hiányában egyszer majd műkedvelő amatőrnek nézik.)

15. Kép: Engedi városa, Atilla királyunk nevelkedési helye a Holttenger partján.

A talán nem egészen haszontalan kitérő után térjünk vissza a Szent Korona pártájához.

A Turul színeváltozása

Bizonyára mondanom is felesleges, hogy a színeváltozás egészen mást jelent isteni Személy és ember vonatkozásában.

„És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. És elváltak előttük, és az ő orczája ragvog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség.” (Máté 17.1-2.)

Az idézet helyes értelmezése érdekében itt is fel kell cseréljünk egy betűt az evangélium szövegében. A nap helyett írjunk Napot, s minden világos lesz ismét, mint a Nap. Az ugyanis, amiről ez a meglehetősen szűkszavú bibliai tudósítás tudósít: Urunk emberi beszéd helyett színe megváltoztatásával jelzi, hogy Ő a Napis-ten Fia! Mi köze ennek a színeváltozásnak az emberi kétszínűséghez?

Az evangélium nem árulja el, hogy melyik az a bizonyos hatodik nap és honnan számítva a hatodik. Ez ennek ellenére gyanítható. Ha ugyanis a Napis-ten Fia emberi beszéd nélkül, színe megváltoztatásával jelzi tanítványainak, hogy Ő a Napis-ten Fia, akkor ez az esemény történhetett-e hétköznapon? Ha a hét napjait nem a pihenőnappal, a vasárnapkal kezdjük számolni, hanem értelemszerűen a hét „fejével”, a hétfővel, akkor az onnan számított hetedik nap (6+1) a vasárnap, amely nap mind a német, mind az angol nyelv tanúsága szerint a Nap napja (Sonntag, Sunday). A Napistené, aki teremtő munkája után e napon pihent meg. Aki a hatodik napon, a szombaton is munkálkodik, mint Fia mondta, s ezért munkálkodott Ő is.

Számunkra itt most azonban az a leglényegesebb, hogy Urunk színváltoztatással jelzi az Igazságot. Hogy a színváltoztatáshoz az emberek világában nem éppen discsőséges fogalom tapad (kétszínűség), azt színváltoztatásával nem Ő idézte elő. Mint korábban már paraboláin keresztül is láttuk, Ő minden eszközt, minden módszert, minden mozdulatot és minden számunkra megmagyarázhatatlan fizikai megvalósítást felhasznált annak érdekében, hogy teljesítse, amiért jött, amiért elküldett: még a színváltoztatást is.

A Szent Koronán a Turul is színváltoztatással jelez nekünk valamit, s nem is egyetlen dolgot.

Amikor a Turul hagyományos ábrázolását látjuk, akkor fekete. Holló képében Mátyás király zászlóin is fekete volt. A két „arkangyal-képen” a Királynő hajában azonban megváltoztatja színét: a szárnyas napkorong vörös, szárnyai fehérek. A napkorong színe vörös, a felkelő és lenyugvó Nap színe, a szárnyak fehérek, az abszolút tisztaságot, az istenit, mennyeit jelképezik, a Szent Lélek színét. A Szent Lélek halhatatlan, az Örök Élet színe.

Az „arkangyal-képeken” a Turul repülő helyzetben látható, a pártában ölelőben. Utóbbi helyzetben megváltoztatja szárnyai színét, ami minden bizonnyal az ölelés-

sel, a szárnyak szerepének megváltozásával van összefüggésben. A Turul szárnyas napkorongjának korongja a pártában is vörös, de mivel ott (az alsó Pantokrátor-képen) az Utolsó Ítélet jelenetét kellett ábrázolniuk a koronakészítőknek, ezért a születő Nap korongja vörös színét csak jelezték: a félköríves képre szerelt királyi korona („törött szív”) vörös színével jelezték.

E vörös napkorong szárnyai: a pártaelemek jobbról és balról itt azonban valamilyen zöldes árnyalatúak és translucic fényáteresztők. Bizonyára a fényáteresztőségnek is fontos jelentése van, de ezt nem tudom megállapítani. Azonban ezek a zöldes árnyalatú szárnyak itt előlről ölelik az Istennő fejét, királykoronázáskor a király fejét is, de rejtett értelemmel ugyanígy ölelik a Királynő országát és népét is.

Hogy a Turul vagy szárnyas napkorong szárnyai színe az ölelés miatt miért változtak éppen zöldre, azt csak találgatni tudom a következők szerint.

A pártá Turuljának napkorongjában Urunk az Utolsó Ítélet helyzetében látható: a Bíró szerepében, aki éppen ítéletet hirdet. (Baljában tartott Törvénykönyv még, vagy inkább már csukva van.) Szigorú tekintettel balra tekint. Arra, ahol a pántok elforgatása előtt az ARTHOLO-kép volt látható, s nem véletlenül: ez a kép jelzi az ítélet végrehajtást, mint majd látni fogjuk. Bár Urunk ítél, s bizonyára szigorúan ítél, mint az szigorú tekintetében látható, a Szent Koronát és vele együtt az Istennő országát mégis védelmezően öleli szárnyaival. Mivel a zöld szín a tavasszal új életre ébredő természet színe, a Turul szárnyainak zöld színe jelen esetben valószínűleg azt jelzi, hogy az Ítélet után új élet támad majd, vagy azt, hogy a földi életet az Ítélet nem fogja elpusztítani, nem engedi pusztulni. Ez számomra logikusnak tűnik, hiszen az ítélet ítélet, nem pedig gyilkosság.

A Szent Korona pártájának bizonyára számos rejtett, mélyebb értelme is van még, de egyelőre ettől többet nem tudtam megállapítani. Legyen ez majd a koronakutatás, a jövő feladata. Mindössze arra hívnám fel még a figyelmet, hogy a szárnyas napkorongok alakzatában egyszerre jelenik meg maga a Szárnyas Nap, a Napisten, az Atya, a Turul alakjában pedig a Kis Égi Fény, az Isteni Gyermekek: Urunk, s ezért kettőjük között a jelentésrétegek különbözősége miatt még akkor is különbségeket kell tegyünk, ha Ő így szól: „*Én és az Atya egy vagyunk*”.

Kisfalud Turulja

Hivatalos történelemtudományunk szerint származásilag semmi közünk a hunokhoz. Az avarokhoz sem, szkítákhoz sem, dákokhoz, besenyőkhöz sem... Egyáltalán: senkihez sem! (Senkinek hogyan lehet közük bárkihez is?) Tulajdonképpen születni sem születünk, csak „lettünk”. Valahogy. Szent Koronánkat is bizonyára valamilyen középkori hatalmasság vagy hatalmasságok tévedésből, vagy megmagyarázhatatlan jóindulatából kaphattuk. Vagy ajándékba, vagy valamilyen ellenszolgáltatás fejében, hűbéresekként. (Már micisapkának is titulálták, sőt olyasminek is, amit le sem merek írni.)

Azt sem lehet tudni pontosan, hogy falka módjára úton-útfélen hogyan verődünk össze, mielőtt a tajgák mélyéről jövet rárontottunk volna a Kárpát-medencé-

ben élő békés, kulturált és szorgalmas-dolgos népekre. (A dél-amerikai őserdők mélyéről csak azért nem jöhettünk, mert Kolombusz akkor még nem fedezte fel Amerikát.) Mivel tehát a „Honfoglalás” előtt nem volt se múltunk, se történelmünk, hát megpróbáltunk csinálni magunknak, hogy jövönk lehessen. Bocsánat, hogy megkérdezem: Ha Trianon szindróma számunkra, akkor az ilyen „történelemszemlélet” vajon minek nevezhető?

Láttam már sok várost, települést, nemesi család címerét, de kevés olyan gyönyörű és beszédes címet, mint egy dunántúli, Kapuvár közelében fekvő falucska, Kisfalud címerét. Be is mutatom rögtön, hogy azonnal láthassuk a lényegét.

Sajnos, a színes címer itt csak fekete-fehérben látható, ezért színeire majd mindig utalni fogok. Ezen a fekete-fehér fénymásolaton az egyetlen élethű szín a Turul színe.

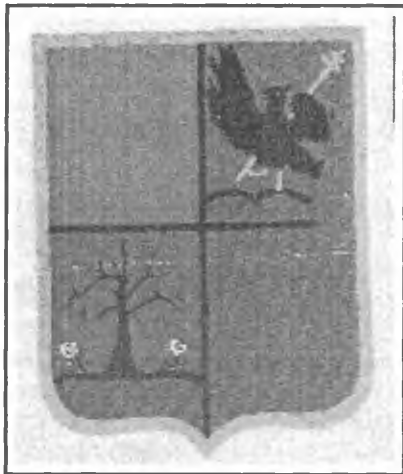
A fenti „történelemszemlélet” miatt gondoljuk csak meg: Hogyan lehetséges, hogy Magyarországon még egy apró falucskának is olyan címere, olyan okmánya van, amelyet bármely település, bármely város megirigyelhetne? Hogyan lehetséges, hogy ez az okmány a hun származást és a Nagy Királlyal való közvetlen kapcsolatot is dokumentálja? Mert ugyan honnan származhat ez a turulos címer és használatát ugyan ki engedélyezhette? Mivel e kisfalu neve nem Kisfalu, hanem Kisfalud, tehát mintha valaki (talán éppen maga a kisfalu egykori népe) így szólt volna valakihez: „Tied ez a kisfalu, a Te Kisfalud!”, akkor ki lehetett az, aki számára a felajánlása történt? Ugyan ki más, mint aki a címerben látható? De ha eddigi megállapításaink helytállóak, ha a Szent Korona Madárkorona, Turulkorona, akkor a Szent Koronának nem szólhatott ez a felajánlás? És hogy létezik az is, hogy e múlttalan és történelemtelen nép apró falucskájának is ekkora történelme, s erről a történelemről ilyen okmánya legyen?

Nézzük csak „akkurátusabban” is ezt a címet!

Föül, a jobbkéz felé eső címermezőben egy uralkodó látható. Hogy semmi kétség se essék fölé, arany királyi jelvényt karmában tartja. Ez a hatalmi jelvény ugyanaz a kettőskereszt, amelyet Geobitzász is tart a Szent Koronán, s ráadásul Geobitzász is ugyanolyan döntött helyzetben tartja, mint itt a Madár.

Ki lehet ez az uralkodó, akinek jogában áll a hármashalom csúcsán állni és ilyen királyi jelvényt tartani karmában?

A címer pajzsa egy U betűt formáz. A címerpajzs két térfelét elválasztó függőle-

16. Kép: Kisfalud címere.

ges egyenes a rá merőleges vízszintes éllel együtt pedig egy taut, egy T betűt. A kettő összeolvasva. UT. És nem Utas is egyben az a Madár, az az Uralkodó, aki ott látható? Akkor miért halad előtte a Felkelő Nap vörös színe (balfelső címermező) és érkezésekor a sumér ábrázolásokon miért tárják szélesre előtte az Ég kapuját?

Ez az Uralkodó az Ég vagy Menny kapuján át megérkezett a földre. (Babilon neve is Menny Kapuja értelemmel értendő.) Miután megérkezett, azon ország fölött (a hármashalom csúcsán) állt meg, amely országot a legrégibb sumér jelek Szín Holdistennő országának nevezték (*Ébredés 20. szám, 85. old.*). De miért éppen itt állt meg ez a Madár, ez az Utas? Miért éppen azon Istennő országa fölött, Akit már eddig is több óegyiptomi ábrázoláson láttunk, s Aki a Szent Korona zománcképein is látható? Csak talán nem azért, mert az az Utas igazi Anyjának országa?

A címer felső két címermezője az Égiek birodalma. Ezt jelzi a Felkelő Nap vörös színe balról, mintegy az Uralkodó előtt haladva, kilétét jelezve. De furcsa módon ehhez az égi birodalomhoz tartozik az a földi ország is, amelynek hármashalomján az Égi Utas áll (az egykori Omega együttes slágerdallama szerint Égi Vándor): a hármashalom egyszinten van a Felkelő Nap színével. Ha pedig ez az ország annak ellenére az égiek birodalmához tartozik, hogy a földön van, lehet-e más, mint Mennyei Ország, Isten Országa?

Ki viselheti uralkodói jelvényként az Út jelét, a kettőskeresztet? (A sumér Enki-isten „rúdját”.) Ki mondta magáról, hogy „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”? És miért szállt rá madár (galamb) az evangéliumok szerint, s amikor rá (Ra!) szállt, az égből miért hallatszott szózat: „*Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm*”? (Máté 3.17.)

A címerpajzs két alsó mezője az emberek világa.

Itt a jobboldali címermező a földi élet, a természet zöld színe, amely földi természet megtermi azt, amire az embernek feltétlenül szüksége van: az eledelet. Ezzel a címermezővel azonos szinten ez látható is. Az itt alig kivehető hármashalom középső csúcsán egy almafa áll, roskadásig piros almákkal. (A bibliai Genezisben Éva éppen almafáról szakít egy almát? Miért nem szilvafáról szilvát, vagy körtefáról körtét?) A fa alatt, a hármashalom két szélső csúcsán pedig egy-egy fehér virág nyílik, egyértelműen jelezve, hogy Isten Országa virágba borult. (Ezt ma is így látjuk?) De a virágok fehér színükkal azt is jelzik, hogy az Ország Isten ereje, a Szent Lélek által borult virágba. (Esetleg majd az EU által is virágba tud borulni?)

Figyeljük csak a színekombinációt is!

A fán piros almák láthatók. A fa alatt fehér virágok. A fa és a virágok alatt a zöld hármashalom, az Élő Ország (Éli Országa). A piros-fehér-zöld! Véletlen lenne? Az is véletlen lenne, hogy óegyiptomi ábrázolásokon, színes festményeken és freskókon ugyanez a színekombináció hemzseg istenek, fáraók és királyok környezetében?

Kinek lehet joga ilyen címet engedélyezni? Nem karizmatikus király, zsarnok vajon engedélyezhet-e? (Sajnos: a zsarnok diktátor ugyan mit engedhet meg magának!) Kinek állhatott jogában Isten előtt, hogy turulos címet engedélyezzen? Eset-

leg a Flagellum Deinek, Isten Ostorának jogában állt?

– Igen, igen – szólal meg most örök kételkedőm –, de ezt a címet az egykori kisfaludiak bizonyára ugyanúgy kölcsönözhatték valahonnan, mint mi is a hármashalmot a kettőskereszttel: a szomszédból.

Valóban! Miért is ne lehetne! Már csak azt nem értem, hogy ezt a kölcsönzött hármashalmot akkor mi miért nem festjük kékre?

Az Utas érkezése

(Mária szülésénél segédkező szülésznő beszél.)

„...amikor bementem, hogy a hajadont megvizsgáljam, úgy találtam, hogy arcát az ég felé fordította és imádkozott. Hozzá érve mondtam neki:

– Mond leányom... nincs-e valami szerencsés kellemetlen érzésed, vagy nem fájd-e valami...?

Ő csak folytatta imáját és mint egy sziklakő mozdulatlan maradt, mintha semmit sem hallott volna. (71)

Amikor eljött az óra – megnyilatkozott Isten ereje. A hajadon, aki az égre szegezte tekintetét, mintha teljében lévő szőlőtővé változott volna és amikor megjelent a FÉNY, dicsérte AZT, akitől megáldatott. A gyermekből sugárzott a FÉNY – éppúgy, mint a Napból... Ez a fény úgy született, miként a harmat az égből leszáll a földre.

A csodálkozás kábulata töltött el és elfogott a félelem, mert szemem oda szegeződött, ahhoz a ragyogáshoz, amely a most megszületett Fényből áradt... És ez a Fény egyre jobban sűrűsödött, gyermek formát vett lassan addig, amíg olyanná lett, mint egy emberi csecsemő. Ekkor bátorságot vettem, lehajoltam, megfogtam, nagy vigyázattal karomba vettem és az volt a csodálatos, hogy semmi súlya nem volt, annyi se, mint egy újszülötté. Megvizsgáltam és láttam, hogy testén nincs nyoma a szülésnek, tiszta volt, könnyű és ragyogó. Mialatt én azon csodálkoztam, hogy nem sír, mint a többi újszülöttek, ő pislogva nézett – majd kedvesen rámosolygott, rámnézett és a szeméből olyan nagy fényesség áradt, mintha villám lenne.

Amikor a hajadont fogtam meg, – szűznek találtam. Nemcsak a szülésnek nyoma nem volt, de férfi sem érintette őt soha.” (73-74-75)

[A British Museumban őrzött „Codex Arundel 404” jelzésű okmány, amely „LIBRE DE INFANTIA SALVATORIS” néven ismeretes, írja *Badiny Jós Ferenc* professzor *A betlehemi herceg* című munkájában (Ösi Gyöckér kiadása Buenos Aires – Argentína), ahonnan a fenti idézetet vettem.]

Az idézett szöveget olvasva, kenetes-malasztos szófordulatai miatt az embernek mintha valami émelyítő érzése támadna, s ez már eleve intő jel forráskritikai szempontból. Az pedig már teljesen egyértelmű ilyen jel, hogy ez a szöveg a „LIBER DE INFANTIA SALVATORIS” (A Megváltó Gyermeke könyve) néven ismeretes „okmányban” olvasható. Mert mikor mondta Urunk csak egyetlen szóval is, hogy Ő megváltó lenne, hogy bárkit is meg akarna váltani bűneitől? Megváltani a szenvedőt szokás szenvedéseitől például kegyelemdőfással vagy kegyelemlovás-

sel, esetleg kegyeleminjekcióval modern korunkban, amit a német jogi nyelvezet „aktive Sterbehilfe”-nek nevez, a halálhoz nyújtott aktív segítségnek, kiváltani pedig hadifoglyokat szokás, de bűnösöket elítélni illendő, mert ha ez nem történik meg, feje tetejére áll az egész igazságszolgáltatás.

A „megváltó” vagy „megváltás” szót hiába kerestem Urunk beszédeiben, az evangéliumi leírásokban, azonban annál többször megtaláltam az Ószövetségben. (Ószövetség az a szövetség, amely nem Urunkkal, a Napisten Fiával, hanem egy másik istenséggel kötöttetett, s amely istenség e szövetség jeléül testcsontkítást rendelt el. Ez olyasmi, mintha egy festő nem lenne megelégedve elkészült festményével, csak akkor, ha annak például levágják az egyik sarkát.)

Sajnos, ezt a „Codex Arundel 404”-et még maga Badiny Jós professzor is okmányoknak tekinti. Olvasóim bizonyára érzik már, korábban miért írtam, hogy a történelmi leírásokkal, az ilyen „kútfőkkel” miért bánok rendkívül óvatosan és a Szent Korona kutatásában miért veszem őket csak harmadlagosan, tercier módon figyelembe. Hogy miért hiszek elsősorban annak, amit (Akit!) szemem előtt látok: a Szent Koronának.

Azonban mégis idéztem valamiért ezt a szövegrészt, és nem is egy okból.

Egyik ilyen ok, hogy a kenetes-malasztos szófordulatok és a lényeg eltusolásának minden látható szándéka ellenére az igazság mégis „kifújdogál” a sorok közül. Az az egykori valaki, aki ezt a szöveget írta, bárhogy erőlködött is, a Kapu feltárulásának és a Kapuban megjelenő Napisten Fiának igazságát teljesen nem tudta eltüntetni. Ahelyett persze, hogy ezt így „kerekperec” megírta volna, így fogalmazott: „*Amikor eljött az óra – magnyilatkozott Isten ereje.*”. Tehát nem Ő maga a Kapuban, mint az óegyiptomi és sumér ábrázolásokon is látható, s ahogyan a Szent Korona pártájában is.

Az ismeretlen szerző azt sem tudja eltüntetni, letagadni, hogy a születő Gyermekek a Napisten Fia, ezért ezt a lényegyet egy hasonlattal próbálja meg „elkenni”:

„*A gyermekből sugárzott a FÉNY – éppúgy, mint a Napból...*”

„*Ez a FÉNY úgy született, miként a harmat az égből leszáll a földre.*”

Állítom, bármely olvasóm külön és találébb hasonlatot találna a Napisten Fiának érkezéséről az „égből” leszálló harmatnál, s olyan elementáris ellentmondásba se keveredne, mint amit a „*nincs-e valami szerencsés kellemetlen érzésed*” szövegrész jelez. Mert ha egy embert valamilyen szerencse ér (például lottótalálat), az lehet-e kellemetlen számára? Nem tudom, eléggé plasztikusan látható-e már a szöveg szerzőjének minden emberi logikát nélkülöző, kifacsart gondolkodása?

A szöveg írója a különleges születés különlegességét mégcsak eltussolni, „elkenni” sem tudja, így tesz – nem tetszik, úgy kell leírnia, ahogy azt hallotta vagy olvasta valahol: „*És ez a Fény egyre sűrűsödött, gyermekformát vett...*”. Ez nem más, mint a Fény materializálódása, ami mégcsak Einstein elméletével is igazolható. (A fények anyagi és hullámtermészete egyaránt lehetséges és van is, és éppen ettől „zavarodnak meg” a fizikusok.) De ugyanerre utalnak az evangélium sorai is, amelyek arról tudósítanak, hogy amikor Urunkat közrefogják, gyűrűbe zárják, akkor

„elrejtőzék és kiméne közülük”:

„Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ily módon eltávozék.” (János 8.59.)

A görög nyelvben – mint Badiny Jós professzor írja – az elrejtőzni ige láthatatlanná válni értelmű, s ezt csak az tudja megtenni, aki akkor „teszi le testét” és akkor „veszi fel” újra, amikor akarja.

A Szent Korona pártája tehát igazolja a sumér és óegyiptomi ábrázolásokon megjelenő eredeti keresztény felfogást és Urunk szavainak igazi értelmét. Mindazt, amit ittjártakor ott, már Galileában sem értettek, ami már ott és akkorra elveszett, s amiért Ő eljött, hogy „megkeresse” (és újra tanítsa). Az olyasmiket, ami a magyar nép számára még 2000 évvel azután sem veszett el, mint például a vizenjárás titka és igazi értelme, mint erről korábban a csángó asszonyok tettek tanúbizonyságot (Ébredés 20. szám, 53. old.).

De Urunk ittjárta, időszámításunk előtt hogyan beszélhetünk kereszténységről? – kérdezhetnénk.

Ezt a látszólagos ellentmondást Urunk szavai szüntetik meg: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János 8.58.). Márpedig Ábrahám Ábrám (ábrázatom, képmásom) néven i.e. 2170-ben született Urban (Ur sumér városban, de ugyanakkor az, Ūrban is), mint ez a bibliai családfájából és az ott közölt évszámokból viszsza számítható, s akit egy másik „istenség”, Amar Sin vagy Amar Pal, a bibliai Amraphel akkád király szólított el Urból (és az Ūrtól) i.e. 2095-ben. Az az uralkodó, aki „kurtán-furcsán” kikiáltotta magát „Istennek”, az Ūrnak.

De akkor ki örzi az igazi és eredeti, majd Urunk által megújított kereszténységet a mai napig is? Ki az, aki számára ez sohasem veszett el, hogy keresni kellett volna? Ha a Szent Korona szimbolikájában egyszerre jelen van mind az elveszett, mind a megkeresett, akkor ugyan ki lehet az? Talán a római pápa?

A Napút a Szent Koronán

Már eddig is többször tapasztalhattuk, hogy a Szent Korona a földi ember fogalmaiból kiindulva vezet bennünket a mélyebben rejtőző jelentésrétegek, a nem, vagy nem rögtön láthatók felé. Így volt ez a ferdekeresztel, a precessziót jelző eltolódással is, és így van most, a Napúttal kapcsolatban is. Mivel a Korona fősík-jában a Napisten kétszer is látható (a haladási irány szerint először az Atya Isten zománcképe a csúcson, a zeniten, majd a Fiúé lent, a pártában), először magam is arra gondoltam, hogy e fősíkba eső koronapántok a felső Pantokrátor-képpel együtt lennének a Napút, jelképeznék a Nap látszólagos útját az égbolton.

Be kellett lássam: tévedtem!

Abban nem tévedtem, hogy a látszólagos nappálya kelet-nyugati irányú, s hogy a Koronát úgy kell tájolni, hogy a fősík egyezzen ezzel a kelet-nyugati iránnyal. Abban tévedtem, hogy a fősíkba eső négy apostolkép a Napút emelkedő illetve leszálló ága lenne. A nevezett négy apostolkép a további négygel a sumér nyolcsugarú csillag nyolc sugara, mint az az Atya Isten zománcképén is látható nyolcküllőjű

kerék alakjában, de nem maga a Napút. A Napút a Szent Korona fősíkban lévő négy apostolkép fölött halad!

Ez a nappálya csak részben látható, ezért nem láttam először magam sem. A Napútnak csak öt kardinális pontja látható, s ezek közül csak egy pont érintkezik a sumér nyolcsugarú csillaggal, ott viszont a két ívnek közös pontja van. A haladási irány szerint az első ilyen kardinális pont a nyolcszögletű és nyolcélű hátsó nagy zafir. Második a Dukász-kép, s már csak ennyiből is gyanítható, hogy ez a kép nem utólagos „betoldás”, és rajta sem valami görög császár látható. (Görög császárok mit kerestek volna a Napúton?) Harmadik ilyen pont az Atya Isten zománcképe a zeniten, s ez az a bizonyos közös pont. Negyedik ilyen kardinális hely az alsó Pantokrátor-kép a pártában, ötödik pedig az alatta lévő és Magyarországot jelképező, cipó-alakú nagy drágakő. A Napút tehát kötől köig ível, s bizonyára nem véletlenül e kettő a Szent Korona legnagyobb drágaköve.

Fejezzük ki másként is, hogy ilyen módon mit látunk.

A Nap keleten kél, az ég tengerében, a sumér „dingir”-ben (dingir: Isten). Ebben a tengerben a koronakészítők a Napot a sumér nyolcsugarú csillaggal ábrázolták (nyolcszögletű és nyolcélű zafir), arany mezőben (a kő arany kömezője). Gondoljunk csak itt népmeséink aranyréjtjére is, amely a réz vagy bronz, majd az ezüstrét után következik legfölül, tehát az égből!

Ebből a tengerből (aranyrétből vagy aranymezőből) emelkedik ki a születő Nap, Vezérlő Csillagunk: az a Vezér, aki a Dukász-képen látható. Ha rátekintünk a Dukász-képre, első látásra úgy tűnik, mintha e kép aranylemeze belenyúlna az alatta lévő drágakő arany kömezőjébe. De ez csak akkor tűnik így, ha a Napútat figyelmen kívül hagyjuk. Ha ezt tekintetbe vesszük, s azt is, hogy a Nap születése után merre folytatja útját a Napúton (látszólagos égi útját az égbolton), akkor a Dukász-kép lemeze nem belenyúlik az alatta lévő kömezőbe, hanem kiemelkedik abból!

Ugyanaz a helyzet itt is, mint a pártá és koronaabroncs közötti eltolódásnál. Azt is mindenki hibának vélte, egyedül Pap Gábor érezte meg és írta le, hogy bizonyára nem hiba, nem a koronakészítők szakmai ügyetlenségének következménye, hogy értelme-jelentése valószínűleg „tartalmi szinten keresendő”. Itt azonban meg kell jegyezni, hogy a Dukász-képet még maga a professzor is utólagos felszerelésnek véli, tehát oda nem illő képnek. De ugyanígy meg kell jegyezni azt is, hogy sokáig magam is így gondoltam, mert Révay Péter gróf, egykori koronaőr mondata katolikus terminológiája megtévesztett: „Imago Beatae Matris Virginis!”. (A Boldogságos Szűzanya képe hova lett!) Nem vettem figyelembe ugyanis, hogy ő más személyre gondolt a Szűzanya név alatt, mint én. Azonban mindenki mentségére legyen szólva: Olyan embert még nem láttam, akit a Szent Korona ne tudott volna megtéveszteni. Mivel tehát a fentiek szerint a Dukász-kép lemezének túlnyúlása logikailag „nem rúgott vissza”, így a későbbi bizonyítékok nélkül is biztosra veszem, hogy ugyanúgy eredeti kép, mint ahogyan eredeti a KON- és Geobitász-kép is. Ezért a vitatkozók csoportjában igazat kell adni azoknak, akik egyedül e három vitatott kép aranylemezeinek színe és minősége alapján

is ugyanerre az álláspontra jutottak.

A Dukász-képpel a későbbiekben még részletesen foglalkozom, mint ahogyan a másik két vitatott képpel is. Most szándékosan nem bocsátkozom az apró részletek rejtélyeibe, s főleg nem a rajtuk látható feliratok elolvasásába és értelmezésébe. Tudom, a logika azt diktálná, ami első látásra legkézenfekvőbb: Olvassuk el, hogy mit írtak a képre, s megtudjuk, ki látható rajta! Ez eddig rendben is lenne, de egy körülmény miatt egyelőre mégis el kell tekintsek ettől a módszertől, más megközelítést kell válasszak. Mivel e képeken (mint a két első „arkangyal-képen” is, mint már láttuk korábban) rejtjelezett, kódolt szövegek olvashatók, nem szeretnék abba a hibába esni, mint Anton Deimel professzor is azon sumér agyagtábla értelmezésekor, amellyel az *Ébredés 20. számában* részletesen foglalkoztam. Itt is azt a módszert választom, hogy mielőtt rejtjelezett szövegek olvasásába-megfejtésébe kezdenék, az alakzatokba rejtett értelmet próbálom megállapítani, hogy lényegében miről is van szó.

E három vitatott kép (KON-, Dukász- és Geobitzász-kép) szövegeit időközben már sikerült megfejtenem (legalábbis így gondolom), s így azt is tudom, hogy e megfejtések első látásra hihetetlenek. Ezt annál is inkább tudom, mert mikor itteni magyar barátaimmal beszélgettem ezekről a megfejtésekről, az egyik így szólt: „Hát, te úgy csűröd-csavarod a dolgokat, ahogy neked tetszik!”. Mentségére legyen mondván, soha életében nem foglalkozott (még hobby szinten sem) se őstörténelemmel, se klasszikafilológiával, sem pedig paleográfiával, s így teljesen érthető volt reakciója. Azonban abból kell kiinduljak, hogy bizonyára olvasóim nagy többsége sem foglalkozott ilyesmivel, s ezért olyan logikai módszerekkel kell megközelítenem e képek rejtélyeit, amelyek speciális előképzettségek nélkül is követhetők. Ez a másik oka, hogy nem a képek szövegeivel kezdem értelmezésüket.

Agukról e szövegekről már itt is rögtön elmondhatom, hogy bonyolultsági fokukat tekintve különös dolgot tapasztaltam. A legkönnyebben megfejthető és értelmezhető a KON-kép (nem Konstantin!) felirata, de ez is csak óegyiptomi ábrázolások segítségével sikerült (ha sikerült). Ettől nehezebben ment a Dukász-kép értelmezése, a Geobitzász-kép szövegénél pedig már majdnem „vért izadtam”. És amikor ezt is sikerült elolvasnom (vagy legalábbis így vélem), már nem csodálkoztam rajta, hogy annyi kutatót megtévesztett, s hogy Geobitzász néven nem is találtak egyetlen történelmi uralkodót sem. Sem Magyarországon, sem máshol. A kép felirata ugyanis – megfejtésem szerint – a mindenkori magyar király számára szóló legfőbb parancs, nem pedig név. A „Geobitzász” grafikából Géza nevet értelmezni ugyanolyan, mint a KON hangcsoportot Konstantinnak, vagy az X MI-t Szent Mihálynak gondolni.

A harmadik kardinális pont a Napúton az Atya Isten zománcképe.

Ez a pont a Napút csúcspontja, de egyben azon nagy sumér nyolcsugarú csillag középpontja, magja is, amelynek nyolc sugarát a nyolc apostolkép jelképezi. (Egyetlen kivétellel, amely csak helyettesíti a nyolcadik szent sugárt, s a koronakészítők ezért „felejtették le” egyetlen apostolképről az SCS = szent megjelölést.) A

szemléletesség kedvéért fogalmazzunk másként is: A Napút csúcspontján, a zeniten a nyolcsugarú csillag ragyog teljes erejével: saját Napunk! Tévedés tehát azt gondolni, hogy eredetileg bizonyára tizenkét apostolkép volt a Szent Koronán, csak négyet valamiért lenyírtak. Ötvösök és aranyművesek is megállapították, hogy sohasem volt rajta több, eleve nyolc apostolképpel készült.

A Napút az Atya Isten zománcképe után leszálló ágba hajlik, eltávolodik a pántól és ismét fölötte halad. Ezen a leszálló ágon található a negyedik kardinális pont: Urunk félköríves zománcképe a pártában. Ez a kép nemcsak a nyugatra (Alvilágba) távozó Napisten jelképe, de ugyanakkor a pártá szimbolikájában a születés jelképe is, tehát e kép félköríves alakja egyszerre jelképezi a felkelő és lenyugvó Nap félköríves korongját. Mindemellett ez a kép ábrázolja az Utolsó Ítéletet is, a jövőt. Csak ezek szerint is három jelentésréteg tolul egymásra: születés, halál, Utolsó Ítélet.

A Napúton az utolsó, ötödik kardinális pont a Magyarországot szimbolizáló nagy homlokzati drágakő. Az előzőek alapján ez könnyen félreértelmezhető úgy, ha arra gondolunk, hogy akkor Magyarország még a Nyugaton is nyugatabbra van? Vagy éppen már az Alvilágban? (Talán elképzelhető, hogy sokan szeretnék is ott látni.) Azonban a Napúton haladva Magyarország az Utolsó Ítélet után(!) látható, s ennek értelmét már olvasóim fantáziájára bízom.

Lapozzunk vissza most azon óegyiptomi ábrázoláshoz, amelyet a „hosszúkás kisszék” írásjel kapcsán már bemutattam (70.old.). Figyeljük meg ismét a Nap útját, úgy, ahogyan ott ábrázolták. A Napisten Fia (akkor és ott Hórusz néven) születése után keletről jövet felfelé hajózik bárkájában az Ég tengerében (Ég Királynőjének teste), majd a zeniten túlhaladva lefelé Nyugat, a „Nyugút” (lenyugvás útja), majd az Alvilág felé. A leszálló ív végén bárkája orrára már fekete lobogó van akasztva, s a Hórusz fején ábrázolt elsötétülő napkorong is ugyanezt az értelmet közvetíti. Amíg az ábrázolás bal oldalán a Napisten megszületett, tengerből kiemelkedő, majd felfelé hajózó Fiának a Szent Koronán a Dukász-kép felel meg, addig a jobb oldalon látható, Tülvilágra vagy Alvilágba távozó Hórusznak az alsó Pantokrátor-kép. Véletlen összefüggés lenne?

Nem kétséges tehát, hogy a Szent Koronát fősíkjaival kelet-nyugati irányba kell betájolni, a Napút szerint. Ha nem így van tájolva, az olyan, mint a sátánisták fejtejtőre állított feszülete: istenkáromlás. Nem tudom, jelenleg a Parlamentben milyen irányba tájolva őrzik, de azt tudom, hogyha helytelen irányba tájolták, akkor bajt, veszedelmet, szerencsétlenséget hoz mindenkire, az egész országra. Tudomásom szerint a Nemzeti Múzeumban a szibériai tajgák irányába volt tájolva. Ezt a következmények mintha igazolták volna: „hideg napokat” hozott jutalmul.

Az utálatos szent

Az eddigiekben már „számtalan” bizonyíték bizonyította, hogy a Szent Korona nem lehet római vallási felfogás által ihletett korona. Toldjuk meg most a bizonyítékok sorát egy továbbival is, egy fordított irányú bizonyítékkal: Egyáltalán, van-e

római vallás által ihletett korona. amelyben olyan misztérium rejtőzne, mint a Szent Koronában? Mert abban biztosak lehetünk, ha a római kereszténység képes lett volna valaha is ilyen misztériumot belefoglalni egy koronába, akkor azt meg is tette volna. Akkor ma nem a Szent Korona lenne az egyetlen olyan korona a világon, amelyiket szentnek neveznek. (Gondoljunk csak itt a szentek seregének „tömeggyártására”!)

Másként is tekinthetjük ezt a helyzetet.

A római kereszténységgel kapcsolatban már idéztem a megállapítást: „Amit nem tudott elpusztítani, azt megáldotta és bekebelezte.”. A Szent Koronát is megáldotta volna? Nem voltam jelen, így csak hallomásból értesültem róla, hogy legutóbb a „négy történelmi egyház” főpapjai megáldották! Igen, megáldották! És nem tudok róla, hogy bárkiben is felmerült volna a gondolat, hogy alacsonyabb rangú személyek nem áldhatnak meg magasabbrangút, s hogy ezen áldás ellen bárki tiltakozott volna. Sajnos, itt tartunk! Mert ha a történelemben a mindenkori király személye is mindig alacsonyabbrangú volt a Szent Koronánál, akkor hogyan képzelhető, hogy bárki is magasabbrangú legyen Nálánál?

Róma a Szent Koronát már legalább ezer éve ismeri, ha pedig hihetünk Szigeti István aacheni plébános kutatási eredményeinek (amelyeket pl. a „kalandozások” is igazolni látszanak), akkor több, mint ezer éve ismeri. De akkor miért van, hogy még egyetlen Őszentsége sem gondolt arra, hogy legalább utánzatként belefoglalmaztasson saját tiarájába (pápai süveg) olyan misztériumot, amelyet a Szent Korona rejt? (Például egy tiarán ábrázolnának-e ferdekeresztet Megfeszített nélkül?) Mert ugyebár, bármelyik Őszentségében felmerülhetne a gondolat, hogy ha ő Őszentsége, akkor tiarája is miért ne lehetne szent? Ne csak a magyarok Koronáját nevezzék szentnek, hanem az ő süvegét is Szent Tiarának! Nem logikus? Hogy azonban egy pápai tiara (bármelyik!) mennyire szent, azt mi sem jelzi jobban, mint azon tény, hogy minden egyes pápa részére külön tiarát készítenek, amit halála után eladnak(!), s a befolyt összeget nem a Vatikáni Bankba teszik (a világ egyik leggazdagabb bankja, csak kevesen tudnak róla), hanem – így hallottam – szétosztják a szegények között.

Ne fáradjunk tovább ilyen elméleti kérdésekkel.

Róma mégcsak a Szent Korona jelképeit sem lenne képes felismerni, nemhogy a benne rejtőző misztérium mélységeit, hiszen ezek nem a római kereszténységben gyökereznek. Ha pedig a belerejtett szimbólumokat mégiscsak fel tudná ismerni valahogy (például valaki elárulná), akkor vehetnénk csak igazán bizonyosra, hogy sohasem készülne ilyen „Szent Tiara”.

A Szent Korona jelképiségében ugyanis van egy olyan „utálatos szent”, amelyet – tetszik, nem tetszik – tudomásul kell vegyünk. Nehezen felismerhető, mert nem síkban van (mint például egy zászlón), hanem a térben, a Korona alakzatában. De ott van! Ez az „utálatos szent” pedig nem más, mint a szvasztika, közismertebb nevén horogkereszt!

A továbbiakban nem használom többé ezt a megutáltatott elnevezést. Hála Isten-

nek, a magyar nyelv páratlan gazdagsága lehetővé teszi, hogy más megnevezést válasszak, s mégcsak a szanszkrit szvasztika szót is elkerülhessem. A továbbiakban a napforgó megnevezést fogom használni. Már csak a megnevezéssel is el kívánom választani ezt a szent ősi jelképet, a Napisten egyik legősibb jelképét a hozzátapadó ocsmányságoktól és idiótaságoktól, amelyek miatt magam is csak fényképről ismerem nagyapámat, akinek talán még tömegsír sem jutott osztályrészül a végtelen orosz pusztaságokon.

Méltatlanság, sőt aljasság lenne részemről, ha Isten szent jelére a hozzátapadt (tapasztott) ocsmányságok és idiótaságok miatt utálattal, gyűlölettel tekinténék.

E jelkép (bármelyik jelkép!) ugyan mit tehet róla, hogy kik és milyen célok érdekében fogják kezükbe, tűzik zászlaikra? Ráadásul úgy, hogy annak a jelképnek édeskevése köze van az ilyen célokhoz! Mert Hitler Adolfot a legkevésbé foglalkoztatta az a gondolat, hogy a Napisten ősi jelképét zászlóra tűzni óriási felelősség, s ha valaki mégis megteszi, annak ezt a jelképet minden ocsmányságtól és idiótaságtól meg kell óvnia.

Nem, őt ilyen mélyenszántó gondolatok abszolút nem érdekelték. Kisebb gondja is nagyobb volt ettől. Mozgalma számára egyszerűen csak kellett valamilyen szimbólum, s mivel ő nem tudott megfelelőt találni, javasoltak neki egy ilyet. A napforgót! Ő „mindössze” annyit alakított a javasolt jelképen, hogy szárait ellenkező irányba fordította! Ez olyan, mint amikor a feszületet fejtetőre állítják.

Lényeg, hogy akik Isten szent jelét zászlóikra tűzték, lerohanták ugyanazon Isten, a Napisten országát! Utána pedig csodálkoztak, hogy nincs szerencsájük. Figyeljük csak meg: az úgynevezett „III. Birodalom” nem az első birodalom Magyarországon történelmében, amelyik Isten országát ujjal érinteni merészelte, s azóta már csak a történelemkönyvek lapjain létezik.

Úgy gondolom, az eddigiekkel sikerült elválasztanom Isten szent jelét a hozzátapadó dolgoktól, s ezzel mind a napforgót, mind pedig a Szent Koronát megóvni rosszindulatú gyanúsítgatásoktól.

De hol is van hát a Szent Koronában a napforgó?

A legfeltűnőbb helyen: a Korona alakzatában! Ha ezt az alakzatot gondolatban kiterítjük a síkban, s a koronaabroncs köralakját kiegyenesítjük a keresztpántoktól kiindulón („szögletesítjük” a kört), akkor a napforgót kapjuk. Azt a sumér írásjelet „négyes kivitelben”, amellyel az *Ébredés 16. száma* 15. oldalán, valamint a *20. szám* 59. oldalán is találkoztunk, s amelyiket UR (Isten), valamint KARA (isteni Akarat) hangértékkel és értelemmel hangzósítottunk és értelmeztünk. Ez a derékszögben behajlított kar azon a sumér agyagtáblán („Körmenet”) közvetlenül a sumér nyolcsugarú csillag, Isten jele alatt látható, s ez bizonyára nem véletlen. A következő fejezetekben ezeket a Karokat napforgó alakjában mind sokezer éves sumér, mind sokezer éves maya ábrázoláson is látni fogjuk, s e leletek kapcsán (is) meggyőződhetünk róla, hogy a Szent Korona napforgója nem belemagyarázás és nem véletlenül van jelen a Korona alakzatában.

A napforgó körbeforog, s az eddigiekben már a precesszió kapcsán láttuk, hogy

a Szent Korona napkörüli ferdekeresztje is ugyanígy forog az állandó slip, a visszacsúszás vagy hátramaradás következtében. Mivel azonban ezt a ferdekeresztet szilárdan rögzítették talapzatához, ezzel együtt pedig a Korona alakzatába rejtett napforgóhoz, így értelemszerűen a napforgó is forog. Tehát akár csillagászati, akár nyelvtani vonatkozásban tekintjük a ferdekereszt és a napforgó összefüggéseit, ugyanarra az eredményre jutunk. Mivel pedig ezen eredmények, ezen következtetések logikailag nem „rúgnak vissza”, nem tapasztalható ellentmondás, már ennyi is igazolni látszik, hogy „helyes vágányon” haladunk.

Fejezzük be most e fejezetet a „termékeny bizonytalanság” atyjának, *László Gyula* professzornak már szállóigévé vált szólásával: „*Természetesen más megoldás is elképzelhető.*”. De melyik?

A következőkben meggyőződgetünk róla, hogy a Szent Korona napforgója nem erőltetett belemagyarázás, nem hallucináció. Először egy olyan, kalkotikum idejéből származó sokezer éves sumér leleten, egy tányéron, amelyiken majd a napforgó olyan speciális ábrázolását láthatjuk, amely kétségtelenné teszi a Szent Korona és ezen ősi jelkép közvetlen kapcsolatát. Ezután pedig egy olyan maya ábrázoláson is, amelynek kora minden bizonnyal még ettől a tányértől is jóval régebbi, talán 10-12 ezer évnél is idősebb. A két lelet között rengeteg párhuzamot fogunk látni, de ugyanakkor rengeteg különbséget is. És már itt szeretnék reflektálni az egyik ilyen legnagyobb különbségre. Arra ugyanis, hogy egy tányérból esznek, míg egy szarkofágról nem szokás étkezni. Ha tehát egy tányérra a napforgót festik, az nyilvánvalóan azért van, hogy a tányérról evő ember naponta, mindennapi ebédje során saját maga előtt láthassa az igazságot, amikor levesét kikanalazta a tányérból: azt, hogy az eledelét ki kegyelméből kapta, mi által és ki által nő haja vagy körme. Ugyanez a megfontolás rejtőzik a napforgómotívumos erdélyi párnákon is: az ember tudjon arról is, ki ajándékozza meg a pihenéssel és az álmokkal. („*A fényes nap immár lenyugodott, A föld szintén sötétben maradt. Nappali fény éjjelre változott, Fáradtaknak nyugodalmat hozott.*” – erdélyi népdal.) A maya szarkofágfedélen a napforgót, más vonatkozásban fogjuk látni. Nem az élő ember mindennapi életét és elementáris szükségleteit (étkezés, alvás), hanem a halál utáni „szükségeit” illetően. Talán ezen utóbbi sem kevésbé fontos szempont, mint a napi étkezés vagy alvás.

Tányértánc

*„Volnék tánc, mely körbeforog,
mitől a föld szíve dobog...”*

(Omega)

Az idősebb emberek az ország keleti részein még ma is úgy mondják, hogy az a jó táncos, aki a táncot egy tányéron is el tudja járni, egy tányérnyi helyen. Ennyi erővel azt is mondhatnánk, hogy egy zsebkendőnyi helyen, de mégsem így mondják. Úgy tűnik, ebben a szóképben a tánc valamiért makacsul ragaszkodik a tányérhoz s a tányér is a tánchoz, de vajon mi lehet az oka?

Ha az ember a magyar nyelvet nem pusztán kommunikációs eszköznek tekinti, amelyik csak arra jó, hogy valahogyan érzékeltetni lehessen, hanem szavai, szóképei értelmét is keresi-boncolgatja, hihetetlen dolgok derülnek ki.

Ilyen az a másik szókép is, amely a megúszni igében rejtőzik, mert erre **Kis Dénes** író kiváló érzékkel felfigyelt. Mint mondta, egyedül ez az ige is tanúbizonyság arra, hogy a magyar nyelv „megúsztá”, vagyis túlélte a Vízözönt. Ha viszont túlélte, akkor Noénak a Bárka (Argo Navis) építésére vonatkozó utasításokat is magyar nyelven kellett kapnia, hiszen akkoriban még az egész emberiségnek egy volt a nyelve, mint a Biblia írja, s ha így van, nem tévedtünk eddigi megállapításainkban.

De mit rejthet ez a „tányéros” szókép?

Mint az eddigiek folyamán is állandóan tapasztalhattuk, ha nyelvünk, őstörténénk és nem utolsó sorban a Szent Korona titkairól volt szó, érdemes az Ókori Kelet, az egykori Termékeny Félhold övezete, valamint Egyiptom irányába tájékozódunk, főleg az ottani régészeti leleteket és ábrázolásokat szemügyre vennünk.

Miért éppen ezeket? – kérdezhetnénk.

Ennek oka igen egyszerű. Nem más, „csak” annyi, hogy túlnyomó többségükben magyarul beszélnek. Ezt tapasztalhattuk már az eddigiekben is, és most is tapasztalhatjuk majd. Tanácsos igyekezzünk e leletek megfigyeltével, mert nagyon úgy tűnik, minden jel arra mutat, hogy az emberiség elsőszámú ellenségei a múlt relikviái, s a közelmúlt eseményei miatt már az alábbi tányérok sorsa is teljesen bizonytalan, hiszen Bagdadban, az Iraki Múzeumban őrizték őket, amíg őrizhették. Talán már csak fényképeken léteznek, próbáljuk meg tehát legalább e fényképekről menteni a menthetőt.

Amely tányérok itt most bemutatok, a régészek szerint a kalkolítium idejéből valók, tehát a kőkorból a bronzkorba való átmenet időszakából, úgy i.e. 5500-3000 közötti időkből, tehát legkevesebb 5000 évesek, de az is meglehet, hogy 7500.

Mindenekelőtt egy 30 cm átmérőjű tányért mutatok be itt **Barthel Hrouda** *Az ókori kelet* (Der alte Orient) című könyvéből, amelyet Tell es Sawwan ásatási telepén (Tell) találtak. Ez a Tell es Sawwan Samarra iraki várostól délre fekszik a Tigris

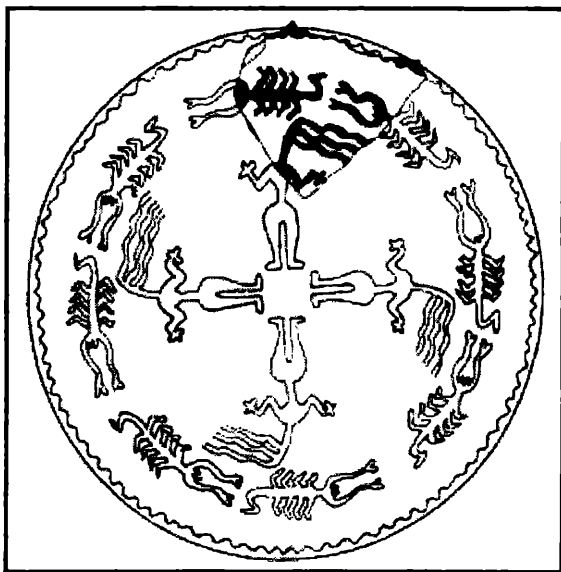

17. Kép: Tányér madarakkal.

folyó mellett. ezért ezt a tányért (miként a további kettőt is) az ún. Szamarra-nyaghoz tartozónak tekintik a régészek.

A tányéron egy körtánc látható, amelyet két sorban táncoló madarak járnak. Bár sok madárfajta jár násztáncot párzás előtt, de talán nem tévedünk, ha itt nem konkrétan erre vagy arra a madárfajra gondolunk, hanem egyszerűen csak madarakra, s e madarak tánca háttérében rejtett értelmet is gyanítunk. Annál is inkább, mert e madarak stilizált, jelképes madarak, mint ahogyan egyszerűen csak madarak a Szent Korona Szent András, Szent Pál vagy Szent János képein is egyszerűen csak madarak láthatók, és hiba is lenne azt kutatni, hogy azok a madarak konkrétan milyen madarak. Már ennyiből is gyaníthatjuk, hogy itt (és a Szent Korona említett képein is) nem valóságos madarokról van szó, nem állatokról, mint ahogyan nem állat látható valójában az *Ébredés 16. száma* címlapján ábrázolt párducos jelenetben sem, de ugyanígy nem hattyú valójában a görög mitológiában Léda társa sem, hanem madár.

Vegyük elő most az eddig már megbízhatónak bizonyult „transzliteráló” módszerünket és írjuk a madarak szót így: MADARAK. „Trükkösködjünk” egy kicsit ismét, és e MADARAK szóban cseréljünk fel egyetlen magánhangzót magánhangzó-párjával, s már világos lesz minden: MADAROK. Akik tehát itt, ezen a sokezer éves tányéron táncolnak, azok nem valóságos madarak, hanem magyarok! Mivel pedig a madarakat mondjuk égi madaraknak is, talán azt is mondhatjuk, hogy égi magyarok.

18 Kép: Skorpiók és nők tánca a tányéron.

Ez akár spekulációnak vagy bűvészkedésnek is tűnhet, ezért mutatok itt egy másik tányért is a Samarra-leletek közül.

A képen látható tányér ugyanazon a területen került napvilágra, mint az előbbi, ennek kora is legalább 5000 év, ha nem 7500. A tányér rajza a fölül látható egyetlen töredék alapján készült rekonstrukciós rajz, tehát nem biztos, hogy a tányér egykor pontosan így nézett ki, de a rekonstrukciós rajz mégis jó megközelítés. Egyedül a táncoló nők lábainak statikusan merev hangulata az, ami egy kissé eltér a

tányér dinamikus hangulatától, de ami itt számunkra lényeg, az is jól látható.

A tányértörredéken látjuk, hogy két skorpió táncol egy nővel, de mikor szokott csúszómászó féreg nővel táncolni? (A modern diszkók furcsaságait most feledjük el, hiszen többezer éves ábrázolásról van szó, s akkor még más volt a divat.)

A körtánc két körben folyik. A külső körben a skorpiók táncolnak, a belsőben a táncosnők. Mind a skorpiók állásából, mind pedig a táncosnő haja lobogásából egyértelműen látható, hogy a tánc balra forog. Az előző tányér analógiájára itt is gyaníthatjuk, hogy azok a skorpiók nem közönséges csúszómászók, nem konkrét férgek, csak nevükkel és tulajdonságukkal szerepelnek a táncban. De milyen névvel és milyen tulajdonsággal?

Most jön segítségünkre ismét Labat professzor szótára.

Korábban e szótárból már bemutattam azt a bizonyos vízcseppalakú GIR-jelet, amely a Szent Korona apostolképei szélén is körbefutó díszítésként jelenik meg (piros, cseppalakú drágakövek). Ott ez a GIR-jel az Ég Urát, tehát Istent jelentette, de hogy kerül kapcsolatba az Ég Ura és a skorpió?

A Labat-szótárban a GIR-jel magyarázatánál azt olvashatjuk, hogy volt GIR-TAB kiejtése is, és hogy ez a Skorpió csillagképet illetve e csillagkép alatt született embert jelentett. Annyi már nyilvánvaló e GIR-TAB transliterációból is, hogy itt nem csúszómászó féregről van szó a táncban, hanem GIR-ről, eGIR-ről, az ég Uráról.

Sajnos, számomra nem volt érthető a GIR-TAB-ban az a TAB, ezért jobban szemügyre vettem a szó akkád kiejtését is: zuqaqipu (zukakipu). Ebben a kissé torzítottan „zuga-kipu” szóban mintha „az Égi képe” értelem rejtőzne, s ez igazolni látszik a GIR: Ég Ura értelmet.

A tányéron tehát minden valószínűség szerint nem csúszómászó, hanem az Ég Ura (Isten) táncol skorpió képében a táncosnővel, s ha ez így igaz, akkor a táncosnő nem lehet más, mint az Ég Űrnője, az Istennő, Boldogasszony anyánk.

Igen sokat sejtető a négyes és nyolcas szám feltűnése is e tányéron: négy táncosnő, nyolc skorpió. Furcsa módon ugyanez a számkombináció jelenik meg a Szent Koronán is, mégpedig: négy pánt, nyolc apostolkép. Véletlen egybeesés lenne? Ez a számkombináció véletlenül lenne kapcsolatban az Ég Ura és Űrnője körtáncával?

Figyeljük meg most a felső, eredeti tányértörredéken az Istennő kezét is: balkeze látható csak, de nyilvánvalóan ugyanilyen a jobbkeze is, és e kezek három ujjban végződnek. A három szent szám, isteni szám, tehát nem kétséges, hogy a táncosnő az Istennő, Boldogasszony anyánk (Babba Mária, Tündérilona, Magyar Ilona...). A korabeli fazekasmester az Istennő ujjait úgy festette meg, hogy a három ujj egy keresztet formázzon, s ezzel üzenje: ez itt isteni kéz. Ha pedig isteni kéz, akkor már tulajdonosa kitalálása sem lehet nehéz.

Figyeljük továbbra is e tányért!

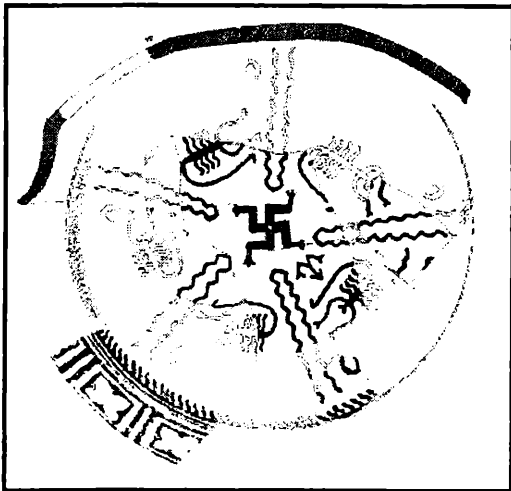
Láthatjuk, az Istennő haja szabadon lobog a „menetszélben”, nincs kontyba kötve, tehát nem asszony. Hogy mégis Boldogasszony anyánknak mondjuk Őt... Nos, hát itt kezdődik a misztérium, s majd azt is megtudjuk, miért.

Azt is vegyük figyelembe, hogy az Istennő fején nincs kendő. Mind a keleti, mind pedig a nyugati keresztény művészet később már kendőt köt a fejére, mindig így ábrázolja, mert már fogalma sincs a misztérium lényegéről (vagy erről nem akar tudomást venni), hogy ugyanis szűzen is lehet valaki (Egyvalaki!) asszony, és ez az Asszony szűzen is tud szülni. Csak így szül: szűzen! Az égi gondolkodás hiányában már mind a keleti, mind pedig a nyugati keresztény művészet már csak profanizált, világias módon tudja elképzelni, s így az Istennőt kénytelen beazonosítani egy földi asszonnyal, egy történelmileg is élt és létezett hús-vér emberrel, Adiabai Mária pártus-hun hercegnővel: Szűz Máriával. [Csak arról hallgat valamiért, de annál inkább, hogy a hercegnő, Adiabani Yuszuf Pandar akkori galileai kormányzó (József) felesége volt, és hogy ez a Mária azért választotta magának férjül tulajdon nagybátyját, hogy ezzel megszüntesse az ún. Makkades-házasság veszélyét, amelynek csapdájába kis híján beleesett, mint ezt Badiny Jós Ferenc profesz-szor kikutatta.]

Azt láthatjuk, hogy az Istennő (Boldogasszony anyánk) skorpiókkal táncol a tányéron. Gyönyörű hosszú haja lobog, nincs kontyba kötve, fejkendő nincs a fején. Keze isteni kéz, három ujjban végződik, s ujjai keresztet formáznak. És ez mind ötezer vagy több évvel ezelőtt, amikor nemhogy sem bizánci, sem pedig római kereszténység, de még Ábrahám sem létezett! Ezek után igen furcsa, hogy a római kereszténység hivatalosan is judeo-kereszténységnek, vagyis zsidó-alapú vallásnak nevezi magát, s hogy mennyire jogos, azt a tányéron láthatjuk. Nem lenne helyesebb e tányér tanúbizonysága alapján a római kereszténységet inkább hungaro-krisztianizmusnak, magyar-alapú vallásnak nevezni? Nem! Mert a magyar vallás még mindig tisztában van azon fogalmakkal, amelyekkel a római kereszténység már nincs, vagy már nem akar tisztában lenni vele. Például az olyan sarkalatos dolgokkal, hogy Urunk ugyanis azt mondta, hogy „Mielőtt Ábrahám volt, én vagyok”, de akkor hogy szülhette Őt Szűz Mária?

Mutatok itt most egy másik „táncos” tányért is a Szamarra-anyagból, amely a skorpió-motívumok alapján nyilvánvalóan az előző skorpiós tányér párja, egykor ugyanazon étkezéshez tartozott.

Ezen a tányéron is skorpiók táncolnak valakivel, de már nem

19. Kép: Másik skorpiós tányér közepén napforgókkal.

két külön sorban, mint az előzőn, hanem együtt. Együtt, és az előzőhöz képest fordított menetirányban, amire a skorpiók állásából következtethetünk. Az Istennőt az egykori fazekas itt már hosszú, lobogó hajával jelképezte, s még valami mással is, mint látni fogjuk.

A tányér rajzát a régészek hat megtalált tányértöredék alapján rekonstruálták, csak egy kissé hiányosan. Először magam sem vettem észre ezt az apró, alig látható néhány részletet, amely nyilván elkerülte a restaurátorok figyelmét is, mert különben azt is berajzolták volna a rekonstrukciós rajzra. Ez az apró részlet, amely a tányér 3 óra irányában látható darabja alsó csücskében, valamint az 5 óra irányában lévő darab felső csücskében látszik. Ha a kettőt az előző darab alsó csücskében megkezdett hullámvonalakkal összekötjük, ismétcsak az Istennő hosszú, lobogó haját láthatjuk magunk előtt, de most nem sugarasan, hanem a tányér kerülete mentén. A sugarasan lobogó hajhullámok a tánc hevesességét jelzik, az Istennő hajfűrtjeit a centrifugális erő már kifelé röpíti (a cigány már igencsak húzza a sebescsárdást), a tányér kerületén látható lobogó hajzat pedig a tánc irányát jelzi, amely megegyezik a skorpiók állásával, tehát nem tévedünk. Jegyezzük meg jól e fordított irányt, mert nemsoká nagy segítségünkre lesz valami megértésében.

Az így, gondolatban kiegészített rekonstrukción a három lobogó női hajzat egy női háromszöget alkot.

Korábban már bemutattam ezt az egyértelmű női háromszöget a Labat-szótárból, amint a sumér hármashalom fölött lebegett, de ott csukva volt, itt pedig nyitva van. Először a „bejárat” elnevezést adtam a háromszög alsó csücskének, de azonnal át is változtattam Aranykapura, hiszen az Istennőről van szó. A helyes megszólítás jutalma most sem váratott sokáig magára.

Az Aranykapuban furcsa jelet látunk.

Olyan ez a jel, mintha egy Neptun-szigony lenne, de valahogy mégis furcsa. Mert e Neptun-szigony két szélső ágát az egykori fazekas úgy alakította, hogy a két kézben végződő kar gondolatát sugallja, amely jelentőségteljesen a háromszög felé nyúl, tehát a háromszög után vágyakozik. Hogy a szigony középső ága, a „nagy nyíl” vajon mit jelképezhet, azt az olvasó fantáziájára bízom. Természetesen a nyíl irányt is jelöl, haladási irányt, s hogy ki vágyakozik és halad a háromszög belseje felé, azt pontosan láthatjuk a tányéron, hiszen a folyamat következő fázisában már benne is van, középen: a skorpió.

Mind a nyíl, mind pedig a skorpió köztudottan szűrös valami, de ugyanilyen szűrös a szigony is.

A jelenet első fázisában a szűrös Neptun-szigony még csak az Aranykapuban áll (mondom: áll!), de a következő fázisban már benne is van a skorpió képében. Bent, a női háromszögben, s nyilván szűr ott is. Közben pedig a tánc körbeforg.

A Táncospár – mert valójában csak egyetlen táncoló pár látható a tányéron az ötszörös kivitelezés ellenére – szorosan, egymásba kapaszkodik, mindkét karjával öleli egymást, vagyis kétszer két kar az összesen négy kar. Ezt az egymásba karoló négy kart láthatjuk középen, a gyújtópontban ábrázolt napforgó alakjában, s hogy

semmi tévedés ne essék a karokat illetően, hogy ugyanis kiknek a karjai, e karok ismétcsak háromujjú kezekben végződnek: isteni kezekben. Ebből egyértelműen következik, hogy a napforgó karjai isteni karok, s így már tökéletesen érthető, miért látható napforgók székelő párnahímzéseken: az isteni karok között akar aludni, aki ilyen párnán alszik.

Figyeljük meg jól a háromujjú isteni kezek ujjainak ilyen állását is, amely olyan, mintha virágszirmok lennének. Ezen motívumoktól ugyanis „hemzseg” a Szent Korona. Ott láthatók a KON- és Dukász-kép koronái csúcsain, ezen koronák (valójában egy és ugyanazon korona) függőli végén, a mindkét Pantokrátor-kép trónusa karfáinak csúcsán is, jelezvén, hogy ez itt az isteni kéz helye. De ugyanígy ott látható ez a háromujjú vagy háromszirmú alakzat Szent Jakab képen is, amint az apostol hatalmi jelvényként jobbjában tartja; a Szent János képen is e jelet tartják karmukban az ott ábrázolt madarak (MADAROK!), amint az apostolnak mondanak valamit; A Szent Pál képen látható madarak hátából is ilyen végződésű indás díszítések nőnek; Szent Fülöp képeken indás díszítései is ilyen végződésűek; Szent Tamás képen is ilyen végű indák láthatók, Szent Jánosén is, ARTHOLO-én is. Ugyanígy formájú kezek (szirmocskák) tartják aztán a Szent Korona drágaköveit is foglalatukban.

Közbevetőleg bemutatom itt Tutenkamen fáraó halotti maszkját.

A fáraó köríves melldíszén háromsoros díszítés fut végig. A legfelső sorban olyan csupa esőcsepp-alakú GIR-jel látható, mint amelyek a Szent Korona apostolképeit is szegélyezik a felső Pantokrátor-képpel együtt (piros, csepp-alakú drágakövek), egyértelműen jelezvén, hogy a fáraó az Ég Ura fia, karizmatikus király volt, tehát magyar, mint ezt **Baráth Tibor** professzor már régen megállapította *A magyar népek őstörténete* című könyvében. (Erre itt az újabb bizonyíték!)

A melldísz külső sorában három díszítőmotívum váltakozik: egy lóuszvirág, egy kör (gyöngy), a virágszirmokká alakított háromujjú isteni kéz, majd ismét egy gyöngy (kör), és így tovább. Mind a köröktől, gyöngyöktől, háromujjú vagy háromszirmú ábrázolásoktól, mind pedig a melldíszén látható GIR-jelektől „hemzseg” a Szent Korona. Ez is véletlen lenne?

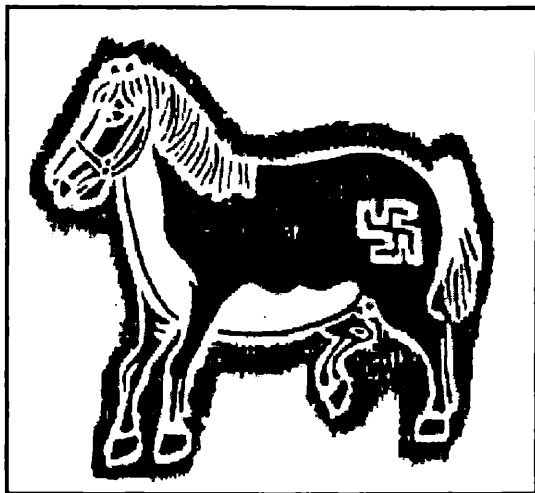

20. Kép: Tutenkamen halotti maszkja.

Térjünk vissza most a skorpiós tányérhoz és állapítsuk meg, hogy a tányér közepén látható napforgó a táncoló Isteni Pár négy karjának szimbóluma: a minden irányba kiterjedő isteni Akarat jelképe. (Mi köze volt ezen jelentésekhez annak a bizonyos üvöltöző politikai mozgalom szellemiségének?)

Most bemutatok itt egy olyan 9-10. századi kínai, nyomott selyem ábrázolást is, amelyet ma a londoni British Múzeumban őriznek.

Bár ez az ábrázolás kínai, az ábrázolt lovat mégis magyarul hívják, magyar neve van. Nevét a tomporára festett napforgóból, s magából a ló szóból következtethetjük ki. Mivel tudjuk, hogy a napforgó a Napisten jele, az Atyáé, így az Atya szót olvassuk össze a ló szóval: Atya + ló = Atyaló, Atilla. Ő a Fehérló, a vakító-fényesen ragyogó Fehérló (Napisten), s így a ló színét is meg tudhattuk.

21. Kép: Ló, tomporán a napforgóval.

Sajnos, igen rosszminőségű fénymásolatom miatt a következő két lófejes ábrázolást nem tudom bemutatni, amelyet – ha jól emlékszem – jónéhány éve a Havi Magyar Fórum közölt le, így ide idézem az ábrák melletti, vonatkozó szövegrészt:

„Mielőtt a hun-krónika bonyodalmainak elemzésére rátérnénk, bemutatok néhány érdekes régészeti leletet, amelyek kései avarok (László Gyula szerint, s nemcsak szerinte: magyarok! – G.M.J.) hiedelemvilágáról (Vallást nem lett volna célszerűbb írni? – G.M.J.) mondottakat megerősíti.

A szvasztika (másképpen horogkereszt) a Nap ősi (szanszkrit) indiai jelképe. (Már az eddigiekben is láthattuk és még a következőkben is látni fogjuk, hogy elsősorban nem szanszkrit, nem indiai, nem is kínai vagy éppen maya jelkép, hanem magyar, hiszen Magyar, a Magyarok Istenét jelképezi. – G.M.J.) A lóról pedig már tudjuk – folytatódik a szöveg – hogy a Nap szimbólumállata, következésképp, ha egy szvasztika lófejekből van összeállítva, akkor az a Nap és szimbólumállatának együttes ábrázolása.

Nos, az első képen látható lófejes falera az ausztriai Münchendorf későavar temetőjének 12. sírjából került elő (54. ábra). A következő lófejes szvasztika pedig Páztóról való (55. ábra).”

Itt nem folytatom a napforgó ábrázolási bemutatását, de egy nagyon fontos maya ábrázolás miatt (ahol a napforgó együtt látható a kettőskereszttel), amelyet a Mexi-

kó déli részén lévő Paleque őserdei romváros egyik piramisa alatt találtak, még visszatértek rá.

Lényeg itt most, hogy szóbanforgó skorpiós tányérunk közepén látható nap-forgó négy karból és egy középpontból, forgástengelyből áll, a karok pedig két-két elemből: egy vízszintes és egy függőleges szakaszból (alkar, felkar). Ugyanezt a négyes-nyolcas kombinációt láthatjuk a Szent Koronán is: négy pánt, nyolc apostolkép, s az eddigiek után már nem is annyira furcsa, hogy a Koronán mindig is csak nyolc apostolkép volt és sohasem tizenkettő. Ez a nyolcas szám ugyanaz a nyolcas, mint ahány sugara van a sumér csillagnak, Isten jelének, s pontosan ugyanennyi küllője van a Szent Korona felső Pantokrátor-képén, az Atya jobb-ján ábrázolt keréknek is. E kerékkel kapcsolatban mátt itt, most elmondhatjuk a legfontosabbat, hiszen eddigi ismereteink ezt már lehetővé teszik, hogy ui. ez a kerék egy kör, a Napisten jelképe, küllői pedig egy kis köröcskékből, valamint egy esőcsepp-alakú GIR-jelből állnak, s a GIR is az Ég Urát jelenti a sumér írásjelek között. Gyöngyök és piros, cseppalakú drágakövek formájában ugyanez a díszítés fut körbe az apostolképek szegélyein is, értelme pontosan hangzósítható: Ég Ura (cseppalakú drágakő), a Napisten (gyöngy, gomb), aztán folytatólágosa Ég Ura a Napisten, Ég Ura a Napisten...

Dobszerda

Sokáig nem tudtam, a skorpió sumér nevében, a GIR-TAB transzliterációban mit jelent az a TAB. Akármennyit törtem rajta a fejem, nem és nem. Hiába vallattam a szó akkád alakját is. Változás csak akkor történt, amikor a fentebb tárgyalt skorpiós tányéron látható női háromszög „bejáratát” elneveztem Aranykapunak. Az új elnevezésről, az aranykapuról aztán rögtön eszembe jutott az a kis gyermekdal, amelyet magyar óvodákban talán még mindig tanítanak a kis óvodásokkal, s amelyet idején magam is megtanultam ott:

*Bújj-bújj zöldág,
Zöld levelecske,
Nyitva van az aranykapu,
Csak bújjatok rajta.*

*Nyisd ki rózsám kapudat,
Hadd kerüljem váradat,
Szita-szita péntek,
Szerelem csütörtök,
Dobszerda.*

Néprajzosok és más kutatók is csak annyit tudtak megállapítani, hogy a hét napjainak visszafelé történő sorolása itt valami rejtett, mágikus „boszorkányos” tartalomra enged következtetni, de ennek értelme már feledésbe merült. Valóban, magam is teljesen tanácstalan voltam, amikor már felnőtt fejjel olvastam a dalocskáról szóló tanulmányokat, s ugyanannyit tudtam megállapítani róla, mint amennyit e ta-

nulmányok írói. Amikor írásaim során korábban idéztem a hét napjait, a szerdáról még csak gyanítottam, hogy valami régfeledett szertartás emlékét őrzi, s ezt le is írtam. Még ott és akkor fogalmam sem volt róla, hogy nem is olyan soká egy kalolitikum idejéből származó iraki tányér jön segítségemre.

Tulajdonképpen nem is annyira a tányér vagy a skorpiók jöttek segítségemre, hiszen a skorpiók, a GIR-TAB-ok az utolsó pillanatig ellenálltak, mint már említettem, hiába vallattam a skorpió sumér és akkád nevét is. Valamennyire kénytelen voltam beletörődni, hogy nem megy, de azért állandóan nyugtalanított, hogy a sumérok hogyan hozhatták kapcsolatba az Ég Urát ezzel a nem túlzottan kedves „jószággal”, a skorpióval. Ráadásul nemcsak a Skorpió csillagképet nevezték GIR-TAB-nak, de az olyan embereket is, akik a skorpió jegyében születtek, s biztos voltam benne, hogy nem ok nélkül tették.

Változás akkor következett be – mint már említettem –, amikor a tányéron látható női háromszög „bejáratát” elneveztem Aranykapunak, vagyis megtaláltam a helyes és illendő megszólítást. Ha valaki – esetleg írásaim hatására – majd maga is próbálkozik a Szent Korona kutatásával, s egy-egy eset kapcsán megtalálja a helyzetnek megfelelő illendő megszólítást, maga is tapasztalhat majd hasonló dolgokat, mint amilyeneket magam, de az a kutató orvoscsoport is, amely a Szent Korona különleges hatásait vizsgálta az emberi szervezetre és kénytelen volt megállapítani, hogy „ma még nehezen interpretálható” hatásokról van szó, s ezekkel kapcsolatban a „galaktikus receptor” elnevezést választotta (*Zétényi Zsolt: Magyarország Szent Koronája*).

Minden esetre magam sem tudom, hogy pontosan hogyan történt, hogyan érkezett a dolog, talán valóban valami „galaktikus receptoron” keresztül (bár én inkább gyanakszom a „harmadik szem” nevű hallószervre), de lényeg, hogy a gyermekdalocska utolsó sorait elkezdtem egy kissé másként mondani:

Szidta-szidta péntek

Szerelem „csütörtök”,

TAB szúrta.

Vajon mit „szidhat” a péntek?

Ha tekintetbe vesszük, hogy milyen napon feszítették meg Urunkat, valamint azt is, hogy milyen szerelmesek napja e nap, de ha azt sem feledjük, hogy 1920. június 4. is éppen e napra esett valamiért, már válogathatunk a megoldásokban. Magam arra a következtetésre jutottam, hogy a körülmények alapján (tányér, Istennő, női háromszög), hogy itt a különös, valamivel „másabb” szerelmesek napjának „szidásáról” van szó, s ilyen értelemben kezdtem vizsgálni e három napot, a péntektől kezdve, s visszafelé haladva. Úgy, amint a dalocska is visszajáról sorolja őket, s ahogyan a skorpiós tányér tányértánca is visszafelé forog, amikor az Istennő háromszöge is látható.

A péntektől a csütörtökhöz érkezvén azonnal gyanítottam, hogy itt is egy rejtett értelmű, jelentésében már elmosódott szóképről van szó, s különös gondolatra jutottam. Akinek volt már kezében fegyver, amikor „csütörtökö” mondott, tudja,

hogy ilyenkor a fegyver nem „szól”, nem „sül el”. Működése ilyenkor megszűnik, átmenetileg szünetel. Ebben a szóképből tehát nyilvánvalóan valami megszűnésének, átmeneti szünetelésének emléke őrződött meg, s a körülményekből következtethetően ez a valami a szerelemmel kapcsolatos. Ezen a napon – nagyon úgy néz ki – mindennek és mindenkinek illendő csütörtököt mondani, még a szerelemnek is.

És vajon mi az a „TAB szúrta”?

Ennek értelmét a skorpiós tányérról és a „dobszérdából” kikövetkeztethetjük: a GIR-TAB transliteráció (sumér szó) után ott látható a skorpió, és hogy mit szúr, az is látható a tányéron. Mivel pedig a tányéron az is látható, hogy az Istennő haja lobog, nincs kontyban és kendő sincs a fején, így nyilvánvalóan szűz még. Minden dobra (a sámándobra is) egy bőrhártya van kifeszítve, s azt is tudjuk, hogy milyen bőrhártya jelenti a nőknél a szüzességet.

Az analógia, párhuzamok és összefüggések már szembeszökők a körülményekből következően: GIR, az Ég Ura skorpió képében átszúrja a „dobot”, a „dob” hártáját. Isten tehát skorpió képében atyai minőségében van jelen! Ennek analógiájára nyilvánvalóan a mindenkori családapa is apai minőségében szerepel e napon, a „szertartás” napján, amikor a „dobot szúrja”. Mivel a szerda nevéből következően ez a szertartás valamikor ünnep volt, rituális ünnep, így a szerda biológia elsőszámú parancsának, az élet megőrzésének és továbbadásának ünnepnapja. (Legalábbis az volt valamikor, amikor ez a „dobszúrás” még szertartás volt, nem pedig sport, mint manapság.)

A „szertartás” utáni napon, a csütörtökön aztán már mindennek és mindenkinek illendő „csütörtököt” mondanía. *„Itt álom és csók tiszta és egész, Utánuk nem lát jó: szent pihenés. Itt kínzó láz nem pusztít a szíven, A sík ölel, terem és megpihen.”* (Ady). Orvosok és biológusok bizonyára hitelesebb választ tudnának adni arra, hogy a szerdai „szertartás” után miért kell mindennek és mindenkinek „csütörtököt” mondanía, még a szerelemnek is. Miért kell jönnie a „Szent pihenésnek”.

Facit

Eddigi ismereteink alapján a hét napjai nevének értelme így alakul:

A hétfő a hét „feje”, az első nap. A kedd „kedd ő”: kettő, a második nap. A szerda a „szertartás” („dobszúrás”) napja. A csütörtök az a nap, amikor mindennek és mindenkinek illendő „csütörtököt” mondanía. A péntek az a nap, amelyik „szid” (szita-péntek), s amely napon illendő nem elfelejtkeznünk semmiről. A szombat „neuralgikus nap” (ennek taglalása itt messzire vezetne). A vasárnap pedig az Úr, a Napisten napja, amelyből valakik valamikor valamiért „vásári napot” csináltak.

A Magyar Ébredés és ezzel együtt a Magyar Jövő egyik kulcskérdése, a magyar nép ismét a „szertartás” napjává tudja-e tenni a szerdát. Ez a skorpiós tányér üzenete.

III.

Isteni asztronauta

1999. júliusában ezzel a címmel jelent meg az *Ufómagazin*ban egy terjedelmes és fényképekkel gazdagon illusztrált írás egy különleges, világhírű szarkofágfedélről. Nem véletlenül, hiszen ez a szarkofágfedél és a rajta látható „*isteni asztronauta*” már több mint harminc éve nem hagyja nyugodni az emberek képzeletét, és nemcsak Magyarországon. Hála **Erich von Däniken** svájci kutató tévedésének, hiszen ez a szarkofágfedél e tévedés miatt vált világhírűvé. A kutató ugyanis az őskori űrhajózás kőbevésett bizonyítékát látta meg ezen a fedélen, az „*isteni asztronautát*”.

Ezt az „*isteni asztronautát*” először a 70-es évek elején láttam egy filmen, egy borsod-megyei moziban. A film címe ez volt: *A jövő emlékei*. Azóta ezt a filmet már német változatban is láttam, hiszen az „*isteni asztronauta*” mindenütt nagyon érdekli az embereket. Még több évtized után is. Amikor először láttam ezt a szarkofágfedelet, még meg sem álmodtam, hogy egyszer majd milyen segítségemre lesz a Szent Korona kutatásában. Egyáltalán, akkor még nem is foglalkoztam koronakutatással. Most rögtön be is mutatom e szarkofágfedelet, az „*isteni asztronautával*” együtt.

Sajnos, a fekete-fehér fénymásolat miatt – mint mindig alig látható a lényeg, a szarkofágfedél jelenete, részletei pedig még kevésbé. A fedlap vörös színű kőből, valószínűleg vörös márványból készült, s a vörös színt igen nehéz fénymásolni. A fedlap minden apró részlete rendkívül fontos lenne számunkra, de itt is ugyanaz a helyzet, mint a Szent Korona kuta-

22 Kép: „Isteni asztronauta”

tásban: alig található részletes, analizálható fényképfelvétel róla. Azonban ennek ellenére is akkora segítséget jelentett a koronakutatásban, amire gondolni sem tudtam volna.

Ezt a kökoporsót a Palenque nevű őserdei romváros egyik piramisa, az úgynevezett Feliratok Temploma talapzata alatt találtak egy kriptában, Mexikó déli határa közelében, körülbelül 70 km-re Guatemalától, nem messze a Mexikói öböltől. Magát a romvárost 1787-ben fedezték fel a spanyolok, legalábbis ők ekkor. Mert meggyőződésem, hogy az ottani indiánok megelőzőleg is tudtak róla, s azt sem tartom kizártnak, hogy a spanyol felfedezésbe egy kis árulás is belesegíthetett, hiszen árulók hol nincsenek. A romváros első ránézésre is kultikus hely, s igen valószínű, hogy ezért létezését az indiánok addig titkolták, amíg csak lehetett. Még ezer szerencse, hogy a spanyolok még így sem bukkantak rá a Feliratok Temploma alatti kriptára, mert könnyen elképzelhetjük, mi történt volna ezzel a páratlan szarkofágfedéllel is, ha megtalálják. Körülbelül ugyanaz, mint a maya, azték és inka kincsek túlnyomó többségével is. Például tüzet raktak volna a szarkofág fedelén, s amikor felforrósodott, hideg vízzel lelocsolták volna. Vagy ilyen találekonyosság az egykori spanyol hódítókról elképzelhetetlen lenne, amikor a pogányság kiirtásáról és a katolikus hit őrzéséről és terjesztéséről volt szó?

Nagyon szeretném bemutatni ezt az őserdei romvárost fényképen is, de ettől el kell tekintsek. Az őserdő mélyzöld színe miatt a fekete-fehér fénymásolaton alig lenne látható valami, így szavakkal próbálom leírni a leírhatatlant.

Az őserdő mélyzöld háttéréből olyan monumentális és impozáns romváros emelkedik ki, amelynek lenyűgöző szépségéhez képest a párizsi Versailles csak falunak tűnik, legjobb esetben vidéki kúriának. Futballpályányi piramisok, budai várhoz hasonló paloták, épületkomplexumok, közöttük tágas ligetek, kövezett utcák, csatornák, vezetékes vízellátás maradványai, miegyebek. (Az épületekben mégcsak vízőblítéses kővéceket is találtak!) Lenyűgöző hely, nem véletlenül vált Mexikó elsőszámú turista attrakciójává, ahová minden turistának szinte kötelező elzarándokolnia, mint Rómában a Kolosszeumhoz, vagy Athénban az Akropoliszhoz. Ahol ilyen méretű építkezéseket végeztek, bizonyára nagyon szent hely volt valamiért, s hogy miért, majd látni is fogjuk.

Feliratok Temploma

Ez a neve a piramistemplomnak, melynek talapzata alatt 1952-ben egy francia származású régész megtalálta a kriptát és benne a hatalmas köszarkofágot. A vonatkozó szakirodalom szerint a Feliratok Templomát i.e. 500 körül kezdték építeni, s állítólag a Krisztus utáni 615-ben, 12 éves korában trónra került, majd 68 évig uralkodott Pacal (pakál) király, egykori inka uralkodó síremléke lenne. Számomra azonban van egy érthetetlen dolog ebben a szakirodalmi tudósításban: ki az, aki megszületése előtt több mint ezer évvel elkezdti építeni saját síremlékét? Ilyen logikai „bukfencekkel” annyiszor találkozok az ember ebben a szakirodalomban Palenque kapcsán, hogy csak ámul-bámul. Palenquevel kapcsolatban hasonló a hely-

zet, mint a magyar koronakutatásban: teljesen lehetetlen dolgokat a legnagyobb komolysággal állítanak.

A Feliratok Templomát tehát állítólag i.e. 500 körül kezdték építeni. Ezt én egyszerűen nem hiszem! A romváros épületein ugyanis még kőből faragott elefántfejek (reliefek) is láthatók, márpedig Amerikában az utóbbi 10-12 ezer évben nem éltek sem elefántok, sem mamutok. Ez persze nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az elefántfejeket később ne faraghatták volna az épületek falaira, hiszen az elefántok az indiánok szemében még ma is szent állatok, mégha esetleg már nem is tudják, hogy miért: az ormányuk miatt. Ormányság a Kárpát-medencében is van, pedig a Kárpát-medencében sem éltek elefántok vagy mamutok. Ha azonban az „ormány” szót egy kissé másként írjuk le, OR-MAN alakban, már kezd gyanússá válni. Olyan mintha az Úr Méne, vagyis Isten Lova, a Fehérlő neve rejtőzne benne, a Napisten szimbólumállata. Hogy ezt az indiánok, az inkák, aztékok vagy mayák honnan tudhatták, arra csak gyanakodhatunk az eddigiek alapján. Hogy ez a gyanú nem alaptalan, arra hadd mondjak csak egyetlen példát. Az indiánok a mai napig is úgy építik házaikat, mint ahogyan a magyarországi családi házak túlnyomó része épült még a 80-as években: kalákában. Az ilyen társadalmi munkáért az indiánoknál sincs pénzbeli fizetség, s ők az ilyen társadalmi munkát a mai napig is minkának nevezik. Mások is felfigyéltek már a magyar nyelv és az indiánnelvezet közötti összefüggésekre, hasonlóságokra, szóegyezésekre (főleg a kicsua vagy kicsé nyelvben), s így magyar őstörténéskutatók már Palenque nevét is értelmezték Palánknak. Már itt kiábrándítom őket: Palenque neve nem „palánk” szavunkat rejti. Hogy kinek a nevét, azt majd a szarkofágfedélen látni fogjuk.

Igen gyanús számomra ez a Feliratok Temploma elnevezés is. Az nem kétséges, hogy az emlékmű piramistemplom, s az sem, hogy sok feliratot találtak benne, ezért nevezték el Feliratok Templomának. Azonban a piramis készítői e templomot aligha a sok feliratról nevezték el. Ez a sok felirat valami másra enged következtetni: arra, hogy építői számára valamiért különleges jelentősége volt, s ezzel a különleges jelentőségű valamivel kapcsolatban sokat írtak. Erre a különleges jelentőségre majd magunk is ráérezhetünk a szarkofágfedél vizsgálatánál. Azonban mindenek ellenére maradjunk a Feliratok Temploma elnevezésnél. Még annak ellenére is, hogy ez a templom nem a feliratoké, hanem azé a valakié, aki a szarkofágfedélen látható, s akinek nevét maga a Palenque név is rejti.

A titokzatos kőkoporsó

A Feliratok Temploma talapzata alatti kriptában egy különleges kőkoporsót találtak. Szélessége 2,20 m, hosszúsága 3,80 m, de közönséges halandó számára mikor készítenek ilyen óriási szarkofágot? Óriási szarkofágot csak óriás számára készítenek, s mégis egy emberi csontvázat találtak benne. (Az emberi halott, akit valaha beletemettek, esetleg később is, lehet akár szimbolikus jelentőségű is.) Úgy gondolom, hogy itt valami hasonló lehet a helyzet, mint a bibliai Genezisben említett óriásokkal kapcsolatban, valamilyen „űri ősről” lehet itt is szó.

Maga a kökoporsó 20 tonnás monolit, egyetlen kőből faragták, a fedele is 9 tonnás kőlap. De ilyen súlyú köveket vajon kik és hogyan szállítottak oda az őserdei dzsungelben, a romváros millió és millió többi kővéről már nem is szólva? Esetleg az építkezések idején még nem volt ott őserdő? És hol vannak a hatalmas kőbányák is, ahonnan ennyi követ kitermeltek? Ilyen hatalmas kőbányáknak ne maradt volna nyoma ugyanúgy, mint a romvárosnak?

A kökoporsó méretei olyanok, hogy a kriptába vezető keskeny és kacskarin-gós járatokon azt nem vihették le oda, még a fedelét sem. Csak egyetlen lehetőség reális: a kökoporsó fölé emelték a piramistemplomot! Ha pedig ezt még a szakirodalom szerint is i.e. 500 körül kezdték építeni, elképzelhetetlen, hogy a majd több mint ezer évvel azután születő Pacal királyt temették volna bele. Nem értem, hogy a régészet számára az ilyen logikai „bukfencek” hogyan nem tűnnek fel. A régészek miért nem gondolnak csak egy közönséges temetkezésre: kiássák a sírt, beleteszik a koporsót a halottal, majd sírhalmot alakítanak ki fölötte. Itt is nyilvánvalóan ez volt a helyzet: a felszín alatt elkészítették a kriptát, de padlása nélkül, beletették a kökoporsót, s fölé emelték a 80 x 100 méteres alapterületű piramistemplomot. Sajnos, a régészetben is megfigyelhető ugyanaz a tendencia, mint a magyar koronakutatásban: valaki kitalál valamit, a többi pedig kritikátlanul megy utána.

A szarkofág fedele

A maya, azték és inka ábrázolások zsúfolásig díszítettek és jellegzetesen stilizáltak. Nem könnyű felismerni, hogy mit is ábrázolnak. Például az előbbieken említett elefántfejek is annyira sarkosak, hogy alig lehet felismerni őket. Ezen a szarkofágfedélen is ez a helyzet (az „isteni asztronauta” kivételével, mert ő jól felismerhető), ezért a főbb kontúrokat vastagon kihúztam, hogy még a fénymásolaton is felismerhetők legyenek.

23. Kép: A szarkofágfedél főbb kontúrjai.

A fedlap alsó részén egy hatalmas „ragadozóvirág” kelyhe látható, amint éppen elnyeli a halottat, az „isteni asztronautát”. (Erich von Däniken a virág stilizált kocsányát tekintette az „űrhajó” rakétamotorja főfűvőkájának. De halott mikor szokott űrhajót vezetni?) Hogy ez a „ragadozóvirág” „halálvirág”, „űrhajó” a – szerintem maya – kőfaragó művész jelezte is: a virág kelyhében kia-

lakított oltár alsó részére vésett egy stilizált halálfejet. A halott is biztosan halott. Szemei csukva vannak, kezei és lábfejei ernyedten billennek különböző irányokba. (Däniken szerint kezeivel az űrhajó kezelőpultján lévő kapcsolókat kezeli, lábaival pedig bonyolult pedálszót működtet.) A halott igen diszes öltözkű, fején is gazdagon díszített fejdísz visel, tehát nem akárci lehet. És az sem véletlen, hogy elnyeli a „ragadozóvirág” kelyhe: a sír szája.

„Tudom jól, mi a halál:

Mert az hal meg, akit Hymen

Rózsaláncaiba zár.”

(*Ady: A sír szája*)

Kettőskereszt a szarkofágfedélen

A halott fölött egy hatalmas kettőskereszt magasodik, a holttest mintegy a tövében fekszik. Hogy jobban felismerhető legyen, a keresztet külön is kihúztam vastaggal.

24. Kép: Kettőskereszt a szarkofágfedélen

25. Kép: Napforgók a szarkofágfedélen.

A kettőskereszt azért nehezen felismerhető, mert a maya művész szarait mindkét oldalon, egymással tükröszimmetrikusan napforgókká fonta össze. Úgy gondolom, a két napforgó már az eddigiekben is felismerhető volt, de biztos ami biztos, ezeket is külön kihúztam vastaggal, hogy félreérthetetlenül láthatók legyenek.

Napforgókkal az eddigiekben már számos, egymástól térbelileg igen nagy távolságokra fekvő helyeken találkoztunk: Mezopotámia, Kína, Kárpát-medence. Arról pedig ki ne tudna, hogy Indiában is szent jelkép. Itt pedig itt vannak, ezen a maya szarkofágfedélen, kettő is. De akkor hogyan állíthatjuk, hogy a napforgó indiai (szanszkrit) eredetű? A mayák jártak volna Indiában, vagy éppen a Kárpát-medencében?

A napforgók egyértelműen a Napisten szimbólumai. Erről minden kétséget kizáró módon megbizonyosodhattunk azon a sumér skorpiós tányéron, amelyiket az Ébredés 30. száma 109. oldalán már bemutattam: az isteni karok háromujjú isteni kezekben végződtek ezen a tányéron. Mármint próbáljuk kitalálni, a maya művész miért fonta szerves egységbe a kettőskereszt szárnyait a napforgók karjaival? Ugyan mi mást akart hangsúlyozni ezzel, mint azt, hogy a két szimbólum, tehát a kettőskereszt és a napforgó szervesen összetartozó jelképek? De akkor miért csodálkozunk rajta, hogy a Szent Korona jelképrendszerében is ugyanígy jelen van mindkettő: a kettőskereszt a Geobitzász-képen, az ott látható király kezében, a napforgó pedig az egész Korona alakzatában, térbeli napforgóként.

A Menyországba vezető út

A maya művész a kettőskereszt és a két napforgó ábrázolásával azonban nemcsak azt jelezte, hogy a két szimbólum szervesen összetartozó jelkép. A két jelkép ilyen elrendezésével mást is jelezni akart, mégpedig igen nyomatékosan, „kökéményen”. Azt, hogy a kettőskereszt egy olyan út, amely csillagok, napok között vezet felfelé. Vajon hová, ha nem a Menyországba? Ebből már azonnal azt is megtudtuk, hogy a Geobitzász-képen egy isteni király látható, hiszen kettőskeresztet tart a kezében.

Figyeljünk most tovább a kettőskeresztet, mert így még nem láttuk: emberfeje van! Ebből egyértelmű, hogy a kettőskereszt élő személy. Ugyanakkor olyan út is, amely a Menyországba vezet. De hogyan is mondta Urunk: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”!

Meghökkenítő? Ezek szerint Urunk járt Amerikában is? De ha mégsem, a mayák honnan tudtak ezekről az összefüggésekről? Honnan tudhatták, hogy a kettőskeresztet élő személynek, de ugyanakkor útnak kell ábrázolni?

A kettőskereszt úgy magasodik a halott fölé, mintha a holttestből nőne ki. Ezzel a művész azt jelezte, hogy a halott először leszáll a sirba, majd csillagok (napforgók) között felmegy a Menyországba! Mármint nem hiszem, hogy különösebb intuíció kellene hozzá, hogy kitaláljuk, ki számára készítették a nem földi halandó méretű szarkofágot, ki számára épült a hatalmas templompiramis. Igen, úgy van, a Napisten Fia számára!

Mármost a Fiút mondjuk Pálnak, hiszen a Pál név fiút jelent „pálca” szavunkból credően. (A Pálok a „palcát” nemcsak úgy hordják, mint a közkatonák a marsallbotot, a nadrágszárban, hanem nevükben is.) Ebből ismét csak igen fontos dolog következik. Nem kevesebb, mint az, hogy a kereszt tövében látható halottat Pálnak hívták, s ha holttestéből szent jelkép nő ki, magasodik az ég felé, akkor ez a halott egy szent Pál! Isten Fia! Kezdjük már gyanítani, hogy ki rejtőzik a Szent Koronán a Szent Pál név mögött? (Hogy ez nem hallucináció, azt a maya művész vissza is igazolja a szarkofágfedélen, mint majd ezt is látni fogjuk.)

Előbb azonban itt is „trükkösködjünk” egy kicsit és írjuk fel Palenque nevét ilyen alakban: PAL ENKI. Hát nem furcsa! Együtt szerepel benne a Pál név a sumér Enki-isten nevével, a láthatatlan Isten anyagi, emberi testet öltött inkarnációjával, „Fiával”. Azt nem tudom, hogy a mai indiánok vajon ismerik-e a Pál nevet, de ha a munkát minkának mondják, akkor semmi sem kizárt. Az viszont biztos, hogy a szarkofágfedelelet faragó maya művész ismerte, különben nem tudta volna ábrázolni ezeket az összefüggéseket. Valószínűnek tartom, hogy Pacal király nevében is a Pál rejtőzik (PA(K)AL), mert trónralépésekor ugyanúgy isteni nevet vett fel uralkodói névként, mint például sok pápa is. (Pápaválasztás után az első két kérdés, amit feltesznek a megválasztottnak: elfogadja-e a választás eredményét, illetve milyen nevet kíván használni.)

Különös madár

A kettőskereszt emberi fején egy furcsa madár áll. Ezt a madarat olvastam már „esőmadárnak” is. Nem tudom, a mexikói őserdőben van-e vagy volt-e kifejezetten ilyen madárfajta, de az biztos, hogy eső van bőven. Ez a különös madár még különösebben áll az emberi fejen: fordítva! Sokáig nem értettem az egészet, hiszen a magyarázat annyira „egyszerű”. Azért nem értettem, mert emberi fejen madarat eddig csak úgy láttam, hogy az nem fordított helyzetben volt. Így látható például a Turul is *Szanatruq* hun király fején Csomor Lajos könyvében, de ugyanígy *Kufu* fáraó fejét sem fordított helyzetben öleli Hórusz óegyiptomi ábrázolásokon. Mielőtt azonban e fordított helyzetű madár fordított állásának értelmét bogoznánk, figyeljük meg jobban ezt a madarat.

A különös madár bóbítája ugyanolyan díszes, mint a kereszt tövében fekvő halott fejdíszé, s ez bizonyára nem véletlen. Ezzel a maya művész ismét nagyon fontos dolgot akart jelezni. E különös madárnak ugyanúgy kettős szakállja van, mint a kakasnak, de itt hosszú, kétágú „nyakkendővé” alakítva. Olyan kettős pántlika benyomását kelti, mint amelyet az evangélikus papok is viselnek. És a művész mindkét pántlika (szakáll) mellé odavéste a maya 3-as szám jelét, a három pontot. E hármaspontoktól hemzseg a szarkofágfedél. Nem nehéz kitalálni: a 3-as számot a mayák is szent számnak tekintették. Ezzel a művész azt jelezte, hogy ennek a madárnak szent szakállja van, tehát nem közönséges madárról van szó, valamilyen szent madárról. (Hogy ki visel még szent szakállat a szarkofágfedélen, a későbbiekben azt is látni fogjuk.) A madár nyakában egy nyakláncot visel, amelyen

valami medalion-féle lóg. De kíváncsi lennék rá, hogy melyik „esőmadár” visel a nyakában nyakláncot.

A tollaskigyó

A madár teste jóval nagyobb, mint a papagájféléké, de hosszú uszonya és hosszú, kétágú villásfarka miatt mégis a papagájfélékhez tartozó quetzal-coatlra emlékeztet, az úgynevezett tollaskigyóra. A tollaskigyó a mayák, aztékok és inkák szent madara volt, s a guatemalai indiánok számára még mindig az. Úgyannyira, hogy Guatemala egyik tartományát is róla nevezték el Quetzal-Tangonak, sőt az ország fizetőeszközét is Quetzalnak. A tollaskigyó az indiánok számára szent madár, Isten madara, s rendkívüli tisztelet övezi.

A tollaskigyó gúnárja rendkívül díszes, tojója meglehetősen egyszínű, nem feltűnő. A gúnár azonban színeivel és hosszú villásfarkával fejedelmi látvány. A gúnár háta, szárnyai és hosszú farktollazata élénkzöld, mélyzöld, a feje és nyaka körüli tollazat élénkvörös, begye és hasalja fehér. Pontosan az a piros-fehérezöld színekombináció, amelyikkel óegyiptomi ábrázolásokon is állandóan találkozunk istenek, fáraók, isteni királyok környezetében. (Egyiptomban az ősi kultúrát átvett arabok a mai napig is piros-fehérezőldre festenek mindent, amit csak lehet. Még csónakjaikat, sőt a vitorlavászon rúdját is. Magyarkodnak!)

A tollaskigyó furcsán repül. Tesz néhány szárnycsapást, miközben emelkedik, majd összezárja szárnyait és ilyenkor úszik a levegőben. Közben persze süllyed is. Már csak repülése is hullámzó, kígyózó mozgás és ehhez járul még hosszú farktollazatának kígyózó lobogása. E kígyózó jellegzetességei miatt tollaskigyó a neve. Repülés közben olyan hatást kelt, mintha egy piros-fehérezöld zászló úszna a levegőben. (Nemcsak az egyiptomi arabok, a quetzal is magyarkodik!)

Összegezzük az eddigieket.

A kettőskereszt emberi fején tehát egy szent madár látható, és ezt a művész többféle módon is kihangsúlyozta: szent szakállal, gazdagon díszített fejdíszével, a 3-as pontokkal, nyakláncával, hosszú, quetzalra emlékeztető villásfarkával. A fecske sem véletlenül szent madár, Isten madara, villásfarka pontosan jelzi. Próbáljunk most logikus következtetéseket vonni az eddigiekből.

A halott holttestét előbb elnyeli a „ragadozóvirág” kelyhe, a sír szája: a halott leszáll az Alvilágba. Majd feljön onnét, kikél sírjából, és az élő kettőskeresztben felfelé indul, az ég felé. Útja csillagok, napforgók között visz. Amikor felér, madárrá változik és megfordul. Most ugyanezt írjuk le így: MADARRÁ változik! A szóban a D-betűt ejtsük ki lágy hangzó párjával, a GY-vel, és már világos lesz minden.

De a Mennyben miért fordul meg ez a MADAR madár? Ugyan miért fordul meg bárki, ha nem azért, hogy visszatérjen? Tehát, ez a különös maya Szent Pál, aki a kereszt tövében fekszik holtan, előbb leszáll a sírjába, majd kijön onnan, felmegy a Mennybe, ott MADARRÁ változik és megfordul, hogy visszatérjen. De hát Urunk, az Úr Jézus nem ezt tette? És azt is nem megígérte, hogy vissza fog térni? De minderről a mayák honnan tudtak? És ennyire pontosan?

András-keresztek a szarkofágfedélen

A szarkofágfedél képi üzenetei helyes értelmezése érdekében szakítsuk meg most a fedélen látható jelenet vizsgálatát és vessünk néhány pillantást a szegélyére is.

Ha egy koporsót készítenek, a mai napig is díszítik, még a legegyszerűbb kivitelűt is. Több vagy kevesebb szegélydíszítéssel is ellátják. Ez ugyanolyan természetes, mint az is, hogy utolsó útjára a halottat is ünneplőbe, a legszebb ruhájába öltöztetik, hiszen hamarosan a Legfelső Biróság elé kell járuljon. Ezért arra gondolhatnánk, hogy a szarkofágfedél szegélyén is díszítés látható, ez azonban tévedés. A koporsófedél díszítését a maya művész másként oldotta meg: ellentétben a mai koporsókkal nem a szegélyét faragta díszesre, hanem a fedlapon látható jelenet ábráit, illetve az ezen ábrázolások közötti térközöket díszítette zsúfolásig gazdagon, „barokkosan”, sőt „rokokósan”. A szarkofágfedél peremén nem díszített, hanem írt!

A szarkofágfedél peremén körbefutó, fogalomjelekkel írt írás látható!

Mivel maya írásokkal keveset foglalkoztam – érdeklődésem mindig inkább az ókori-keleti, tehát sumér, akkád, asszír és óegyiptomi írások felé fordult –, így nem vállalkozhatom arra, hogy a szarkofágfedél peremén látható (már amennyire látható) írást megfejtsen. Mindössze néhány írásjelet emelek ki az ott látható fogalomjelek közül, csak ezt az egyet-kettőt próbálok értelmezni „különleges szempontok” szerint, a későbbiek érdekében.

Először is abból indulok ki, hogy a peremen látható írás valahogy a halottal, illetve magával a halállal kapcsolatos. Egyébre gondolni igen nehéz lenne. Azt is feltételezem az ókori-keleti írások analógiájára, hogy itt is szótagírással állunk szemben, tehát olyan fogalomjelekkel írt írással, amelynek fogalomjelei önmagukban is jelképeznek valamit, de ugyanakkor szótagértékük is van. Ezeket az egyes fogalomjeleket a maya művész külön-külön rekeszekben helyezte el, de mégis folytatólagosan. Mivel ezek az írásjelek a balfelső sarokból kiindulva lefelé egyre bonyolultabbá válnak, ebből arra gyanakszom, hogy a szöveget innen kezdve kellene olvasni az óramutató járásával ellenkezően haladva. Kellene, ha ismernénk az egyes jelek szótagértékeit és ismernénk azt a nyelvet is, amelyiken a művész a szöveget fogalmazta. Mert – hogy egy már korábban említett példát hozzak fel ismét a szemléletesség érdekében – ha rajzolok egy almát: „alma”, utána pedig egy fát: „fa”, akkor nem elegendő felismerni mindkettőt, de ismerni kell hozzá a magyar nyelv almafa szavát is. Méginkább ez a helyzet, ha a jelek értelme nem áll kapcsolatban azzal a fogalommal, amit e jelek szótagértékeikkel együttesen alkotnak, amire korábban a „félelem” szó példáját említettem. Ha ugyanis rajzolok egy félkört: „fél”, majd egy zseblámpaelemet: „elem”, akkor sem a félnek (1/2), sem a zseblámpaelemnek semmi köze a félelemhez, de szóalakjaikkal a kívánt szót adják. Ugyanígy példát a német nyelvből is felhozhatnánk. Rajzolok egy medvét *bär*, utána egy tigrist: *tiger*, majd egy embert: *mann*. A három összeolvasva: *bärtiger Mann* = szakállas férfi, de e szakállas férfihez sem a medvének, sem a tigrisnek semmi köze.

Feltételezem, hogy a maya írnok is valami ilyen írástechnikával, külön-külön fogalomjelekből alakította ki a szegélyen látható szöveget és ennek külön-külön fogalomjeleit ezért helyezte külön-külön rekeszbe. Ha azonban ezt a szöveget el akarnánk olvasni, feltétlenül ismernünk kellene az egykori írnok nyelvét, mint ahogy az előbbi példában említett „bärtiger Mann” sem érthető német nyelvismertet hiányában. Ha pedig a Palenqueben ábrázolt elefántfejek vagy mammutfejek miatt ez a szarkofág is esetleg tíz vagy tizenkétezer éves, vagy esetleg még régebbi, akkor már elképzelhető, hogy a maya szöveg elolvasása milyen gondot jelentene. (Ha ezen megfontolásaim helytállóak lennének, igen kétségbe vonnám, hogy bármelyik mai szakember is képes lenne elolvasni ezt a sokezer éves szöveget.)

Az egykori maya művész bizonyára nagyon fontos dolgokat írt a szegélyre mind a halottal, mind pedig a halállal kapcsolatosan, de bele kell törődjünk, hogy ezt a szöveget aligha tudjuk valamikor is elolvasni. Azonban vigasztalás számunkra, hogy a fedél jelenete, a ráfaragott ábrák „nemzetközi nyelven” beszélnek, s magától értetődőnek tartom, hogy ez a jelenet és ezek az ábrák képirással ugyanazt az értelmet közvetítik, mint amit a szegélyen körbefutó írás tartalmaz. Ha tehát a szarkofágfedél jelenetét és ábráit helyesen tudjuk értelmezni, az írott szöveg értelmét akkor is megtudhatjuk, ha az egykori maya írnok nyelve teljesen ismeretlen számunkra. Ugyanezt a gondolkodásmódot és írástechnikát tapasztaltam ókori-keleti vegyes (írásos és képirásos) ábrázolások esetében is, tehát azt kell mondjam, hogy ezek az ókori írnokok szemmel láthatólag úgy készítették írásaikat, hogy azok majd akár évezredek múlva is olvashatók legyenek, és olyan emberek is olvasni tudják őket, akik történetesen egy szót sem értenek majd azon a nyelven, amelyiken az írás fogalmazódott és íródott. Ha mi manapság írunk valamit, bármit, gondolunk-e ilyen szempontokra? De ha nem, akkor nem tartom illendőnek lebecsülni ezen „ösemberek” intelligenciáját, értelmi képességeit. Másként is kifejezhetném a dolgot: A mi bajunk, ha a „modernitás” dogmája beképzeltté tesz bennünket.

Mondom, az ókori maya művész anyanyelvének ismerete hiányában csak a szarkofágfedél peremén körbefutó írás egy-két fogalomjelének értelmezésére vállalkozhatom, de arra nem, hogy azt is megállapítsam, hogy egy-egy ilyen fogalomjel szótagértéke mi volt az akkori mayák nyelvén. Ezt annál is inkább meg sem próbálnám, mert egy különös összefüggés miatt arra gyanakszom, hogy ez a szarkofágfedél még az óegyiptomi írásoknál is régebbi. Ez a „különös összefüggés” az, hogy az óegyiptomi írásoknál sok jel szótagértéke érthető számunkra, de itt, az egykori maya nyelv ismerete hiányában egy sem. Azonban teljesen más a helyzet néhány ilyen fogalomjel értelmét illetően.

A balfelső sarokban a 3-as szám jele látható, de mivel a mayák a 3-as számot nem így jelölték, hanem három ponttal, biztosra vehető, hogy ez a jel nem szám, hanem írásjel. (A későbbiekben nagy vonalakban kitérek még a maya számokra is, mert ennek rendkívül fontos szerepe lesz még a fedélen látható szimbólumok értelmezése miatt, de már itt elmondhatom, hogy egyenesen mehökkentő, hogy szám-

jegyeiket teljesen azzal a logikával alakították ki, mint az ókori rómaiak is a maguk római számait.)

A balfelső saroktól lefelé haladva a harmadik rekeszben látható jel rendkívül ismerős számunkra: egy András-kereszt. Ez a jel a jobboldali szegélyen még kétszer ismétlődik.

Ha az András-kereszt jelét látjuk, először azonnal az X betűre gondolunk, majd a római 10-es számra, és csak legvégül az András-keresztre, Szent András vértanúra. Azonban biztosak lehetünk benne, hogy a maya művész ezt a jelet nem a latin betűk, de nem is a római számok közül kölcsönözte. Az is igen valószínű, hogy Szent Andrásról sem hallott soha. Azonban valamit mégis tudott: Azt ugyanis, hogy az András-kereszt a halál jele!

Ha egy koporsó fedelén a halál jelét ábrázolják, abban semmi furcsaság nincs. Annál furcsább viszont, hogy egy tőlünk térben és időben egyaránt távoli írrok ezt a jelet ugyanolyan értelemben használta, mint mi is, a mai napig. Mert például vasúti átjárók előtt miért figyelmeztetik a járművezetőket a mai napig is (és nemcsak Magyarországon) éppen egy András-kereszttel a halálos veszélyre? Ha tehát a szarkofágfedélén látható X-ekbe nem magyarázható bele sem a latin X betű, sem a római X-es szám, akkor mi más „magyarázható bele”, ha nem a halál fogalma? De ha ez a „belemagyarázás” mégis helytálló, akkor milyen ősi szimbólum ez, hogy egymástól távoleső és egymástól elszigetelt földrészeken is ugyanaz az értelme, sőt az volt évezredekkel ezelőtt is?

Az eddigiek alapján felmerül bennünk egy kardinális kérdés: Ha az András-keresztet a mayák is „halálos” értelemben ismerték és használták íásaikban, akkor mi lehet a régebbi? Maga az András-kereszt, vagy Szent András vértanúhalála az ilyen alakú kereszt? De ugyanígy az a kérdés is megfogalmazódhat bennünk, hogy *Szent Andrást* vajon miért éppen ilyen alakú keresztre feszítették fel? Ha ez nem a véletlen műve volt, abból egy logikai kényszerűség adódik: az ugyanis, hogy a Szent Andrást felfeszítőknek ismerniük kellett az X alakú kereszt ősi értelmét.

Korábban a római kivégzőkeresztek kapcsán már részletesen szóltam róla, hogy az ilyen keresztekre való felfeszítés (az egykori rómaiak „kedvenc szórakozása”) az egyik legborzalmasabb halál. Most arról is szólnom kell, hogy nem kevésbé borzalmas halál az András-keresztre való felfeszítés is. Ennek borzalmát magamnak is volt szerencsétlenségem megsejtenni egy középkori nyugat-európai metszeten, bár ez a metszet nem kifejezetten András-keresztre történt felfeszítést ábrázolt. (Jónéhány évvel ezelőtt ezt a középkori ábrázolást a *Magyar Fórum* hetilap is leközlölte.)

Ezen a metszeten az volt látható, amint egy „boszorkány” négy ló segítségével András-kereszt szárai irányában ízekre szagatnak. Két kezét két ló, két lábát pedig további két ló tépte ki. Amikor borzongva szemléltem ezt az ábrázolást, azonnal *Kálmán* királyunk jutott eszembe. És az akkori Őszentsége az apostoli magyar király szavával nem merészelt szembeszállni, tudomásul kellett vennie, hogy Ma-

gyarországon nincsenek boszorkányok. (Más nyugat-európai országokban még a XVIII. században is voltak!)

Van aztán egy további furcsa dolog is az András-keresztekkel kapcsolatban. Az ugyanis, hogy a középkorban a „Szent Inkvizíció” által elítélt szerencsétleneket mellükön és hátukon egyaránt hatalmas András-kereszttel „bilyogozták” meg, mielőtt kivégezték volna őket. De ennek ellenére mégsem András-keresztre feszítették őket, hanem máglyán elégették. Pedig, ha „stílusosak” akartak volna maradni, hüek lenni önmagukhoz, akkor az ilyen elítélteket feltétlenül András-keresztekre kellett volna feszíteniük, nem pedig máglyára küldeni. De a „Szent Inkvizíciótól” ugyan miféle logikus gondolkodás volt elvárható?

Még ettől is furcsább az indiánok egyik szokása.

Nyilván spanyol hatásra, a dél-amerikai indiánok is rendeznek „bikaviadalokat”. Ezek a „bikaviadalok” azonban „kissé” különböznek a spanyolországi bikaviadaloktól: ezeken a viadalokon egyetlen bika vére sem folyik. A bikát egy bikajelmezbe öltöztött indián alakítja, s eljárája a bika haláltáncát.

Az indiánoknál mindennek ugyanúgy van tánca, mint a japánoknál is mindennek „do”-ja: élete, útja, filozófiája. Korábban már szóltam róla, hogy ez elsősorban a küzdősportok neveiben látható: judo, tekvando, aikido, kendo, de módosult alakja még a karate szóban is. (Ez utóbbi értelme a puszta vagy fegyvertelen kéz útja, de valójában a fegyvertelen karé, mint azt a „kara-”, rész mutatja.) Az indiánok valaminek az útját, sorsát, filozófiáját tánccal, zenével és énekkel fejezik ki. Van tánca például a lónak, kutyának, mindennek. (Ilyen indiántáncok hangfelvételen magamnak is vannak észak-amerikai indiánok előadásában, s ezen táncok és énekek szépségét le sem tudom írni. Érdeklődő olvasóim számára azonban tudnék javasolni valamit, ha maguk is szeretnének meggyőződni e dallamok páratlan szépségéről. Ma már az internetről, a „WWW”-ről is lehetséges zeneszámok „letöltése”, így „Indian dances”, indián táncok címszó alatt talán ezek a táncok is megtalálhatók.)

A mikor tehát a dél-amerikai indiánok „bikaviadalt” rendeznek és eljárája a bika haláltáncát, akkor szó sincs szórakozásból történő öldöklésről. Az indiánok ilyesmivel sohasem szórakoztak. Ha vadászatra indultak, mert élelemre és prémekre volt szükségük, már a vadászat előtt eljárája az elejtendő állat táncát és kérték a lelkét, bocsásson meg nekik, hogy most meg fogják ölni. Az elejtendő illetve elejtett vadat páratlan tisztelet övezte, hiszen ezen vadak (medve, bölény, akármilyen) húsa élelem formájában, bőrük és prémjük pedig ruhaként biztosította az emberi élet fennmaradását. Az elejtett vadak húásával együtt azok lelke is bekerült az emberi szervezetbe, az indiánok gondolkodásában mintegy egyesült az emberi lélekkel. Ezen tisztelet kifejeződése a magyar népnél a mai napig is tapasztalható, ha nem is táncok formájában. Az eledelet különleges tisztelet övezi, s ezért nem illeendő evés közben beszélni, fedett fővel enni pedig az egyik legnagyobb széntségtörés. (Figyeljük csak meg, „modern” filmekben mi a helyzet! A szereplők benzinkutas-sapkában abrakolnak, s közben teleszájja!... Hogy is mondjam... Pofáznak!)

Számunkra itt most az a lényeg, hogy amikor ezek a dél-amerikai indiánok a bi-

ka haláltáncát járják, akkor a bikajelmez mindkét oldalán egy-egy hatalmas András-kereszt látható. Mivel – mint mondtam – ezeknek az indiánoknak két vallása van: egyrészt a rájuk kényszerített katolikus vallás, másrészt pedig ősi vallásuk, így elképzelhető, hogy az András-kereszteket esetleg Szent Andrára emlékezve varrják a bikajelmezekre, de magam sokkal valószínűbbnek tartom, hogy a jelképet az ősvallás jelképei közül veszik. Erre bizonyítéknak látom a szarkofágfedél peremén ábrázolt András-kereszteket.

Meglepő, hogy már eddig is hány olyan ősi szimbólummal találkoztunk a szarkofágfedélen, amelynek értelmét értjük, s amely szimbólumokat a mai napig is ugyanazon értelemben használunk: kettőskereszt, András-kereszt. A napforgót már nem használjuk a hozzátapadó dolgok miatt, de – mint ezt is mondtam – székely pámahímzéseken még mindig láthatók. A következőkben nem kevesebb meglepetéssel fogunk még találkozni ezen a szarkofágfedélen. Egyszerűen hihetetlen, hogy a jelképek milyen segítséget jelentenek majd számunkra a továbbiakban is a Szent Korona képei és jelképei értelmezésében.

Az András-kereszteket itt látjuk, magunk előtt, ezen a szarkofágfedélen, és így felmerül a kérdés: az András-kereszteket jogosan nevezzük-e András-kereszteknek? De nemcsak azért merül fel ez a kérdés, másért is. Azért is felmerül, mert Szent András vértanú halálával kapcsolatban valami igen gyanús.

Szent Andrásról ma a világ, de legalábbis a magát kereszténynek valló világ úgy tudja, hogy ő volt a „szkítatérítő” szent.

Aár most, itt álljunk meg egy pillanatra és gondolkodjunk el azon, hogy az Úr Jézus azért tanította-e tanítványait, majd azért küldte-e szét őket az emberek közé, hogy térítsenek, vagy azért, hogy hirdessék Isten igéjét, az igazságot? A „téríteni” szó értelemszerűen azt jelzi, hogy valakit eltéríteni eredeti felfogásától és valami más felfogásra téríteni, de lehetett-e Urunknak ilyen célja? Hogyan lehetett, ha egyszer Ő maga mondta, hogy „*legyen a te hited szerint*”? Mert ebből a mondásából is egyértelműen látható, hogy tiszteletben tartotta minden ember felfogását, hitét, attól nem akarta erőszakkal eltéríteni. De akkor tanítványainak, a későbbi apostoloknak miért adott volna ezzel ellenkező feladatot? Ha tehát Szent András a szkíták (hunok) közé ment hirdetni Isten igéjét, akkor ez térítés volt-e valójában, s nevezhetjük-e őt „szkítatérítő” szentnek?

Szent András ugyanúgy galileai volt, mint Urunk többi tanítványa is, egy kivétellel. Ugyanarról a területről származott, amelyiken még 2000 évvel ezelőtt, Urunk idejében is létezett Skytopolis, a szkíták városa. Így bizonyára Galilea őslakossága is szkítának nevezte önmagát, nem galileainak. Mivel a Galilea név a héber Galil hag gojim (pogányok földje) névalakból származik, elképzelhető-e, hogy egy nép önmagát pogánynak nevezze? Márpedig, ha Szent András maga is ugyanúgy szkíta volt, mint Galilea akkori lakói, akkor a szkíták miért feszítették volna őt keresztre? (Mellesleg nem tudok róla, hogy a keresztrefeszítés szkíta szokás lett volna.)

Közelítsük meg az András-kereszt és Szent András rejtélyét másként is.

A szkíták bizonyára ugyanúgy ismerték ezen ősi jelkép igazi értelmét, mint a szarkofágfedeleit faragó maya művész. Azonban Urunk mégsem az András-kereszt-tel utalt a halálra paraboláiban. cselekedetei képirásában. beszédei rejtett értelmében, hanem a hallal, halászattal, halászokkal, hálóval. Felsorolni is sok lenne az ilyen példázatok számát. Pedig biztosak lehetünk benne, hogy ugyanúgy ismerte az András-kereszt szimbólum értelmét is, mint a mayák vagy a „Szent Inkvizíció” inkvizítorai. Vajon miért a hallal és halászattal kapcsolatosan mutatta akkor példáit?

Ennek okát csak úgy érthetjük meg, ha tudjuk, hogy a hal (akár lerajzolva, akár csak szóban kimondva) „szkítanyelven” egyaránt alkalmas mind a halál, mind pedig az élet kifejezésére, jelképezésére. Ugyanis mind a „halál”, mind pedig a „hallás” szavakban ott van a „hal”. Ha az ősi írások szellemében le akarom írni a „halál” vagy „halni” szót, akkor rajzolok egy halat és értelemhatározói szereppel például egy koporsót mellé. Ha a „hallás” vagy „hallom” szavakat akarom jelezni, akkor a hal rajza mellé értelemhatározóként rajzolnom kell még például egy emberi fület. Ugyanígy – mondjuk – a „halom” szó leírásakor pedig a hal rajza mögé rajzolok egy dombot.

Hármot tudnunk kell, hogy az életet a hallal úgy fejezhetjük ki, ha azt is tudjuk, hogy az életet a hallás jelenti: Isten szavának hallása. Itt azonban nem a fülhallás értendő, hanem az úgynevezett „harmadik szem” hallása, mint erről már részletesen szoltam az *Ébredés* 16. száma 38-42. oldalán. Amikor tehát Urunk két hallal több ezer embert megvendégtelt, akkor valójában hallással vendégeli meg őket: hallják Isten szavát, ami az életet jelenti. Ezek az összefüggések és rejtett utalások azonban csak a magyar nyelv birtokában érthetők, s így nem lehet kétséges, hogy Urunk milyen nyelvet használt paraboláiban. De ha a szkíták feltehetően tudták, hogy Szent András ugyanúgy galileai volt, mint Urunk, hogy az Ő tanítványa, s hogy azokat szólja, amiket Tőle tanult, ezért ugyan miért feszítették volna őt keresztre?

Nem folytatom tovább a Szent András halálával kapcsolatos kételyeim felsorolását. Számomra úgy tűnik, hogy András-keresztben történt halála valójában nem ott, hanem csak papíron történt! Talán annak érdekében, hogy ezáltal a pogány és barbár szkíták, az emberiség „legkultúrátlanabb egyedei” vérszomjasságát még inkább kidomborítsák a keresztény világ szemében. Így aztán nem csodálkozhatunk rajta, ha ezeréves kereszténységünk ellenére is olyan megítélésben részesülünk a világ szemében, mint amilyenben. Egyáltalán: szkítautódokként semmin sem csodálkozhatunk.

Az ötödik jel

A szarkofágfedél peremén látható írás balfelső sarkából indulva az ötödik reszben ismét ismerős jellel találkozunk. Ez olyan írásjel, amely mintha egy inverz, fordított C betű lenne, a C betű tükörképe. Ennek maya szótagértékét sem tudom megállapítani, így csak azt a vallási értelmet próbálom megtalálni, amelyből

a mayáknál ez az írásjel kialakult. Ezt az értelmet azonban csak úgy találhatjuk meg, ha ezt a jelet itt most nem függőleges irányban, nem írásjelként szemléljük, hanem oldalról. Mindkét irányból!

Hasonló a helyzet, mint például a maya 0 (nulla) és az „arab” nulla között.

Először is, az „arab” szót azért tettem idézőjelbe ezen „arab” számjegy kapcsán, mert az arabok minden kultúrájukat az óegyiptomiaktól örökölték (akár a görögök is, mint ezt **Baráth Tibor** professzor már régen bizonyította), tehát nyilvánvalóan számjegyeiket is, és számomra éppen ezért igen kétes helyességű arab számjegyekről beszélni. Az egyiptomi Sais (kiejtéssel: Szaisz = Szűz) papjai még a görög Platonhoz is így szóltak, amikor náluk vendégeskedett az időszámításunk előtti századokban: „*Óh, ti görögök, ti még gyerekek vagytok, a ti tudásotok még nem penészes!*” (emlékezetből idézet). De akkor ezek a papok vajon mit mondtak volna az araboknak, ha arab számokról esik szó előttük?

Szóval, a mayák a nullát egy fekvő lencsealakzattal, egy tengeri kagyló alakjával jelölték, mint erről majd később is szólok. Ha mármost e fekvő, ovális kagylóalakzatot, magát az ovális, **O** betűhöz hasonló jelet csúcsára állítjuk, akkor éppen az „arab számjegyet”, a nulla jelét kapjuk. Ennek (az írástechnikának) analógiájára a szarkofágfedél peremén látható inverz **C** betűt is oldalra „kell” fektessük, ha meg akarjuk kapni azt az ősi jelképet, amelyből ez az írásjel feltehetően kialakult. (Itt zárójelesen említem csak meg, hogy az akkádok írása, írásjelei a sumér írásjelekből származnak, s az akkádok „eredeti” újítása az volt írástechnikájukban, hogy a sumér írásjeleket 90 fokkal elfektették.)

Ha tehát ezt az ötödik maya írásjelet mi is „elfektetjük”, mégpedig az óramutató járásával egyező irányban, akkor meglepő módon ugyanazt a fekvő holdsarló alakzatot láthatjuk magunk előtt, mint a Szent Korona felső Pantokrátor-képén, az Atya Isten balján. Különbség csak annyi, hogy a Szent Korona fekvő holdsarlójában négy, itt pedig három pont látható, a maya 3-as szám jele. Hogy a mayák a három ponttal nemcsak a 3-as számot jelölték, de a „szent” értelmet is, az már az eddigiekből is eléggé nyilvánvaló. Ugyanakkor ez az írásjel ilyen irányban „elfektetve” nemcsak a fekvő holdsarlót jelképezi, de a sumérok Inannájának égi bárkáját is, mint a Szent Koronán.

Fektessük el most az ötödik írásjelet ellenkező irányba, az óramutató járásával ellenkezőleg, 90 fokkal. Ekkor ugyanazt a félkörívben hajló női testet láthatjuk magunk előtt stilizált formában, mint amit előzőleg már azon az óegyiptomi ábrázoláson is láttunk, amelyiket a „hosszúkás kisszék” írásjel kapcsán bemutatam: az Ég Királynője, Boldogasszony anyánk, Szín Holdistennő, Babba Mária (nevezzük bár hogyan, mindenképpen Óróa van szó) jelét, szimbólumát. Az ottani óegyiptomi ábrázoláson a csillagokat az Istennő „testén”, testében ábrázolták, s ugyanezen értelemmel láthatók a csillagok (három pont) a félkörív szimbólum belsejében is. De ha a Szent Korona fekvő holdsarlóját a benne ábrázolt négy ponttal (négy csillag) ellenkezőjére forgatjuk (180 fokkal elfordítjuk), akkor ugyanezt az értelmet kapjuk. Tekintsük ezt a jelet, ezt a maya „inverz **C** betűt” akár jobbról, akár balról,

mindenképpen az Istennő jelét kapjuk. *Azon Istennő jelét, Aki számára a Szent Korona készült!* És még az is tökéletesen illik a „képbe” logikailag, hogy a férfi a nőt balján vezeti, s ugyanígy. ennek megfelelően a fekvő holdsarló, égi bárka, vagyis az Istennő jele is az Atya Isten balján látható a Szent Koronán.

Tudom, ez a magyarázat bármennyire gördülékenyen hat is, feltételezhető, hogy mégiscsak a fantázia szárnyalása, s hogy az egykori mayák írástechnikájába és jelképeibe saját elképzelésemet erőszakolom bele. Ezért a mayák írásával és írástechnikájával kapcsolatban hadd idézzem ide a szakirodalom vonatkozó megállapításait is:

„Az ókori Amerikában a mayáknak volt tökéletes (= teljes) írásrendszere, vagyis gondolataikat csak ők tudták tökéletesen írásba foglalni. Írásuk olyan komplex, bonyolult írásrendszer, amely olyan ideografikus (= fogalomjeles) és fonetikus (= hangtani) elemeket tartalmaz, amelyek struktúrájukban (= szerkezetükben) az Óvilág írásaival, tehát a sumér, egyiptomi, vagy japán írásokkal mutat hasonlóságokat. Mivel ez az írásrendszer egy teljes (= tökéletes) szótagkészlet (ti. egy szimbólum egy szótag), a mayák elméletileg mindent le tudtak volna írni fonetikusan. (= Tehát úgy írni, ahogyan az az élő beszédben hangzik, mint például a magyar írás. – G. M. J.) De a japánokhoz hasonlóan ezt nem tették, mert a fogalomjegyeknek továbbra is rendkívüli presztízse volt írásukban, sőt igen valószínű, hogy e fogalomjegyeknek vallási jelentése is volt. A maya írások előszeretettel demonstrálták írástudásukat oly módon, hogy az ideografikus és fonetikus elemeket váltakozva használták, ami által kihasználták azt a lehetőséget, hogy a maya nyelvekben sok hominima van (azonos hangalakú, de különböző értelmű szó, akárcsak a magyar nyelvben is – G. M. J.): Egy és ugyanazon fogalomjellel felváltva tudták jelölni például a „Menny”, a „négy”, a „kigyó” és a „fogoly” (hadifogoly) szavakat, mivel mind a négy szót ugyanúgy Channak kellett ejteni a chol nyelvben, illetve can-nak a jukatániban.”

(Michael D. Coe, Dean Snow, Elizabeth Benson: Amerika Kolumbusz előtt, 118. oldal.)

E szakirodalmi szakvélemény a maya fogalomjelek vallási értelmét és jelentőségét csak feltételezi, magam azonban biztos vagyok benne, hogy ilyen is volt, vagy éppen elsősorban is ilyen volt, mint ez egyedül az ötödik jel, az „inverz C betű” példáján keresztül is látható.

A negyedik jel

Igen érdekes számunkra a szarkofágfedél peremén látható írás negyedik írásjele is, amelyik olyan, mintha egy „mayásan” stilizált S betű lenne. Hogy ez nem S betű, az legalább annyira nyilvánvaló, mint az is, hogy jel, írásjel, s mint az előző „inverz C betű” esetében, vallási jelképből kialakított „átfunkcionált” írásjel. Ugyanaz a szakirodalom a mayák írásáról azt is megállapítja, hogy *„Az óegyiptomi monumentális építményeken látható írásokhoz hasonlóan a maya szövegek is rendkívül székszavúak; amikor egy-egy eseményről tudósítanak, akkor a fő hangsúlyt a képi*

ábrázolásokra fektetik”. Igen fontos megállapítás ez számunkra, s azonnal látni fogjuk, hogy miért. Előtte azonban próbáljuk meg kitalálni ezen negyedik írásjel, a stilizált „S betű” vallási értelmét. Nem szakirodalmi leírások és szakvélemények, hanem csak a „józan paraszti ész” alapján.

Mint az S betű, így ez a maya jel is valahogy a forgás gondolatát sugallja, mégpedig az óramutató járásával ellenkező irányú körforgását. Forgassuk körbe ezért mi is ezt az „S betűt” ennek megfelelően, de úgy, szakaszosan, „ugrálósan”, mint ahogyan az óra másodpercmutatója ugrik. Ekkor egy fordulat után egy különös virágot kapunk. Pontosan olyat, amilyeneket a székely asszonyok a mai napig is hímeznek párnákra. Amikor rámutattam egy ilyen párnahímzésre és megkérdeztem őket, hogy mi ez a motívum, milyen virág, nem tudták megmondani, csak azt, hogy ezt így tanulták szüleiktől, nagyszüleiktől. Amikor elárultam nekik, hogy mi valójában ez a „virág”, de persze nem úgy, hogy napforgó, egy kissé meghökkentek. Mert ugyanis nemcsak az a napforgó, amelyik a világ szemében gyűlöletes jelképpé lett, de ez is az, csak más változatban.

Tételezzük fel most, hogy a három egymást követő írásjel vallási értelmében nem tévedtünk, s lássuk e három jel által közvetített értelmet is.

A szarkofágfedél írása igazolja a fedlap jelenetét

A szarkofágfedél szegélyén látható írás harmadik írásjelét tekintsük tehát András-keresztnek, a negyediket napforgóknak (többesszámban!), az ötödiket pedig az Istennő jelének, de itt most ne fekvő holdsarló, vagy égi bárka értelemmel, hanem az óegyiptomi „hosszúkás kisszék”, „Menny” értelemmel. Ekkor a következő értelemszerű sorozat adódik: 1. a halál jele (András-kereszt), 2. csillagok (napforgók), 3. Mennysors (inverz C betű). Mivel a maya írásos szövegek „igen szűkszavúak”, ezért próbáljuk meg mai nyelvezettel kifejezni a három vallási jelkép együttes értelmét. Például így:

„A halott lelke a halál (András-kereszt) után a csillagok között (napforgók) a Mennysorsba megy (inverz C betű).

Ha ezt az értelmet nem igazolná a szarkofágfedél jelenete, magam is arra gondolnék, hogy ezt az értelmezést beleerőltettem e három írásjelbe, pontosabban ezen írásjelek vallási jelentéseibe. Mindazonáltal, továbbra sem zárom ki az esetleges tévedés lehetőségét, mégis igen meglepőnek tartom ezt a tartalmi egyezést. Azért nem tudom teljesen kizárni a tévedés lehetőségét, mert itt az András-keresztet a halál jelének tekintettem, hiszen egy koporsó fedelén látható, de ugyanakkor azt is el kell mondjam, hogy élet értelme is van, mint ahogyan a keresztnek is, mint erre a Szent Korona ferdekeresztje a bizonyíték. Továbbá azért is feltételezem, hogy az András-keresztnek kell legyen „élet” értelme is, mert ismét eszembe jutott az a különös álom, amiről az *Ébredés* 16. száma első fejezetében beszámoltam. Annak az „óriási Hatalomnak” ugyanis, amelyiket ebben az álomban láttam, olyan szeme volt, amelyikből – mint ott írtam – András-kereszt alakjában négy aranyló sugár jött ki, s egyáltalán nem a halál gondolatát sugározta. Sokáig nem tudtam eldönti-

ni, hogy ez a gyönyörű szem, amelyik ilyen sugarakkal ragyogott az égbolton, férfi vagy női szem volt-e, de most, hogy a szarkofágfedélen látható András-kereszt után az Ég Királynője látható „inverz C betű” alakjában. már egyre erősödik a gyanúm, hogy mégiscsak női szem volt, a Mennyei Asszony (Ég Királynője) szeme. (Talán az az összefüggés sem a véletlen műve, hogy az óegyiptomiak a csillagos égboltot nő alakjában ábrázolták, s hogy a „menny” és „menyasszony” szavak mennyire egyeznek hangalakilag.) Ha tehát a szarkofágfedél András-keresztjeit a maya művész mégsem a halál, vagy nemcsak a halál, hanem egyben az élet jelölésére használta volna, akkor természetesen a három szóban forgó írásjel együttes értelme is másként alakul, de akkor meg ez a másik értelmezés igencsak a reinkarnáció irányába mutat, s a fedélen látható fordított helyzetű madár ezt igazolni látszik.

Itt állunk tehát egy elsüllyedt óvilág páratlan relikviája előtt, s igen nagy kérdés, hogy e szarkofágfedél lesz-e inkább segítségünkre a Szent Korona misztériumának tökéletesebb értelmezésében, vagy éppen fordítva. Mielőtt azonban tovább vizsgál-nánk a szarkofágfedél ábrázolásait, néhány szót külön is szólnom kell a maya számtanról. Nemcsak azért, hogy a következőket helyesen tudjuk értelmezni, hanem azért is, hogy maya művészünket emberileg helyesebben tudjuk megítélni.

Miért is látom ennek szükségét?

Charles Darwin, Darwin Károly miatt! Az ő evolúciós elméletéből ugyanis az következne, hogy az emberiség állandóan fejlődik, ahogy az idő múlik, tehát mind emberileg, mind pedig ismeretek tekintetében egyre fejlettebb lesz. Fordítva pedig az következik ebből az elméletből, hogy minél régebbi korok emberével állunk szemben, az annál primitívebb, míg végül, így visszafelé haladva, kényszerűen eljutunk ahhoz a torzonborz ősemberhez, amelyiket már általános iskolákban megismertettek velünk: egy mosdatlan, torzonborz alakhoz, kezében jókora fűtykőssel, akinek minden gondolata az, hogy fűtykőseivel hogyan verje agyon a másik ilyen ősmibert és hogyan vegye el mindenét.

Teljes egészében nem vonom kétségbe az emberi fejlődés (ismeretek állandó gyarapodása) tényét, azonban ezen evolúció mellett próbáljuk meglátni az involúciót, a visszafejlődést, a hanyatlást is, amit akár elkorcsosulásnak is mondhatnánk. Értelmi, szellemi, erkölcsi visszafejlődésre, elkorcsosulásra gondolok. Főleg azon események kapcsán (per pillanat) amelyek a legutóbbi időkben Irakban (Abu Graib) és Afganisztánban történtek, és amelynek nyomasztó hatására az Egyesült Államok lakossága kettészakadt. Bár egykor, még a hatvanas években, egy orosz asszony lakonikusan így szólt: „Vojna Vojna!”, a háború az háború, s ezt mindannyian tudjuk, mégis megdöbbenőek azok a dolgok, amelyek miatt az amerikai katonai bíróságoknak is el kellett ítélnie azokat a „katonákat” (már majdnem másként írtam), akik ezeket az emberi természettel igen nehezen összeegyeztethető atrocitásokat – mégha parancsra is – elkövették. Olyan atrocitásokat, amelyek igen nehezen illeszthetők a Darwin-féle evolúciós elméletbe, de annál könnyebben az involúcióba. Sajnos, ez az evolúciós elmélet annyira kihatással van a koronakutatásra, magára a Szent Korona-tudományra is, hogy az ezért toporog egyhelyben, e-

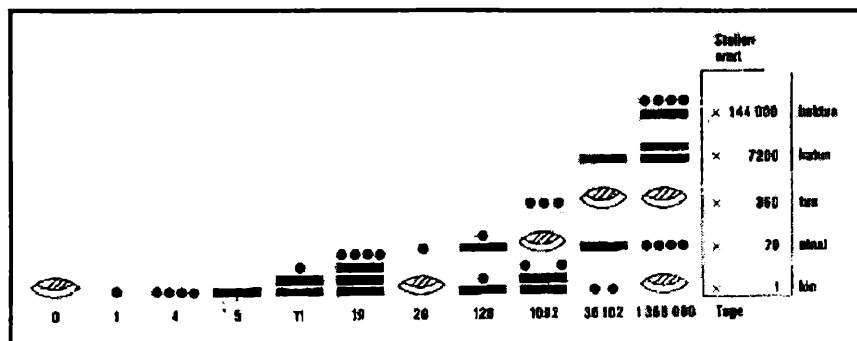
zért vergődik zsákutcában. Azért, mert el sem tudjuk képzelni, vagy nem akarjuk, hogy az 1500 évvel vagy évezredekkel ezelőtt élt ember emberileg esetleg olyan fejlettségi szintet ért el vallási felfogása által, ami számunkra, mai ember számára hihetetlen. Nézzük meg tehát főbb vonalaiban a maya számtant is, hogy elcsodálkozhassunk.

Maya számtan

A továbbiak megértése érdekében tulajdonképpen elegendő lenne számunkra a maya 3-as és 8-as szám ismerete, azonban úgy gondolom, szarkofágfedeletről faragó maya művészünk megérdemli, hogy azzal is tiszteljünk előtte, hogy számtani ismereteit is alaposan szemügyre vesszük. Azonban mégcsak nem is ez az egyetlen olyan indok, amely miatt itt is érdemes tegyünk egy kis kitérőt. Az is ilyen indok, hogy a mayák számtanának legalább felületes ismerete nélkül a véletlen művének, belemagyarázásnak, képzelgésnek fognak tűnni olyan párhuzamok és összefüggések, amelyek a maya számtan és a Szent Korona „számtana” között tapasztalhatók.

A maya számtan alapja nem a 10, mint a miénk, hanem a 20.

20-ig terjedő számjegyeiket vizsgálva könnyen megállapítható, hogy ők számrendszerük alapjának nemcsak a kéz ujjait tekintették, de lábujjukat is. Hogy láthassuk e számokat, bemutatom őket egy szakirodalomból vett ábrázolás segítségével.

26. Kép: Maya számjegyek.

Erre az ábrázolásra tekintve azonnal feltűnik a római számokkal, ezek logikájával való párhuzam. Azonban rögtön egy óriási különbség is látható: amíg a római számok 1-gyel kezdődnek, a maya számsor ugyanúgy 0-val kezdődik, mint az arab számok is, vagy a *Descartes*-féle derékszögű koordináta-rendszer számejegyenesei, tehát az origóval. A mayák a 0-t egy fekvő tengeri kagyló rajzával jelölték, egy fekvő ovális alakzattal. Ha most ezzel a fekvő oválissal ugyanazt tesszük, mint ahogyan a vallási jelképeikből fogalomjeleiket kialakították, vagy mint az akkádok is a maguk ékjeleit a sumér ékjeleiből, tehát 90 fokkal elforgatjuk, csúcsára állítjuk a tengeri kagylót, akkor furcsa módon éppen az arab 0-t kapjuk.

A római számok közül valószínűleg azért hiányzik a nulla, mert ezt a középkori inkvizíció boszorkányságnak tekintette és tiltotta. Mert ugyanis – így szólt az érvelés – nem lehet az, hogy a 9-es számjegy után ismét az 1-es, majd a 0 következzen, a „semmi”, s ráadásul fordított sorrendben: ilyesmi feltétlenül boszorkányság! Bizonyára ebből a „boszorkányságból” származott, hogy római-keresztény időszámításunk elejéről rögtön hiányzik egy év, az évek számlálását rögtön 1-gyel kezdték. Már csak ennyiből is rögtön megállapíthatjuk, hogy a mayák helyesebben tudtak számolni, mint a „Szent Inkvizíció” papjai.

Ezután a római és maya számok esetében azonos logika mutatkozik.

A római számok esetében egy vonás = 1, két vonás = 2, három vonás = 3, négy vonás = 4. Ez később ugyan IV alakú lett, ami nem más mint az 5-1, de régi ingás-órák számlapjain még mindig látható, hogy a 4-est négy vonással jelölték: IIII.

Ugyanígy a maya számok esetében is egy pont = 1, két pont = 2, három pont = 3, négy pont = 4. Ebből a logika, a kéz ujjainak számlálása alapján az következne, hogy az 5-ös szám öt pont legyen, de mégsem öt pont, hanem egy vízszintes vonalka. Ennek magyarázata nyilván az, hogy a „négy ujj” értelmű 4-es után már nem „öt ujj” értelelem következik, hanem „egy kéz”. A római számok esetében is itt, az 5-ösnél kezdődik a változás, de a rómaiak ezt nem vízszintes vonallal, hanem V betűvel jelölték.

Ezután, az 5-ös szám jele után, igen fontos esemény történik, amin érdemes elgondolkodnunk.

A római számok logikája a 6-ost már egy 5-össel és egy *melléje* írt 1-vel jelölte, tehát a mellérendelő viszony teljesen egyértelmű. Ugyanakkor a mayák a 6-ost már úgy jelölték, hogy az 5-öst jelképező vízszintes vonalka *fölé* rajzoltak egy pontot, ami fölérendeltségi viszonyt jelez. Ugyanez a fölérendeltségi viszony tükröződik a magyar nyelv logikájában is, mint például „tíz-en egy”, „hús-on kettő” stb. Ugyanakkor például a német vagy angol nyelvben ugyanaz a mellérendelő viszony látható, mint a római számok mellérendelő szerkezetében. Például németül a 21 „ein-undzwanzig”, szó szerint „egy-és-hús”, fordított logika szerint. Ugyanez a 21-es szám angolban „twenty-one”, szó szerint „hús-és-egy”, tehát itt már egyenes logika tapasztalható, de mégis mellérendelő viszonyban. (Itt is csak közbevetőleg jegyzem meg, hogy a német dátumozás is ezt a fordított logikát követi, amikor pl. 2000. január 1. helyett 1. január 2000-t mond és ír. De ez a logika még akkor is logikusabb, ha fordított, mint ugyanez az amerikai dátumozásban, ahol a fenti dátumot így írják: January 1., 2000.)

A maya számok aztán a 6-ostól kezdve felfelé ugyanazt az „egymásra építkező” logikát követi, mint a magyar nyelv is a számok neveiben. Tehát a maya 7-es szám már egy vízszintes vonalka és fölötte két pont, és így tovább, értelemszerűen. Ebből a szemmel látható logikai azonosságból pedig arra következtethetünk, hogy a mayák esze ugyanúgy „forgott”, mint a miénk, nem fordítva, amiből arra gyanakszom, hogy nyelvük is ugyanúgy ragozó nyelv volt, mint a miénk, nem pedig prepozíciókkal, előjárószókkal és segédeikkel „operáló” nyelv. Ezeket az összefüggé-

seket azért tartottam szükségesnek kiemelni, hogy a későbbiekben ne döbbenjünk meg majd túlságosan, amikor ilyen párhuzamokkal találkozunk a maya számtan és a Szent Korona „számtana” között.

A mayák a 10-est már két, egymás fölé rajzolt vonalkákkal jelölték, az eddigi fölérendelő logikának megfelelően, amelynek értelme „két kéz”. A 11-est is az eddigieknek megfelelően: két vízszintes vonalka fölött egy pont, „két kézen egy”. Magyarul „tíz-en-egy”. A tizenötöt már három, egymás fölötti vonalka jelölte, amelynek értelme „három kéz” lenne, de mivel az embernek nincs három keze, így a 15 értelemszerűen „két kézen egy láb”. 19-ig aztán az eddigi logika szerint alakulnak a maya számok, a 19-es három vízszintes vonalka, s fölötté négy pont.

A maya számsorban ekkor történik az a változás, ami a mi számrendszerünkben a 9-es után: jön a nulla az egyessel. Egy tengeri kagyló rajza, s fölötté egy pont, tehát a helyiérték cseréit is fölérendelő módon jelezték. Mint az ábrázoláson látható, a további számok írásakor is megtartották a fölérendelő viszony jelölését, míg mi már csak szavakban, a számok neveinek kimondásakor. A maya és magyar gondolkodás közötti párhuzam tehát az eddigiek alapján nyilvánvaló.

A mayák időszámításukat a szakirodalom szerint a keresztény időszámítás szerinti i.e. 3114. augusztus 13.-val kezdték.

Fantasztikusan pontos dátum! Ebből először is arra következtethetünk, hogy a kik ennyire pontosan meg tudták határozni időszámításuk kezdetét, azoknak azelőtt is kellett legyen fejlett számtanuk és ennek megfelelően előző időszámításuk is volt. Itt tehát nem is annyira egy időszámítás kezdetéről van szó, hanem sokkal inkább egy addigi időszámítás megváltoztatásáról, vagy méginkább újrakezdéséről. Mint ahogyan a mi időszámításunk kezdete is egy különleges esemény, Urunk születésének következménye, így arra gyanakodhatunk, hogy a mayák is valamilyen különleges esemény hatására kezdhették újraszámolni az időt, a napokat, hónapokat, éveket. Hogy ez milyen különleges esemény lehetett, azt bizonyára sohasem fogjuk megtudni, de számunkra itt most nem is ez a lényeg.

Sokkal lényegesebb az, hogy a mayák két időszámítási rendszerben számoltak.

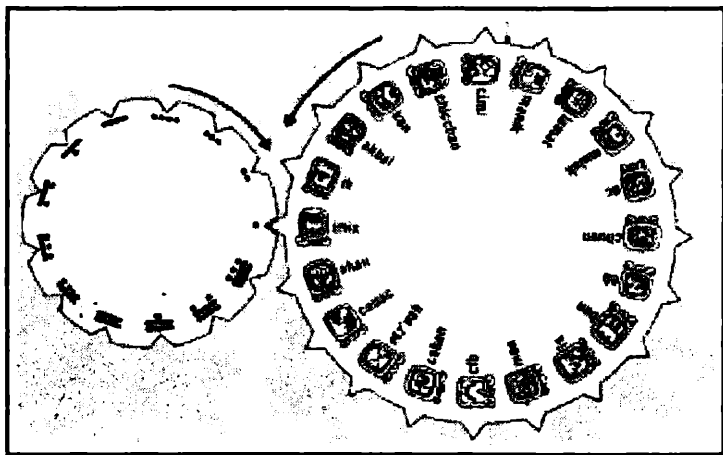
Egyik időszámítási rendszerük ugyanúgy a 365 napos alapú, úgynevezett „szoláris időszámítás” volt, mint a mienk, tehát a Nap járása szerinti. Emellett volt azonban egy másik is, egy 260.as alapú, amit a szakirodalom „szakrális időszámításnak” nevez. De itt óhatatlanul felmerül a kérdés: Egy népnek miért van szüksége két különböző időszámítási rendszerre? Erre a kérdésre a szakirodalom azt írja, hogy a szakrális időszámítással valószínűleg egyes vallási jellegű ünnepnapokat határoztak meg. Igen ám, de ilyenek meghatározhatók a szoláris évszámítás alapján is, a mai napig. Ez tehát nem lehet az indok. Az igazi oknak valahol máshol kell rejtőznie.

Maya fogaskerek

Olvasóim esetleg úgy gondolhatják, hogy teljesen elkanyarodtam tárgyunktól, a

Szent Korona titkaitól, s teljesen másról beszélek, „*Mint Bodóné, amikor a bor árát kéri*”. (Szabolcsi szólásmondás a mellébeszélésre.) Szó sincs erről! Amikor először láttam ezeket a maya fogaskerekeket, még magam sem gondoltam, hogy rendkívül fontos tárgyi bizonyítékok a Szent Korona titkai megértéséhez, amelyek ilyen tárgyi bizonyítékok hiányában esetleg fantáziálásnak tűnhetnének. Mert itt ugyanis ismét számtanról lesz szó, s a továbbiakban, a Szent Korona „időgépjénél” is ilyen számtanról fogok értekezni, és ha valaki a Szent Korona titkaival kapcsolatban számolgatni kezd, könnyen a számmágia zsákutcájában találhatja magát. Ha azonban e számítások tárgyi bizonyítékok alapján történnek, akkor ennek már sokkal kevesebb a lehetősége.

Ugyanazon szakirodalom alapján bemutatom tehát ezeket a titokzatos maya fogaskerekeket.

27. Kép: Maya fogaskerekek.

Ugye el sem tudtuk volna gondolni! Fel sem tételeztük, hogy a sokezer évvel ezelőtti mayák fogaskerekeket tudtak gyártani. Pedig itt vannak, itt látjuk e fogaskerekeket, a képen. És hogy egészen biztosan maya fogaskerekek, az abból is látható, hogy a kisebbik kerék fogait az előbbieken tárgyalt maya számokkal jelölték.

Aután a meglepetés hullámai egy kissé elcsitulnak bennünk, rögtön arra gondolunk, hogy ha a mayák tudtak fogaskerekeket gyártani, akkor bizonyára tudtak gépeket is, hiszen mind a gépeknek, mind pedig a fogaskerekeknek ugyanaz a „filozófiája”, alapelve: „mozgok, mert mozgatnak”. Ráadásul a fogaskerekgyártás nem éppen a legegyszerűbb feladat, ismerni kell hozzá olyan speciális fogalmakat, mint például modul, gördülőkör, fogszélesség, -vastagság, -magasság, többfoglóméret, fogkompenzáció, hogy csak néhányat említsek. Mindenekelőtt azonban ismerni kell az egyes fogaskereket fogszámai és fordulatszámai közötti összefüggéseket, s ez itt számunkra igen lényeges. Ezért ide is írom az ilyen tekintetben

alapvető összefüggést: $z1 \times n1 = z2 \times n2$. Ez azt jelenti, hogy az egyik kerék fogainak száma ($z1$) és fordulatszáma ($n1$) szorzata egyenlő a másik kerék fogszámának és fordulatszáma szorzatával. (Ugyanez az összefüggés érvényes a kapcsolódó fogaskerek görbülőköréi is, de akkor a fenti egyenlet így néz ki: $D1 \times 3,14 \times n1 = D2 \times 3,14 \times n2$.)

(Itt zárójelen és csak egy gondolat erejéig azt is megemlítem, hogy egy olyan kemény gránitlap faragásához, mint amilyen maya szarkofágfedelünk is, feltétlenül speciálisan ötvözt és edzett szerszámok szükségesek, így a mayákról nemcsak gépgyártást kell feltételeznünk, legalábbis valamilyen szinten, de ugyanakkor fejlett metallurgiát, fémkohászatot is.)

Itt van tehát a szemünk előtt egy maya fogaskerékpáros (természetesen nem maya biciklistára gondolok) és ebből már azonnal gyanítható, hogy ez valamilyen szerkezet. A kisebbik fogaskeréknek 13 foga van, s a fogakat a mayák be is számozták. Ha ez a két fogaskerék csak egyszerűen valamilyen gép alkatrészei lettek volna, mint például igen régi típusú esztergagépen az ún. cserekerékek, akkor e beosztásra nem lett volna szükség, a kereken elegendő lett volna a fogszám feltüntetése: 13.

A kapcsolódó nagyobbik keréknek 20 foga van, s ezek fogait is jelölték. Itt mindegyik fog mellett egy maya szó vagy név látható, s ebből már nyilvánvaló, hogy ez a szerkezet nem valami gépalkatrész, valami más. Hogy pontosan mi lehet, azon egyelőre ne töprengjünk, hanem „játsszaduzzunk!”, kísérletezzünk egy kicsit ezzel a szerkezettel, hátha elárulja titkait. Forgassuk meg a kisebbik kereket!

Sa a kisebbik kereket egyszer körbeforgatjuk, akkor 13 fog vesz részt a kapcsolódásban. Mivel a nagyobbik keréknek 20 foga van, az nem fog megtenni egy teljes fordulatot, csak 13 fogközzel fordul odébb. Ha a kisebbik kereket kétszer forgatjuk körbe, akkor $2 \times 13 = 26$, tehát összesen 26 fog vesz részt a kapcsolatban. Ez a másik kereken egy teljes fordulatot és még hat fogköznyi eltolódást eredményez. Ebből máris látható, hogy a kisebbik kerék elforgatása után annak fogai mindig más és más fogközbe fognak kapcsolódni a nagyobbik keréken. Ha azonban a kisebbik kereket hússzor forgatjuk körbe, ismét beáll a kiindulási helyzet, ami egyenlettel így fejezhető ki: $20 \times 13 = 13 \times 20$. Ha tehát a kisebbik kerék pontosan húszat fordul, akkor a nagyobbik pontosan tizenhármát fog fordulni, $260 = 260$.

Maya fogaskerékpárunk máris elárulta titkát! Ez a 260 ugyanis a maya „szakrális év”, a Sarkcsillag alatt „látható” (számított) 26000 szoláris év kerületű precessziós kör századrésze. Az előbb a mayákról csak feltételeztük, hogy volt gépgyártásuk és fejlett fémkohászatuk, de most bizonyossággal állíthatjuk, hogy a csillagászati precessziót is ismerték és számoltak is vele. Számításaikhoz ezt a két fogaskereket használták, amelynek ha kisebbik kerekét 2000-szer körbeforgatjuk, akkor a nagyobbik pontosan 1300-at fog fordulni, s mindkettő a precessziós kör 26000 évszámát jelzi: $2000 \times 13 = 1300 \times 20$; $26000 = 26000$.

Az eddigiiek alapján megállapíthatjuk, hogy a mayáknak azért volt szükségük

kétféle időszámítási rendszerre, hogy a szoláris mellett a precesszióval is számítani tudjanak. És most fogózzunk meg: a Szent Korona készítői is szemmel láthatólag ugyanígy két időszámítási rendszerben gondolkodtak, egy szolárisban és egy szakrálisban, hiszen ez látható is a Koronán. Lássuk tehát!

Szagrális időszámítás a Szent Koronán

Azt még tekinthetjük a véletlen művének is, hogy a 260-as alapszámú időszámítás alapszáma megjelenik a Szent Koronán is: a Korona abroncsának belkerülete 26 hüvelyk (coll). Ez ugyan a nominális, névleges érték, mert a valóságban a koronaabroncs belkerülete 26,15 coll, de a szagrális időszámítás tekintetéből a névleges érték, tehát a 26 coll az irányadó. Az azonban már aligha lehet a véletlen műve, hogy e 26-os érték mellett és vele szoros kapcsolatban a 13-as szám is ugyanígy megjelenik a Koronán.

A koronaabroncsot két, körbefutó gyöngysor díszíti. Egyik az abroncs alsó, a másik felső peremén. Ez azonban olyan díszítés, ami nemcsak díszítés! Mindkét ilyen gyöngysort 13 egyenlő, 2-2 collos szakaszra osztottak, ami már eleve jelzi, hogy itt egy $2 \times 13 = 26$ alapszámú valamiről van szó. Ez a két gyöngysor nemcsak igazolja az abroncs 26 collos kerületét, de ráadásul kétszeresen is visszaigazolja. Mert ugyanis, ha a szakaszok számát, a 13-at megszorozom a szakaszok méretével, a 2-vel, akkor ugyanúgy a 26-ot kapom, mint akkor, ha a két gyöngysor szakaszai számát összeadom: $13 + 13 = 26$. Nézzük most, hogyan ír erről **Csomor Lajos** könyve 20. oldalán:

„Az abroncs alsó peremén húzódó gyöngysor gyöngyeinek száma 156, ami 13×12 , vagyis 13 tucat, és mint mondtam, a gyöngysorok 13 szakaszra vannak felosztva. Ezek a szakaszok 2-2 hüvelyk hosszúak, ez összesen 26 hüvelyk, ami viszont az abroncs belső kerületének is a hossza. Tehát minden kéthüvelykes hosszra jut egy tucat (12 darab) gyöngy. Ez feltétlenül tudatos és átgondolt szerkesztésre vall! (Megjegyzem, hogy nem minden szakaszban van pontosan 12 gyöngy; van, ahol kevesebb, máshol pedig több. Itt a számszerűsége van a lényeg.) Mivel ez most így van az alsó sorban, így kellett lennie a felsőben is a Magyar Szent Korona készítésekor. Eredetileg tehát az abroncs gyöngysoraiban összesen 312, vagyis 26 tucat gyöngy volt, és a 26-os szám ismét az abroncs belső kerületére utal. Egy későbbi fejezetben visszatérek a 26-os szám fontosságára, ugyanis a számmisztika szerint ez a szám Isten nevét jelképezi. A Magyar Szent Korona abroncsában lévő gyöngyök száma tehát ma hiányos, számértéke így nem fejez ki semmit. A gyöngyök számának csökkentésével a Magyar Szent Korona Isten nevét tartalmazó jelentését csonkították meg!”

Óriási kár érte, hogy Csomor Lajos a számmisztikához fordul, mégpedig a héber számmisztikához, mint később írja, s ezzel rögtön „félreviszi a nótát”, mint ezt Szabolcsban mondják, szó szerint „agyonsapja” különben nagyon jó meglátásai hitelét, zsákutcába jut. Semmi kifogásom nem lehet ellene, ha valaki még a héber számmisztika segítségével is szeretné megfejtetni a Szent Korona titkait, de úgy

gondolom, a koronakészítők illetve tervezők a koronakészítés előtt nem a héber számmisztikát tanulmányozták elsősorban. Egészen mellesleg azt is megjegyezném, hogy Csomor Lajos héber számmisztika alapján kapott eredményét az égvilágon semmilyen konkrét tárgyi bizonyíték nem támasztja alá, míg a maya fogaskerekekkel kapcsolatban egészen más a helyzet.

Továbbá óriásit téved Csomor Lajos abban is, hogy a gyöngyök illetve gyöngysorok „számértéke így nem fejez ki semmit”. Bár a Koronán barbárkodó kontárok valamikor valóban megrontották és megcsonkították a Korona „időgépét”, teljesen használhatatlanná mégsem tudták tenni, mert a maya fogaskerekek és a csillagászati precesszió által mégis sikerült megismernünk ezen „időgép” (szakrális időszámítás) működési alapelvét.

Hogyan is történhetett, mit is csinálhattak a Szent Koronán barbárkodó kontárok?

Valamiért az abroncs gyöngysorát meg kellett bontaniuk, a gyöngyöket lefűzték. Ez valószínűleg a Dukász-képen elkövetett manipulációk miatt vált szükségessé számukra. Közben még annyira sem figyeltek (mert pl. nem volt hozzá eszük), hogy a lefűzött gyöngysort ha meg is csonkítják, legalább a többi gyöngyöt ugyanolyan sorrendben fűzzék vissza, mint azok eredetileg voltak. Ők bizonyára úgy voltak vele, hogy „gyöngy gyöngy”, „darab darab”, s már csak ebből is következtethetünk e barbárok értelmi színvonalára. Mert ugyanis az igazgyöngyök nem pontosan egyforma nagyságúak, s ha azt akarom, hogy minden egyes 2 collos szakaszra pontosan 12 gyöngyszem jusson, akkor igen időt rabló munkával úgy kell összeválogatnom a gyöngyöket, hogy 12 darab pontosan 2 coll, vagyis $2 \times 25,4 = 50,8$ mm hosszúságú legyen. Erre nem figyeltek, s ez eredményezte, hogy ma némely szakaszban eggyel több, a másikban eggyel kevesebb van. De képzeljük csak el, az ilyen értelmi színvonalú barbár kontárkodók vajon mennyit érthettek a csillagászati precesszióhoz, a Szent Korona „időgépének”, szakrális időszámítási rendszerének alapelveihez! (Még nem gyanakszunk e barbár kontárkodók kilétére?)

Figyeljük meg most a gyöngysorok kezdetét is.

Nem az alsó Pantokrátor-kép szélénél kezdődnek, hanem pontosan annak szimmetriatengelyében, az abszolút 0 pontnál, Urunk születése időpontjánál, időszámításunk kezdeténél. Ebben a szimmetriatengelyben van az a két kis aranykarika, amelyik a gyöngysorokat az alsó Pantokrátor-kép alatt tartja. A Szent Korona szoláris és szakrális időszámításának kezdőpontjai tehát azonos pontok. Mivel pedig a koronakészítők a 26000 éves precessziós kört 13 egyenlő, 2-2 collos szakaszokra osztották fel, így egy-egy ilyen szakasz 2000 évet jelöl. Ezeket a 2000 éves időszakokat is felosztották még további 12 részre, de ennek értelmét nem sikerült kiderítenem.

Ha tehát a 0 ponttól kezdjük az időszámítást és az óramutató járásával ellenkező, pozitív irányban haladunk, a tévesen Gábiel-kép felé, akkor a jövő felé haladunk. Ha ellenkező irányba, akkor természetesen a múlt felé. Ez a maya fogaskerekek e-

setében bizonyára úgy alakult, hogy milyen irányban forgatták őket. Bár a Szent Korona „időgépezék” működése nem teljesen azonos a maya fogaskerekék működésével, de mindkettő alapja ugyanaz: a csillagászati precesszió.

A másik titokzatos évszám

Most szégyenkeznem kell olvasóim előtt.

Amikor a szimmetriatengelyek 3,5 milliméteres eltérése alapján kiszámítottam a titokzatos Kr.u. 136. vagy 137. évet azon törtem a fejem, hogy mit jelenthet ez a titokzatos évszám. Ezen annyira töprengtem, hogy teljesen elvette figyelmemet minden egyébről. Arról a másik titokzatos évszámról, amelyik pedig ott látható az előző mellett, még feltűnőbben, kiáltón. Szinte kiáltja: Számíts ki! Szó szerint nem láttam a fáktól az erdőt. De aki még nem foglalkozott a Szent Korona kutatásával, talán el sem tudja képzelni, hogy milyen könnyű beleesni ilyen hibákba. Most tehát pótolom mulasztásomat, kiszámítom a másik kijelzett évszámot is, amelynek jelentőségére először nem is gondoltam.

A Szent Korona homlokzatán nemcsak az látható, hogy a homlokzati nagy drágakő szimmetriatengelye csúszik az alsó Pantokrátor-kép szimmetriatengelyéhez képest, de sokkal feltűnőbben az is, hogy a Pantokrátor-kép balszéle (szembenézetből) pontosan egyezik, színel az alatta lévő kömező szélével, míg a jobbszáron jelentős eltérés mutatkozik. Szerencsére Csomor Lajos pontosan megadja könyvében ezt az eltérést: 7 mm. Így már könnyű a dolgunk, könnyen ki tudjuk számítani, hogy a 0 ponttól milyen távolságra van a kömező jobbkez felé eső széle. Mivel az alsó Pantokrátor-kép teljes szélessége 2 hüvelyk, így ennek fele 1 coll, vagyis 25,4 mm. Ehhez az értékhez kell hozzáadnunk az elcsúszást: $25,4 + 7 = 32,4$ mm. Ez az érték jelzi a másik titokzatos évszámot. Mivel a fölötte lévő gyöngysor első szakasza ugyanúgy 2000 évek felel meg, mint a többi is, és mivel ránézésből is látható, hogy a kömező jobbszéle e szakasz felétől egy kissé jobbra esik, már azonnal következtethetünk rá, hogy egy ezertől valamivel nagyobb számértéket jelez. Ez körülbelül olyan, mint amikor rápillantunk az órára: nagyjából azonnal tudjuk, hogy mennyi az idő. Azonban számítsuk ki pontosan is.

Mint korábban, írjuk fel most is a precessziós arányossági egyenletet:

$$32,4 : 660,4 = x : 26000$$

Az egyenletben szereplő 32,4 mm eredetét már ismerjük. A 660,4 mm nem más, mint a Korona abroncsának kerülete milliméterben kifejezve, mivel itt névleges értékekkel kell számolnunk, tehát: $26 \text{ coll} \times 25,4 = 660,4 \text{ mm}$. Az x az ismeretlen, titokzatos évszám, a 26000 pedig a precessziós kör kerülete, a 26000 év. Szavakkal kifejezve a fenti egyenletet: A 32,4 milliméteres szakasz úgy aránylik a Szent Korona abroncsa 660,4 milliméteres névleges kerületéhez, mint az ismeretlen (x) évszám a precessziós „nagyév” szoláris évei számához, a 26000 névleges értékhez. (Ez valójában, csillagászati pontossággal számítva 25800 év, de az eltérés jelen esetben elhanyagolható, s látni fogjuk, hogy miért.)

Korábban már idéztem a szükséges matematikai szabályt: a kültagok szorzata e-

gyenlő a beltagok szorzatával. Ezek szerint $32,4 \times 26000 = 660,4X$. Az egyenletet megoldva ezt az eredményt kapjuk:

$$X = 1275,6, \text{ kerekítve } 1276$$

Ez a kijelzett évszám a precessziós körön a jövő irányába mutat, tehát látszólag a Kr.u. 1276. évet jelzi, s itt keletkezik a „gond”. Korábban a Szent Korona készítése idejének behatárolásánál már különböző okok miatt megállapítottam, de legalábbis a bizonyosság határát súroló módon valószínűsítettem, hogy Kr.u. 305. és 1000. között kellett készülnön. Ha pedig ez így van, akkor a Korona készítése idején ez az 1276-os év feltétlenül jövőbeli évszám lett volna, ami kizárt. A próféták tudhatják ugyan a jövőt (Pl. János Jelenések Könyve), de azt még ők sem tudhatják, hogy jövőbeli események konkrétan milyen időpontokban fognak bekövetkezni. Urunk nem véletlenül mondta, hogy nem tudhatjuk „*sem az órát, sem a napot*”. Így tehát a koronakészítőknek sem lehetett tudomása róla, hogy a jövőben valamilyen esemény konkrétan mikor, melyik évben fog bekövetkezni, ilyesmit tehát nem is jelezhettek. Ez az évszám csak látszólagos évszám, „takar” egy másikat!

Itt most megint tennem kell egy kis kitérőt, mert esetleg valamelyik olvasóm azal érvelhet, hogy akkor például *Nostradamus* hogyan tudta?

Nos, ezzel kapcsolatban csak azt tudom mondani, hogy én inkább hiszek Urunk szavaiban, mint *Nostradamus* jóslataiban. Sajnos, számomra már rögtön *Nostradamus* nevéénél kezdődnek a kételyek. Ez a név, a *Nostra Damus*, ugyanis „mi asszonyunk” értelmű, csakhogy ennek a „mi asszonyunknak” szakálla volt! Valami tehát nem egészen „stimmel” *Nostradamus* körül, s így jóslatait is fenntartásokkal kezeltem. Azt is el tudom képzelni, hogy az általa megadott időpontok valójában nem konkrét időpontok, hogy ezeknek valami rejtett értelmük lehet. Azonban térjünk vissza ismét titokzatos évszámunkhoz.

Ha tehát ez a titokzatos 1276-os évszám jövőbeli évszám nem lehet, akkor csak múltbeli lehet! De hogyan tudjuk megállapítani, hogy milyen múltbeli évszámot takarhat ez a szám? Végtelenül egyszerűen úgy, hogy a Szent Korona precessziós körén ellenkező irányba indulunk, a múlt felé: a tévesen Szent Mihály-képnek nevezett kép felé. Amikor a 0 pontból indulva ilyen irányban egyszer körülmegyünk a Koronán és ismét visszaérkeztünk, az már nem időszámításunk kezdete, hanem az i.e. 26000. év! Mivel pedig a kijelzett érték ezzel a haladási iránnyal ellentétes, így a kettőt értelemszerűen különböző előjelekkel kell összeadjuk:

$$-26000 + 1276 = -24724; \text{ i.e. } 24724.$$

Ismét ugyanaz a kérdés, mint a korábbi titokzatos Kr.u. 136. vagy 137. évszám esetében is: mi történhetett ekkor? Ilyen régmúltban?

Erre aligha kaphatunk választ, de ha ezt az évszámot a Korona homlokzatán jelölték, akkor bizonyára valami nagyon fontos dolog történt. Talán maguk a koronakészítők sem tudták, talán nekik csak egyszerűen meghatározták, hogy milyen számadatot ábrázoljanak a precessziós elcsúszás segítségével. Valamit azonban mégiscsak megtudhatunk, és úgy gondolom, hogy pestiesen szólva „ez sem sem-

mi”.

A homlokzati kömező i.e. 24724. évet jelző széle az elcsúszás irányába közvetlenül kapcsolódik az utána következő és tévesen Gábrriel-képnek nevezett zománcképhez. Ez a titokzatos évszám tehát ezzel a képpel, a képen látható Személlyel van kapcsolatban. Hangsúlyoznám: nem lehet, hanem van kapcsolatban! Márpedig ezen a képen – mint korábban részletesen szoltam róla – Boldogasszony anyánk, az Ég Királynője látható, Aki számára a Szent Korona készült. Ez a kijelzett évszám tehát mindenképpen Vele van szoros kapcsolatban, vagyis nem földi esemény évszáma. De itt most ne kövesük el azt a hibát, hogy ezen töprengünk, hiszen semmi reális esélye nincs annak, hogy megtudhatnánk, vajon mi történt i.e. 24724-ben. Ráadásul akkor, ha ez az évszám nem földi esemény évszáma.

Ilyen töprengések helyett tételezzük fel először is, hogy a fentiekben nem tévedtünk.

Elsőként is abban nem tévedünk, hogyha a koronakészítők ezt a másik évszámot is feltűnően jelezték a Korona hmlokzatán, akkor ezt nem véletlenül tették, hogy ennek az évszámnak ugyanolyan fontos jelentősége van, mint a másinak. Tételezzük fel továbbá azt is, ha ez az évszám nem földi esemény évszáma – mint a „szövegkörnyezet” jelzi –, akkor nyilvánvalóan égi eseményt jelez, és égi események pontos évszámairól pedig ugyan ki tájékoztathatott, aki ezen tájékoztatásokat élő, emberi szavakkal az ember, a földi ember tudomására tudta hozni?

Már bizonyára nem kell hozzá nagy fantázia, hogy kitaláljuk: Ilyen csak egyetlen valaki lehetett: Urunk, az Úr Jézus!

Ha logikai megfontolásaink nem tévesek, akkor ez azt jelenti, hogy a Szent Korona bizonyítottan is égi eredetű Korona, nem földi eredetű információk alapján készült. Ezt eddig már más koronakutatók is ösztönösen, intuitív módon megéreztek és le is írták, s nagyon úgy néz ki, a konkrét bizonyítékokat erre most találtuk meg, illetve a következőkben fogjuk megtalálni. A földi, emberi gondolkodás számára így válik érthetővé, hogy a Szent Korona miként származik az égből: nem maga a Korona anyaga és képei származnak onnan, hanem a Korona megtervezéséhez és elkészítéséhez alapul szolgált információk! Így tehát Urunk a „missing link”, a hiányzó láncszem, amelynek megtalálása által minden érthetővé válik.

A dologban van azonban egy további „missing link” is: Ha a Korona tervezéséhez és készítéséhez szükséges információk égi eredetűek és Urunktól származtak, hogyan kerültek ezen információk a koronakészítők birtokába?

Itt is az történt velem, mint eddig már többször is: sokáig nem láttam a fáktól az erdőút. Szobám falán ugyanis függ egy festmény kommersz kópiája, s így naponta látom az „angyal” is, a „missing linket”, aki a közvetítő volt (csak ő lehetett, más nem!), de ezt a legutolsó pillanatokig sem tudtam felfedezni. Csak most, ahogy ezeket a „kitérőket” teszem: ahogy a Szent Korona egyik felismeréstől a másikhoz tereli figyelmemet. (Hogy milyen módon, milyen titokzatos téreőr és milyen hatásmechanizmus által, ezt is feltárta, de legalábbis bepillantást engedélyezett belé, és a követk ezökbén errööl is számot adok.) Mielööt azonban a titokzatos „angyal” nevét

ide írnám. a körülmények miatt vissza kell kanyarodjam valahová: a sumér Szent Koronához.

Az *Ébredés* 20. száma 54. oldalán. a Szent Korona a legnagyobb sumér titok című fejezetben idéztem egy részletet az Enki és Inanna című sumér eposzból. Mivel ennek itt is rendkívüli jelentősége van, a keresgéléstől megkimélendő olvasóimat ismét idézem e sorokat:

„Enki: Uralkodás, királyság, Isten, a Szent Korona, trón hol vannak?

Izimud: Felséges királyom, hiszen Te magad adtad oda őket a Te 'leányodnak'.”

A szövegben szereplő Enki-isten Uruk város királya volt, de egyben az „urak” (ott élő emberek) királya is. Inanna pedig nem más, mint az Ég Királynője, Boldogasszony anyánk. Mivel az eposz sorait német nyelvű átirásból fordítottam, az átiráshoz is hozzá kell fűzzek valamit. Először azt, hogy a német szövegben Szent Korona helyett a „nemes korona” (edle Krone) kifejezés szerepel, de nem szolgai módon fordítottam ezt az „edle Krone”-t, hanem értelemszerűen. Azért, mert idegen nyelvekben ismeretlen az olyasmi, hogy egy korona szent lehessen, tehát az eredeti sumér szövegben szereplő „szent” szót helyettesíteni kellett valamilyen jelzővel, amely a nyugati ember gondolkodásában még „megemészthető” valamenynyire, ha koronáról van szó. Bár az Enki és Inanna eposz eredeti sumér írással írott szövegét – sajnos – nem ismerem, fordítási módszerem helyességét egy másik epizód alapján mégis valószínűsíteni tudom.

Ez a furcsa epizód az, hogy a fenti szövegben (a német nyelvű fordításban) Uruk királya: Enki mintha kétségbe vonná Isten létezését. Hiszen a német szöveg szerint állítólag így szólt: *„Isten... hol vannak?”* Aki az Istennő számára „felajánlja” a sumér Szent Koronát (neki ajándékozza), arról ilyesmi elképzelhetetlen. Az eposz szövegének helytelen átirása és értelmezése azonban annál inkább elképzelhető.

A legösibb sumér írásokban Istent egy nyolcsugarú csillaggal jelölték, de ez a csillag nemcsak „Isten”-nek fordítható, hanem „isteni”-nek, „mennyei”-nek, „Szent”-nek is. Mivel pedig a sumér ékirásokat megfejtő és értelmező tudósok (az „úttörők”) kivétel nélkül nyugati vagy héber nyelvérzékű és gondolkodású emberek voltak, itt is melléfogtak egy kissé a dolgoknak. Ugyanis – mint már erről is többször szó volt –, a nyugati nyelvek sajátossága, hogy a jelző a jelzett szó mögött áll (szép virág helyett „virág szép” és hasonló), s ha a jelző a ragozó nyelvek gondolkodásmódja szerint a jelzett szó előtt áll, akkor azzal nem tudnak mit kezdeni, a jelzőt külön szónak vagy névnek fordítják. Ha tehát a ragozó nyelvek gondolkodása szerint rajzolok egy nyolcsugarú csillagot, majd egy korona jelét, akkor a kettős jel „isteni korona” vagy „szent korona” értelmű lesz. Ha azonban a flektáló (tőhajlító) nyelvek logikája szerint gondolkodom, akkor ez a két jel külön-külön fordítható, két különálló szóként, jelen esetben „Isten, a Szent Korona...”-ként, tehát brutális fogalomzavar, értelemcsúszás keletkezik. Az a látszólagos ellentmondás, mintha Enki kétségbe vonta volna Isten létezését.

A fentiek alapján az eredeti szövegben a sumérok bizonyára ezt írták: *„Uralkodás, királyság, isteni Szent Korona, trón, hol vannak?”*.

Ezen sumér eposz sorai szerint a sumér Szent Korona (a többi kapott ajándékkal együtt) az égbe került, hiszen mindezeket Inanna berakta égi bárkájába, s elvitorlázott velük az ég tengerében. Márpedig arról csak Urunknak lehetett tudomása, hogy ez az égi Szent Korona hogyan néz ki, erről csak Tőle származhattak információk, amelyek alapján azután a magyar Szent Koronát a koronakészítők megtervezték és elkészítették.

De tegyük fel csak itt azt a kérdést is, hogy ha Urunk elárult bárki emberfiának is ilyen információkat, azt vajon miért tette? És erről miért nem tudnak még az evangéliumok sem?

Úgy gondolom, a válaszok ismét csak Urunk szavaiban keresendők. Egyszer azért, mert Ő a Miatyánkban az tanította, hogy „*Miképpen a mennyben, úgy itt a földön is...*”, amiből értelemszerűen következik, hogyha a Mennyben van Szent Korona (Inanna Szent Korónája), akkor legyen a földön is. Másrészt viszont Ő megígérte nekünk, hogy elküldi a Vigasztalót, és el tudunk-e képzelni külön Vigasztalót, mint a Szent Koronát? Vagy esetleg azt is el tudjuk-e képzelni, hogy ígéretét ne váltotta volna be? És ugyan mi lehet könnyebben érthető a földi ember gondolkodása számára, mint az, hogy még földi életében és emberi szavakkal információkat, utasításokat adott valakinek arra, hogy a Vigasztalót majd hogyan kell elkészíteni? De ki lehetett az a titokzatos személy, akinek Urunk ilyen információkat elárult?

Az angyali összekötő

Ki ne ismerné *Leonardo da Vinci* világhírű festményét, freskóját az *Utolsó Vacsorát*?

Agamnak is itt függ szobám falán egy kommersz másolata, hogy naponta láthassam Urunkat és tanítványait. Valami mindig nyugtalanított e képen, de sokáig nem tudtam, hogy igazán mi is nyugtalanít. Először úgy gondoltam, hogy az a nyugtalanító, zavaró momentum rajta, hogy a képen valóban tizenkét tanítvány látható, de furcsa módon ezek egyike nem férfi, hanem nő. Pedig valamennyien úgy tudjuk, hogy mind a tizenkettő férfi volt. Ennek ellenére Urunkhoz legközelebb, a jobbára, Leonardo mégis egy széparcú és hosszú hajú nőt festett, tehát ez a nő is nyilván tanítvány, s mivel jobbján ül, nyilván a „legszeretettebb” tanítvány.

Ki lehet ez a titokzatos női tanítvány, aki Leonardo festményén Urunk jobbján ül?

Olvassuk csak el János evangéliumában az ide vonatkozó három, releváns versszakot:

„*A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleophás felesége, és Mária Magdaléna.*

Jézus azért, amikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja, és az a tanítvány, akit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad!

Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fo-

gada azt az a tanítvány.” (János 19:25-27.)

Az evangélium fenti soraiból egyértelmű, hogy sem Szűz Mária, sem pedig a Kleopás felesége nem lehetett Urunk tanítványa. Így, ezek után, már csak egyetlen lehetőség marad: a titokzatos női tanítvány, aki Urunk jobbján ül Leonardo festményén, Mária Magdaléna!

Sajnos, Mária Magdalénát, vagy másként Magdalai Máriát a világ „bűnbánó Magdaléna”-ként ismeri – valakik jóvóltából. De miért volt, vagy lett ő „bűnbánó”? Kik és miért csináltak belőle... Szóval „bűnbánót”? Úgy gondolom, nem járunk messze az igazságtól, ha azt mondom, hogy Mária Magdaléna is azért volt, pontosabban lett „bűnös”, amiért mi magunk is, a magyar nép (és Trianont is ezért kaptuk és nem másért), mert ugyanis ugyanúgy hun származású volt, mint mi magunk is. Badiny Jós Ferenc kutatásai állapították meg, hogy Mária Magdalénát azért nevezték Magdalai Máriának, mert Magdala városából, a Pártus Birodalom vallási központjából származott. Tehát ugyanúgy pártus-hun volt, mint anyagi, emberi test szerint Urunk is Szűz Mária által. Ha viszont ez így van, akkor kezd csak igazán érthetővé válni Leonardo festményének nem is egyetlen furcsasága, a rajta látható „nyugtalanító körülmények”.

28. Kép: Leonardo da Vinci: Utolsó vacsora.

Leonardo festményét már rengetegen analizálták, tanulmányozták és rengeteget is írtak róla. Arról viszont még senki sem írt – tudomásom szerint –, ami a festményen a legfeltűnőbb és legnyugtalanítóbb: arról, hogy e festményét Leonardo valamiért saját kezűleg szétszakította, szó szerint kettéhasította! Ilyesmit egy művész csak nagyon súlyos okok miatt tesz, ha teszi.

Mint sokan mások, így **Badiny Jós Ferenc** is tanulmányt írt e festményről *A káld-pártus hagyomány és a magyarok Jézus-vallása* című könyvében (Budapest 1999.), a *Leonardo da Vinci a kozmikus Úton!* című fejezetben. A szerző rögtön a

fejezet bevezető soraiban megállapítja: „Az 'alkotó' tehát ismerte a történelmi valóságot és szemben állt a hivatalos egyházi felfogással.”. Sokáig magam is így gondoltam. Egészen addig, amíg az *Ébredés* 27. számában el nem olvastam Drábik János tanulmányát.

Dr. Drábik János *A háttérhatalom Új Világrendje* című tanulmányának *A Prieuré de Sion* című fejezetében ezeket írta:

„1982-ben – tízévi kutatómunka után – három amerikai szerző: **Michael Baigent, Richard Leigh** és **Henry Lincoln** közzétette híressé vált '*Holly Blood, Holly Grail*' (Szent vér, Szent Grál) című könyvét. A szerzők a titkos, de legalábbis féltitkos és zárt társaság, a *Prieuré de Sion* ezeréves múltját kutatják. Ebben a zárt elit-társaságban a francia történelem számos kiemelkedő személyisége vett részt és vesz részt a mai napig. A *Prieuré de Sion* célja az volt, hogy visszahelyezze a **Meroving** dinasztiából származó utódokat Franciaország trónjára. E dinasztia vérségi leszármazási vonala azonban már több mint ezerháromszáz éve eltűnt. Ezért a társaság célja a kutatók számára is meglepően ésszerűtlennek tűnt. Mi a különleges tulajdonsága a Meroving dinasztiának, amiért érdemes ilyen nehéz feladatra vállalkozni? – tették fel a kérdést maguknak. Miért volt érdemes ezt a célt felvállalni olyan kiválóságoknak, mint **Leonardo da Vinci, Victor Hugo**, vagy az időben hozzánk közelebb álló **André Maireaux, Alphonse Juin**, vagy a kiváló katona és államférfi, **Charles de Gaulle**? Ők valamennyien a *Prieuré de Sion* legfőbb vezetői voltak egykor.

A válasz erre a kérdésre részben abból adódik, hogy a Meroving dinasztia tagjai azt állították magukról: ők az ó-testamentumi **Dávid** király, és a szent Grál legendája szerint Dél-Franciaországba menekült **Jézus** és **Mária** egyenes leszármazottai. Ezt az állításukat és igényüket érvényesnek fogadták el az őket a trónon követő dinasztia tagjai, Európa többi uralkodói, és uralkodásuk idején állítólag a római katolikus egyház is. Ezek a kutatási eredmények fokról-fokra, hosszú évek munkája nyomán kristályosodtak ki. A legkényesebb része ezeknek természetesen a Jézus életét új megvilágításba helyező feltételezések.”

Érdemes lenne még folytatnom Drábik János tanulmányának idézését, de úgy gondolom, hogy már csak az eddig idézettek alapján is másként kell tekintsünk Leonardo festményét, mint eddig. Mert az eddigiekből igen nyilvánvaló, hogy az a titkos társaság az egyenes vérségi vonalat egészen Dávid királyig Urunkon keresztül kívánja igazolni, csak van itt „néhány” bökkenő!

Mindenekelőtt az, hogy – mint korábban már idéztem a Bibliából a vonatkozó részleteket – igen indulatosan Ő maga tiltakozott ellene, amikor Dávid fiának nevezték. De, ha Dávid fia volt, akkor paraboláiban, cselekedetei képirásában, rejtett beszédeiben miért beszél mégis magyarul, mint erről az eddigiekben már többször is meggyőződhattunk? Sőt, tanítványaival előszóban is magyarul („hunul”) kellett beszélnen, legalábbis alkalmanként. Már korábban is idéztem Urunk szavait János evangéliuma 11. fejezete 9. verséből, de itt ismét idéznem kell, hiszen a fentiekre megdönhetetlen bizonyíték:

„Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak?”

Figyeljük most, hogyan olvasható ugyanez a német bibliafordításban:

„Jesus antwortete: Hat nich der Tag zwölf Studen?” („Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak?”)

Nem!

A napnak huszonnég órája van, s ezt nyilvánvalóan Urunk is tudta. A Napnak azonban valóban tizenkét órája van, mivel a másik tizenkettő az éjszakáé. Így tehát a német evangéliumi szöveg abszolút téves, mert a Tag napot jelent, a 24 órás időszakot, s így könnyebben belátható, hogy nem a „Tag”-nak van tizenkét órája, hanem a „Sonne”-nak, a Napnak. Aki viszont nem tudja, hogy a magyar nyelvben a nap és Nap azonos hangalakú, az ilyen fatális tévedésekbe keveredik. De jó is, hogy a bibliaírók ilyen tévedésekbe keveredtek, mert számunkra éppen az ilyen, szövegben fennmaradt félreértések a perdöntő bizonyítékok arra, hogy Urunk (legalábbis alkalmanként) magyarul beszélt tanítványaival.

Ilyen előzmények után vizsgáljuk csak tovább Leonardo festményét!

A festményen jobb szélről indulva, sorrendben a következő személyek láthatók: *Kánaáni Simon, Tadeus* (a *Tádé* hun név!), *Máté, Jakab, János, Tamás* középen *Urunk*, jobbján *Mária Magdaléna* (*Magdalai Mária*), majd *Péter, Iskáriótes Júdas, András, Bertalan* (*Endre, Szent Endre!*), és végül *Fülöp*.

Figyeljük csak most: Péter valamiért magához húzza baljával Mária Magdalénát, elhúzza Urunktól, valamit sug a fülébe. Így Mária Magdaléna egészen oldalt dőlve elhajlik Urunktól. Ugyanekkor a túloldalon pedig János és Tamás magyaráz valamit Urunknak heves gesztikulálások közepette, s ennek hatására Urunk feléjük hajol. Ilyen módon Urunk és Mária Magdaléna között a képen egy hatalmas, V betű alakú ék keletkezik, amely teljesen kettéhasítja az egész festményt, de ugyanakkor eltépi Urunk mellől Mária Magdalénát!

Miért volt erre szükség, Leonardo vajon miért tette ezt?

Ha tudjuk, hogy Mária Magdaléna pártus-hun nő volt (gyanúm szerint ráadásul főpapnő, Pontifex Magorum, s így már nem furcsa, hogy az összes többi között ő volt a legképzettebb tanítvány), valamint, ha azt is tudjuk, hogy ha Urunkat nem zsidó rabbinak állítják be, igen nagy gond lesz a Dávid királytól történő egyenesági származtatással, akkor már könnyen érthető, hogy Leonardo miért szakította szét őket festményén. Még olyan áron is, hogy ezzel saját festményét is sajátkezüleg kettéhasította. Leonardo valóban szemben állt volna a hivatalos egyházi felfogással?

Most viszont, miután tudjuk, hogy Mária Magdaléna volt a legszeretettebb és legképzettebb tanítvány, akár már gyanakodhatunk is, Urunk vajon kinek árulhatt el olyan titkos égi információkat, amelyekről még az evangéliumok sem tudnak, s amelyek alapján minden bizonnyal a Szent Korona készült. Előbb idézett könyvében, ugyanazon fejezetben Badiny Jós professzor ezt írja: „*A kánaáni Simonra és Tadeusra hárult ezután a legnagyobb feladat a feltámadás után, amikor az Is-ten-Anyát, Máriát és Mária-Magdalenát védik, óvják és kísérik Edessába ABGAR királyhoz..*”. Ezt az Edessát ma oroszosan Ogyesszának hívják a Fekete-tenger

mellett, tehát Szűz Mária és Mária Magdaléna már térben és időben is közeledik valamiért a Kárpát-medence, a későbbi Hun Birodalom központja felé. Mégpedig két apostol kíséretében, s ráadásul egy olyan város felé, amelynek nevében félreismerhetetlenül felfedezhető Isten neve: Egy! Talán menekültek volna valakik elől, hogy Abgar királytól menedéket kérjenek? Esetleg valami titkos megbízással közeledtek a Kárpát-medence felé?

Kétségtelen, hogy Urunk és Mária Magdaléna viszonyát sokan nem nézték jó szemmel. Mária Magdalénára még Péter apostol is irigykedett valamiért. Az még teljesen érthető, hogy Leonardo festményén Iskáriotes Júdás annyira elhúzódik Mária Magdalénától, hogy szinte ráfekszik az asztalra, de az már annál érthetlenebb, hogy feléje tekintve András apostol miért emeli tiltakozón mindkét kezét maga elé és miért tekint felé iszonyodva. Nem különb a helyzet az evangélium előbb idézett soraiban sem. Mintha valakik itt is mindent meg akartak volna tenni annak érdekében, hogy a viszonyokat összekuszálják. Figyeljük csak ezt is!

János hivatkozott evangéliuma 25. versében ez olvasható: „*A Jézus keresztre a-latt pedig ott álltak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvérei; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna.*”. Ezen szövegrész szerint tehát Mária Magdaléna Szűz Mária nőtestvére, vagyis Urunk „nagynénje”!

A következő, 26. versben már valami más olvasható: „*Jézusazért, mikor látja, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, akit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te Fiad!*”. Itt a „nagynéniből” egyszerre tanítvány lesz, akit Urunk „szeret vala”! Az is igen furcsa, hogy Szűz Máriát Urunknak ekkor kellett volna kioktatni arról, hogy kit is lát a kereszten! (Ebből az következik, hogy eddig ezzel nyilván nem volt tisztában.) Az sem kevésbé furcsa az előzőek mellett, hogy Fiának mondja magát ugyan, de ennek ellenére nem anyámnak, nem is régiesen anyámasszonynak nevezi, hanem csak asszonynak!

Nem kevesebb furcaságot olvashatunk aztán a következő, 27. versben is: „*Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád!*”. Mármost hogy van mindez? A 25. versben Mária Magdaléna még Szűz Mária nőtestvére volt, itt pedig már leánya? És a családi viszonyok „tisztázására” is csak most adódott volna lehetőség? Az u-tolsó percben? „*És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány.*” Hát, kérem, ez már nem kevesebb, mint szemenszedett rágalom! Mesélhetnek a teológusok, amit akarnak, hogy ezt így, amazt meg amúgy kell(!) érteni: olvasni már tudok! Ez ugyanis két súlyos dolgot is jelent, attól függően, hogy Mária Magdalénát „nagynéninek” tekintjük-e a 25. vagy Urunk „főtestvérének” a 27. vers alapján. Ha ugyanis Mária Magdaléna „nagynéni” volt, akkor ezekből az következik, hogy mindeddig nem akart tudomást venni Szűz Máriáról, tehát valamiért gyűlölte a testvérét. Ha pedig a 27. vers alapján tekintjük a helyzetet, akkor még ettől is brutálisabb következtetésekre jutunk. Arra, hogy ha Mária Magdaléna Urunk „főtestvére” volt, tehát mindkettőjük anyja Szűz Mária, akkor Mária Magdaléna – finoman szólva – „titkolandó gyermek” volt valamiért, s akkor Szűz Mária... Még a gondolat is hajmeresztő, de a sorok közül ezekre lehet következtetni. Mindezek után azonban bé-

kés egyetértésben mennek Abgár király udvarába!

A káosz teljes! Qui prodest? Kinek használ? – kérdezheténk. Kik manipulálhat-tak az eredeti szövegeken? Egyáltalán: Megtörténhetett-e ilyen kínos családi bo-nyodalom a Golgotán, az utolsó percekben? Ráadásul nagy nyilvánosság előtt!

Úgy gondolom, hiba lenne tovább folytatni az evangélium állítólagosan hiteles szövegének boncolgatását. Ezer meg ezer egyéb jel arra mutat, hogy Mária Magda-léna sem „nagynénije”, sem „féltestvére”, sem „hitvese” nem volt Urunknak, ha-nem tanítványa és testvére olyan értelemben, mint ahogyan az amerikai szinesbő-rűek is egyöntetűen „soul brother”-nek, lélek szerinti testvérnek szólítják egymást. És különleges bizalmasa is, akire nem mindennapi feladatot hagyott.

999

Nem, ez a fejezet nem számmágia kíván lenni!

Ez a szám egymásba fonódva-fontan kétszer is szerepel a Szent Koronán, s ha a koronakészítők a számmágiához folyamodtak, akkor magam sem tehetek egyebet. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy ez mégsem számmágia. De ha mégiscsak az lenne, legalábbis valamennyire, akkor az csak azért van, mert a koronakészítők egy ilyen mágikus szám segítségével is nyomatékosan hangsúlyozni akartak valamit a Koronán.

A 999-es szám jelentését igen egyszerűen egy fordított bizonyítási módszer se-gítségével azonnal megkaphatjuk.

Ki ne tudná, hogy a 666 a Bibliában az ördög, a Sátán száma (Annak idején az Antall József holttestét Ferihegyről elszállító halottaskocsi rendszáma véletlenül éppen ennyi volt, de most ne politizáljunk.) Márpedig, ha a 666 az ördög száma, akkor e szám ellentéte, fordított, inverz alakja ugyan milyen szám lehet? Ha a 999-es számot fordítva, ellenkező, negatív irányból nézzük, akkor látjuk a „negatív is-tenség”, az ördög számát, a 666-ot. Ez számmágia lenne?

Hol van a Szent Koronán a két 999-es?

Elég nehezen felfedezhető, mert a legrejtettebb helyen: mindegyikünk szeme e-lőtt. Lássuk csak!

A pártaelemek száma 9. Ez a 9-es félkörívben, 180 fokos szög alatt öleli kö-rül az egész Korona felét. A pártaelemeket a koronaabroncsra szerelték és ugyanúgy, a koronaabroncsra szerelten látható a „folytatás” is. A párt két végétől kiindulóan és hátrafelé haladva (mindkét oldalon) 9-9 állóhelyzetű gyöngyszemet szereltek az abroncsra. A három 9-es tehát a szimbolika nyelvén (nem számtani ér-telemben!) pontosan jelzi Isten számát: 999. Számmágia? Vagy jelkép? Minden-esetre ez a 999 teljesen körülöleli a Szent Korona egészét és egyértelműen jelzi, hogy a Koronát Isten öleli! Úgy gondolom, ennek sem az eddigiek, sem pedig a még ezután következők nem mondanak ellent. Korábban is hangsúlyoztam már, hogy nem lesz majd egyszerű dolog követnünk a koronakészítők gondolkodását, s erre íme, itt az egyik legmeggyőzőbb példa.

Tekintsük most a Szent Koronát hátulról, a Dukász-kép irányából.

Ha innen tekintjük, úgy látjuk, hogy a Dukász-kép lemeze túlnyúlik keretén, be-
lenyúlik az alatta futó gyöngysorba, azt mintegy megszakítja. De megszakítja-e va-
lójában? Esetleg *Révay Péter* egykori koronaőr feljegyzett szavaiból kiindulva té-
ves következtetésekre jutottunk volna? Ugyanis arra a meggyőződésre, hogy a Du-
kász-kép utólagos betoldás? Hiszen – ha a latin nyelvű feljegyzéseknek hinni lehet
– Révay Péter gróf, koronaőr, akkor így kiáltott fel rémületében: „*Imago Beatae
Matris Virginis!*”, mint korábban már ezt is idéztem: *A Boldogságos Szűzanya ké-
pe hová lett?*

Mint már korábban is szoltam róla, de most ismét szólnom kell, ez a meghök-
kent felkiáltás kezdetben magamat is meglepett, s ebből eredően sokáig magam
is úgy gondoltam, hogy onnan valakik valamiért valóban leloptak egy eredeti zo-
máncképet és azt helyettesítették a Dukász-képpel. Mert bár Révay Péter katolikus
vallású volt, de egy felesküdt gróf szavait ennek ellenére sem vontam kétségbe.
Csak a legkézenfekvőbb dolog került el a figyelmemet. Az ugyanis, hogy amikor
a katolikusok Szűzanyát mondanak, akkor Szűz Máriát értik alatta, nem pedig az
Ég Királynőjét, Boldogasszony anyánkat. Ha hitelt adunk a történelmi feljegyzé-
seknek, akkor Révai Péter szavaiból következően onnan akkor valakik valamiért
valóban leszereltek egy képet: Szűz Mária képét.

Azonban vizsgáljuk tovább a Dukász-kép környezetét.

A Dukász-kép hátul és középen látható. Ha a Korona precessziós körén a 0
Ponttól (alsó Pantokrátor-kép szimmetriatengelye) bármelyik irányban hát-
rafelé indulunk az abroncsra, a Dukász-kép mindenképpen a kettős, abroncsra fel-
fűzött gyöngysor hetedik szakaszába esik. Mint korábban erről is szó volt már, a
gyöngysorokat 13-13 egyenlő szakaszra osztották, 2-2 collos szakaszokra, amely
szakaszok mindegyikébe 12-12 gyöngyszem volt eredetileg, s többségében ma is
ennyi van. A hetedik szakaszban, hátul és a felső gyöngysorban azonban más a
helyzet. Itt a Dukász-kép mellett balról (szembenézetben) csak három gyöngyszem
látható, az előzőek szerint tehát kilenc gyöngyszem hiányzik. Ha most feltételez-
zük, hogy a Dukász-kép nem utólagos betoldás, akkor ebből az következik, hogy a
kép miatt nem leszereltek onnan kilenc gyöngyöt, hanem az a hiányzó kilenc
gyöngyszem eleve is hiányzott valamiért. Ilyen megfontolások alapján úgy is ér-
telmezhető az egész, hogy a hiányzó kilenc gyöngyszemet a Dukász-kép lemeze
pótolja, helyettesíti, a 12-es számot kiegészítve. $3 + „hiányzó 9” = 12$.

Ha így tekintjük, ha másként, akárhogy, a Dukász-kép alatt a 9-es szám látha-
tó! Hangsúlyoznám: alatta!

De miért is szükséges annyira kihangsúlyozni, hogy alatta? Nos, nem másért,
„csak” azért, mert ez a „lentiség” rendkívül fontos számunkra valamiért. Ez a
„lentiség” jelzi, hogy itt többszörös jelentéstartalmat rejtettek el a Dukász-kép és
környezete kialakításában. Olyan jelentéstartalmakat is, amelyek a római „keresz-
tény” (hivatalosan: judeokrisztian) gondolkodással már nem érthetők, már fel sem
fedezhetők, s ha mégis, akkor hihetetlenek. Tulajdonképpen azt kell mondjuk, sze-
rencse is, hogy az ilyen rejtett dolgok már 1000 éve felfedezhetetlenek, érthetetlenek

nek. Mert ha ezeket a Korona „keresztényiesítése” során „titokzatos keresztényiesítők” fel tudták volna fedezni és meg is tudták volna érteni, akkor bizonyára „tettek is volna róla”. Körülbelül olyan elszántsággal, mint az ARTHOL.O-kép esetében illetve az egész Korona szerkezetében e kép miatt, amely kép igazi jelentésére – sajnos – sikerült „ráérezniük” (legalábbis valamennyire), vagy valami „labanc” erre felhívta a figyelmüket. Ugyanaz a helyzet, mint az evangéliumi szövegek esetében is: ahol az „aktualizálók” meggyanítottak valami számukra veszélyeset a szövegekben, ott azonnal „aktualizáltak” egy kicsit. Különbféle taktikákkal, s ezen taktikák repertoárja igen széles volt: egy-egy szó kihagyása vagy éppen betoldása, egy-egy vessző elhagyása vagy hozzáfűzése... Ki ne tudná, hogy nem egészen ugyanaz a bab és a báb, a „babot szedni” vagy a „papot szidni”, amely utóbbi hasonlatot *Baráth Tibor* professzornál olvashatjuk. (*A magyar népek őstörténete.*)

Lássuk csak!

A Dukász-képtől jobbra és balra egyaránt kilenc állóhelyzetű gyöngyszem látható az abroncson: két, azonos magasságban felszerelt gyöngysor, a két 9-es szám. Középen, a Dukász-kép alatt szintén egy 9-es „látható”, de ez az előbbi kettő szintjétől kissé lejjebb, „süllyesztetten”. Ezért az adódó 999-es szám formailag így alakul 9 9!

9

Mit akar jelezni ez a háromszög-alakúra alakított 999?

Nos, egyvalamit, de önmagában véve két különböző módon. Ugye, hihetetlen, már majdnem számmágiának, erőltettségnek, belemagyarázásnak tűnik. De la-pozzunk csak vissza az *Ébredés* 20. száma 85. oldalára! Ott a *René Labat* professzor akkád szótárából közöltem egy ősi sumér jelet, amelynek ezt a címet adtam: Hármashalom a női „háromszöggel”. Mivel azonban ez a jel itt is kiemelkedő jelentőségű, ismét bemutatom.

	amat 1 -amtu 10	GEME₁, GIM, SAG-GIM, M-GEME, <u>amtu</u> <u>suwaniz</u>, <u>csilave</u> 303 GEME₂ <u>SUEN-NA</u> <u>amat</u> <u>sin</u> <u>vaihe</u> <u>sazén</u>, <u>fille</u> <u>de</u> <u>sin</u>; <u>amtu</u> <u>élat</u> <u>á</u> <u>csilave</u> <u>formae</u> (GEME₁-MEŠ <u>á</u> <u>Nuzi</u>); <u>par</u> <u>fu</u> <u>idéage</u>, <u>amtu</u> <u>foe</u> <u>péage</u>; (Ti-<u>amat</u>); GEME₂ (-SAG)-ARAD <u>astotum</u> <u>domesticité</u>, <u>csilave</u> 358			

29. Kép: Hármashalom a női „háromszöggel”.

Ismétlés a tudás anyja, ki ne tudná, mégsem akarok mindent elismételni, amiket ott írtam. Ismétlésként itt csak annyit e jelről, hogy e jel a Kárpát-medencét jelké-

pezi (hármashalom), azon Istenő országát és egyben anyagi testét. Akinek jele („női háromszög”) a hármashalom fölött lebeg.

E jel vagy jelcsoport értelmét Labat professzor egy kissé félreértelmezte és „Szín Holdistennő leánya” (Fille de Sin) értelemmel adta meg, mint ott olvasható. Ennek ellenére mégis minden érdem a professzoré, mert eredeti formájában közöl- te le ezt a számunkra különleges jelentőségű ősi sumér jelet.

A Labat-szótárban jól látható, hogy a Kárpát-medence hármashalomja fölött nem háromszögű vonalzó lebeg, hanem egy „női háromszög”. A háromszög alsó csücskébe a sumér művész a félreértések elkerülése végett húzott is egy függőleges kis vonalkát. Ez a sumér jel itt azonban írásjel, ezért bemutatom itt a „női háromszöget” naturalisztikus ábrázolásban is.

30. Kép: Inana „kendőzetlenül”.

E képet **Badiny Jós Ferenc: Jézus Király, a Pártus Herceg** című könyve 80. oldaláról kölcsönöztem köszönettel (Budapest, 1998.) Inana Istennő (Boldogasszony anyánk) látható rajta „kendőzetlen”, természetes, sumér eredeti szépségében. A sumér művész a „női háromszöget” sem rejtette „véka alá”, hiszen a sumérok nem voltak prűdök, mint az óegyiptomiak sem, vagy sokkal később parasztságunk sem: nem „mismásoltak”, nem kerülgettek forró kását (mint időközben divattá vált), ők még egyenesen, lényegretörően beszéltek.

Az Istennő egy oroszlán: királyi állat hátán áll. A sumér művész így jelezte: Ez itt egy királynő. A Királynő kezében ugyanazt a kört és egyenest tartja, mint Isten is az **Ébredés** 20. száma címlapján, de a jellegzetesen férfitestrésre emlékeztető, zacskószerű hurok nélkül. Egyértelműen jelezve, hogy ő nem a férfi istenség, hanem női princípiuma.

Az Istennő fején ugyanaz a szarvkorona látható, mint Isten fején is az **Ébredés** 20. száma címlapján, egyértelműen jelezvén, hogy Ő kinek a női princípiuma, felesége, nője, neje... Mivel így a sumér ábrázoláson egy csodálatos szépségű és szarvkoronát viselő Nő látható, akár már gyanakodhatunk is, hogy ki lehetett valójában ősmondáink Csodaszarvasa, vagy a „csodá-

latos vad”, amint ott említik, s Hunor és Magor, az ősapák miért nem tudták „elejteni”.

Az Istennőnek, Ra Napisten feleségének, nővérének, nőjének, nejének („rányijának”) ugyanúgy szárnyai vannak, mint a Szent Koronán a tévesen két arkangyalnak tulajdonított egyetlen térhatású képen (Szent Mihály ill. Gábel arkangyalok). A sumér művész a Nő szárnyaival nem azt ábrázolta, hogy „ez itt egy angyal”, hanem azt, hogy „ez itt egy madárnő”: MADAR NU (ANU). Számunkra évezredek múltán azonban sokkal érthetőbb, ha e transliterációt lágy mássalhangzóval ejtjük ki: Magyar Nő! (Még szerencse, hogy a Szent Korona „keresztényesítő” ezeket az összefüggéseket és utalásokat nem látták, nem értették, el sem tudták képzelni, ilyemiket meg sem gyanítottak, s így a Korona két szóban forgó zománc-kepe még mindig ott van, ahol volt.

Azonban a különös formában kijelzett 999 másként is jelzi az eddigieket: egy sumér fekvő holdsarló alakzatával: 9 9.

9

Ezt a háromszöget illetve fekvő holdsarlót Labat Professzor sem véletlenül hozta összefüggésbe Szín Holdistennővel (a székeleyknél Babba Mária). Ő, az Ég Királynője szüli (és szülte) a csillagokat, napokat, így Ő szülte (és szüli) nekünk saját Vezérlő Csillagunkat, Napunkat is. Mivel pedig az ifjú uralkodó herceg, a fiatal trónörökös, ezért olvasható a Dukász-képen a DUX rövidítés, nem pedig azért, mert a mi Vezérlő Csillagunk valaha is valamelyik bizánci császár lett volna, valamelyik görög „duce” vagy „führer”. Mivel pedig Ő (az Istennő) a Napisten női princípiuma, felesége, így mi magunk is Női Princípium gyermekei vagyunk. Nép, a Nap (Napisten) gyermekei, nem pedig falka (Volk, folk, vagy éppen popolo). Ő, az Istennő a mi égi anyánk, Aki – többek között – itt is látható, ezen a sumér ábrázoláson, Inana néven, „kendőzetlen” szépségében.

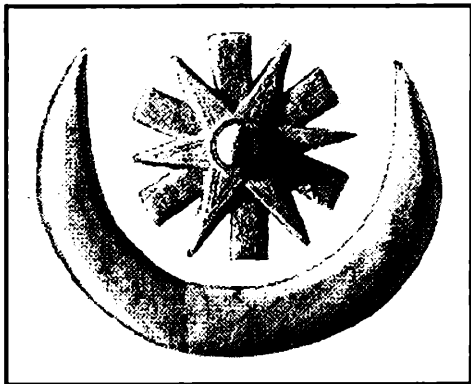
Mielőtt tovább vizsgálnánk a Szent Korona ezen 999-esét, feltétlenül szükségesnek látom a misztérium pontosabb értelmezését, legalábbis amennyire lehetséges. Főleg a „józan paraszti ész” segítségével, mert meggyőződésem, hogy ha ez egyáltalán lehetséges valamennyire, akkor leginkább így. Ezért tegyük fel az első kérdést: Isten, aki emberi szem számára nem látható, meg tud-e jelenni úgy, hogy az emberi szem mégiscsak láthassa?

A válasz igen egyszerű és kézenfekvő: Ha nem tudna megjelenni, akkor Urunk, az Úr Jézus alakjában sem jelent volna meg. Jó, jó, tudom, ezt az inkarnációt, anyagi, emberi testetöltést sokan nem hiszik, csak profán módon tudnak elképzelni mindent, de legyen az ő hitük szerint. Azonban csak így érthető meg az a látszólagos ellentmondás, hogy Urunk egyrészt Isten Fia volt, a Fiúisten, de ugyanakkor így szólt: „*Én és az Atya egy vagyunk*”.

Ha azonban a római hittel ellenkezően a magyar ősvallásban Istennek van női princípiuma is (párja, „fele”, felesége, nője, neje stb.), akkor ez a Női Princípium ne tudna ugyanúgy inkarnálódni, emberi (női) testet ölteni, mint a Férfi Princípium?

Nos, a suméroknál ez a női testet öltött Női Princípium Inana, Szín Holdistennő, az Ég Királynőjének „leánya”, emberi testet öltött Önmaga. Ezért Inana is szólhatott volna így talán szólt is, csak nem tudunk róla): „*En és az Anya egy vagyunk*”. Valamennyire mégiscsak igaza van Labat professzornak, amikor a hármashalom fölött lebegő jel kapcsán Szín Holsidóstenő leányáról beszél.

A sumér csillagot szülő fekvőhelyzetű sumér holdsarlót Badiny Jós Ferenc is annyira fontosnak tartotta, hogy 1971-ben Buenos Airesben megjelent könyve (*Káldeáról Ister-Gamig* I. köt.) egész 10. oldalát e holdsarló és csillag bemutatására szentelte.

31. Kép: Boldogasszony anyánk és születendő Hercegünk sumér jele.

Ez a sumér ábrázolás UR-NAM-MU (Ürmemű = isteni származású) király törvénytáblája csúcsáról való, amely táblát vagy oszlopot ma a pennysylvanai egyetemi múzeumban őrzik.

„Ürmemű” sumér király i.e. 2065-2046 között uralkodott, mint az *Ébredés* 20. száma 76. oldalán közölt sumér királylistán látható. De most joggal kérdezhetjük: A Szent Korona hátsó, Dukász-képpel kapcsolatos holdsarló alakját és isteni természetét jelképező 999-es szám belsejében hol van a sumér csillag?

Ott van!

Ott látható, teljes hercegi pompájában! Csak eddig Öt sikeresen összetévesztettük Dukász Mihály görög császárral, egy hús-vér földi halandóval. Dukász Mihálynak és a többi „bíborbanszületett” bizánci császárnak azóta már csontjai is elporladtak, de a mi igazi Dukászunknak (DUX), Hercegünknek, Vezérő Csillagunknak, Napunknak örök élete van, naponta megszületik s eljön hozzánk. Bíborban születik, bíborvörös hajnalban! Ezért írták a Dfukász-kép teljes szövegét csupa vörösszínű betűkkel. Ezzel ellentétben – tudomásom szerint – bizánci iratokban elegendő volt csupán a császár nevét vörössel írni, és a császsár is vörös tintával írta alá nevét okiratokon. Ezzel jelezte, hogy ő „porfürogenitosz”, bíborbanszületett, de a Dukász-kép szövegében szereplő „porfürogenitosz” nemcsak azt jelenti, bíborbanszületett, azt is értelemszerűen, hogy bíborban születő, hiszen Napunk, Vezérő Csillagunk naponta megszületik bíborban: bíborvörös hajnalban. Amíg tehát a bizánci császárok esetében csak egyszeri „bíborbanszületésről” lehetett szó, addig a mi Dukászunk naponta születik, folyamatosan, és minden bizonnyal ezt akarták jelezni a koronakészítők azzal, hogy a zománckép egész szövegét vörössel írták.

Azonban a bizánci császárok „bíborbanszületettsége” és a mi Dukászunk bíbor-

banszületése miatt tegyünk különbséget születés és születés között.

Ha a „születés” szót halljuk, mai gondolkodásunkkal már csak egyféle születésre gondolunk: arra amelyik a szüléseteken történik. Közben nem is gondolunk arra, amit pedig naponta használunk szófordulatainkban, hogy ugyanis nálunk nemcsak ilyen születés létezik. Nálunk például a terv vagy a gondolat is születik, míg más-hol a terveket készíteni szokták, mint például a németeknél („der Plan wird erstellt, gemacht, ausgearbeitet...”: tervet készíteni, csinálni, kidolgozni...).

Úgy gondolom, felesleges is „továbbbragozni”, ennyiből is látható, hogy nyelvünk a mai napig is őrzi a születés fogalmának teljes értelemkörét, mégha erre már nem is figyelünk. Így már bizonyára érthetőbb, hogyan született a Szent Korona is (maga az anyagi test), de az is jobban érthető, hogyan tud naponta születni Dukászunk, Vezérlő Csillagunk.

A Dukász-képpel (és a mellette lévő, szintén csupa vörös szövegű KON-képpel) majd még a későbbiekben is részletesen foglalkozom, azonban mindezeket már itt szükségesnek tartottam leírni, hogy láthassuk: a misztérium már eleve kizárja azt a lehetőséget, hogy a Szent Koronán valaha is görög császárokat ábrázoltak volna, s így értehetőbbé válik, hogy a Dukász-kép miért van benne a fekvőhelyezett sumér holdsarlóban.

Gondoljuk csak meg és logikailag mérlegeljük a következőket is.

A hagyományos felfogás úgy szól, hogy a Szent Korona alsó része, az ún. „görög korona” bizánci ajándék (talán *I. Géza* királyunk vagy *Szünadéné* számára készült ajándékba). De tegyünk csak különbséget itt is ajándék és ajándék között!

Ha bármilyen ajándékot készítünk valaki számára, arra nyugodtan felírhatjuk, hogy ki az ajándékozó és ki a megajándékozott; mikor, milyen alkalmából történt az ajándékozás és hasonlókat (pl. jókívánságokat). Egy korona ajándékozása azonban már teljesen más, az már politikai dolog! Ha valamelyik uralkodó koronát ajándékoz valakinek, hogy azáltal az is uralkodóvá váljon, az a korona csakis nyitott, vazallus korona lehet. Ezzel az ajándékozó egyértelműen tudatja a megajándékozottal, hogy az az ő hűbérese, tőle függő uralkodó. Mármint, ha az eddigi felfogás szerint a Bizáncból kapott „görög korona” eredetileg nyitott, vazallus korona lett volna, felsőrész („latin korona”) nélkül (akár 1000 előtt, akár utána), akkor egy ilyen „ajándékozás” olyan durva és ostoba diplomáciai lépés lett volna, ami egyenlő a hadüzenettel. Mert egy ilyen lépés akármilyen köntösbe burkolva is azt jelentette volna, hogy Bizánc Magyarországot gyarmatának, a magyar királyt pedig vazallusának, hűbéresének tekinti. Bizánc pontosan tudatában volt mind az 1000 előtti, mind az 1000 utáni Magyarország katonai erejének és azt is pontosan tudta, hogy egy ilyen durva lépésre válaszul a magyar uralkodó azonnal megindította volna csapatait Bizánc ellen. Bármennyire szemforgató és intrikus volt is a bizánci diplomácia, ilyen ostoba lépést nem tudok elképzelni róla. Aki tehát ilyen „koronaajándékozást” akar elhitetni velünk, az a magyar népet finoman szólva „mérsékelt képességűnek” tekinti.

Azonban térjünk még vissza a Dukász-kép fekvő holdsarlójához.

Ez a holdsarló nemcsak holdsarló, nemcsak „női háromszög”, de tengeren úszó bárka is egyúttal, mint a felső Pantokrátor-képen az Atya balján. (Már harmadik jelentésréteg!) Ugyanaz a bárka, égi bárka, amely az *Ébredés* 30. száma 70. oldalán közölt óegyiptomi ábrázoláson is látható: az Ég Királynője (Boldogasszony anyánk) bárkája, amely bárkába a sumér Inana berakja az Enkitől kapott sumér Szent Koronát és elvitörli vele az ég tengerében (Enki és Inana sumér eposz).

Az óegyiptomi ábrázoláson az ég tengerében felfelé úszó, az ég tengeréből kiemelkedő bárkában ott látható Hórusz, az Isteni Gyermej, aki később emberi testben is eljön közénk: az Úr Jézus. Ugyanezt jelzi a Dukász-kép is, amint éppen kiemelkedik a vízből, az ég tengeréből: a kép alatt lévő sumér nyolcsugarú csillag alakjára csiszolt hátsó nagy zafír arany kömezőjéből. Maga a Dukász-kép lemeze félköríves, kapura emlékeztető, de alsó vízszintes éle már enyhén keskenyedő: a Vezérlő Csillag (Nap) korongja már valamivel több mint feléig kiemelkedik a vízből, az ég tengeréből. Dukászunk, Vezérlő Csillagunk születését látjuk! Bíborban, bíborvörös hajnalban történő születését!

Úgy gondolom, az összefüggések bizonygatását nem szabad folytatnom, ha nem akarok „szájbarágós” lenni. Aki az eddigiek alapján legalábbis gyanítja, hogy itt egy olyan misztériummal állunk szemben, amelyikben semmi helye görög császároknak, annak számára már bizonynyal felesleges bizonygatni, hogy a Dukász-képen sohasem Dukász Mihály volt látható és nem ő látható ott ma sem. Akinek pedig meggyőződése, hogy ott igenis ő látható, annak is felesleges bizonygatni az ellenkezőjét, legyen az ő hite szerint.

Isten mobiltelefonja

„Nos, elérkezett az idő, hogy a suttogó követet magához vegye urának, Enlilnek templomából, az ÉKUR-ból, hogy végre felkészülhessen a hosszú útra, amely majd az Ígéret Földje, Kánaán felé vezet. Ehhez azonban előbb még fáradságos előkészületeket kellett tennie.” – kezdi a bevezető sorokat **Johannes von Buttlar** német szakíró *Suttogó kő* (Der Flüsternde Stein) című könyvében, a *Das Handy Gottes, Isten mobiltelefonja* fejezetben. Bastei Lübbe, 2001.)

A sumér Úr városában járunk ismét i.e. 2096 körül.

„A fehér papi öltözetet viselő férfi tudta, Isten beszél hozzá. Bár kételkedett benne, hogy a számára rótt feladatot tökéletesen el tudja végezni, mégis biztosan tudta, nem térhet ki előle, a küldetést végre kell hajtania. Ő, az erre méltatlan kell ösapjává legyen egy nemzetnek. Hazája, Suméria sorsa megpecsételődött.”

Ugye, már ki is találtuk, ki kapott ekkora feladatot az Úrtól, a sumér Úr városában. Igen, ő! Ibruum, mint korabeli iratokon neve olvasható, de Ábrahám alakban inkább értjük. Ez az időszak Amar-Sin (Amra-Pal) uralkodásának i.e. 2095-2093 közötti két utolsó éve, amikor érdekes módon Amar-Sin ugyanabba az irányba indul, mint Ábrahám: Kánaán felé. No, nem túristaútra, meghódítani.

„Egy biztos – írja Buttlar – ugyanabban az évben, i.e. 2095-ben, mint Amar-Sin (a bibliai Amraphel), Ábrahám is elindult az ország északi része felé. A hadjárat

megindítása nyilvánvalóan jel volt, amire a pátriárka várt, hogy küldetését megkezdhesse. Már évekkel azelőtt hallgatott az isteni parancsra és apjával, Terah-hal/Taréval együtt elhagyta Úr városát és Haranban várakozott a napra." Olyanokkal – szabadon idézve a szerző sorait –, akik valószínűleg Enlil-hitű emberek voltak Nippur városából (találgatja a szerző), akik istenük parancsát követve felke-rekedtek és elhagyták Nippurt (tehát saját istenük városát!!!) és akik magukat „ib-riknek” vagy „ibruknak” nevezték. Ezen „ibri” vagy „ibru” szóból származik a „héber” név – állítja Buttlar –, de amely név eredetileg Nippur sumér város neve volt.

Itt álljunk meg egy kicsit, mert több minden zavarossá vált és félő, így a követ-kezők nem lesznek érthetők.

A zavart az okozza, hogy Buttlar „szentül” hiszi: az „ibrik” voltak az igazi sumérok, s istenük azért parancsolta meg nekik a Kánaánba települést, hogy a sumér kultúrát és vallást oda menekítsék, mivel annak sorsa eredeti helyén már megpecsételődött. Ezt a helyzetet Buttlar úgy értelmezi, mintha a sumérok főisten-sége, Enlil-isten (akinek földi inkarnációja, emberi testben megjelent önmaga Enki volt, majd később Urunk, az Úr Jézus) már nem lett volna megelégedve a tisztele-tére alapított sumér városokkal és lakóival, s ezért megparancsolta az „ibrik” veze-tőjének és apjának, hogy készülődjenek, mert hamarosan indulniuk kell az Ígélet Földjére.

Csak annyi a baj, hogy Buttlar nem érti Nippur város nevét, a NIB.RU.KI vagy NIB.ÚR.KI transliterációt. Erről már többször is szóltam korábban, legutóbb *Az Orion jele a ferdekereszten* című fejezetben. Buttlar nem tudja, hogy a NIB.RU párducot jelent, a Napisten egyik szimbólumállatát, és hogy sem Árpád fejedelem nem véletlenül viselt párdubórkacagányt, sem pedig az az óegyiptomi uralkodó, akit az *Ébredés* 16. száma 21. oldalán mutattam be Árpád fejedelemmel együtt. És azt sem tudja, hogy a NIB.ÚR Napúrt jelent, a Napisten egyik nevét, de nem az „ibrik” nyelven.

Számunkra azonban most az a lényeg, hogy a tudósítások szerint Ibru(um) „fára-dalmas előkészületeket tesz” a „nagy misszió” érdekében: „magához veszi” Enlil-isten templomából a suttogó követet, majd a többi „ibrivél” elhagyja Úr városát s Haránba költözik, hogy ott várakozzon a „bevetésre”. Arra a pillanatra, amikor A-mar-Sin serege megindul előtte Kánaán felé, mert neki (Ibruumnak) nem érdemes egyedül indulnia erre a nehéz útra. Bár a védelem így ott van mellette, de Amar-Sin krónikái ennek ellenére mégis arról tudósítanak i.e. 2093-ból, hogy „*Ibruum pásztorlakását* (sátrát! – G. M. J.) *megtámadták*” a kánaániak – valamiért. „*Ib-ruum papi dinasztia sarja volt*” – írja Buttlar. Jó, jó, el is hinném, de akkor miért lakott „pásztorlakásban”? Ha pedig „pásztorlakásban” lakott, akkor valószínűleg nem istentiszteleteket tartott, hanem birkákat vagy kecskéket őrzött, pásztorkodás-sal foglalkozott.

Lényeg, hogy ennek az Ibruumnak az apja, Taré (Terah) állítólag jósoló pap volt. Mivel valamennyire ismerem az akkori sumérok gondolkodását (akiket kez-

detben szkitáknak neveztek a nyugat-európai tudósok), így nagyjából gyanítani tudom, az egykori sumérok vajon milyen értelemmel használták a „jósolópap” elnevezést, ha bizonyos „jóslatokról” volt szó: ezek a „jöstehetségek” jövendőlték meg az „isteni” parancsokat „pácienseiknek”. Szóval, Ibruum apja állítólag ilyen „teraphim” volt, ami az ilyen jóspapok héber elnevezése, s amely szóból talán a görög terápia (gyógykezelés) szó is származik eredetileg. Mert ha egyszer valaki ilyen „teraphimon” keresztül hallja az isteni szót, akkor az nem gyógykezelés is egyben? Ezután egy olyan szó következik Buttlar tudósításában, amit nemcsak ő nem ért, de a szakirodalom sem teljesen. Ezen tudósítás szerint Ibruum apja jóspapi minőségben a „ME-k ura” volt.

Ezt a ME transliterációt az egyetemi tananyag EME alakban írja, s helyesen nyelvnek, beszédnek értelmezi, kevésbé helyes nyelvjárásnak, tájszólásnak, dialektusnak. E (nyugat-európai) tananyag szerint a suméroknak több ilyen nyelvjárása volt, s ezek között az ú. „eme.(k)eger” lett volna a fő dialektus. Ezen kívül voltak még a tananyag szerint olyan „dialektusok” is, mint például az „eme.sal”, eme.si-sa”, eme.sukud”, „eme.suh” „eme.tena”, eme.galam”...

A szakirodalom és az egyetemi tananyag csak az „eme” szó lényegét tudta helyesen megállapítani: beszéd, de a sok „eme” folytatását már nem, és így ezeket különböző nyelvjárásoknak gondolta. Hogy pontosan milyeneknek, azt még maga a szakirodalom és egyetemi tananyag sem tudja, és ezért áll ott mindegyik ilyen nyelvjárás értelme helyett a tanácstalan kérdőjel. Mivel mi azonban még mindig az égi nyelven beszélünk (mint ezt az eddigiek során talán sikerült már meggyőzően bizonyítanom), így a mi helyzetünk valamivel könnyebb ilyen tekintetben s talán nem tévedünk, ha e titokzatos „eme” sumér szóban „ima” (beszéd) szavunkat gyanítjuk. Ezek szerint a sumérok sokféle „ima” között tettek különbséget, amit aztán a nyugat-európai és sémita nyelvérzékű tudósok különféle nyelvjárásoknak értelmeztek.

Nézzük először a „fő dialektust”: „eme”.(k)eger”. Nem kell hozzá nagy intuíció, hatalmas beleérzőképesség, enélkül is azonnal látjuk, hogy ez az „eme(k)eger” nem más, mint az „ima(k) az Ég Urához”, tehát minden bizonnyal a liturgikus szövegeket, a papi beszédet nevezték így. Az „eme.sukud”-ról is – állítom – mindenki látja, hogy ez „süket ima”, hülye ostoba beszéd. Az „eme.suh”-ról is gyanítható, hogy itt pedig „súgó, suttogó beszéd”-ről van szó, sugdolózásról, pletykáldozásról, intrikus, bujtogató susmosolásról, nem pedig külön nyelvjárásról, és így tovább.

Buttlar szerint: „A ME-ket csak Terah tudta helyesen használni.” Ez számomra igen meglepő, de ez bizonyára azért volt így, mert a sumérok csak a különböző „imákat” értették. (Nem tartom kizártnak, hogy esetleg a kecske beszédjét is elnevezték „mekegő imának”, csak ennek írásos bizonyítékai még megfjejtetlenül porosodnak valamelyik nagy múzeum pincéjében.) Azt is el tudom képzelni, hogy Ibruum apja igen jól értett valamelyik „imához”, azt csak ő tudta kiválóan használni. Például a magyar kocsisoknak is van egy olyan cifra, speciális „imája”, amit igen

nehéz utánozni.

Vajon miért volt a suméroknak ilyen sokféle „imája”, „tájszólása”?

Úgy gondolom, itt idéznem kell *László Gyulát*, mert ezt a kérdést eddig talán ő tudta mindenkinél jobban és szemléletesebben megközelíteni. A professzor így ír erről *Góg és Magóg Népe* című könyvében:

„...néprajzi kutatók ugyanis azt tapasztalták, hogy a 'természeti népek' szókincse sokszorosan gazdagabb, mint a fogalmi szavakkal élő 'fejlettebb' népeké. Az előbbieket ugyanis nem ismernek olyan fogalmakat, mint például 'hal', de ismernek tucatnyi halfajtát és azok neveit, vagy nem ismerik a 'fa' szavunkat, de seregnyi fának tudják a nevét, vagy nem ismerik a 'járás' szót, de külön szavuk van arra, ahogy egy jární induló csecsemő tipeg, egy nagyobbacska ugrándozik, egy fiatal leány vízért megy a forrásra, egy legény vadászni megy, az öregebbje ténfereg, a megroskadt ember vonszolja magát, s közben ugyanaz a szó más és más alakot vesz fel aszerint, hogy nőre vagy férfira vonatkozik-e. De ezenkívül a füvek, növények, állatok ismerete olyan hatalmas szókincset követel, mihez képest a városban, szobában felnőtt 'modern' ember szókincse szegényes. Egyszer egyik régészember bekeretezett zsinaggal egy négyzetméternyi füves területet, s megkérte az egyik pásztorot ülné le vele, s vennék sorjában a füveket, melyik mire jó, melyik állat szereti, mikor sarjad stb. stb. Az öreg pásztor vagy egy órát beszélt arról, amire egy városi ember egyszerűen azt mondta volna: fű. Vigyázzunk tehát, ne tartsuk magunkat nagyra a múlt embereivel szemben, mert mi tudjuk, amire nekünk van szükségünk, ő meg tudta, amire neki volt szüksége. Vigyázzunk: ne nézzük le a múlt emberét azal, hogy 'még ezt sem ismerte', 'még azt sem tudta'. Higgyük el: tudott az mindent, amire szüksége volt, és a világról való ismerete szervesebb egész volt, mint a mi rész tudásunk.”

○ Ivasóimnak úgy tűnhet, jelen fejezet valahogy „kilóg a sorból”, nem kapcsolódik szervesen a Szent Korona titkaihoz. Ha ezt első látásra így gondoljuk, az csak természetes, hiszen – tudomásom szerint – eddig még senki sem írt a Szent Korona „suttogó köveiről” (amelyeket majd dobogó köveknek fogok nevezni); ilyesmiket a Korona könyvtárnyi irodalma meg sem említ, még lehetőségként sem. Pedig annak a különleges biológiai hatásnak mégiscsak kell legyen valami magyarázata, amelyiket a Koronát vizsgáló kutató orvoscsoporthoz műszeresen is mérni tudott és amely hatások magyarázata az orvoscsoporthoz szakvéleménye szerint „*ma még nehezen interpretálható*” (*Zéltényi Zsolt: Magyarország Szent Koronája*.) Talán magam sem hittem volna e különleges hatásokat, ha nem tapasztalom őket, műszeres vizsgálatok nélkül is. Ha nem győződhettem volna meg róla: a Szent Korona igenis tud beszélni, sőt, még gondolatainkat is képes meghallani.

Ha azonban – többek tapasztalatai és mérései szerint – mégiscsak van ilyen, „ma még nehezen interpretálható” biológiai hatás, akkor nyilván kell legyen hatáskeltés is, valami hatáskeltő mechanizmus. Mindezek azonban a fantázia burjánzásának tűnnének, ha előbb nem ismerkednénk meg legalább főbb vonalakban azokkal a „suttogó kövekkel”, amelyekről a sumér eposzok tudósítanak, illetve későbbi kö-

rülményeikkel. Ennek érdekében menjünk hát tovább, időrendi sorrendben, figyeljük ezeket a „suttagó köveket” és körülményeiket, viszontagságaikat.

„*Kezdetben volt a kő*” – kezdi Buttlar e kövek és körülményeik taglalását. Már rögtön az elején félreismeri a helyzetet, „speciálisan” interpretálja a „ME-ket” (imákat), s ezeket azonosítja magával a beszélő kövekkel. A zavar teljes, hiszen először azt írja, „kezdetben volt a kő”, majd egy oldallal odébb: „*Kezdetben volt az Ige. És az Ige a kőben volt* – folytatja – *mert a követ maga Isten programozta be.*” Nem tehet róla, hogy nem tud magyarul s így nem érti, hogy a titokzatos „ME”, amit ő kőnek gondol (nyugat-európai egyetemi tananyag pedig EME formában nyelvjárásnak), az valójában az „ima” szó, ami alatt nemcsak kérés, imádkozás értendő, hanem beszéd is. Van tehát olyan kő, amelyik beszélni tud, de nem maga a kő a „ME”, az ima, hanem amit mond.

A bibliai Ószövetség elején, a Genézisben (Mózes I. könyve 6. fejezet) ezeket olvashatjuk:

„*Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdenek a föld színén, és leányaik születének.*”

És látták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket azok közül, akiket megkedveltek vala.” (Az isteni vér és lélek tehát bekerül az emberi testbe!)

„És mondá az Úr: *Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje százhusz esztendő.*” (Az emberi test halandóságának és a lélek, az isteni lélek halhatatlanságának bizonyítéka. Hogyan is írja *Ady*: „Az én lelkem benned a lélek...”)

„*Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, amikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.*” (Az „úri ősök”, isteni ősök nevének biblikus félreértelmezése „óriásokká”. Az „úri ősök” megnevezés értelme logikailag egyenesen következik a körülményekből, míg az „óriások” teljesen kilógnak a képből.)

A fenti ószövetségi sorok szoros párhuzamban vannak a következő sumér eposz soraival:

„*Anu parancsára, rendelése szerint*

(Enlil-isten) háromezázat az égben hagyott,
hogy őrködjön.

Hogy a Mennyből a Föld útjait kikémlelje;

és hatszáznak engedélyezte, hogy a földön lakjon.

Miután mind a Menny, mind a Föld „annunaki”-jainak

minden utasítást megadott, elosztotta a feladatokat.”

Buttlar a fenti sumér teremtetéposz sorait a Föld gyarmatosításaként értelmi. Ezen értelmezés szerint a földön az élet teremtetése úgy történt, hogy Isten egy „szatellitrendszer” létesített a Föld körül, ahonnan a „ME-k” segítségével irányították a Teremtés menetét. Ezeket a „ME-ket” (Buttlar értelmezésében „suttagó köveket”)

állandóan friss információkkal kellett táplálni. Ezzel szemben a *Sámuel Noah Kramer* világhírű (zsidó származású) sumeriológus következtetése sokkal helyesebb ezeket a „ME-ket” illetően: „*isteni törvények, szabályok, utasítások, amelyek az Univerzumot annak teremtése óta irányítják és fenntartják.*”

De nem jobban érthető, ha mi „ME-k” helyett imákat mondunk és isteni parancsokat, isteni beszédet értünk alatta?

R. A. Boulay amerikai kutató Repülő kígyók és sárkányok (Flying Serpents and Dragons) című könyvében – hivatkozik rá Buttlar – így ír a „ME-k”-ről: „*Ezeket néha fizikai, anyagi testeknek gondoljuk, amelyeket meg lehet fogni, hordani, szállítani. Aki a „ME-k” birtokában van, ellenőrzést tud gyakorolni az élet bizonyos aspektusai fölött, azokat irányítani tudja...* Az Enki és a világ renje című eposzból úgy tűnik, a „ME-k” egy Enki-isten által dirigált 'mennyei szeker' irányítására szolgáltak. (Ezek szerint, pl. a Miatyánkkal mi is valamilyen „mennyei szekeret” irányítanánk?)

„*A 'ME-k' – folytatja Boulay – Enki-isten birtokában voltak, aki az emberi jólét érdekében fokozatosan átengedte őket az embereknek.* (Magyarul érthetőbben: imák formájában tanította nekik a földi élet isteni parancsait, törvényeit. – G. M. J.) *Az erre vonatkozó forrásunk – folytatja Boulay – az Enki és Inanna című sumér eposz, amely arról tudósít, hogy az emberi civilizációt (itt az emberi élet teljessége, összes aspektusa értendő – G. M. J.) 100 elemre osztották fel, amelynek mindegyikéhez szükséges volt egy 'ME'.*”

Itt az eredeti sumér szövegben nyilvánvalóan arról van szó, hogy az emberi élet minden aspektusára, vonatkozására volt egy isteni parancs, ima, tanítás formájában. Mivel pedig ezek az évezredek alatt kifakultak, deformálódtak, más értelmet erőszakoltak beléjük vagy éppen elvesztek, ezért jött később Urunk, az Úr Jézus, hogy ezeket „megkeresse” és újratanítsa.

„*Ebben az eposzban – írja Boulay – mintegy 60 ME-ről történik említés, például külön ME-je volt a királyi uralkodásnak, papi hivatásnak, bölcsességnek, békének, prófétálásnak, bírói hivatásnak, művészetnek, zeneszerszámoknak, fegyvereknek, városok lerombolásának...*” Mindezeket ma már nem isteni parancsok, „imák” irányítják, hanem a pénz. Ezen körülmények alól – mint majd látni fogjuk – csak egyetlen kivétel lenne lehetséges – Magyarországon.

„*A sumér Zu-eposz – folytatja Boulay – arról szól, hogy Zu, Enlil-isten szolgája egy palotaforradalom során megpróbálja megszerezni magának a Sorstáblákat, amelyeket Enlil-isten véletlenül őrizetlenül hagy.*” Itt eléggé ellentmondásos a helyzet, mert e mondat szerint Zu itt még csak próbálkozik a „táblák” (feltehetően „sutogó kövek”) megszerzésével, de a rákövetkező mondat szerint meg is szerzi őket: „*Ezek hatalmat adtak neki (legalábbis átmenetileg), hogy ellenőrzést tudjon gyakorolni az annunakik és az emberiség fölött, irányítani tudja őket.*”

„*ME a sumér mitológia és kozmológia kulcsfontosságú fogalma*” – írja most ismét Buttlar és ezúttal igen helyesen közelíti meg a lényegét. „*Ahhoz hasonló, mint ami t a kereszténységben az Ige szó jelent. Valójában a ME azt jelenti, hogy az Ige*

szó. De ez a sumérok számára nem valami nehezen értelmezhető isteni akarat elvont értelmezése volt – téved ismét –, hanem egészen konkrét fizikai valóság. A ME-k kövek voltak, a 'Teremtés kőtáblái', amelyeket el lehetett lopni, el is lehetett veszíteni, majd ismét megtalálni. Olyan kövek, amelyeket (valakik) a földre hoztak, elrejtették, s amelyek megőrzése és továbbadása kötelesség volt. Ugyanakkor ezek a ME-k komputerchipek voltak, kommunikációs eszközök, isteni órakulcsmok és mobiltelefonok."

„Zu Enlil-isten egyik kiválasztottja volt – folytatja Buttlar –, akire Enlil az ÉK-UR, a „fenséges ház” (Ég Ura háza, ziggurat, piramistemplom – G. M. J.) őrzését bízta Nippurban, amelyben az a misztikus Dirga-szoba volt található. A kísértés óriási volt Zu számára. Naponta látta a hatalom eszközeit, 'Isteni Durankiját', amely összeköttetést jelentett ég és föld között."

Ezt a DUR.ANKI-t korábban „Isten rúdjaként” értelmeztem, ami nem más, mint a kettőskereszt. Tehát az létra, amelyet Jákob is látott híres létraálmában, amely a földről az égig ért és angyalok közlekedtek rajta le és fel.

Ez a Zu aztán (akinek neve valószínűleg ugyanúgy téves és esetleg csonka transliterációs átirás eredménye, mint az ima helyett is a ME vagy EME) az eposz sorai szerint tervet forralt:

„Magamhoz veszem a ME-ket, az isteni Sorstáblákat,
Én fogok uralkodni az isteni rendelések fölött!
Megszilárdítom királyságomat
és minden szabály rendelője én leszek,
irányítani fogom az összes igigit.”

„Egyik nap, amikor Enlil-isten éppen fürdött – írja Buttlar – Zu számára elérkezett a pillanat.” (Az előbbieken még palotaforradalomról volt szó, úgyhogy nem egészen világos a helyzet, mi történt valójában, melyik volt a kedvező alkalom.)

„Kezeivel megragadta Sorstáblákat,
eltulajdonította az Enlilséget;
megszűntek a szabályok.
Ahogy Zu fölrepült (fölmenekült?) az ő hegyére,
mesterének, Enlil-atyának elakadt a szava.
Döbrent csend, némaság honolt (mindenütt).
A szentély csillogása megszűnt.
Az istenek megrendülten hallgatták a hírt.
Anu kinyitotta a száját és így szólt
fiaihoz, az istenekehez:

'Ki hajlandó megölni Zut és nevét legnagyobbá tenni az egész tartományban?'"

Végül Ninurta, Anu unokája jelentkezik a feladatra. Párbajban megöli Zut és a Sorstáblákat visszaviszi Nippurba. Helyreáll a régi rend, mégha csak ideiglenesen is. Számomra itt valahogy a sumér nép sorsa tükröződik a szövegben: Kétségtelen, hogy a sumér nép isteni eredetű kincsét ellopják, amit ideiglenesen sikerül visszaszerezni. Nem tudom, hallucináció-e, de több tekintetben kísérteties párhuzamokat

erzek a sumér és magyar nép sorsa között. A „suttogó kövek” vagy „sorstáblák” kapcsán önkéntelenül is a Szent Koronára gondoltam, hányatott sorsára. És a továbbiak is mintha ezen gyanúmat erősítenék.

Sajnos, itt is állandóan számítanunk kell a sokszoros bizonytalansági tényezővel, amelyek hatásosabban megtevesztik az embert, mint bármi más. Mindekelőtt az irdatlan időbeli távolságokkal kell számoljunk, amelyek jelen esetben az eposzokban megörökített események esetében nem négyezer év, hanem minden valószínűség szerint sokkal több, hiszen erősen feltételezhető, hogy ezen események már az eposzok keletkezésekor is régmúlt, legendabeli eseményeknek számítottak, nem aktualitásokról szóltak, mint a krónikák. További rendkívül nagy bizonytalansági tényező a nem sumér-utód tudósok írásai, transliterációi egy különleges ősi írásrendszerből mai, betűs írás formájában, amelyek tévedéseit az eddigiek után már bizonyára feleslegesen részletezem Mert nem egészen mindegy, hogy EME(ME) vagy ima, ÉKUR vagy Ég Ura, KI vagy kü (kő, piramis) és így tovább. És azt se hagyjuk figyelmen kívül, amiket László Gyula írt fentebb idézett soraiban a „természeti népek” nyelvének gazdagságáról. Hogy például a „fű” szó helyett fel tudnak sorolni seregnyi fűfajtát azok minden jellemző tulajdonságával együtt, s közben a fogalmi tartalmú „fű” szót magát ki sem ejtik a szájukon. Gondoljuk csak meg, a magyar nép még nem is olyan régen több, mint harminc különböző módon tudta mondani a Tejútát anélkül, hogy magát a „Tejút” nevet kimondta volna! Pedig a magyar nép ekkor már aligha volt nevezhető „természeti népek”, mint mondjuk Pápua-Ujgínea őserdeinek lakói. De ugyanilyen nehéz számomra a sumérokat is „természeti népeknek” tekintenem: egy olyan népet, amelyiknek egyetemei, egyetemi klinikái, kétkamarás parlamentjei és hasonlói voltak, és amelyik olyan fejlett csillagászáttal, matematikával, orvostudománnyal és hasonlókkal rendelkezett, amelyek láttán a mai modern világ csak áll és bámul, nem tudja mire vélni az egészséget. El tudjuk képzelni, hogy ilyen kulturális szuperfejlettséghez mekkora szókincs kellett? Így azt is el tudjuk képzelni, hogy a sumérok hány meg hány olyan speciális szót, elnevezést használhattak, amelyek mára már teljesen ismeretlenek számunkra, s ha ezek az ékiratokon élénk bukkannak, ráadásul nem is magyar nyelvű tudósok átirásaiban, hogyan ismerhetnénk rájuk? Főleg akkor, ha már mi magunk sem ismertük azokat soha. Például a „zsurló”, a „perje”, a „galagonya” vagy „kepe” szavaink még mindig benne találhatók a magyar nyelv történelmi-etimológiai szótáraiban, koránt sem annyira ismeretlenek, mint a sumérok szavai, speciális fogalmai, de 100 mai modern ember közül vajon hány tudná „kapásból” megmondani, hogy mik ezek?

Úgy gondolom, ilyen körülmények között legnagyobb segítség számunkra a már többször említett „józan paraszti ész”, tehát ha egy és ugyanazon dologra vonatkozó tudósításokat egybevetünk és megpróbáljuk meglátni közöttük az összefüggéseket, logikai párhuzamokat illetve ellentmondásokat, majd ezek eredményeiből próbálunk következtetéseket vonni. Nézzük ezért most a „suttogó kövekről szóló tudósításokat egy másik sumér eposz, az *Enki és Inanna* eposz szerint is.

„Ketdetben – írja Buttlar ezen eposz alapján – Enki-isten azzal büszkélkedett, hogy az ő birtokában vannak a ME-k, amelyeket testvére, Enlil-isten bízott rá...”

Itt érdemes megállnunk, hogy a „családi vonatkozásokat” tisztázhassuk. Van tehát két „testvér”: Enki és Enlil. Írjuk fel e neveket először is transliterációs formában és tagoltan: EN-KI, EN-LIL. Az ÉN mindkét névben nyilván a személy illetve személyiséget jelentő szó, mint a magyar nyelvben is az „én” vagy „ön” személyesnévmások, tehát a fenti két Személy átvitt értelemben valóban testvér. A későbbi kereszténységben ez a „testvériség” már Atya és Fiú viszonylatában jelenik meg.

EN-KI nevében azonban az a KI kü (kő, anyag) értelmű, míg az EN-LIL nevében szereplő LIL lélek (régiesen és vidékiesen „lílek”) szavunknak felel meg. Ebből máris látható, hogy Enlil-isten neve mögött a láthatatlan, „légies”, „lélegzet-szerű”, tehát anyagi testtel nem rendelkező Lélek Isten rejtőzik (a kereszténységben az Atya), akinek „testvére” (a kereszténységben Fia) az anyagi, emberi testű (kü) öltött Önmaga. Ezért mondta Urunk már többször idézett kulcsmondátát: „Én és az Atya egy vagyunk”, tehát egy és egyben égi Személy! Ha azonban valaki nem ismeri a magyar nyelvet, az nem tudja, hogy az „egy” szó ugyanakkor jelző is, amelyik égit jelent. Azt pedig valószínűleg kevésbé tudja, hogy az „égi” szó fordított olvasata „ige”, és hogy így pontosan érthető, miként lett testté az Ige: földi testetöltések megfordult. Ugyanúgy megfordult, mint a korábban bemutatott maya szarkofágfedélen az a madár is az emberfejű kettőskereszt csúcsán. És ugyanilyen okok miatt találtak honfoglaláskori sírokban fordított elrendezéseket a halott mellett, például kardját az ellenkező oldalon.

Ezután Buttlar így folytatja: „...amiket (ti. a „suttogó köveket G. M. J.) Enki. Isten az ÉKUR-ból, Isten nippuri 'fenséges házából' a titokzatos 'dirga-szobával' együtt ismét Eriduba hozott.”

Itt is érdemes megállnunk egy pillanatra.

Ezek szerint az a „dirga-szoba” (drága szoba?) mozgatható, szállítható volt. Nagyon meredek gondolat lenne, ha most e „drága szoba” kapcsán esetleg a Szent Koronát őrző ládára is gondolnánk? De ne csak erre a ládára gondoljunk, gondoljunk a zsidók frigyládjára is! Miért kellett az „isteni köveket” nekik is ládába, „drága szobába” rejteniük a parancsolat szerint?

Azonban idézzük tovább az Enki és Inanna eposz sorait:

„Hatalmas Testvérem, minden országok Ura
szedte össze az összes ME-t, adta e ME-kezt kezembe.
Az ÉKUR-ból, Enlil házából,

hoztam Eriduba a művészeteket és készségeket, az én Abzumba.” – mondja Enki.

„Hatalmas Testvére” alatt nyilvánvalóan Enlil-isten értendő. Annál érthetlenebb az Abzu szó vagy név. Valószínűleg itt is ugyanúgy helytelen átírásról van szó, mint Zu nevénel, vagy a többi hasonló esetben.

Ezután az „annunakik” (genezisbeli „óriások”) dicsérik őt, Enkit:

„Úr(unk), aki a nagy ME-kezt őrzöd,

*a tiszta ME-ket,
 aki a nagy ME-ket őrzöd és vigyázod,
 a sok ME-ket,
 aki a Legelső vagy fenn is és lent,
 Eriduban, a tiszta, drága helyen,
 ahová a szent ME-ket hoztad...*

Az eposz ezen soraiból arra következtethetünk, hogy itt „ME-k” alatt nem konkrétan vagy nem elsősorban a „suttogó kövek” értendők, hanem azok az imák („sok ME”), amelyeket ezek a „suttogó kövek” „suttogtak”. A későbbiekben, amikor majd a kánaáni amoritáktól az „ibrik” által zsákmányolt „suttogó kövek” esetében számszerűen hét drágakőről lesz szó, akkor ott valóban kézzelfogható kövek értendők majd, de itt szemmel láthatólag azok az imák, az a sok ima, amelyeket ezek a „suttogó kövek” „suttogtak”. Ezek „nagy imák”, „sok ima”, „tisza imák”... mondják az eposz sorai.

Itt kissé kitérőleg el kell mondjam, hogy a ME illetve EME transliterációk ima-kénti értelmezéséhez rendkívüli segítséget jelentett számomra az az egyetlen mondat, amit egykor Badiny Jós Ferenc professzor idézett az egyik sumér agyagtábláról, s amely mondat valahogy így hangzott (emlékezetből): *„A nagy nyelv sörét imája komoran szállt fel az egekre.”* Ugye, már mindegyikünk ki is találta, hogy itt valami szidó, szitkozódó, káromkodó valaki istenkáromló, trágár „imájáról” van szó, korabeli sumér szófordulatok szerint. Ekkor kezdett felderengeni bennem, hogy a sumérok még a káromkodást, szitkozódást is „imának” nevezték (a mocs-kosszájú káromkodó, szidó embert pedig „nagy nyelvnek”). Így aztán náluk az „ima” szónak jóval több jelentése kellett legyen, mint mai jelentése, amely mindössze legfeljebb kettő-három: kérés, fohász, tisztelet, dicsőítés.

Figyeljünk azonban egy további fontos körülményre is az eposz sorában: *„...aki a Legelső vagy fenn is és lent”*. Aki fenn a legelső, nyilván Enlil-isten. Aki pedig lent ugyanaz, az ki lehet más, mint Enki, Enlil emberi testet öltött önmaga? Hiszen egyszerre Legelsők fenn is és lent! Ez szerintem az Atya és Fiú azonosságának előképe a sumér iratokban, de akkor kikerülhetetlenül felmerül a kényszerű kérdés: melyik az igazi kereszténység? A suméroké, vagy másoké? Erre így tudnék választ adni: A suméroké, amelyiket Urunk visszahozott a feledés homályából és újra tanította!

Az eposz ezen sorai után kerül sor arra a rendkívüli találkozóra Enki és Inanna között Eriduban (Erdőben, erdőszerű piramistemplomban?), amikor az emberiség történelmében először hallunk egy szent koronáról, a sumér Szent Koronáról:

*„Azokban a napokban a fiatal Inanna belépett
 Enki-isten Abzujába, Eriduban:
 a szent Inanna, teljesen egyedül.
 Azokban a napokban tudta ezt az Egyetlen,
 a Hatalmas Bölcsességű,
 aki mind az ég, mind a föld ME-jeit ismeri,*

hogyan Inanna az ő templomához érkezett.”

Ezután került sor arra az ajándékozáásra, de előtte Enki-isten még bevezetőt mond, amit Buttlar így idéz: „*Hatalmam nevében átadom ezennel leányomnak, a szent Inannának a ME-ket, és senki sem szólhat ellene...*”. „*És – folytatja Buttlar saját szavaival – leszámol neki egy darab 94 ME-t, amelyekbe az emberi civilizáció alapjait programozták, közöttük olyanokat is, mint istenség, Szent Korona, királyság trónja, ...szent Jogar, ...lelkipásztorkodás, ...igazság, ...leszállás az Alvilágba, majd visszajövetel az Alvilágból, ...tőr és kard, ...fekete lepel; aztán olyan sikamlós, frivol dolgokat is, mint a 'pénisz munkája', a 'pénisz csókolgatása', a 'prostituáció művészete', 'templomi prostituáció' 'szent taverna' (tivornya): olyan művészeteket, mint a 'közvetlen beszéd művészete', rágalmozó beszéd, szóvirágos beszéd, ...dalművészet.*” Stb. stb. Buttlar sok ilyet felsorol még, még olyanokat is, mint tisztálkodási szertartások, vagy éppen családi összejövetelek és népszaporulati tudnivalók, de mindezeket már szükségtelennek tartom idézni. Lényeg, hogy Inanna ezután be is rakja a kapott ajándékokat égi bárkájába és elvitorlázik velük az ég tengerében.

Ezután következik az eposzban az a rész, amelyet már korábban is idéztem, amikor Enki-isten másnap felébredve kétségbeesetten így kérdezi szolgáját, Izimudot: „*Uralkodás, isteni Szent Korona, királyság trónja, hol vannak?*”. És amire Izimud így válaszol: „*Felséges királyom, hiszen magad adtad oda őket a Te 'leányodnak'!*”.

Ezután arról szól Buttlar tudósítása, hogy mikor Inanna befejezte égi utazását az égi bárkában, Uruk városában kötött ki ismét, ahol népe és papjai kitörő lelkesedéssel fogadták. Ettől kezdve Uruk lett Sumer(ia) fővárosa.

„*Inanna kipihente magát egy kissé – folytatja Buttlar –, majd fejére tette turbánszerű fejdisztét, a 'sztyeppék koronáját'...*”

Hoppá!

A it akarjon ez pontosan jelenteni? Milyen „turbánszerű koronáról” van itt szó, amely ráadásul a „sztyeppék koronája”? Tudomásom szerint Mezopotámiában nem voltak sztyeppék, sem szavannák. A „turbánszerű” jelzőből még gyanítom, hogy egy zárt koronára utal, s ezért „turbánszerű”, de hogyan, mi módon lehetett ez a korona a „sztyeppék koronája”? Itt feltehetően arról a koronáról van szó, amelyet Enki-isten ajándékozott Inannának, de ezt korábban Enki Szent Koronának nevezte az eposzban. Esetleg ezen ajándékkorona mellett Inannának volt egy másik koronája is, a „sztyeppék koronája”? Ezt valószínűleg sohasem tudhatjuk meg, de mindenesetre igen furcsa egybeesés, hogy évezredek múlva a magyar Szent Koronát minden valószínűség szerint éppen a „sztyeppék ura”, Atilla király készítteti el, s erre nemcsak magam gyanakszom.

„*Aki birtokában vannak a ME-k – írja tovább Buttlar –, azé a hatalom. Ez Baal (,Úr’) is tudta, a kánaániták istensége, Él, a Menny Istenségének fia, aki valószínűleg azonos a sumérok Enliljével.*”

Innen már a titokzatos „ME-k” (sutgó kövek) útja Mezopotámiából a Földkö-

zi-tenger keleti partvidéke, az egykori Kánaán, a mai Libanon felé vezet. Nem folytatom tovább lépésről-lépésre az idézeteket, „ugranom kell” az időben. Ugyanoda, ahová i.e. 2095-ben Amar-Sin vezette hadjáratát és amely hadúrserceg árnyékában Ibruum is megérkezett: Kánaánba, az Ígéret Földjére. Itt már a kánaáni főistenség, Baál-isten a „suttogó kő” birtokosa, de már csak egy ilyen kő tulajdonosa: „*Ott, azon a helyen – írja Buttlér – a kő már biztonságban volt mindaddig, amíg egy rivális istenség, Mot, meg nem irigyelte. Baál tudta, a ME segítségével 'egyik ajkát a földre, másikat az égre tapaszthatja, hogy szavát még az égitestek is hallani fogják.'*”

Lényeg, hogy ezután Mot, az ellenséges istenség, követeli Baáltól a „suttogó követ”. Baál először diplomatikusan megpróbálja elsimítani a konfliktust, megpróbál valamiféle megegyezésre jutni Mottal: követeket küld hozzá a béke reményében. Miután azonban látja, hogy minden hiába, a harc, a nyílt összecsapás elkerülhetetlen, elhatározza, hogy leszáll Mot alvilági birodalmába, megküzd vele és megöli. (Ebből már gyaníthatjuk, hogy Mot neve mögött az alvilági Halál-istenség, maga a Halál rejtőzik, tehát magáról a halál legyőzéséről van szó. Ugyanúgy, mint a későbbi kereszténységben is, és amikor Urunk legyőzi a halált, utána már a keresztények joggal kérdezhetik: „*Halál, hol a te fullánkod?*”. Baál azonban tudja, erre egyedül nem képes (Urunk, a Jézus képes volt!), ezért követeket küld Anat-istenhöz és segítségét kéri. A követeknek a következő üzenetet kell átadniuk:

*„Egy titkos szót mondok neked,
egy üzenetet súgok a füledbe:
ez egy olyan valami, ami emberi szavakkal beszél,
egy kő, amely szavakat suttog.
Az emberek nem fogják megtudni üzeneteit,
a földi embertömegek nem értenék...
Ég és föld beszél egymással e kő által,
és a tengerek az égitestekkel.
Egy csillogó kő,
a Mery még nem ismeri. (?)
Te és én felállítjuk, (?)
az én barlangomban, a magas 'Zaphon'-on.”*

Anat-istenség segítséget ígér Baálnak a kövek útján, de mielőtt még ezek visszaérkeznek hozzá, az felveszi a harcot Mottal és veszít. (Nyilván meghal, amit keresztény szófordulatokkal így mondunk: „*Szálla alá a pokolra...*”) Mot szétdarabolja őt kardjával. Ezután hívei Baalbekbe viszik testének darabjait és hívják „Sepes Óriásnőt” („Sebész”, úri, isteni Ősnőt?), a „Refaim” úrnőjét, aki híres volt gyógyítótehetségéről. És valóban, összeilleszti Baál testrészeit és feltámasztja a halálból.

Ugyan ki ne ismerné fel Baál történetében az Ozírisz-misztérium kánaáni változatát? Ozírisz testét is ugyanígy szétdarabolták, de testének darabjait összeszedték, s a tudós sebész, Tóth-isten (aki nemcsak a tudományok istene volt Egyiptomban,

de írrok is) összevarrja a szétdarabolt testet és „meggyógyítja”: feltámasztja a halálból. (Szerintem elképzelhető, hogy ilyen régfeledett ősi emlékezet nyomai jelennek meg az alföldi pásztordal soraiban is. *„Majd meggyógyít a koporsó négy deszkája. Majd ha a föld zuhog az oldalára”*. Tehát az, hogy az igazi gyógyulás a halál, majd a feltámadás, és Baráth Tibor szerint ezért nevezték a halottat „betegnek” az ókori Egyiptomban.)

Ibrum (vagy apja, Táré) tehát állítólag „magához veszi” a nippuri Enlil-temp-lomból (ÉKUR: zigkurat) a sumér „suttogó köveket”, amelyeket viszont az Enki és Inanna eposz szerint Enki-isten Inannának, Inanna-istennőnek ajándékozott (a sumér Szent Koronával együtt), s aki ezeket Uruk (bibliai Ere) városába vitte. Ezek szerint ezeket Nippurban sem Ibrum (Abrahám), sem apja (Táré/Terah) nem tudta „magához venni” az Enlil-templomból és a továbbiakban nem is esik szó többé Ibrum és a „suttogó kövek” kapcsolatáról. Maga Buttlar is megállapítja: *„Az Ábrahám pátriárka története olyan (zavaros) módon maradt ránk, amelyből számos félreértés, ebből pedig képtelenségek, ellentmondások keletkeztek.”*

Ugorjunk most innen, Ábrahám idejéből, tehát i.e. 2000 előtti századból jókorát az időben, több mint 600 évet előre, de maradjunk ugyanazon a területen: Kánaánban. Ekkor itt már Mózes utódja, Józsué halála után vagyunk, amikor is egy Kenáz nevű fejedelem lesz az új „főnök”. Ez az időszak az i.e. 1400-at követő század, tehát az i.e. 1300-as évek.

Ez a Kenáz név kísértetiesen hasonlít „kenéz” szavunkra illetve Kenéz családneveinkre, de nem tudhatjuk, ezt a nevet Ibrumék („ibrik”) örökölték-e a suméroktól, vagy unokáik később, valahol, Babilonban vagy Kánaánban. Ugyanis ez a Kenáz (amely név Askenáz alakban maradt fenn a mai napig) apai ágon Ézsautól származott, anyai ágon viszont kánaáni volt. Mózes I. könyve 36. fejezete tudósít erről, ezen családi viszonyokról. A hivatkozott ószövegségi fejezet így kezdődik:

„Ez Ézsauinak (azaz Edómnak) nemzetsége.

Ézsau a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit.”

A fejezet 40–42. versében pedig ilyen tudósítás olvasható e családi viszonyokról: *„Ezek pedig Ézsua nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családjok, helyök, és nevök szerint: ...Kenáz...”*

Érdekes módon a magyar „kenéz” szó is pontosan fejedelmet, katonai vezért, magasrangú előljárót jelent, az orosz nyelvbe átkerült „knyáz” változata pedig herceget.

De hogyan kerülhettek sumérok, és velük együtt sumér nevek Mezopotámiából a Termékeny Félhold övezetének nyugati részébe, a Földközi-tenger keleti partvidé-kére?

Amikor a III. Uri dinasztia bukásával végleg megpecsételődött a sumérok sorsa Mezopotámiában, természetesen mindenki menekült onnan, ha tudott, a szélrózsa minden irányába. Akik pedig nem tudtak elmenekülni, azokat vagy leöldösték, vagy beolvasztották. A menekülni tudó sumér őslakosság két fő menekülési irány-

közül az egyik észak felé vezetett, a Kaukázus felé, a másik nyugati irányba, a Földközi-tenger keleti partvidéke felé. Akik a Kaukázus felé menekültek, azok egy része átkelt a hegységen annak északi oldalára, a másik rész pedig Anatólia, a mai Törökország felé menekült tovább. Itt letelepedett, és sem nyelve, sem antropológiai jellegzetességei nem változtak egészen az asszír hódításig. Ekkor Anatóliában is ugyanaz történt, mint korábban Mezopotámiában: aki az akkori anatóliai lakoságból nem tudott elmenekülni az asszírok elől, azt azok vagy leöldösték, vagy beolvasztották. Így keletkezett az a furcsa jelenség, hogy a magyar nyelv szoros rokonságban van a török nyelvvel, legalább annyira vagy méginkább, mint a „finnugor” (permi) nyelvekkel (lásd: *Sára Péter A magyar nyelv eredetéről másképpen*, Arculat Bt. Budapest, 1994.). Ugyanakkor a törökök embertani jellegzetességei már teljesen szemiták jegyek: fekete hajzat és szőrzet (az ázsiai, főleg a távol-keleti népektől sokkal szőrösebbek), vastag, tömzsi nyakak, lábak, izmos testi alkat. (Egyáltalán nem véletlen, hogy ez a „birkózótípus” uralja a mai Németország birkózó csapatait.) Ez a magyarázata, hogy Anatóliában a mai is van Nimrud-dag, Nimród-hegy, de ez a magyarázata a török-magyar nyelvrokonságnak is: az asszírokkal való keveredés hatására antropológiailag egy új emberfajta keletkezett, amelyik rengeteg szót megtartott eredeti nyelvéből, de ugyanakkor rengeteget átvett a sémi asszírok nyelvéből is: a két nyelv keveredéséből keletkezett a török nyelv, amely a sémita behatás ellenére is megtartotta eredeti ragozó szó szerkezetét.

Ugyanígy ilyen hatások a magyarázata annak is, hogy 2000 évvel ezelőtt Galileában még Urunk is tudott magyarul beszélni tanítványaival, mint korábban ezt is megpróbáltam bizonyítani. Ne lepődjünk meg tehát rajta, ha annak a kánaáni aszszonyoknak egyik fiát, akit Ézsau feleségül vett, Kenáznak hívták.

Egyik alkalommal aztán az Asher törzsből származók jelentik főnöküknek, Kenáznak: *„Találtunk hét bálványt, amelyet az amoriták szent nimfáknak mondanak, és hét értékes drágakövet, amelyek rajtuk voltak és e bálványok rejtették őket. Eldugtuk ezeket a Szikem (Székem, Székhelyem?) nevű hegy csúcsa alatt. Keressétek őket és meg fogod találni.”*

Kenáz azonnal „kutatóexpedíciót” küld a helyszínre, s ez valóban meg is találja mind a hét eldugott követ. Ezeket Kenázhoz viszik: *„Ezek azok a 'nimfák', amelyek az amoriták hívására bármely órában megjelennek és megmondják nekik, mit kell tenniük.”*

Ezek az értékes kövek (köztük kristályok és smaragdok) a Havilah földjéről valók voltak és különlegesen csiszoltak. Erről a Havilahról ezeket olvashatjuk Mózes I. könyve 2. fejezete 10-12. verseiben:

„Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala.

Az elsőnek neve Pison (Pis hona: Víz hona?), ez az, amely megkerüli Havilah (Havasi Lak?) egész földjét, ahol az arany terem.

És annak a földnek az aranya igen jó; ott van a Bdeliom és az Onix-kő.”

Ezek szerint az amoriták „suttogó kövei” egyenesen az Éden kertjéből származ-

tak, de rejtély, hogy hogyan kerültek hozzájuk. Esetleg a Mezopotámiából elmenekült sumér őslakosság révén, mint a szavak is?

Ezen kövek egyikének *„felülete simára vágott – szól a tudósítás – egy másik olyan, mint a pontozott (?) krizopáz, amelyet úgy csiszoltak, hogy az alatta a föld mélyében rejtőző vizeket jelezni tudja, és ezek azok az értékes kövek, amelyeket az amoriták szentélyeikben tartottak, és amelyek értéke felbecsülhetetlen. (...) Önerejükől sugározták a fényt. Az egyiket úgy csiszolták, hogy több fényt bocsátott ki, mint a többi.”*

„Kenáz egyszerű harcos volt...” – folytatja Buttlar. Bizonyára azért gondolja egyszerű harcosnak, mert nem tudja, hogy a „kenéz” magyar szó nem egyszerű harcosra vonatkozik. *„...egyenés, őszinte, de korlátozott buta. – írja – Az ő szemében ezek a kövek bálványok voltak, amit a pogány amoriták használatuk által már amúgy is beszennyeztek, így meg kellett semmisítse őket. De sem tűzzel, még a legdurvább tűzzel sem tudta elégetni őket, s a kard sem használt ellenük. Ellenkezőleg: amikor kardjával próbálta széthasítani őket, a penge olvadt el. Kenáz tajtékzott a dühtől, haragjában izmos karjait az ég felé emelte, s térdreborulva fohászkodott Istenhez: küldené el valamelyik angyalát, hogy az eltüntesse a köveket a föld színéről.*

És ekkor csoda történt. Éjszaka az angyal valóban leszállt a földre, fogta a hét követ és a tenger fenekére hajította. Helyettük adott tizenkét új követ, amelyekre az Izrael tizenkét törzsének nevei voltak írva... Izrael fiatal nemzete tehát új ME-eket kapott, amelyeket abba a titokzatos frigyládjába kellett tenni... És ott maradnak mindaddig, amíg ismét megemlékezem e világról...”

„És Kenáz a köveket betette az Úr frigyládjába a kőtáblákkal együtt, ahogy megparancsoltatt, s ott vannak a mai napig...” – írja Buttlar.

Foglaljuk össze most e fejezet lényegét olyan röviden, amennyire lehet.

Az embereknek már az emberiség hajnalán tudomása van olyan kövekről, amelyek beszélni tudnak. Ilyen tudósítások már az emberiség eddig ismert legrégebbi írott emlékeiben, a sumér eposzokban is megjelennek. Ezen beszélő vagy „suttogó” kövek története minden bizonnyal az özönvíz előtti korokba nyúlik vissza, hiszen az eposzok szerint már Noé is egy ilyen követ használt világításra bárkájában.

Ezek a „suttogó kövek” azonban nemcsak beszélni és világítani (sugározni) tudtak, de közvetlen kapcsolatot tudtak teremteni Isten és ember között, akárha telefon lettek volna: képesek voltak közvetíteni az isteni parancsokat és tanácsalanság esetén a szükséges útmutatásokat az ember számára. Választottak az emberi kérdésekre, ha az ember kérdezte őket. Ebből az emberi elme az ősi idők óta kezdve egészen napjainkig azt a téves következtetést vont le, hogy aki ilyen „suttogó kövek” birtokában van, az meghatározhatja az egész világ sorsát, új természeti és emberi törvényeket adhat, ha úgy tetszik neki, tehát nemcsak világuralomra törhet, de maga is isteni lénné változhat. Már a legősibb sumér eposzokból is ez tűkrözdök, ilyen értelmű tudósítás, mint Zu esetében láttuk fentebb.

Így aztán „természetes”, hogy az ilyen égi eredetű (vagy éppen Édenből száрма-

zó) „suttogó köveket” az emberiség egész történelme során mindenki mag akarta szerezni magának, „magához akarta venni”, el akarta lopni a másiktól, sőt el is lop-ta (Zu), hiszen a világalom kit nem csábított még a történelm során? Ez az em-beri ösztön a mai napig is él, s ennek jeleit mintha naponta láthatnánk a televíziók képernyőin.

Az egész középkor folyamán is az ilyen „suttogó köveket” keresték a „böl-csek”, de már nem „suttogó köveknek” nevezték, hanem „bölcsek kövé-nek”. A zsidók a mai napig is keresik a maguk „suttogó köveit”, amely tizenkét ilyen körül éppen az előbb volt szó, hiszen ezeket a tudósítások szerint Kenáz nevű fejedelmük a parancsnak megfelelően berakta a frigyládjába, csakhogy a frigyládá-nak nyoma veszett az idők forgatagában.

De fogódzunk meg: maga Mátyás királyunk is kereste a mi „suttogó köveinket”, mégpedig a Duna partján – olvastam egyszer, valahol. Ha ez a történelmi tudósítás igaz, akkor Mátyás királynak tudnia kellett róla valahonnan, hogy nekünk is van-nak ilyen „suttogó köveink”, de a körülményekből az is nyilvánvaló, hogy ha azo-kat *Mátyás* királynak keresnie kellett, akkor e kövek abban az időben elvesztek vagy ellopták őket. Talán olyanok, akik a „Duna mellett” éltek.

Ha a modern ember „suttogó” vagy beszélő kövekről hall, valami okkult babo-naságra gondol, hiszen számára elképzelhetetlen, hogy az élettelen kő beszélni tud-jon, hogy emberi módon viselkedjen. Aki így gondolja, máris kiábrándítanám, mégpedig tárgyi bizonyítékkal, mégha egyelőre csak áttételesen is. Ennek érdeké-ben részletes indoklások nélkül bemutatok itt egy olyan sokezer éves leletet Európa őskorából, amelyet a franciaországi Avignon mellett találtak.

Igen, így írja a könyv (Europäische Vorzeit – A történelemelőtti Európa, Naturális Verlag 83. old.) „sema-tikus emberábrázolás”. A könyv szerzője bizonyára nem ismeri az ősi sumér frásjeleket, így a nyolcsugarú csillag jelentését sem. A köoszlop vagy szobor feje ugyanis nem emberi fejet ábrázol, hiszen az embernek szája van, ezen az ábrázoláson pedig a száj hiányzik. Száj nélkül pedig nincs emberi élet, hiszen táplálkozás nélkül ez le-hetetlen. Ez a szobortöredék nem emberi fejet ábrázol, mégis emberi nyelven beszél! Az ábrázolt Valakinek hosszú haja van, és bár szája nincs, az arcára vésett su-mér nyolcsugarú csillag mégis mondja: Isten!

Hogy aztán miként tudnak beszélni a „suttogó kö-vek”, mert szájuk ezeknek sincs, annak megértésében igen nagy segítséget jelent majd e köoszobor is, de az i-gazi segítséget mégis a Szent Korona fogja jelenteni. Talán anakronizmus, de a következőken induljunk el mi is, mint egykor Mátyás király, s próbáljuk megtalálni a mi saját „suttogó köveinket”.

32. Kép: Sematikus emberábrázolás.